

ਮਾਗੀਤ ਕੋਸ਼

ਮੁਰਜੀਤ ਖਰਮੀਦੀ

SPREAD PUBLICATION

PATIALA (PUNJAB)

M: 95016-60416, 96536-36316

spreadpublication@gmail.com

ISBN 819397501-4

9 788193 975015

Rs. 300/-

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

harpal singh chahal

ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ਇਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ-

ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ
ਮੁਢਲੇ ਦੀ ਮਹਿਕ
ਮੀਨ ਪਿਆਸੀ
ਸ਼ਬਦ ਲੀਲਾ
ਆਓ ਵਧੀਆ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖੀਏ

(ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨ)
(ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)
(ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)
(ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨ)
(ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨ)

ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

**ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਚ ਅਰਬੀ,
ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰਕੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ**

ਸੁਰਜੀਤ ਖੁਰਸ਼ੀਦੀ

**ਸਪਰੈਂਡ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ
ਪਟਿਆਲਾ**

JAGJIT KOSH

By

Surjit Khurshidi

ISBN : 978-81-939750-1-5

Year: 2019

Price : 300/-

Published by: Spread Publication

Patiala (Punjab)

M. 95016-60416, 96536-36316

spreadpublication@gmail.com

Printed : Aarna Printing Solutions

All rights Reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without publisher's prior written consent on any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copy right reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copy right owner and the above-mentioned publisher of this book.

ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਜਕ
ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ
ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ

ਇਹ ਕੋਸ਼
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ
ਦੇ ਪਾਵਨ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ
ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫਤਰ ਛਾਇਆ
ਅਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਬਿਹਲ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਾਰਜ
ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਸੁਰਜੀਤ ਮੁਰਸ਼ੀਦੀ

ਇਸ ਕੋਸ਼ ਬਾਰੇ

ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜਿਹੜੀ ਉੱਨਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਣ ਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਧਾਰ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਇੰਝ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਬੋਲਦਾ ਦਾ ਆਦਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁੱਤੇ ਸਿੱਧ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ, ਸਮਾਜਿਕ, ਰਾਜਨੀਤਕ ਜਾਂ ਭੂਗੋਲਕ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਬੋਲਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਮੁੰਡਾ, ਦਰਾਵੜ, ਗੁਜਰਾਤੀ, ਮਰਾਠੀ, ਸਿੰਧੀ, ਪਸ਼ਤੋ, ਦੜੀ, ਤੁਰਕੀ, ਫ਼ਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਫ਼ਰਾਂਸੀਸੀ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਬੋਲਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਏਥੋਂ ਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਲਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲਦੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਵੀ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਂਝ ਜੇਕਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੋਲਦੇ ਦੇ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੋਸ਼ ਤਾਂ ਬਸ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਬੋਲਦੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਅਰਥ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਤਬਦੀਲ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸੋਧ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੋਲਦੇ ਅਰਥ ਅਸਲ ਵਿਚ ਵਾਕ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੈਅ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੋਲਦੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਨ ਬਿਲਪਕਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਅਰਥ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਅਤੀਤ ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਂਝਿਆ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੌਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੌਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਹਗਰ ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੌਮ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਭਾਸ਼ਾ ਬਣਾ ਕੇ ਹੀ ਸਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਨਸਲ ਕੋਈ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਿਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਿਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਵਾਏ ਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਅਪਹੁੰਚ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ। ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਇਕ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪੰਜਾਬ ਮੱਧ-ਏਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਭਾਰਤ 'ਤੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਦੇ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਕਦੇ ਦਿੱਲੀ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਵੈ-ਬਾਸ਼ਕ। ਇੰਝ ਨਸਲ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਰਲ਼ਗੋਂਡ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ।

ਜੇਕਰ ਮੁੱਢਲੇ ਆਰੀਆ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਛੱਡ ਦਈਏ ਤਾਂ ਮਗਰੋਂ ਦਸਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ

ਸਬਤਰੀਨ ਦੇ ਪੰਜਾਬ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਕਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਪਹਿਲ ਰਾਬਤਾ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹਿਮੂਦ ਗਜ਼ਨਵੀ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਵੀ ਤੁਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਤੁਰਕੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ। ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਅਫ਼ਗਾਨ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਕਾਲ ਵਿਚ ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੁਆਰਾ, ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਗਏ।

ਚੋਦਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਮਿਲਜੀ ਹਕੂਮਤ, ਤੁਗਲਕ ਹਕੂਮਤ ਅਤੇ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਲੋਧੀ ਅਫ਼ਗਾਨਾਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਤੋਂ ਫੇਰ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਦਬਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਹਕੂਮਤਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਹਿੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਅਪਣਾ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਹ ਮਹਾਨਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਾਮਦਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕੌਮਾਂ, ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰ ਕੇ ਅਪਣਾ ਲਿਆ। ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਤਾਂ ਐਨੇ ਸਾਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਹੱਥਲੇ ਕੋਝ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਅਰਬੀ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰਕੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਚ-ਮਿਚ ਗਏ ਹਨ। ਮਿਆਲ ਚਹੇ ਕਿ ਇਹ ਤੁਰਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੁਰਕੀ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਤੁਰਕਿਸਤਾਨ ਅਥਵਾ ਮੱਧ-ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਥਾਫ਼ਲੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਜਿੱਥੇ ਦੇ ਬਲਖ਼, ਬੁਖਾਰਾ ਅਤੇ ਤਾਸ਼ਕੰਦ ਆਦਿ ਰਿਜ਼ਾਰਤੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਉਂਪਾਰ ਵੀ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਿਰਜ਼ਾ ਇਜ਼ਤ ਬੇਗ਼ (ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਹੀਂਵਾਲ) ਇਸੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵਿਉਂਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਫ਼ਰਗਾਨਾ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਬਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰਕੀ ਵੀ ਇਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਨੇੜਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਤਾਂ ਸਾਂਝੇ ਹੀ ਹਨ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਚਾਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਅਰਬੀ ਸ਼ਾਮੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਇਬਰਾਨੀ (ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ) ਆਦਿ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ ਸਿੰਧ ਪ੍ਰਾਂਤ ਰਾਹੀਂ ਮੁਲਤਾਨ ਆਦਿ ਭੀਕ ਸ਼ੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਸਨ। ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੇ ਧਾਰਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਰਥ ਲੋਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਾਜਿਕ ਨੁੱਕ, ਬਰਾਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ, ਅਰਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਧਾਰਨੀਆਂ ਨੇ ਅਪਣਾ ਲਏ। ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਰਾਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਅਰਬੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਹਾਂ ਮਾਲ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਬੋਲਬਾਲਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਦਾ ਭਾਗ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਏਥੇ ਹੁਣ ਉਰਦੂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਗਪਗ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੱਥਲੇ ਕੋਝ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤੇ ਅਤੇ ਤਾਏ ਅੱਖਰ ਰੱਤਾ ਅੱਖਰ ਅਧੀਨ, ਸਾਏ, ਸੀਨ, ਬੀਨ ਅਤੇ ਸਾਦ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਸੱਸਾ ਅੱਖਰ ਅਧੀਨ, ਜ਼ੀਮ, ਝਾਲ, ਜ਼ੇ, ਜ਼ਾਏ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਜੱਜਾ ਅੱਖਰ ਅਧੀਨ,

ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਐਨ ਨੂੰ ਉੜਾ ਅਤੇ ਐੜਾ ਅੱਖਰਾਂ ਅਧੀਨ। ਹਾਏ ਅਤੇ ਹਾਏ ਹਵਜ਼ ਨੂੰ ਹਾਹਾ ਅੱਖਰ ਅਧੀਨ ਕਾਫ਼ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ ਅਨਕੁਤਾ ਨੂੰ ਕੱਕਾ ਅੱਖਰ ਅਧੀਨ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਖਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਗਏ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਅਰਬੀ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਫ਼ਾਰਸੀ-ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ਵਰਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਬਾਨੀ ਅਸੀਂ ਵੱਖਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :-

ਅਰਬੀ ਲਈ - ਅ

ਫ਼ਾਰਸੀ ਲਈ - ਫ਼

ਤੁਰਕੀ ਲਈ - ਟੁ

ਅਰਬੀ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਸੀ ਕੀਤੇ ਲਈ -ਅਫ਼

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕਿੱਸਾ ਕਾਵਿ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੀ ਟੁਕ ਵੀ ਨਾਲ ਦਈਏ ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਐਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਆਕਾਰਾ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਵੱਸ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਰਬਪੱਖੀ ਅਲਪ-ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਅਕਾਦਮੀ ਦੇ ਕਰਨ ਗੀਚਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਫ਼ਨੀ ਭਾਂਤ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਹੱਥਲਾ ਕਾਰਜ ਵੀ ਸਾਡੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਭਾਰੂ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਲਿਲ੍ਹ ਜਿਹੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ, ਭੈੜਾ ਚੰਗਾ, ਅਸੀਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਪੇ ਕੋਈ ਸੰਸਥਾ ਇਸ ਤੋਂ ਉਤਬਾਹ ਲੈ ਕੇ, ਪ੍ਰੇਰਤ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਖਾ ਕੇ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰਨ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹੇਗੀ। ਸੋ ਤਿਲ ਭੁੱਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਪੂਰਨ ਤਾਂ ਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਾਡਾ ਹੱਥਲਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ।

ਸੁਰਜੀਤ ਖ਼ੁਰਬੀਦੀ

ਮੇਰੇ ਆਲਸੀ ਸੁਭਾ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਕੋਸ਼ ਕਿਤਾਬੀ ਰੂਪ ਬਣੇ ਵੀ ਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਸਿਰਕੱਢ ਗ਼ਜ਼ਲਗੋ ਐੱਸ. ਨਸੀਮ ਮਾਛੀਵਾੜਾ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਾ ਬੋਲਦਾ। ਇਸ ਕੋਸ਼ ਦੇ ਬਬਦਾ ਨੂੰ ਕੋਸ਼-ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਡਰਟੀਬ ਐੱਸ. ਨਸੀਮ ਨੇ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਰਿਣ ਸਦਾ- ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਰਹੇਗਾ। ਦਿਲੀ ਧੰਨਵਾਦ।

ਸੁਰਜੀਤ ਖੁਰਬੀਦੀ

10/ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ੳ

ਉਸਤਮਾਨ	(ੜ)	ਉਹ ਵਸਤੂ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਡੀ ਜਾਂ ਫਲ ਦੀ ਗੁਠਲੀ ਆਦਿ। ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੀ- ਉਸਤਮਾਨ ਗੋਬਰ ਮਗਜਹਿ ਪੁਨ - (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
ਉਸਤਰਾ	(ੜ)	ਮੰਡਨ ਦਾ ਸੰਦ, ਪੇਂਡਣਾ।
ਉਸਤਵਾਰ	(ੜ)	ਪੱਕਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ, ਧਰਮ ਦਾ ਪੱਕਾ
ਉਸਤਵਾਰੀ	(ੜ)	ਪਕਿਆਈ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ
ਉਸਤਾਬ	(ਅ)	ਅਧਿਆਪਕ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਉਸਤਾਦ	(ੜ)	ਅਧਿਆਪਕ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਹੁਨਰਮੰਦ, ਰਿੰਨ ਉਸਤਾਦ ਪਨਾਹਿ (ਵਾਰ ਮਾਰੂ ਮ: ੫)
ਉਸਤਾਦੀ	(ੜ)	ਹੁਨਰਮੰਦੀ, ਚਾਲਾਕੀ
ਉਸਮਾਨ	(ਅ)	ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੇ ਤੀਜੇ ਖਲੀਫ਼ੇ ਦਾ ਨਾਂ।
ਉਬਰ	(ਅ)	ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ, ਦਸਵੰਧ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਰ-ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ।
ਉਸਲੂਬ	(ਅ)	ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਅੰਦਾਜ਼, ਤੌਰ, ਰਾਹ
ਉਬਾਕ	(ਅ)	ਆਸ਼ਿਕ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਉਸੂਲ	(ਅ)	ਅਸਲ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਨਿਯਮ, ਸਿਧਾਂਤ
ਉਹਦਾ	(ਅ)	ਪਦਵੀ, ਰੁਤਬਾ, ਚਿੰਮੇਵਾਰੀ
ਉਹਦੇਦਾਰ	(ਅੜ)	ਪਦਵੀ ਵਾਲਾ, ਅਧਿਕਾਰੀ
ਉਬਖਾ	(ਅ)	ਦੂਜਾ ਜਹਾਨ, ਆਖ਼ਿਰਤ
ਉਕਾਤ	(ਅ)	ਵਕਤ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ ਹੈਸੀਅਤ,

।।/ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ਉਕਾਬ	:	(ਅ)	ਅਕਬ ਦੇ ਅਰਬ ਹਨ ਪਿੱਛਾ। ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਜ਼ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਅਤੇ ਗਿਰਝ ਤੋਂ ਨਿੱਕਾ, ਕਾਲੀ ਅੱਖ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਉਖਵਰ	:	(ਅ)	ਡਰਾਪਣ, ਬਰਾਦਰ ਹੋਣਾ।
ਉਜਰ	:	(ਅ)	ਬਦਲੇ 'ਚ ਕੁਝ ਮਿਲਾਣਾ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਬਦਲ।
ਉਜਰ	:	(ਅ)	ਬਰਾਨਾ, ਕਾਰਨ, ਸਬੰਧ, ਬੇਵਸੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ।
ਉਜਰਖਾਰੀ	:	(ਅਛ)	ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਣਾ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਚਾਹਣੀ
ਉਜਰਤ	:	(ਅ)	ਉਜਰ ਦੇਣਾ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਭਾੜਾ, ਕਿਰਾਇਆ।
ਉਜੂ	:	(ਅ)	ਝੂਝੂ, ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਧੀਵਰ ਪੰਜ ਇਸ਼ਨਾਨਾ ਕਰਨਾ - ਉਠ ਡਰੀਦਾ ਉਜੂ ਸਾਜਿ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ- (ਸ. ਡਰੀਦ)
ਉਝਲ	:	(ਅ)	ਨਾਫਰਮਾਨੀ, ਨਾਬਰੀ, ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ।
ਉਨਸ	:	(ਅ)	ਮਿੱਠਰਰਾ, ਨੇੜਰਾ, ਪਹਿਚਾਣ, ਥਾਕੜੀ,
ਉਨਸਰ	:	(ਅ)	(ਦੇਖੋ ਅਨਸਰ,) ਤੌਰ, ਅਸਲ, ਬੁਨਿਆਦ
ਉਨਵਾਨ	:	(ਅ)	ਸਿਰਲੇਖ, ਸੁਰਖੀ, (ਸਰਨਾਮਾ) ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਪਤਾ।
ਉਨਾਬ	:	(ਅ)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਬੋਰ ਜੋ ਕਿ ਦਵਾਈ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਉਨਾਬੀ	:	(ਅਛ)	ਨਾਭੀ ਰੰਗ ਦਾ, ਉਨਾਬ ਜਿਹੇ ਰੰਗ ਦਾ
ਉਝ	:	(ਅ)	ਅਛਸੋਸ, ਥੋਕ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ
ਉਝ	:	(ਛ)	ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਹੈ।
ਉਝਤਾਦ	:	(ਛ)	ਢਹਿਆ, ਡਿੱਗਿਆ
ਉਝਤਾਦਰ	:	(ਛ)	ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਤਿਤ
ਉਬਕ	:	(ਅ)	(ਅਬੱਕ) ਮੋਟਾ, ਚਤੁਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ- "ਬੱਜੇ ਉੱਬਕ", (ਚੰਡੀ ੨) ਚਤੁਰ ਯੋਧੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਭਿੜੇ।
ਉਮਰ	:	(ਅ)	ਕੌਮ, ਜਾਤ, ਟੋਲਾ, ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ, ਉਪਦੇਸ਼ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਮਾਤ। "ਦਰਿ ਸੇਵੈ ਉਮਤਿ ਖੜੀ" (ਵਾਰ ਰਾਮ ੩)
ਉਮਰ	:	(ਅ)	ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਵਧੀ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਚਿੰਦਗੀ "ਜੋ-

ਜੋ ਵੰਢੇ ਡੀਹੜਾ ਸੋ ਉਮਰ ਹੱਥ ਪਵੰਨਿ" (ਸ. ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ)। ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਇਕ ਅਮਾਮ ਜਾਂ ਖ਼ਲੀਫ਼ੇ ਦਾ ਨਾਂ-ਉਮਰ ਬਿਨ ਖ਼ਤਾਬ

ਉਮਰਾ	(ਅ)	ਹੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੱਕੇ ਦੇ ਦਰਬਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਨੀ।
ਉੱਮੀ	(ਅ)	ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਸਦ ਉੱਮ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ ਮਾਂ। ਭਾਵ ਉੱਮੀ ਤੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹਾ ਮਾਤਾ ਤੋਂ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਉਹੋ ਜਿਹਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਅਨਪੜ੍ਹ, ਨਿਰਅੱਖਰ- "ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ" ਕੁਨਾਹਗਾਰੂ ਤਾਂ ਉਮੀ ਸਾਧੂ ਨ ਮਾਰੀਐ-ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਮੀਆ ਵੀਚਾਰੂ ਅਗੇ ਵੀਚਾਰੀਐ (ਵਾਰ ਆਸਾ)
ਉਮੀਦ	(ਫ਼)	ਆਸ, ਗਰਭ ਹੋਣਾ, ਡਰੋਸਾ
ਉਮੀਦਵਾਰ	(ਫ਼)	ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।
ਉਰਸ	(ਅ)	ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ। ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦਾਅਵਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਢੇਰੇ ਦੀ ਬਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਤਿਹਾ ਕਰਵਾ ਕੇ ਵੰਡਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਢੇਰੇ ਦੀ ਬਰਸੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦਾਅਵਤ।
ਉਰਦੂ	(ਤੁ)	ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ। ਛਾਉਣੀ। ਲਬਕਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀ ਜੁਲੀ ਬੋਲੀ। ਇਸ ਦਾ ਆਰੰਭ ਮਿਲਜੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜਕਾਲ ਸਮੇਂ ਬਾਹੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮੇਲਜੋਲ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਉਰਦੂ ਜਾਂ ਲਬਕਰੀ ਬੋਲੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਜਹਾਨ ਦੇ ਰਾਜਕਾਲ ਵਿਚ ਇਹ ਬੋਲੀ ਆਮ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਹੋ ਗਈ।
ਉਰਫ਼	(ਅ)	ਤੁੱਲ। ਖਰਾਬਰ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਉਰਿਆਨੀ	(ਫ਼)	ਨੰਗੇਚ। ਨੰਗਾਪਣ।
ਉਰੇਬ	(ਫ਼)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਰੇਬ ਹੈ। ਤਿਰਛਾ। ਟੇਢਾ। ਪੇਚਦਾਰ।
ਉਲ	(ਅ)	ਇਹ ਅਰਬੀ ਇਜ਼ਾਫ਼ਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਉਲ ਸਲਾਮੇ (ਜਾਪ ਸਾਹਿਬ)
ਉਲਬ	(ਤੁ)	ਸੀਰ ਪ੍ਰਥਾਦ। ਜੁਠਾ ਭੋਜਨ। (ਰਾਂਝੇ ਉਲਬ ਪੀਤਾ

ਗ਼ਮੀ ਦੂਰ ਹੋਈ-ਹੀਰ ਮੁਖਬਲ) - (ਉਲਥ ਪਿਆਲੇ ਖਰੀ ਖੁਮਾਰੀ-ਵਾਰਾਂ ਡਾਈ ਗੁਰਦਾਸ) ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਦਸਤਰਖਾਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰ-ਚਾਕਰ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਲਥ	(ਅ)	ਪਿਆਰ। ਪ੍ਰੇਮ। ਮੁਹੱਬਤ।
ਉਲਮਾ	: (ਅ)	ਆਲਿਮ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਵਿਦਵਾਨ।
ਉਸਰ	(ਅ)	ਵਿਚਕਾਰਲਾ। ਗੱਡਲਾ। ਦਰਮਿਆਨਾ।
ਉਸਾਫ਼	: (ਅ)	ਫਸਫ਼ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਖੂਬੀਆਂ।
ਉਹਦਾ	: (ਅ)	ਦੇਖੋ ਉਹਦਾ।
ਉਚਾਰ	(ਛ)	ਸੰਦ। ਹਥਿਆਰ।
ਓਰਤ	(ਅ)	ਮਰਦ ਅਤੇ ਕ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਗੁਪਤ ਅੰਗ। ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਬਰਮ ਆਵੇ। ਓਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਓਰਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਓਰਤ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਛੁਪਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੀਕ ਹੈ ਕਿ ਓਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਓਰਤ ਹੈ।
ਉਲਾਢ	(ਅ)	ਸੰਤਾਨ। ਨਸਲ।
ਉਲੀਆ	(ਅ)	ਥਲੀ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਮਿੱਠਰ। ਦੋਸਤ। ਨੇੜੇ। (ਰੱਬ ਦੇ ਨੇੜੇ) ਸਵਾਮੀ। ਪਰਮ ਆਗੂ।

ਅ

ਆਓਲੀਆ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਓਲੀਆ।
ਅਸਹਾਬ	(ਅ)	ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਦੋਸਤ। ਮਿੱਤਰ। ਯਾਰ। ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ■ ■ ■
ਅਸਹਾਬੇ ਕਹਫ਼	(ਅ)	ਗੁਫ਼ਾ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਲੋਕ। ਇਹ ਸੱਤ ਜਣੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਦਿਕਿਆਨੁਸ ਰਾਜੇ ਦੇ ਔਰਤਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਨੌਸ ਕੇ ਇਕ ਬੁੱਤੇ ਸਮੇਤ ਇਕ ਗੁਫ਼ਾ ਵਿਚ ਜਾ ਡੁਪੇ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਰ੍ਹੇ ਸੁੱਤੇ ਰਹੇ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਾਗ ਕੇ ਵੇਰ ਸੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਕਿਆਮਤ ਤੀਕ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੁੱਤਾਂ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਬਕ	(ਫ਼)	ਅੱਬਕੂ। ਹੰਝੂ।
ਅਸਰਫ਼	(ਅ)	ਮੱਚਰ। ਗਧੇ ਅਤੇ ਘੋੜੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੂ।
ਅਸਰਰ	(ਫ਼)	ਰਚਾਈ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅੰਦਰਸ।
ਅਸਰੰਜਾ	(ਅ)	ਪੇਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਅੰਗ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ।
ਅਸਰੀਫ਼ਾ	(ਅ)	ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ। ਮਿਮਾ ਯਾਚਨ (ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ)
ਅਬਖ਼ਾਸ	(ਅ)	ਸ਼ਖ਼ਸ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ।
ਅਬਆਰ	(ਅ)	ਐਅਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਬੈਰ।
ਅਸਪ	(ਫ਼)	ਘੋੜਾ।
ਅਸਬਾਬ	(ਅ)	ਸਬੱਬ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਵਸੀਲਾ। ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਬਾਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ। ਕਾਰਨ।
ਅਸਰ	(ਅ)	ਡਾਸੀਰ। ਪ੍ਰਭਾਵ।
ਅਬਰਫ਼	(ਅ)	ਸ਼ਰੀਫ਼। ਨੇਕ। ਭੈਂਦਰਪੁਰਸ਼। ਵੱਡਾ।
ਅਸਰਵੀ	(ਫ਼)	ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਨਾਂ। ਅਬਰਫ਼ ਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ

		ਜਾਗੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਨੇ ਦਾ ੧੦ ਮਾਥੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਅਸਰਾਇਲ	: (ਅ)	ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਦਾ ਨਾਂ। ਹਜ਼ਰਤ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਨਾਂ।
ਅਸਰਾਰ	: (ਅ)	ਭੇਡ। ਲੁਕਵੀਂ ਗੱਲ।
ਅਸਲ	: (ਅ)	ਮਰਾ। ਸੱਚਾ। ਜੜ੍ਹ। ਮੂਲ।
ਅਸਲਾ	(ਅ)	ਅਸਲ ਵੱਲੋਂ। ਅਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਅਸਲਾਫ਼	(ਅ)	ਪੁਰਖੇ। ਬਜ਼ੁਰਗ। ਅਗਲੇ ਵਕਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕ।
ਅਸਲਾਮ	: (ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨ ਧਰਮ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣਾ। ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ।
ਅਸਲੀ	(ਅ)	ਬੇ-ਬਨਾਵਟ। ਬਿਨਾ ਮਿਲਾਵਟ ਤੋਂ। ਸੁੱਧ।
ਅਸਲੀਅਤ	(ਅ)	ਹਕੀਕਤ। ਅਸਲ ਗੱਲ। ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ।
ਅਸਵਦ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਥਾਲਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਰਿਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਥਰ ਜੋ ਕਿ ਥਾਅਬੇ ਵਿਚ ਇਕ ਕੰਧ ਵਿਚ ਜੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਡਿੱਗਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਦਮ ਦੀ ਓਲਾਦ ਦੇ ਝੂਹਣ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲਦਾ-ਬਦਲਦਾ ਥਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਰੱਬ ਹਜ਼ਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਇਸ ਪੱਥਰ ਦੇ ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਜੀਭ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੁਬਾਨ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇਗਾ।
ਅਸਵਾਰ	(ਫ਼)	ਅਸਪ-ਵਾਰ। ਅਰਥਾਤ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸੈਨਕ।
ਅਸਵਾਰੀ	(ਫ਼)	ਘੋੜੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ। ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਜਾਵੇ।
ਅਬਾ	(ਅ)	ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਤ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਅਬਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਬਾਇਤ	: (ਅ)	(ਇਬਾਇਤ) ਵੈਲਾਣਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਨਾ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇਣੀ।
ਅਬਾਸਾ	: (ਅ)	ਮਾਲ, ਜੋਇਆ ਹੋਇਆ। ਸਰਮਾਇਆ। ਪੂੰਜੀ।

ਆਸਾਨ	(ਛ)	ਸਹਿਜਤਾ। ਆਰਾਮ। ਰਾਹਤ।
ਅਸੀਰ	(ਛ)	ਕੈਦੀ। ਬੰਦੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦ।
ਅਸੀਰੀ	(ਛ)	ਕੈਦ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ।
ਅਸੀਲ	(ਅ)	ਡਲਾ। ਬਗੀਚ। ਕੁਲੀਨ। ਚੁੱਤਮ।
ਅਸੂਲ	(ਅ)	ਨਿਯਮ। ਥਾਇਦਾ।
ਅਹਦ	(ਅ)	ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ। ਵਾਅਦਾ। ਨੇਮ। ਸਮਾ। ਵੇਲਾ।
ਅਹਿਮ	(ਅ)	ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ। ਮਾਸ। ਅਵੇਸ਼ਕ।
ਅਹਿਮਕ	(ਅ)	ਮੂਰਖ। ਬੁੱਧੀਹੀਣ।
ਅਹਿਮਦ	(ਅ)	ਹਮਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਸਲਾਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਾਂ।
ਅਹਵਾਲ	(ਅ)	ਹਾਲ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਦਬਾ। ਸਮਾਚਾਰ। ਖ਼ਬਰ। ਸੁਧ। (ਮਸਦੀ ਚੁਨੀ ਅਹਵਾਲ-ਰਿਲੰਗ ਮ:੧)
ਅਹਾਰਾ	(ਅ)	ਵਲਗਣ। ਘੋਰਾ।
ਆਹਿਸਤਾ	(ਛ)	ਹੌਲੀ। ਧੀਮਾ।
ਅਹਿਸਾਸ	(ਅ)	ਝੂਹਣਾ। ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ।
ਅਹਿਸਾਨ	(ਅ)	ਨੇਕੀ। ਡਲਾਈ। ਉਪਕਾਰ।
ਅਹਿਸਾਨਮੰਦ	(ਅਛ)	ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਡਲਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।
ਅਹਿਸਾਨ ਡਰਾਮੋਲ	(ਅਛ)	ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ। ਅਹਿਸਾਨ ਨੂੰ ਝੂਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਉਪਕਾਰ ਝੂਲਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਅਹਿਕਾਮ	(ਅ)	ਹੁਕਮ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਅਹਿਥਾਥ	(ਅ)	ਹਥੀਥ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਦੋਸਤ। ਯਾਰ।
ਅਹਿਮ	(ਅ)	ਵਿਸ਼ੇਸ਼। ਬਹੁਤ ਲੋੜੀਂਦਾ।
ਅਹਿਮ ਤਰੀਨ	(ਅਛ)	ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਸ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦਾ।
ਅਹਿਮੀਅਤ	(ਅ)	ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਮਾਸ ਹੋਣਾ।
ਅਹਿਰਮਨ	(ਛ)	ਬਦੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫ਼ਰਿਬਤਾ ਜਾਂ ਦੇਵ। ਬੈਰਾਨ।
ਅਹਿਲਕਾਰ	(ਅਛ)	ਕਾਰਿੰਦਾ। ਅਧਿਕਾਰੀ।
ਅਹਿਲੀਅਤ	(ਅ)	ਲਿਆਕਤ। ਕਾਬਲੀਅਤ। ਸਮਝ। ਰਮੀਜ਼।
ਅਹਿਵਾਲ	(ਅ)	ਹਾਲ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਅਕਸ	(ਅ)	ਪਰਛਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ।
ਅਕਸਰ	(ਅ)	ਅਨੇਕ ਵਾਰ, ਆਮ ਕਰ ਕੇ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਕਸਰਤ ਨਾਲ
ਅਕਸਰੀਅਰ	: (ਅ)	ਬਹੁ ਸੰਖਿਆ
ਅਕਸ਼ੀਰ	(ਅ)	ਰਸਾਇਣ, ਅਕੱਟ ਦਵਾ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਸਰ ਵਾਲੀ ਦਵਾ।
ਅਕੱਚ	: (ਅ)	ਗੰਢ ਮਾਰਨੀ, ਵਾਇਦਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਕਾਹ ਕਰਨਾ।
ਅਕਦਾ	(ਅ)	ਮੁਬਕਿਲ, ਗੰਢ, ਔਖੀ ਗੱਲ।
ਆਕਬਰ	(ਅ)	ਪ੍ਰਲੋਕ, ਆਖ਼ਿਰ, ਅੰਜਾਮ, ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆ।
ਅਕਲ	(ਅ)	ਸੂਝ, ਦਾਨਾਈ, ਬੁੱਧ, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਅਕਲ ਦਾ ਅਰਥ ਉਠ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਿਉਲ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਉਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦੇ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਸੋ ਅਕਲ ਹੈ। "ਸਦਾ ਅਕਲਲਿਖ ਰਹੇ"। (ਸਵੈਯੇ ਮ. ੨ ਕੇ)
ਅਕਲਮੰਦ	(ਅਛ)	ਸੂਝਵਾਨ, ਦਾਨਾ।
ਅਕੀਕ	: (ਅ)	ਸੂਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।
ਅਕੀਕਾ	: (ਅ)	ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਭੋਜਨ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਉਪਰੰਤ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਮੁੰਡਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣੀ ਆਦਿ।
ਅਕੀਦਤ	(ਅ)	ਸ਼ਰਧਾ, ਭਰੋਸਾ।
ਅਕੀਦਾ	: (ਅ)	ਨਿਸ਼ਚਾ, ਭਰੋਸਾ ਹੋਣਾ, ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ।
ਅਕੀਲ	: (ਅ)	ਬਹੁਤ ਅਕਲ ਵਾਲਾ।
ਅਖ਼ਤਰ	: (ਛ)	ਤਾਰਾ, ਨਛੱਤਰ, "ਰੋਸ਼ਨ ਦਿਮਾਗ਼ ਅਖ਼ਤਰ (ਰਾਮ ਅਵਿਰਾਹ ਦੀ ਕਥਾ-ਦਸਮ ਗਰੰਥ)।
ਅਖ਼ਤਰ ਬੁਮਾਰੀ	(ਛ)	ਤਾਰੇ ਗਿਣਨਾ, ਡਾਵ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣੀ, ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ।
ਅਖ਼ਬਾਰ	(ਅ)	ਖ਼ਬਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਖ਼ਬਰਾਂ, ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤਰ।
ਅਖ਼ਰਾਜਾਤ	(ਅ)	ਖ਼ਰਚ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਅਖ਼ਲਾਕ	: (ਅ)	ਆਚਾਰ, ਚਾਲ ਚਲਣ, ਤਰੀਕਾ, ਆਦਾਬ, ਸਿਸਟਮਚਾਰ।

ਅਖੀਰ	(ਅ)	ਅੰਤ, ਪਿਛਲਾ, ਆਖਰੀ, ਹੋਂਦ, ਸਮਾਪਤੀ।
ਅਗਰਾਜ	(ਅ)	ਗਰਜ਼ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਮਤਲਬ, ਮਕਸਦ, ਭਾਵ ਲੋੜਾਂ।
ਅਗਲਬ	(ਅ)	ਯਕੀਨੀ, ਡਰੈਸੇ ਜਾਂ ਯਕੀਨ ਦੇ ਨੇੜੇ।
ਅਗਿਆਰ	(ਅ)	ਗੈਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਅੰਗੁਸ਼ਤ	(ਫ਼)	ਉਂਗਲੀ।
ਅੰਗੂਰ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮੇਵਾ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਖਰੀਦ।
ਅਗਵਾ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਇਕਵਾ।
ਅਜ ਹਦ	(ਅਫ਼)	ਬਹੁਤ, ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਬੇਹੱਦ।
ਅਜ ਗੈਬ	(ਅਫ਼)	ਗੈਬ ਤੋਂ।
ਅਜਦਹਾ	(ਫ਼)	ਸਰਾਲ, ਅਜਗਰ, ਵੱਡਾ ਸੱਪ।
ਅਜਦਾਦ	(ਅ)	ਜੱਦ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਪੁਰਖੇ, ਭਾਪ, ਦਾਦਾ।
ਅਜਨਬੀ	(ਅ)	ਪਰਦੇਸੀ, ਨਾਵਾਕਿਫ਼, ਅਨੋਭਯ, ਓਪਰਾ, ਬੇਗਾਨਾ, ਗ਼ੈਰ।
ਅਜਬ	(ਅ)	ਅਨੋਖਾ।
ਅਜਬਰ	(ਫ਼)	ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ, ਚੇਤੇ।
ਅਜਮ	(ਅ)	ਮੁਕ, ਗੁੰਗਾ, ਅਰਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼, ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਕੇ ਈਰਾਨ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼।
ਅਜਮਡ	(ਅ)	ਵਡਿਆਈ, ਬਜ਼ੁਰਗੀ, ਕਦਰ, ਕਰਾਮਾਤ।
ਅੰਜਮਨ	(ਫ਼)	ਮਹਿਫ਼ਿਲ, ਮਜਲਿਸ, ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੈਠਕ।
ਅਜਰ	(ਅ)	ਉਂਜਰ, ਸੁਵਾਬ, ਇਨਾਮ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ।
ਅਜਰਾ	(ਅ)	ਜਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਮੁੱਢ ਤੋਰਨਾ।
ਅਜਰਾਇਲ	(ਅ)	ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਂ, ਮੌਤ ਦਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ, ਯਮ, "ਅਜਰਾਈਲ ਫ਼ਰੇਸ਼ਤਾ ਤਿਲੁ ਪੀਝੇ ਘਾਣੀ"। (ਗਉੜੀ ਵਾਰ-੧, ਮੁਹੱਲਾ ੫)
ਅਜ਼ਾਜ਼ੀਲ	(ਅ)	ਸ਼ੈਤਾਨ, ਇਬਲੀਸ, ਬਦੀ ਦਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ, ਮਥੀਸ।
ਅਜ਼ਾਨ	(ਅ)	ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਮਸੀਤ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਂਗ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਲੀਨ, ਬਰਾਬੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਅਚਾਬ	:	(ਅ)	ਦੁੱਖ, ਕਥਣ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੌੜਖ ਦੀ ਸਜ਼ਾ।
ਅੰਜਾਮ		(ਅ)	ਸਿੱਟਾ, ਨਤੀਜਾ, ਅੰਤ।
ਅੰਜਾਮਕਾਰ		(ਅਫ਼)	ਅਖੀਰ ਨੂੰ, ਅੰਤਕਾਰ, ਫਲਸਰੂਪ।
ਅਜਾਰਾ		(ਅ)	ਦੇਖੋ ਇਜਾਰਾ।
ਅਜਾਰੇਦਾਰੀ		(ਅਫ਼)	ਦੇਖੋ ਇਜਾਰੇਦਾਰੀ।
ਅਜ਼ੀਅਤ		(ਅ)	ਦੁੱਖ, ਕਥਣ, ਤਕਲੀਫ਼।
ਅਜ਼ੀਬ		(ਅ)	ਪਿਆਰਾ, ਮਹਿਬੂਬ, ਆਪ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਿੱਕੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਜੀਬ	:	(ਅ)	ਅਨੋਖਾ, ਨਿਰਾਲਾ, ਅਦਫ਼ਤ, ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਅਫ਼ੀਮ		(ਅ)	ਵੱਡਾ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ।
ਅਰਰ	:	(ਅ)	ਇਤਰ ਅਸਲ ਹੈ-ਸੁਰੀਧ, ਖੁਸ਼ਬੂ, ਨਿਚੋੜ।
ਅਰਬਾਰ		(ਅ)	ਤੌਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਢੰਗ, ਰਹੀਕਾ, ਚਾਲ ਚਲਣ।
ਅਰਾ		(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਇਨਾਮ, ਦਾਰ।
ਅਰਾਲੀਕ		(ਫ਼)	ਉਸਰਾਦ, ਤਰਬੀਅਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਅਰਾਲੀਕੀ		(ਫ਼)	ਅਧਿਆਪਨ।
ਅਰਾਬ		(ਅ)	ਦੇਖੋ ਇਰਾਬ।
ਅਰੀਆ		(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਇਨਾਮ।
ਅਦਦ	:	(ਅ)	ਸੰਖਿਆ, ਗਿਣਤੀ, ਨੰਬਰ।
ਅਦਨਾ	:	(ਅ)	ਨਿੱਥਾ, ਕਮੀਨਾ, ਗਰੀਬ, ਘਟੀਆ, ਦਰਜੇ ਵਿਚ ਨੀਵਾਂ।
ਅਦਬ		(ਅ)	ਸਿਬਟਾਚਾਰ, ਰਹਿਜ਼ੀਬ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਹੱਦ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ, ਦਰਜੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼, ਸਾਹਿਤ, ਵਿੱਚਰ, ਆਦਰ ਮਾਣ।
ਅਦਬੀ	:	(ਅ)	ਅਦਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਅਦਮ	:	(ਅ)	ਨੌਸਤੀ, ਨਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਭੌਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ।
ਅੰਦਰ	:	(ਫ਼)	ਵਿਚ।
ਅਦਰਬ	:	(ਫ਼)	ਆਦਾ।

ਅਦਲ	:	(ਅ)	ਦਿਨਸਾਡ, ਨਿਆਂ, ਬਰਾਬਰੀ।
ਅੰਦਲੀਬ		(ਅ)	■ ਨੁਕਤਾ
ਅਦਾ		(ਫ਼)	ਅੰਦਾਜ਼, ਨਾਜ਼, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਝਗਤਾਨ, ਦੇ ਦੇਣਾ।
ਅਦਾਕਾਰ		(ਫ਼)	ਐਕਟਰ, ਰੰਗ ਕਰਮੀ, ਅਭਿਨੇਤਾ।
ਅੰਦਾਜ਼		(ਫ਼)	ਮੋਹਣੀ ਅਦਾ, ਢੰਗ।
ਅੰਦਾਜ਼ਾ	:	(ਫ਼)	ਬਰੀਬ-ਬਰੀਬ ਮਿਥਣਾ, ਗਬੇੜ।
ਅਦਾਲਤ		(ਅ)	ਬਚਹਿਰੀ, ਅਦਲ ਦੀ ਥਾਂ।
ਅਦਾਲਤੀ		(ਅ)	ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਅਦਾਵਤ		(ਅ)	ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਵੈਰ।
ਅਦੀਬ		(ਅ)	ਸਾਹਿਤਕਾਰ, ਇਲਮ ਅਦਬ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ।
ਅਦੂ		(ਅ)	ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ।
ਅੰਦੇਸ਼		(ਫ਼)	ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਫ਼ਿਕਰ।
ਅਦੇਸ਼ਾ		(ਫ਼)	ਫ਼ਿਕਰ, ਭਰ, ਸੋਚ।
ਅਨਸਰ		(ਅ)	ਤੌੜ, ਅਸਲ, ਭੁਨਿਆਦ।
ਅਨਕਰੀਬ		(ਅ)	ਛੇਤੀ ਹੀ, ਹੁਣੇ ਜਿਹੇ ਹੀ।
ਅਨਕਾ		(ਅ)	ਨਾਦਰ, ਇਕ ਫ਼ਰਜ਼ੀ ਪੰਡੀ, ਨਾਯਾਬ ਵਸਤੂ।
ਅਨਾ		(ਅ)	ਹਉਮੈਂ, ਮੈਂ, ਹਮੀ, ਸਵੈਮਾਣ।
ਅਨਾਉਲ ਰੱਬ		(ਅ)	ਮੈਂ ਰੱਬ ਹਾਂ, ਸੁਫ਼ੀ ਫ਼ਕੀਰ ਮਨਸੂਰ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਨਾਅਰਾ ਮਾਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਅਨਾਇਤ		(ਅ)	ਕਿਰਪਾ, ਮਿਹਰਬਾਨੀ, ਤੌਹਫ਼ਾ।
ਅਨਾਸਰ		(ਅ)	ਅਨਸਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਜੜ੍ਹ।
ਅਨਾਰ		(ਫ਼)	ਇਕ ਫ਼ਲ।
ਅਫ਼ਸਾਨਾ		(ਫ਼)	ਕਹਾਣੀ, ਦਾਸਤਾਨ।
ਅਫ਼ਸੋਸ		(ਫ਼)	ਦੁੱਖ, ਰੋਜ਼, ਸਦਮਾ।
ਅਫ਼ਜ਼ਲ	:	(ਫ਼)	ਵਧੀਆ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਅਫ਼ਵਾਰ		(ਫ਼)	ਗੱਪ, ਉੱਡਦੀ-ਉੱਡਦੀ ਗੱਲ।
ਅਫ਼ਾਇਲ		(ਅ)	ਇਲਮ ਅਰੁਜ਼ ਦੇ ਭੁਕਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹਿਰਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਬਰਰ	(ਅ)	ਬਦ ਹਾਲ, ਭੈੜੇ ਹਾਲੀ, ਇਲਮ ਅਰੂਚ ਦੇ ਇਕ ਜ਼ਿਹਾੜ ਦਾ ਨਾਂ।
ਅਬਦ	: (ਅ)	ਅਮੁੱਕ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ, ਹਮੇਸ਼ਗੀ।
ਅਬਦ	: (ਅ)	ਦਾਸ, ਬੰਦਾ, ਕੁਲਾਮ।
ਅਬਦੀ	: (ਅ)	ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਨਿੱਕ ਜਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਅਬਰ	(ਫ)	ਬੱਦਲ।
ਅਬਰਕ	(ਅ)	ਚਮਕਦਾਰ ਪਟਿਜ ਪਦਾਰਥ।
ਅਬਰੂ	: (ਫ)	ਭਰਵੱਟੇ, ਭਵਾਂ।
ਅਬਾਬੀਲ	: (ਅ)	ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਥਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਛੀ।
ਅੰਬਾਠ	(ਫ)	ਢੇਰ।
ਅੰਬੂ	: (ਫ)	ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੇਵਾ।
ਅੰਬੀਆ	: (ਅ)	ਨਬੀ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਚੋਂ' ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਆਇਆ।
ਅਬੂਰ	: (ਅ)	ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਨਦੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਪੁਲ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਮਾਹਰ ਹੋਣਾ।
ਅਮਦਨ	: (ਅ)	ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ।
ਅਮਨ	(ਅ)	ਥਾਂਡੀ, ਚੈਨ, ਆਰਾਮ, ਸੁੱਖ।
ਅਮਨ ਅਮਾਨ	(ਅ)	ਸੁੱਖ ਚੈਨ, ਆਰਾਮ, ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ, ਪਨਾਹ।
ਅਮਰ	(ਅ)	ਕਾਰਜ ਗੱਲ ਮਾਮਲਾ।
ਅਮਰਦ ਪਰਸਤੀ	: (ਅਫ)	ਨੌਜੁਆਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁਕਰਮ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ।
ਅਮਰੂਦ	(ਫ)	ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਅਮਲ	: (ਅ)	ਕੰਮ/ਕਾਰਜ/ਜਾਦੂ ਮੰਤਰ। “ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਸੇ ਦਰਗਾਹ ਉਗਾਹਾ।” (ਸ. ਫ਼ਰੀਦ)
ਅਮਲਾ	: (ਅ)	ਸਟਾਫ਼/ਕਾਰਕੁਨ/ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ।
ਅਮਲੀ	: (ਅ)	ਅਮਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ/ਅਸੀਂ ਨਸ਼ੇ ਆਦਿ ਦੇ ਸੇਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਮਲੀ ਆਖਦੇ ਹਾਂ।
ਅਮਾਨ	: (ਅ)	ਪਨਾਹ/ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ
ਅਮਾਨਤ	: (ਅ)	ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ/ਧਰੋਹਰ।

ਅਮੀਕ	(ਅ)	ਝੁੰਘਾ/ਗਹਿਰਾ/ਅਥਾਹ। "ਅਮੀਕ ਹੈ" (ਜਾਪ)
ਅਮੀਨ	(ਅ)	ਅਮਾਨਤਦਾਰ/(ਈਮਾਨਦਾਰ)
ਅਮੀਰ	(ਅ)	ਰਾਈਸ/ਸਰਦਾਰ
ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਾ	(ਅਫ਼)	ਅਮੀਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ
ਅਮੀਰੀ	(ਅ)	ਸਰਦਾਰੀ/ਦੌਲਤਮੰਦੀ।
ਅਮ੍ਰਿਤ	(ਅ)	ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ।
ਅਯਾਸ਼	(ਅ)	ਐਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ/ਭੋਗੀ/ਵਿਲਾਸੀ।
ਅਯਾਰ	(ਅ)	ਫਰੇਬੀ ਛਲੀਆ ਚਲਾਕ।
ਅਯਾਰੀ	(ਅ)	ਚਲਾਕੀ।
ਅਯਾਲ	(ਅ)	ਬਾਲ ਬੱਚੇ/ਆਸਰਰ ਜਨ।
ਅਯਾਲ	(ਫ਼)	ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਨ ਉੱਤੇ ਵਾਲ
ਅਰਬ	(ਅ)	ਆਕਾਸ਼/ਦੇਵ ਲੋਕ
ਅਰਸਾ	(ਅ)	ਸਮਾਂ/ਵੇਲਾ/ਕਾਲ/ਚਿਰ/ਦੌਰ/ਮੈਦਾਨ।
ਅਰਸਾਲ	(ਅ)	ਭੇਜਣਾ/ਚਿੱਠੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣਾ।
ਅਰਸ਼ੀ	(ਅਫ਼)	ਰੱਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ।
ਅਰਕ	(ਅ)	ਮੁੜਕਾ/ਇਹ ਬਬਦ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਰਕ ਹੈ - ਅਰਬ ਹਨ-ਉਹ ਪਾਣੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਦਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਥਲ ਕੇ ਭਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਰਜ਼	(ਅ)	ਬੇਨਤੀ/ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ/"ਯਕ ਅਰਜ਼ ਗੁਵਰਮ ਪੇਸ਼ ਤੇ।" (ਰਿਲੰਗ ਮ: ੧)
ਅਰਜ਼ਦਾਸ਼ਤ	(ਅਫ਼)	ਅਰਦਾਸ/ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ/ਬੇਨਤੀ/ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ।
ਅਰਜਮੰਦ	(ਫ਼)	ਰੁਤਬੇ ਵਾਲਾ/ਬੁਲੰਦ ਇਕਬਾਲੀ।
ਅਰਜ਼ਾ	(ਫ਼)	ਸਸਤਾ।
ਅਰਜ਼ਾਨੀ	(ਫ਼)	ਸਸਤਾਪਣ।
ਅਰਜ਼ੀ	(ਅ)	ਬੇਨਤੀ ਪੱਤਰ/ਦਰਖਾਸਤ।
ਅਰਫ਼ਾਰ	(ਅ)	ਮੱਕਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇਕ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿੱਥੇ ਹੱਜ ਦੀ ਇਕ ਰਸਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਰਮਾਨ	(ਛ)	ਆਰਜੂ/ਹਸਰਤ/ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ।
ਅਰਾਜੀ	: (ਅ)	ਅਰਜ਼ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ/ਜ਼ਮੀਨ।
ਅਰੂਜ਼	: (ਅ)	ਅਰਬੀ ਪਿੰਗਲ/ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਦਿਲਮ।
ਅਰੂਜ	(ਅ)	ਚਸ਼ੁਣਾ/ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ।
ਅਰੇਬ	(ਅ)	ਰੇਬ ਟੇਡਾ/ਤਿਰਛਾ/ (ਰੇਬ ਪਜਾਮਾ ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ) ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਤਿਰਛੀ ਕਾਟ।
ਅਲਹਮਦ	(ਅ)	ਸਭ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਤਾਅਰੀਫ਼ਾਂ/ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਸੂਰਾ ਫ਼ਾਰਿਹਾ।
ਅਲਹਮਦ ਅੱਲ੍ਹਾ	: (ਅ)	ਸਭ ਤਾਅਰੀਫ਼ਾਂ/ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਲਖ਼	: (ਅ)	ਸਾਰਾ/ਰਮਾਮ।
ਅਲਿਹਦਾ	: (ਅ)	ਵੱਖ/ਅਲੱਗ/ਸਿਵਾ/ਜੁਦਾ/ਤਨਹਾਈ ਵਿਚ।
ਅਲਿਹਦਗੀ	(ਅਛ)	ਜੁਦਾਈ/ਤਨਹਾਈ/ਵੱਖਰਾਪਣ।
ਅਲਗ਼ੋਬਾ	(ਅ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਨਗੋਜਾ/ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਬੰਸਰੀ।
ਅਲਿਫ਼	(ਅ)	ਅਰਬੀ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਰਨਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ। ਬਬਦ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਾਤਰ/ਘੋੜੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਹੋਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਲਫ਼ਾਜ਼	: (ਅ)	ਲਫ਼ਜ਼ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਬਬਦ।
ਅਲਬੱਰਾ	: (ਅ)	ਬੇਬੱਕ/ਜ਼ਰੂਰ/ਪਰ/ਲੇਕਿਨ।
ਅਲਮਦਦ	: (ਅ)	ਮੱਦਦ ਕਰ/ਸਹਾਰਾ ਦੇ/ਆਸਰਾ ਦੇ।
ਅਲਮਾਜ਼	: (ਛ)	ਇਕ ਬੀਮਰੀ ਪੱਥਰ/ਹੀਰਾ।
ਅਲਵਿਦਾਅ	: (ਅ)	ਰੁਖ਼ਸਤ/ਵਿਦਾਇਗੀ/ਜੁਦਾ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖੁੱਡ ਗਏ।
ਅਲਾਥਾ	: (ਅ)	ਖੇਤਬ/ਹੱਦ/ਮਲਕੀਅਤ/ਜਾਇਦਾਦ।
ਅਲਾਨੀਆ	: (ਅ)	ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ/ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ।
ਅਲਾਮਤ	: (ਅ)	ਨਿਸ਼ਾਨੀ/ਛਾਪ/ਇਸ਼ਾਰਾ।
ਅੱਲਾਮਾ	: (ਅ)	ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ, ਵਿਦਵਾਨ।
ਅਲਾਲਤ	: (ਅ)	ਰੋਗ/ਬੀਮਾਰੀ।
ਅਲੀਮ	: (ਅ)	ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ/ਵਿਦਵਾਨ।

ਅਲੀਲ	(ਅ)	ਬੀਮਾਰ/ਰੋਗੀ।
ਆਲੂਦਾ	(ਕ)	ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਇਆ/ਨਾਪਾਕ/ਪਲੀਤ/ਗੰਦਾ।
ਆਲੂਦਗੀ	(ਕ)	ਨਾਪਾਕੀ/ਗੰਦਗੀ।
ਅੱਵਲ	(ਅ)	ਪਹਿਲਾ/ਮੁੱਢ, ਵਧੀਆ।
ਆਹਵਜ਼ਾਰ	(ਕ)	ਅਵਾਜ਼ਾਰੀ/ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ।
ਅਵਾਮ	(ਅ)	ਅਮ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ/ਅਮ ਲੋਕ/ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕੀ।
ਆਅਜ਼ਮ	(ਅ)	ਮਹਾਨ/ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ।
ਆਅਮਾਲ	(ਅ)	ਅਮਲ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ/ਕੰਮ/ਕਰਨੀ।
ਆਅਮਾਲ ਨਾਮਾ	(ਅਕ)	ਰਜਿਸਟਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਆਅਲਾ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ/ਉੱਚੇ ਤੁਰੰਤ ਵਾਲਾ।
ਆਇਤ	(ਅ)	ਭੁਗਨ ਦਾ ਵਾਕ।
ਆਇੰਦਾ	(ਕ)	ਭੂਤ ਕਾਲ/ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ/ਵੇਰ ਕਦੇ।
ਆਈਨਾ	(ਕ)	ਸ਼ੀਸ਼ਾ/ਆਰਸੀ।
ਆਈਨ	(ਕ)	ਵਿਧਾਨ/ਕਾਇਦਾ/ਕਾਨੂੰਨ/ਗੈਰ ਰਿਵਾਜ/ਜ਼ਾਬਤ।
ਆਸ਼ਿਕ	(ਅ)	ਪ੍ਰੇਮੀ/ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਆਸ਼ਿਕਾਨਾ	(ਅਕ)	ਆਸ਼ਕਾਂ ਵਰਗਾ।
ਆਸ਼ਿਕੀ	(ਅਕ)	ਇਸ਼ਕ/ਪ੍ਰੇਮ।
ਆਸਤੀ	(ਕ)	ਭਾਵ ਆਸਤਾਨਾ/ਚੋਖਟ/ਬੁਹਾ/ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਾਰ ਦਾ ਬੁਹਾ।
ਆਸਤੀਨ	(ਕ)	ਕੁਰਤੇ ਆਦਿ ਦੀ ਬਾਂਹ।
ਆਸ਼ਨਾ	(ਕ)	ਜਾਣਕਾਰ/ਵਾਕਿਫ਼/ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਗ਼ੈਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਯੋਗ ਸਬੰਧ ਰੱਖੇ।
ਆਸ਼ਨਾਈ	(ਕ)	ਦੋਸਤੀ/ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ/ਅਯੋਗ ਸਬੰਧ।
ਆਸਮਾਨ	(ਕ)	ਆਕਾਸ਼।
ਆਸਮਾਨੀ	(ਕ)	ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ/ਅਚਨਚੇਤੀ।
ਆਸਾਨ	(ਕ)	ਸੋਖਾ।
ਆਸਾਨੀ	: (ਕ)	ਸੋਖ।

ਆਸਾਰ	:	(ਅ)	ਅਸਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ/ਤੌਰ ਤਰੀਕੇ/ਲੱਛਣ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ।
ਆਸੀ	:	(ਅ)	ਪਾਪੀ/ਦੋਸ਼ੀ/ਗੁਨਾਹਗਾਰ/ (ਐਨ-ਅਲਫ਼-ਸਾਦ-ਯੇ ਵਾਲਾ)।
ਆਸੀ		(ਅ)	(ਅਲਫ਼ ਮਦ-ਸੀਨ-ਯੇ ਵਾਲਾ) ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਣ ਵਾਲਾ ਹਮਦਰਦ।
ਆਸ਼ੀਆਂ		(ਫ਼)	ਆਲ੍ਹਣਾ।
ਆਸ਼ੀਆਨਾ		(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਆਸ਼ੀਆਂ।
ਆਸੂਦਾ		(ਫ਼)	ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ/ਆਰਾਮ ਵਿਚ।
ਆਸੂਦਗੀ		(ਫ਼)	ਆਰਾਮ/ਅਮਨ/ਅਮੀਰੀ।
ਆਬੂਰਾ		(ਅ)	ਇਸਲਾਮੀ ਮਹੀਨੇ ਮੁਹਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਰਿਬੀ/ਅਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਬਹਾਦਰ ਵਾਲਾ ਦਿਨ।
ਆਸ਼ੋਬ		(ਫ਼)	ਭੂਤ/ਚੁੜੇਲ/ਪ੍ਰੇਤ/ਜਿਨ।
ਆਹ		(ਫ਼)	ਅਫ਼ਸੋਸ ਵਾਚਕ ਸ਼ਬਦ/ਹਾਏ/ਅਫ਼ਸੋਸ।
ਆਹਾ		(ਫ਼)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਗੱਲ ਦੇ ਚੰਗੀ ਲੱਗਣ ਸਮੇਂ ਦਿਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਆਹਨ		(ਫ਼)	ਲੋਹਾ।
ਆਹਿਸਤਾ		(ਫ਼)	ਹੌਲੀ/ਧੀਮਾ।
ਆਹੂ	:	(ਫ਼)	ਹਿਰਨ।
ਆਹੂਚਬਮ	:	(ਫ਼)	ਮਿਰਗ ਨੈਣੀ/ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ।
ਆਕਬਰ		(ਅ)	ਪੁਲੋਕ/ਅੰਤ/ਸਿੱਟਾ/ਅਖੀਰ/ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆ।
ਆਕਿਲ	:	(ਅ)	ਸਿਆਣਾ/ਦਾਨਾ/ਬੁਧੀਵਾਨ/“ਕਿ ਆਕਿਲ ਅਲਾਪੇ” (ਜਾਪੁ)
ਆਕਾ		(ਰੁ)	ਸਵਾਮੀ/ਸਾਹਿਬ/ਮਾਲਿਕ।
ਆਕੀ		(ਅ)	ਬਾਗ਼ੀ/ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ “ਆਕੀ ਪਰਹਿ ਅਵਾਰੀ” (ਮਾਰੂ ਮ-੧)
ਆਖਰਾ	:	(ਫ਼)	ਖ਼ੱਸੀ।
ਆਖ਼ਿਰ	:	(ਅ)	ਪਿਛਲਾ/ਅਖ਼ੀਰੀ/ਅੰਤ- “ਅਖ਼ਿਰ ਬਿਆਫ਼ਤਮ” (ਤਿਲੱਕ ਮ-੧)

ਆਖਿਰਤ	(ਅ)	ਪੁਲਿਕ।
ਆਖਰੀ	(ਅਫ)	ਅਖੀਰਲਾ/ਅਖੀਰੀ/ਪਿਛਲਾ।
ਆਖਿਰਕਾਰ	(ਅਫ)	ਫਲਸਰੂਪ/ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ।
ਆਗਹੀ	(ਫ)	ਆਗਾਹੀ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ/ਖਬਰ/ਜਾਣਕਾਰੀ/ਵਾਕਫੀਅਤ।
ਆਗਾ	(ਫ)	ਆਗਾ/ਮਾਲਿਕ/ਵੱਡਾ ਡਰਾ/ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਖ਼ਿਤਾਬ।
ਆਗਾਹ	(ਫ)	ਖ਼ਬਰਦਾਰ/ਜਾਣਕਾਰ/ਵਾਕਿਫ਼/ "ਗਰਬ ਜਿਨਾ ਵਡਿਆਈਆ ਧਨ ਜੋਬਨ ਆਗਾਹ।" (ਬ-ਡਰੀਦ)
ਆਗੋਸ਼	(ਫ)	ਬੁੱਕਲ/ਗੋਦੀ।
ਆਗਾਹ	(ਫ)	ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਉਚਾਰਨ ਵਿਚ ਅਚਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਆਗਾਹ	(ਫ)	ਮੁੱਢ/ਆਰੰਭ। "ਜਿਹਵਾ ਧੁਨਿ ਆਗਾਜਾ।" (ਰਾਮ. ਮ. ੫)
ਆਜ਼ਮਾਇਸ਼	(ਫ)	ਪਰਖ/ਪੜਤਾਲ/ਜਾਚ/ਇਮਤਿਹਾਨ।
ਆਜ਼ਮੂਦਾ	(ਫ)	ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਹੋਇਆ/ਜਾਚਿਆ ਹੋਇਆ।
ਆਜ਼ਾਦ	(ਫ)	ਸੁਰੰਤਰ/ਬਰੀ/ਮੁਕਤ/ਬੰਧਨ ਰਹਿਤ।
ਆਜ਼ਾਦੀ	(ਫ)	ਸੁਰੰਤਰਤਾ/ਛੁੱਟਕਾਰਾ/ਬੰਦ ਖ਼ਲਾਸੀ/ਖੁੱਲ੍ਹ।
ਆਜ਼ਾਦਾਨਾ	(ਫ)	ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ/ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਰੋਕ ਟੋਕ ਤੋਂ/ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਮ।
ਆਜ਼ਮ	(ਅ)	ਇਰਾਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਆਅਜ਼ਮ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ/ਮਹਤ।
ਆਜਿਜ਼	(ਅ)	ਬੇਬਸ/ਮਜ਼ਬੂਰ/ਕਮਜ਼ੋਰ/ਲਾਚਾਰ/ਆਤਿਰ ਦੀਨ/ਨਿਰਧਨ/ਅਸਮਰੱਥ/ਦੁਖੀ। "ਆਜਿਜ਼ ਨ ਬਾਤੈ" (ਜਾਪੁ)
ਆਤਿਬ	(ਫ)	ਅੱਗ।
ਆਤਿਬਦਾਨ	(ਫ)	ਅੱਗ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ/ਖੁੱਲ੍ਹਾ/ਅੰਗੀਠੀ।
ਆਤਿਬਪਰਸਤ	(ਫ)	ਅੱਗ ਪੂਜਕ।
ਆਤਿਬਤ	(ਫ)	ਗੁਪਤ ਅੱਗ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ।
ਆਤਿਬਬਾਜ਼	(ਫ)	ਆਤਿਬਬਾਜ਼ੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ	:	(ਫ)	ਅੱਗ ਦੀ ਖੇਡ/ਬਰੂਦ ਦੀ ਖੇਡ। "ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਸਾਰ ਵੇਖਰਣ ਵਿਚ ਘਾਇਲ ਹੋਏ ਮਰਦਾ।" (ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ) ਜੰਗ ਵਿਚ ਤੋਪ, ਬੰਦੂਕ ਆਦਿ ਘਸਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ/ਪਟਾਕੇ ਆਦਿ ਚਲਾਉਣੇ।
ਆਤਿਸ਼ੇ ਨਮਰੂਦ	:	(ਫ)	ਉਹ ਅੱਗ ਜਿਹੜੀ ਨਮਰੂਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਲਾਈ ਸੀ।
ਆਦਰ	:	(ਅ)	ਮਸਲਰ/ਬਾਣ/ਸੁਭਾਓ/ਵਾਦੀ।
ਆਦਰਨ	:	(ਅ)	ਆਦਰ ਵੱਲੋਂ।
ਆਦਮ	:	(ਅ)	ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਸਲ ਚੱਲੀ।
ਆਦਮੀ	:	(ਅਫ)	ਮਨੁੱਖ/ਇਨਸਾਨ/ਸਮਝਦਾਰੀ/ਪਤੀ/ਮਾਨਵ।
ਆਦਮੀਅਤ	:	(ਅ)	ਮਾਨਵਤਾ/ਸਲੀਕਾ/ਭਲਾਮਾਣਸੀ/ਸਮਝਦਾਰੀ/ਇਨਸਾਨੀਅਤ।
ਆਦਾਬ	:	(ਅ)	ਅਦਬ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ/ਇੱਜ਼ਤ ਮਾਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੇ ਬਬਦ (ਸਾਲਾਮ ਆਦਿ)
ਆਦਿਲ	:	(ਅ)	ਮੁਨਸਿਫ/ਇਨਸਾਫ਼ ਬਰਨ ਵਾਲਾ। "ਆਦਿਲ ਅਦਲ ਚਲਾਇਦਾ। (ਭਾ: ਗੁਰਦਾਸ)
ਆਈ	:	(ਅ)	ਅਭਿਆਸੀ/ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਦਰ ਪੈ ਗਈ ਹੋਵੇ।
ਆਨ	:	(ਫ)	ਨਾਚ ਅਦਾ (ਜਿਵੇਂ ਆਨ ਬਾਨ)।
ਆਪਾ	:	(ਫ)	ਡੈਣ।
ਆਫ਼ਰ	:	(ਅ)	ਥਲਾ/ਦੁੱਖ ਮੁਸੀਬਤ।
ਆਫ਼ਰਾਬ	:	(ਫ)	ਸੁਰਜ।
ਆਫ਼ਰੀਨ	:	(ਫ)	ਬਾਬਾਬ/ਅਫ਼ਰੀਨੇ/ਵਾਹਵਾ।
ਆਫ਼ਾਰ	:	(ਅ)	ਆਫ਼ਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਆਫ਼ੀਅਤ	:	(ਅ)	ਆਰਾਮ/ਸੁੱਖ।
ਆਬ	:	(ਫ)	ਪਾਣੀ/ਇੱਜ਼ਤ/ਰੋਟਕ/ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਚਮਕ ਅਤੇ ਰੇਖੀ।
ਆਬਸਾਰ	:	(ਫ)	ਭਰਨਾ/ਪਹਾੜੀ ਚਸਮਾ।
ਆਬਕਾਰ	:	(ਫ)	ਕਲਾਲ/ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।
ਆਬਗੀਨਾ	:	(ਫ)	ਥਲੇਰ/ਕੱਚ/ਸ਼ੀਸ਼ਾ।

ਆਬੇ ਸਮਜ਼ਮ	(ਅਫ਼)	ਸ਼ਹਿਰ ਮੱਕਾ ਵਿਚ ਕਾਅਬਾ ਦੇ ਲਾਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇਕ ਖੂਹ ਜਾਂ ਚਸ਼ਮਾ/ਭਾਵ ਉਸ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ। ਹਾਜ਼ੀ ਲੋਕ ਇਸ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਿੰਦੂ ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਮਝ ਕੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਚਮਚਮ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।
ਆਬਦ	(ਅ)	ਅਬਦਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ/ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਆਬਦਾਰ	(ਫ਼)	ਚਮਕਦਾਰ।
ਆਬਦਾਨਾ	(ਫ਼)	ਅੰਨ-ਜਲ/ਖੁਰਾਕ/ਰੋਜ਼ੀ।
ਆਬਦੀਦਾ	(ਫ਼)	ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਅੱਬਰੂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ।
ਆਬਨੂਸ	(ਅ)	ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਆਬਪਾਸ਼ੀ	(ਫ਼)	ਸਿੰਜਾਈ/ਫ਼ਸਲ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ।
ਆਬਰੂ	(ਫ਼)	ਇੱਛਤ/ਮਰਤਬਾ/ਪ੍ਰਤਿਬਟਾ। "ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਆਬਰੂ ਖੋਦਿ ਰੋਹਿ" (ਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸੂਰਜ)।
ਆਬਲਾ	(ਫ਼)	ਛਾਲਾ।
ਆਬਲਾ ਪਾ	(ਫ਼)	ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਛਾਲੇ ਪਏ ਹੋਏ ਹੋਣੇ।
ਆਬਾਦ	(ਫ਼)	ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ/ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ/ਵਸੋਂ ਵਾਲਾ।
ਆਬਿਆਨਾ	(ਫ਼)	ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ (ਸਿੰਜਾਈ ਲਈ)।
ਆਬੇਹਿਆਤ	(ਫ਼)	ਅੰਮ੍ਰਿਤ/ਸੁਧਾ।
ਆਮ	(ਅ)	ਵੈਲਿਆ ਹੋਇਆ/ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ/ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਆਮਦ	(ਫ਼)	ਆਉਣਾ/ਆਮਦਨੀ/ਬੱਟਰ।
ਆਮਦਨ	(ਫ਼)	ਕਮਾਈ/ਆਉਣਾ/ਖੱਟੀ।
ਆਮਦਨੀ	: (ਫ਼)	ਆਮਦ/ਕਮਾਈ/ਬੱਟਰ/ਪੈਦਾਵਾਰ।
ਆਮਦੋਰਫ਼ਤ	(ਫ਼)	ਆਵਾਜਾਈ/ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ।
ਆਮਾਦਾ	(ਫ਼)	ਰਜ਼ਾਮੰਦ/ਤਿਆਰ/ਰਾਜ਼ੀ।
ਆਮਾਦਗੀ	(ਫ਼)	ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ/ਤਿਆਗੀ।
ਆਮਿਨਾ	(ਅ)	ਹਬਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਾਰਾ ਦਾ ਨਾਂ।

ਆਮਿਲ	(ਅ)	ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਬਰਨ ਵਾਲਾ/ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ/ਕਾਰੀਗਰ/ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਆਮੀਨ	(ਅ)	ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇ/ਰੱਬ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਬੂਲ ਕਰੇ।
ਆਇਤ	(ਅ)	ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਵਾਕ।
ਆਰਬ	(ਅ)	ਗੱਲ੍ਹ।
ਆਰਜ਼ਾ	(ਅ)	ਰੋਗ/ਦੁੱਖ।
ਆਰਜ਼ੀ	(ਅ)	ਬੱਚੀ/ਬੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ/ ਜੋ ਅਸਲ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਆਰਜ਼ੂ	(ਅ)	ਆਸ/ਉਮੀਦ/ਚਾਹਨਾ/ਹਸਰਤ।
ਆਰਜ਼ੁਮੰਦ	(ਅਫ)	ਆਸਮੰਦ/ਉਮੀਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ/ਚਾਹਣ ਵਾਲਾ।
ਆਰਫ਼	(ਅ)	ਪਹਿਚਾਣ ਵਾਲਾ/ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ/ਪੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਆਰ੍ਹ	(ਫ)	ਆਰਾ/ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਦ।
ਆਰਾਇਬ	(ਫ)	ਸਜਾਵਟ/ਤਰਤੀਬ।
ਆਰਾਸ਼ਤਾ	(ਫ)	ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਆਰਾਮ	: (ਫ)	ਚੈਨ/ਸੁੱਖ/ਸ਼ਾਂਤੀ।
ਆਰਾਮਗਾਹ	: (ਫ)	ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ।
ਆਰਾਮ ਤਲਬ	: (ਫ)	ਆਰਾਮ ਚਾਹਣ ਵਾਲਾ/ਸੁਸਤ ਬੰਦਾ।
ਆਰਾਮ ਦੇਹ	(ਫ)	ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ/ਸੋਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਆਰਾਮ ਪਸੰਦ	: (ਫ)	ਆਰਾਮ ਚਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ।
ਆਰਿਫ਼	(ਅ)	ਦੇਖੇ ਆਰਫ਼
ਆਰੀ	: (ਅ)	ਖ਼ਾਲੀ/ਨੰਗਾ।
ਆਲ	: (ਅ)	ਦੋਹੜੇ ਦੋਹੜੀਆਂ/ਨਾਤੀ (ਆਲ ਚਲਾਦ)।
ਆਲਮੇ ਬਰਜ਼ਖ਼	: (ਅ)	ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਰੂਹਾਂ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਕਿਆਮਤ ਤੀਕ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।
ਆਲਿਮ	(ਅ)	ਇਲਮ ਵਾਲਾ/ਵਿਦਵਾਨ/ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਦੁਨੀਆ/ਸੰਸਾਰ।
ਆਲਮਗੀਰ	(ਅਫ)	ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ।
ਆਲਮ ਪਨਾਹ	: (ਅਫ)	ਪਰਜਾ ਦੇ ਅਮਨ ਦਾ ਕਾਰਨ-ਰਾਜਾ।
ਆਲਮੀ	: (ਅਫ)	ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦਾ/ਸੰਸਾਰਕ/ਦੁਨਿਆਵੀ।

ਆਲਮੇ ਜਬਰੂਡ	(ਅ)	ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ।
ਆਲਮੇ ਲਾਹੂਰ	(ਅ)	ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਆਸਮਾਨ।
ਆਅਲਾ	(ਅ)	ਵਧੀਆ/ਬਾਨਦਾਰ/ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ।
ਆਲ੍ਹਾ	(ਅ)	ਸੰਦ/ਹਥਿਆਰ।
ਆਲ੍ਹਾਕਾਰ	(ਅਫ)	ਹੱਥ ਠੋਕਾ/ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਦ/ਸਾਧਨ।
ਆਲਿਮ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਆਲਮ।
ਆਲੀ	(ਅ)	ਬੁਲੰਦ/ਉੱਚਾ।
ਆਲੀ ਹਜ਼ਰਤ	(ਅ)	ਉੱਚੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ।
ਆਲੀ ਹਿੰਮਤ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ/ਦਲੇਰ/ਸੁਰਮਾ।
ਆਲੀ ਜਨਾਬ	(ਅ)	ਵੱਡੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲਾ/ਉੱਚੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲਾ।
ਆਲ੍ਹਚਾ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਆਲ੍ਹਚ	(ਫ਼)	ਲਿਬਝਿਆ ਹੋਇਆ।
ਆਲ੍ਹਦਗੀ	(ਫ਼)	ਨਾਪਾਕੀ/ਜ਼ੇਦਗੀ/ਮੇਲ।
ਆਵਾਜ਼	(ਫ਼)	ਬੋਲ/ਧੁਨਿ/ਸੋਂਦ/ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਆਵਾਰਗੀ	(ਫ਼)	ਬਿਨਾ ਠਿਕਾਣੇ ਦੇ/ਬੇਹੂਦਗੀ।
ਆਵਾਰਾ	(ਫ਼)	ਬਦਚਲਣ/ਬੇਹੂਦਾ/ਨਿਕੰਮਾ/ਬੇਠਿਕਾਣਾ/ਬਦਮਾਸ਼।
ਆਵਾਰਾਗਰਦੀ	(ਫ਼)	ਬਿਨਾ ਕੰਮ ਕਾਰ ਤੋਂ ਫਿਰਨਾ/ਬੇਕਾਰ ਘੁੰਮਣਾ ਫਿਰਨਾ।
ਔਤਕਾਦ	(ਅ)	ਡਰੋਸਾ/ਯਕੀਨ।
ਔਤਬਾਰ	(ਅ)	ਡਰੋਸਾ।
ਔਤਬਾਰੀ	(ਅ)	ਡਰੋਸੇਯੋਗ/ਮੋਅਤਬਰ
ਔਤਮਾਦ	(ਅ)	ਡਰੋਸਾ/ਯਕੀਨ।
ਔਤਰਾਜ਼	(ਅ)	ਹੁੱਜਰ/ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ/ਵਿਰੋਧ।
ਔਤਰਾਫ਼	(ਅ)	ਮੰਨ ਲੈਣਾ/ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ।
ਔਲਚੀ	(ਤੁ)	ਦੂਤ/ਸਫ਼ੀਰ।
ਔਸ਼	(ਅ)	ਆਰਾਮ/ਸੁਖ/ਖੁਸ਼ੀ/ਚੈਨ/ਸੁਆਦ।
ਔਸ਼ਪ੍ਰਸਰ	(ਅਫ਼)	ਆਰਾਮਤਲਬ/ਮੋਜੀ।

ਐਨ	:	(ਅ)	ਹੁਬਹੁ, ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ। ਉਹੋ ਜਿਹਾ।
ਐਲਗਾਰ	:	(ੜ)	ਦੇਖੋ ਯਲਗਾਰ।
ਐਲਾਨ	:	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਏਲਾਨ।
ਐਹਲ	:	(ਅ)	ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ/ਲਾਇਕ/ਕਾਬਿਲ/ਮਾਲਿਕ।
ਐਸਰ	:	(ਅ)	ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਮੇਲ ਦਾ/ਦਰਮਿਆਨਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ।
ਐਰਡ	:	(ਅ)	ਮਰਦ ਦੀ ਮਦੀਨ/ਨਾਰੀ/ਪਤਨੀ।
ਐਕਾਰ	:	(ਅ)	ਰੈਸੀਅਤ।
ਐਬਾਰ	:	(ਅ)	ਸੰਦ/ਹਥਿਆਰ।
ਐਲਾਦ	:	(ਅ)	ਥਾਲ ਥੋਂਢੇ।
ਐਥ	:	(ਫ)	ਅੰਬ/ਇਕ ਮੇਵਾ।

ਇਸ਼ਕ	(ਅ)	ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ/ਮੁਹੱਬਤ।
ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ	(ਅਫ)	ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ/ਰੋਬ ਦਾ ਇਸ਼ਕ।
ਇਸ਼ਕ ਮਜਾਜ਼ੀ	(ਅ)	ਜਿਹੜਾ ਅਸਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ/ਦੁਨੀਆਵੀ ਇਸ਼ਕ/ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ।
ਇਸ਼ਤਿਆਰਾ	(ਅ)	ਬਾਇਰੀ ਦੇ ਇਲਮ ਵਿਚ ਇਕ ਇਸ਼ਤਲਾਅ, ਮੰਗ ਲੈਣਾ।
ਇਸ਼ਤਕਬਾਲ	(ਅ)	ਸਵਾਗਤ/ਅਗਵਾਨੀ।
ਇਸ਼ਤਕਰਾਰ	(ਅ)	ਠਹਿਰਨਾ/ਤੈਅ ਹੋਣਾ/ਕਰਾਰ ਵਜ਼ੂਨਾ।
ਇਸ਼ਤਕਲਾਲ	(ਅ)	ਮਜ਼ਬੂਤੀ/ਪਕਿਆਈ।
ਇਸ਼ਤਗ਼ਜ਼ਾਰ	(ਅ)	ਤੋਬਾ/ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਚਾਹੁਣੀ
ਇਸ਼ਤਗ਼ਾਸਾ	(ਅ)	ਦਾਅਵਾ/ਫ਼ਰਿਆਦ/ਨਾਹਿਲਿਸ਼।
ਇਸ਼ਤਗ਼ਾਦਾ	(ਅ)	ਲਾਭ ਲੈਣਾ/ਫ਼ਾਇਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ/ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਆਦਿ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਲਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਲੈਣੀ।
ਇਸ਼ਤਬਲ	(ਅ)	ਘੋੜਿਆ ਦਾ ਬਾਏ। ਅਸ਼ਤਬਲ।
ਇਸ਼ਤਮਾਲ	(ਅ)	ਵਰਤੋਂ/ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਿਆਣਾ।
ਇਸ਼ਤਰਾਕ	(ਅ)	ਸਾਂਝ।
ਇਸ਼ਤਲਾਹ	(ਅ)	ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਇਲਮ ਅਰੂਜ਼ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਬਖ਼ਦ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ।
ਇਸ਼ਤਿਆਕ	(ਅ)	ਖ਼ੋਕ ਹੋਣਾ। ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ/ਚਾਹਤ।
ਇਸ਼ਤਿਆਲ	(ਅ)	ਰੜਕਣਾ। ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਣਾ। ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਲੈਣਾ।
ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ	(ਅ)	ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਨਾ। ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ।

ਇਬਤਹਾਰੀ	(ਅਫ)	ਇਬਤਿਹਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ। ਉਹ ਮੁਜਰਿਮ ਜਿਸ ਦੇ ਵਫ਼ੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇਬਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਇਸਰੀਫ਼ਾ	(ਅ)	ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ/ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਿਮਾ ਯਾਚਨਾ/ ਅਸਤੀਫ਼ਾ।
ਇਸਮਰ	: (ਅ)	ਪਾਰਸਾਈ/ਆਬਰੂ/ਇੱਜ਼ਤ (ਮਾਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ)।
ਇਬਰਰ	(ਅ)	ਐਬ/ਖੁਸ਼ੀ।
ਇਸਰਾਇਲ	(ਅ)	ਯਾਰੂਬ ਪੈਗੰਬਰ ਦਾ ਨਾਂ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਬੰਦਾ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਯਹੂਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹੈ।
ਇਸਰਾਫ਼ੀਲ	: (ਅ)	ਨਾਂ ਇਕ ਮਲੈਕ ਦੇ ਦਾ ਜੋ ਕਿਆਮਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰ ਨਾਮਕ ਵਾਜੇ ਵਿਚ ਭੁਕ ਮਾਰੇਗਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਪਏਗਾ ਹੈ।
ਇਸਰਾਰ	(ਅ)	ਭੇਦ।
ਇਸਨਾਰ	: (ਅ)	ਦਰੁਸਤੀ, ਸੋਧ ਕਰਨੀ।
ਇਸਲਾਮ	: (ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨ ਧਰਮ/ਰੱਬ ਦੀ ਰਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।
ਇਬਾ	: (ਅ)	ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਜੋ ਕਿ ਰਾਤ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਵੇਲੇ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਮਾਜ਼ ਨੂੰ ਇਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਇਬਾਇਤ	(ਅ)	ਛਪਾਈ। ਵੈਲਾਣਾ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਰਨਾ।
ਇਬਾਰਰ	: (ਅ)	ਇਬਾਰਾ ਕਰਨਾ। ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ।
ਇਬਾਰਾ	: (ਅ)	ਸੰਕੇਤ/ਸੈਨਤ।
ਇਹਸਾਸ	: (ਅ)	ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ/ਭੂਹਣਾ।
ਇਹਸਾਨ	(ਅ)	ਭਲਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਨੇਕੀ ਕਰਨੀ।
ਇਨਸਾਨ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼	(ਅਫ)	ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਇਹਸਾਨਮੰਦ	: (ਅਫ)	ਕਰਤਿਯਕੇ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨੇਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।
ਇਹਤਮਾਮ	(ਅ)	ਕੋਥਿਬ ਕਰਨੀ। ਪ੍ਰਬੰਧ। ਇੰਤਜ਼ਾਮ।

ਇਹਤਰਾਮ	(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ। ਆਦਰ ਮਾਣ।
ਇਹਤਿਆਰ	(ਅ)	ਬਚਣਾ। ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਰਹਿਣਾ। ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਰਹਿਣਾ।
ਇਹਰਾਮ	(ਅ)	ਹੱਜ ਕਰਨ ਦੀ ਧਾਰ ਲੈਣੀ।
ਇਹਾਡਾ	(ਅ)	ਘੋਰਾ। ਹਾਤਾ। ਵਲਗਣ। ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ। ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ।
ਇਕਠਦਾਰ	(ਅ)	ਸ਼ਕਤੀ। ਤਾਕਤ। ਗਲਬਾ।
ਇਕਦਾਮ	(ਅ)	ਦਲੇਰੀ ਕਰਨੀ। ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ। ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ।
ਇਕਬਾਲ	(ਅ)	ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਅੱਗੇ ਆਉਣੀ। ਮੰਨਣਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ
ਇਕਬਾਲਮੰਦ	(ਅਛ)	ਇਕਬਾਲ ਵਾਲਾ। ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ।
ਇਕਬਾਲੀ	(ਅ)	ਇਕਬਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਆਪਣੀ ਕਰਤੂਤ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ।
ਇਕਰਾਰ	(ਅ)	ਮਨਜ਼ੂਰ। ਕੋਲ ਕਰਾਰ। ਹਾਂ। ਭਾਇਦਾ।
ਇਕਲੀਮ	(ਅਛ)	ਦੇਸ। ਮੁਲਕ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਰਬੀ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ।
ਇਖ਼ਤਿਆਰ	(ਅ)	ਮੁਲਾਜ਼ਾ। ਘੱਟ ਕਰਨਾ। ਸੰਖੇਪ। ਘਟਾਣਾ।
ਇਖ਼ਤਿਆਰ	(ਅ)	ਭਰਖ। ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ। ਮੱਤਭੇਦ।
ਇਖ਼ਤਿਆਰ	(ਅ)	ਛਾਟਣਾ। ਬਖ਼ੁਲ ਕਰਨਾ। ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਾ। ਅਪਨਾਉਣਾ। ਕਬਜ਼ਾ। ਹਕੂਮਤ। ਵਸ ਕਰਨਾ। ਕਾਬੂ। ਅਜ਼ਾਜ਼ਤ। ਖੁੱਲ੍ਹ।
ਇਖ਼ਤਿਆਰਾਤ	(ਅ)	ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਣ।
ਇਖ਼ਤਿਆਰੀ	(ਅ)	ਜੋ ਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਵਸ ਕੀਤੀ। ਸ਼ੀਰ ਜ਼ਰੂਰੀ। ਕਾਬੂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ।
ਇਖ਼ਰਾਜ	(ਅ)	ਖ਼ਾਰਜ। ਨਿਕਾਸ। ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ। ਵੱਖ ਕਰਨਾ। ਕੱਢ ਦੇਣਾ।
ਇਖ਼ਲਾਸ	(ਅ)	ਖ਼ਲੂਸ। ਸ਼ੇਰ ਖ਼ਾਹੀ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ।
ਇਗ਼ਵਾ	(ਅ)	ਬਹਿਕਾ ਕੇ ਨਸਾ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਕੱਢ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ।
ਇਜ਼ਹਾਰ	(ਅ)	ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਹੋਣਾ। ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਹੋਣਾ। ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ। ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਿਆਨ।

ਇਚਰ	:	(ਅ)	ਮਾਣ। ਆਬਰੂ। ਸਨਮਾਨ।
ਇਚਰ ਅਭਿਆਈ	:	(ਅਭ)	ਇੱਚਰ ਮਾਣ ਕਰਨਾ। ਇੱਚਰ ਮਾਣ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨਾ।
ਇਚਰਦਾਰ	:	(ਅਭ)	ਇੱਚਰ ਵਾਲਾ।
ਇਚਨ	:	(ਅਭ)	ਹੁਕਮ। ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ। ਆਗਿਆ।
ਇਜਰਾ	:	(ਅ)	ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ। ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ। ਕੰਮ ਚਾਲੂ ਕਰਨਾ। ਮੁੱਢ ਤੋਰਨਾ।
ਇਜਲਾਸ	:	(ਅ)	ਬੈਠਕ। ਦਰਬਾਰ। ਸਭਾ। ਕਚਹਿਰੀ। ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਇਜ਼ਾ	:	(ਅ)	ਦੁੱਖ। ਤਕਲੀਫ਼।
ਇਜਾਫ਼ਰ	:	(ਅ)	ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣੀ। ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ। ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ। ਮਨਜ਼ੂਰੀ।
ਇਜ਼ਾਫ਼ਾ	:	(ਅ)	ਵਾਧਾ।
ਇਜ਼ਾਰਬੰਦ	:	(ਭ)	ਨਾਲਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਜਾਮਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਜ਼ਾਰਾ	:	(ਅ)	ਠੇਕਾ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾਂਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਵਿਉਂਤਪਾਰ।
ਇਜ਼ਾਰਦਾਰੀ	:	(ਅਭ)	ਮਾਲਿਕ ਪਾਸ ਸਾਂਝਾ ਵਿਉਂਤਪਾਰ ਹੋਣਾ।
ਇੰਜੀਲ	:	(ਅ)	ਈਸਾ ਰੇ ਉੱਤਰੀ ਆਸਮਾਨੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਂ। ਮੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ।
ਇਰਰ	:	(ਅ)	ਅਤਰ। ਮੁਸ਼ਬੂ। ਸੁਗੰਧੀ।
ਇਨਰਹਾ	:	(ਅ)	ਅਖੀਡ। ਅੰਤ। ਖ਼ਾਤਮਾ। ਇੰਤਹਾ।
ਇਨਰਹਾਈ	:	(ਅ)	ਇੰਤਹਾਈ। ਆਖ਼ਰੀ। ਅੰਤਿਮ।
ਇਨਰਹਾ ਪਸੰਦ	:	(ਅਭ)	ਅੰਤਵਾਦੀ।
ਇਨਰਕਾਮ	:	(ਅ)	ਇੰਤਕਾਮ। ਬਦਲਾ।
ਇਨਤਕਾਲ	:	(ਅ)	ਇੰਤਕਾਲ। ਤਬਾਦਲਾ। ਮੌਤ। ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਦਲੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇਕ ਨਾਂ ਹੈ ਬਦਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਨਾਂ ਹੋਣਾ।
ਇਨਤਖ਼ਾਬ	:	(ਅ)	ਇੰਤਖ਼ਾਬ। ਚੋਣ। ਪਸੰਦ। ਛਾਣਣਾ।
ਇਨਤਜ਼ਾਮ	:	(ਅ)	ਇੰਤਜ਼ਾਮ। ਪ੍ਰਬੰਧ। ਬੰਦੋਬਸਤ।
ਇਨਤਜ਼ਾਰ	:	(ਅ)	ਇੰਤਜ਼ਾਰ। ਉਡੀਕ। ਆਸ।
ਇਰਿਫ਼ਾਕ	:	(ਅ)	ਮੇਲ ਜੋਲ। ਸਾਂਝ। ਇਕਸੁਰਤਾ।
ਇਰਿਫ਼ਾਕਨ	:	(ਅ)	ਅਚਨਚੇਤ। ਯਕਾਯੋਕ।

ਇਤਿਫ਼ਕੀ	(ਅ)	ਅਚਨਚੇਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ।
ਇਤਿਫ਼ਾਕਰਾਏ	(ਅ)	ਸਰਬ ਸੰਮਤੀ।
ਇਤਿਫ਼ਾਕੀਆ	(ਅ)	ਅਚਾਨਕ।
ਇਤਮਿਨਾਨ	(ਅ)	ਤਸੱਲੀ। ਢਾਰਸ। ਦਲਾਸਾ।
ਇਅਰਰਾਜ਼	(ਅ)	ਇਰਰਾਜ਼। ਨੁਕਤਾ ਚੀਨੀ। ਬਿਰੋਧ। ਝੁੱਚਰ।
ਇਤਲਾਅ	(ਅ)	ਇਤਲਾਹ। ਸੂਚਨਾ। ਖ਼ਬਰ। ਰਿਪੋਰਟ।
ਇਤਲਾਅਨਾਮਾ	(ਅਫ਼)	ਸੰਮਨ। ਨੋਟਿਸ। ਪਰਵਾਨਾ। ਸਰਕਾਰੀ।
ਇਤਾਅਤ	(ਅ)	ਤਾਬੇਦਾਰੀ। ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੀ।
ਇਤਾਬ	(ਅ)	ਕੁੱਸਾ। ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ।
ਇਤਿਹਾਦ	(ਅ)	ਏਕਤਾ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ। ਦੋਸਤੀ। ਸਾਂਝ।
ਇੱਦਤ	(ਅ)	ਗਿਣਤੀ। ਉਹ ਮੁੱਦਤ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਸਰਰੀ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜਾ ਪਤੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੁੱਦਤ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤਕ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਲਈ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਗਰਭਵਤੀ ਲਈ ਥੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤਕ ਦੀ।
ਇੱਦਰਾਜ਼	(ਅ)	ਦਰਜ ਹੋਣਾ। ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ।
ਇਦਾਰਾ	(ਅ)	ਦਫ਼ਤਰ। ਵਿਭਾਗ। ਮਹਿਕਮਾ। ਪ੍ਰਬੰਧ।
ਇਨਾ	(ਫ਼)	ਇਨ੍ਹਾਂ। ਇਹ ਲੋਕ।
ਇਨਬਾ ਅਲ੍ਹਾ	(ਅ)	ਇੰਬ ਅਲ੍ਹਾ। ਰੱਬ ਨੇ ਜੇਕਰ ਚਾਹਿਆ।
ਇਨਸਾਨ	(ਅ)	ਮਾਨਵ। ਮਨੁੱਖ। ਆਦਮੀ।
ਇਨਸਾਨੀਅਤ	(ਅ)	ਮਾਨਵਤਾ। ਮਨੁੱਖਤਾ। ਭਲਾਮਾਣਸੀ। ਬਰਾਫ਼ਤ।
ਇਨਸਾਫ਼	(ਅ)	ਨਿਆਂ। ਬਰਾਬਰ ਟੁਕੜੇ ਕਰਨਾ। ਭਗਤਾ ਮੁਕਾਟਾ।
ਇਨਕਸ਼ਾਫ਼	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹਣਾ। ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ।
ਇਨਕਸਾਰ	(ਅ)	ਹਲੀਮੀ। ਧੀਰਜ। ਨਿਮਰਤਾ। ਆਜ਼ਾਦੀ।
ਇਨਕਲਾਬ	(ਅ)	ਤਬਦੀਲੀ। ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਹੋਣਾ। ਕ੍ਰਾਂਤੀ।
ਇਨਕਲਾਬੀ	(ਅ)	ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ।
ਇਨਕਾਰ	(ਅ)	ਨਾਂਹ। ਮੁਕਰਨਾ। ਨਾਂਹ ਮੰਨਣਾ। ਇਕਰਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ।
ਇਨਾਇਤ	(ਅ)	ਕਿਰਪਾ। ਮਿਹਰਬਾਨੀ।

ਇਨਾਨ	:	(ਅ)	ਲਗਾਮ। ਵਾਰਾਂ।
ਇਨਾਅਮ	:	(ਅ)	ਇਨਾਮੀ। ਭੋਹਣਾ। ਸੁਕਾਰ।
ਇਫ਼ਰਾਹ	:	(ਅ)	ਤੁਹਮਤ। ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼।
ਇਫ਼ਰਾਰ	:	(ਅ)	ਰੋਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ।
ਇਫ਼ਰਾਰ	:	(ਅ)	ਬਹੁਤਾਰ।
ਇਫ਼ਲਾਸ	:	(ਅ)	ਗਰੀਬੀ। ਤੰਗਦਸਤੀ।
ਇਫ਼ਾਕਾ	:	(ਅ)	ਰੋਜ਼ ਦਾ ਘੱਟ ਜਾਣਾ। ਮੋੜਾ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਹੋਸ਼ 'ਚ ਆਉਣਾ।
ਇਬਰਦਾ	:	(ਅ)	ਮੁੱਢ। ਆਰੰਭ। ਸ਼ੁਰੂ।
ਇਬਨ	:	(ਅ)	ਪੁੱਤਰ। ਬੇਟਾ।
ਇਬਰਤ	:	(ਅ)	ਨਸੀਹਤ। ਫ਼ਤ੍ਹਾਨੀ।
ਇਬਸਾਤ	:	(ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ।
ਇਬਹਾਮ	:	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨਾ।
ਇਬਲੀਸ	:	(ਅ)	ਸ਼ੈਤਾਨ। ਬਦ। ਪੱਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਇਬਾਦਤ	:	(ਅ)	ਪੂਜਾ। ਬੰਦਗੀ।
ਇਬਾਰਤ	:	(ਅ)	ਬਿਆਨ। ਗੱਲ ਬਿਆਨ ਕਰਨੀ। ਲਿਖਤ।
ਇਮਕਾਨ	:	(ਅ)	ਸੰਭਾਵਨਾ। ਮੁਮਕਿਨ ਹੋਣਾ। ਹੋ ਸਕਣ।
ਇਮਰਿਆਤ	:	(ਅ)	ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ। ਰਮੀਜ਼ ਕਰਨਾ।
ਇਮਰਿਹਾਨ	:	(ਅ)	ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼। ਪ੍ਰਤੀਯੋਗਤਾ। ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ।
ਇਮਦਾਦ	:	(ਅ)	ਸਹਾਇਤਾ। ਹਿਮਾਇਤ। ਸਹਿਯੋਗ। ਸਹਾਥ।
ਇਮਦਾਦੀ	:	(ਅ)	ਸਹਿਯੋਗੀ। ਹਿਮਾਇਤੀ। ਸਹਾਈ।
ਇਮਰੋਜ਼	:	(ਅ)	ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ।
ਇਮਾਮ	:	(ਅ)	ਆਗੂ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਰਾਹਨੁਮਾ।
ਇਮਾਮ ਗ਼ਜ਼ਾਲੀ	:	(ਅ)	ਨਾ ਇਕ ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੇ ਪੰਡਤ ਦਾ। ਗ਼ਜ਼ਾਲ। ਰੂਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕਸਬਾ ਹੈ।
ਇਮਾਰਤ	:	(ਅ)	ਮਕਾਨ। (ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਐਨ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਅਲਫ਼ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਇਸੇ ਉਚਾਰਨ ਦਾ ਹੈ- ਅਰਬ ਹਨ ਅਮੀਰੀ, ਹਕੂਮਤ)

ਇਮਾਮਾ	(ਅ)	ਪਗੜੀ। ਦਸਤਾਰ।
ਇਰਕ	(ਅ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਜੋ ਜੜੀ ਬੂਟੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦੇ ਕੇ ਕਬੀਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਰਮ	(ਅ)	ਬਹਿਸ਼ਤ ਜੋ ਕਿ ਬੱਦਾਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਬਣਾਈ ਸੀ।
ਇਰਵਾਨ	(ਅ)	ਪਹਿਚਾਨਣਾ। ਮਾਅਰਫ਼ਤ ਦਾ ਇਲਮ ਹੋ ਜਾਣਾ।
ਇਰਾਕੀ	(ਅ)	ਇਰਾਕ ਦਾ ਘੋੜਾ। ਅਰਬੀ ਘੋੜਾ। ਇਰਾਕ ਦਾ। ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਰਾਕਾ ਸੱਦਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।
ਇਰਾਦਾ	(ਅ)	ਮਰਜ਼ੀ। ਸਲਾਹ। ਵਿਚਾਰ।
ਇਰਾਦੀ	(ਅ)	ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ।
ਇੱਲਤ	(ਅ)	ਕਾਰਨ। ਸਬੱਬ। ਰੋਗ।
ਇਲਤਜਾ	(ਅ)	ਅਰਜ਼ੋਈ ਕਰਨੀ। ਬੇਨਤੀ।
ਇਲਤਮਾਸ	(ਅ)	ਬੇਨਤੀ। ਅਰਜ਼। ਦਰਖਾਸਤ।
ਇਲਮ	(ਅ)	ਗਿਆਨ। ਜਾਨਣਾ। ਅਕਲ। ਸੂਝ।
ਇਲਹਾਮ	(ਅ)	ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੀ।
ਇਲਹਾਕ	(ਅ)	ਮਿਲਾਣਾ। ਇਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ।
ਇਲਜ਼ਾਮ	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰ ਲੈਣਾ। ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੁਹਮਰ।
ਇਲਾਹੀ	(ਅ)	ਮੇਰਿਆ ਰੱਬਾ।
ਇਲਾਜ	(ਅ)	ਦਵਾਦਾਰੂ। ਡਦਬੀਰ। ਚਕਿਤਸਾ।
ਇਲਾਵਾ	(ਅ)	ਸਿਵਾਏ। ਬਿਨਾ ਇਸ ਦੇ।
ਇਬਜ਼	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ।
ਈਸਾਰ	(ਅ)	ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਰਲਬ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰਲਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲ ਦੇਣੀ।
ਈਜਾਦ	(ਅ)	ਕਾਢ। ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ।
ਇਜਾਬ	(ਅ)	ਦੁੱਖ।
ਇਤਾਅ	(ਅ)	ਅਰੁਚ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਹੋ ਕਾਫ਼ੀਏ ਨੂੰ ਬਬਦ ਅਤੇ

ਅਰਥ ਦੀ ਏਕਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬਿਅਰ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਮਿਸਰਿਆਂ
ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ।

ਇਰਾਬ	:	(ਅ)	ਫੁੱਲਾਂ। ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ।
ਇਰਾਏ ਜੱਲੀ	:	(ਅ)	ਬਿਅਰ ਵਿਚ ਕਾਡੀਏ ਦੀ ਖੂਬ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤਕਰਾਰ, ਬਿਅਰ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਮਿਸਰਿਆਂ ਦੇ ਕਾਡੀਏ ਨੂੰ ਰੂਪ ਅਤੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਦੋਬਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ।
ਇਰਾਏ ਖੜੀ	:	(ਅ)	ਬਿਅਰ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਕਾਡੀਆਂ ਦੀ ਤਕਰਾਰ ਵੱਲ ਫੋਰਨ ਧਿਆਨ ਨਾ ਜਾਵੇ।
ਈਦ		(ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਜਬਨ ਦਾ ਦਿਨ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਜਬਨ ਦਾ ਦਿਨ।
ਈਦੁਲ ਅਜ਼ਹਾ	:	(ਅ)	ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਾਲੀ ਈਦ।
ਈਦੁਲ ਮਿਲਾਦ	:	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣੀ। ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ।
ਈਦੁਲ ਵਿਰਰ	:	(ਅ)	ਰੋਜ਼ਿਆਂ (ਰਮਜ਼ਾਨ ਮਹੀਨੇ) ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਈਦ।
ਈਦਗਾਹ	:	(ਅਫ਼)	ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਈਦ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।
ਈਮਾਨ	:	(ਅ)	ਧਰਮ। ਅਕੀਦਾ। ਡਰੋਸਾ। ਮੰਨਣ।
ਈਮਾਨਦਾਰ	:	(ਅਫ਼)	ਦਿਆਨਤਦਾਰ। ਸੱਚਾ ਸੁੱਚਾ। ਧਰਮੀ।
ਈਮਾਨਦਾਰੀ	:	(ਅਫ਼)	ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ। ਸੱਚਾਈ।
ਇਹਸਾਨ	:	(ਅ)	ਡਲਾਈ। ਨੇਕੀ। ਚੰਗਾ ਸਨੂਕ। ਮਿਹਰਬਾਨੀ।
ਇਅਤਬਾਰ	:	(ਅ)	ਇਤਬਾਰ। ਡਰੋਸਾ। ਸਾਖ। ਯਕੀਨ।
ਇਅਲਾਨ	:	(ਅ)	ਐਲਾਨ। ਡੋਂਡੀ। ਓਂਡੋਰਾ।
ਇਨਚੀ	:	(ਫ਼)	ਦੂਰ।

ਬਧੂਰ	(ਅ)	ਸੂਝ। ਬਹੁਰ। ਜਾਨਣਾ। ਸੋਝੀ। ਦਰਿਆਵਰਤ ਬਰਨਾ। “ਉਹ ਲੰਘੀ ਗੁਬਰ ਸਧੂਰੋਂ ਅਕਲੋਂ, ਕੀਤੀ ਬਿਰਹਾ ਦੀਵਾਨੀ।” (ਯੂਸਫ਼ ਝੁਲੇਖਾ-ਕ੍ਰਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖੁਰਦਾਰ)।
ਬੁਆਦਤ	(ਅ)	ਨੇਕੀ। ਭਲਾਈ। ਨੇਕਬਖ਼ਤ ਹੋਣਾ।
ਬਅਈ	(ਅ)	ਬੈਥਿਬ।
ਬਈਆਦ	(ਅ)	ਬਿਕਾਰੀ।
ਬਅਈਆ	(ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਫ਼ਿਰਕਾ
ਬਈਅਦ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਧੀ ਬੀਬੀ ਫ਼ਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਸਰਦਾਰ।
ਬਈਅਦ	(ਅ)	ਨੌਕ। ਮੁਥਾਰਕ।
ਬਬਮ	(ਭ)	ਛੇਵਾਂ।
ਬਹਰ	(ਅ)	ਸਵੇਰਾ। ਰਝਕਾ। ਰਾਤ ਦਾ ਔਰਲਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਆਰੰਭ।
ਬਹਲ	(ਅ)	ਸੈਖਾ। ਆਸਾਨ।
ਬਹਮ	: (ਭ)	ਭਰ। ਭੈ।
ਬਹਾਦਤ	(ਅ)	ਗਵਾਹੀ। ਸਬੂਤ। ਰੱਬ ਦੀ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਰਲ ਹੋਣਾ। ਬੇਕੁਨਾਹ ਜਾਨ ਤੋਂ ਜਾਣਾ। ਨਾਰੱਬ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ।
ਬਹਾਬਾ	(ਅ)	ਮ੍ਰਿਤ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਥੀ।
ਬਹਿਰੀਰ	(ਭ)	ਬਤੀਰ।
ਬਹਦ	(ਅ)	ਮਾਖਿਉਂ। ਮਖਿਆਨ। ਬਹਿਦ।
ਬਹਨ	(ਅ)	ਬੋਹੜਾ। ਆਂਕਣ।

ਬਹਿਨਬਾਰ	(ੜ)	ਮਹਾਰਾਜ ਅਧੀਰਾਜ। ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਮਹਾਰਾਜਾ।
ਬਹਿਨਾਈ	: (ੜ)	ਇਕ ਵਾਜਾ। ਨਡੀਗੀ।
ਸਹਿਨਕ	: (ੜ)	ਪਰਾਡ। ਰਕਾਬੀ। ਪਲੇਟ।
ਸਹਿਮ	: (ੜ)	ਦੋਖੇ ਸਹਿਮ।
ਸਹਿਰਾ	: (ਅ)	ਮਾਹੁਬਲ। ਵੀਰਾਨਾ। ਡੇਗਿਸਥਾਨ। ਬੀਆਬਾਨ।
ਸਹਿਰਾਈ	(ਅ)	ਬੀਆਬਾਨੀ (ਜੰਗਲੀ) ਸਹਿਰਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਬਹਿਵਤ	(ਅ)	ਖਾਹਿਸ਼। ਆਰਜ਼। ਕਾਮਵਾਸ਼ਨਾ।
ਬਹਿਵਤ ਪਰਸਤ	: (ਅੜ)	ਯਾਸ਼। ਕਾਮੀ। ਬਦ ਕਿਰਦਾਰ। ਚਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਹਿਵਨ	(ਅ)	ਝੂਲ ਝੂਲੇਖੇ, ਗਲਤੀ ਨਾਲ, ਬਿਨਾ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ।
ਸਹੀ	: (ੜ)	ਜਿੱਧਾ। ਸਰੂ ਵਰਗਾ।
ਸਹੀ	: (ਅ)	ਤੰਦਰੁਸਤ। ਬਿਨਾ ਖੋਟ ਅੰਥ ਤੋਂ।
ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ	: (ਅ)	ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹਾਨੀ ਤੋਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ।
ਬਹੀਦ	: (ਅ)	ਗਵਾਹ। ਬੇਕਸੂਰ ਕਰਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਰੱਬ ਦੀ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਰਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਸਹੂਲਤ	: (ਅ)	ਸੌਖ। ਆਸਾਨੀ।
ਸੁਹਬਤ	: (ਅ)	ਸੰਗ, ਸੁਹੇਲ। ਬੈਠਕ ਉੱਠਤ। ਯਾਰੀ।
ਬਬ	: (ਅ)	ਸੰਦੇਹ।
ਬੱਕਰ	: (ੜ)	ਇਹ ਬਬਦ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਹੀ ਚੱਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਕਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੰਨੇ ਦੇ ਰਸ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਪਦਾਰਥ। ਖੰਡ।
ਬਕਰ ਪਾਰਾ	(ੜ)	ਇਕ ਮਿਠਾਈ।
ਬਕਲ	(ਅ)	ਸੂਰਤ। ਚੰਗ। ਕਿਸਮ। ਢਾਂਚਾ। ਨਕਸ਼ਾ। ਤਦਬੀਰ। ਮੁਹਾਂਦਰਾ।
ਬਿਕੰਜਾ	(ੜ)	ਦੋਬੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕ ਯੰਤਰ। ਜਿਲਦਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਯੰਤਰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨੱਪ ਕੇ ਕੱਟਦੇ ਹਨ।
ਸਕਰਾ	: (ਅ)	ਇਲਮ ਅਰੁਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਿਅਰ ਦੇ ਵਜ਼ਨ ਵਿਚ ਮਾਮੀ ਦਾ ਰਹਿ ਜਾਣਾ। ਇਕ ਰੋਗ ਦਾ ਨਾਂ।
ਸਕਨਾ	: (ਅ)	ਵਾਸੀ। ਠਹਿਰਨ ਵਾਲਾ। ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ।

ਸੱਕਾ	(ਅ)	ਬਹਿਬਤੀ। ਮਹਿਰਾ। ਭੀਵਰ। ਪਾਣੀ ਡਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਕਰਾਹ	(ਅ)	ਇਹ ਬਿਗੜ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਸੌਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇਕ ਭਾਂਡਾ।
ਸਕੀਨਾ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਦੋਹਰੇ ਅਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਂ। ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੁੱਖ ਆਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।
ਬਕੀਲ	(ਅ)	ਸੁਹਣਾ। ਸੁੰਦਰ। ਮੁਬਸੂਰਤ।
ਸਕੂਰ	(ਅ)	ਚੁੱਪ। ਖਾਮੋਸ਼ੀ।
ਸਕੂਨ	(ਅ)	ਠਹਿਰਾਉ। ਥਰਾਰ। ਖਾਮੋਸ਼ੀ।
ਸਕੂਨਤ	(ਅ)	ਵਾਸਾ। ਰਹਿਣਾ। ਠਹਿਰਾਉ। ਵਸੇਬਾ।
ਬਖ਼ਸ	(ਅ)	ਵਿਅਕਤੀ। ਬੰਦਾ। ਆਦਮੀ।
ਸਖ਼ਰ	(ਫ਼)	ਕੈੜਾ। ਮਜ਼ਬੂਤ। ਤਕੜਾ। ਕੁਰਮਤ। ਔਖਾ।
ਸਖ਼ਰ ਜਾਨ	(ਫ਼)	ਮਿਹਨਤੀ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਕੜਾ। ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ ਔਖੀ ਨਿਬਲੇ।
ਸਖ਼ਰ ਬਲਾਮ	(ਅਫ਼)	ਕੋੜਾ ਬੋਲ।
ਬਖ਼ਸੀ	(ਅ)	ਛਾਤੀ। ਮੁਦ ਆਪਣੀ। ਸਵੀ ਦੀ।
ਬਖ਼ਸੀਅਤ	(ਅ)	ਵਿਅਕਤੀਤਵ।
ਸਖ਼ਾਵਤ	(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼। ਦਾਨ ਪੁੰਨ।
ਸਖ਼ਤੀ	(ਫ਼)	ਕੈਤਾਪਣ। ਮੁਸੀਬਤ। ਔਖ।
ਸਖ਼ੀ	(ਅ)	ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਸਲੇ ਵਾਲਾ। ਦਰਿਆ ਦਿਲ। ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਗ	(ਫ਼)	ਖੁੱਰਾ।
ਸੰਗ	(ਫ਼)	ਪੱਥਰ।
ਸੰਗ ਰਹਾਬ	(ਫ਼)	ਖੁੱਰ ਘਾੜਾ। ਪੱਥਰ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ। ਪੱਥਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸੰਗ ਮਰਮਰ	(ਫ਼)	ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ।
ਬਗਲ	(ਅ)	ਸ਼ੁਗਲ। ਕੰਮ ਥੰਦਾ। ਪੇਸ਼ਾ। ਮੌਜ ਮੇਲਾ।
ਸੰਗਸਾਰ	(ਫ਼)	ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਵਿਚ ਇਕ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਗੱਡ ਕੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰ-ਮਾਰ

		ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸੰਗ ਦਿਲ	(ਫ)	ਬੇ ਰਹਿਮ। ਪੱਥਰ ਦਿਲ। ਬੇਤਰਸ। ਕਠੌਰ।
ਸੰਗ ਦਿਲੀ	: (ਫ)	ਬੇਰਹਿਮੀ। ਬੇਤਰਸੀ। ਕਠੌਰਤਾ।
ਸੰਗਰੋਚਾ	: (ਫ)	ਰੋੜ। ਕੰਕਰ।
ਬਿਗਾਫ	: (ਫ)	ਦਰੜ। ਦਰਾਫ। ਤਰੇੜ।
ਸੰਗੀਨ	: [ਫ]	ਪੱਥਰ ਦਾ। ਸਖਤ। ਭਾਰੀ। ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਲੱਗਾ [ਫ]
ਸੰਗੀਨ ਚੁਰਮ	(ਅਫ)	ਸਖਤ ਪਾਪ। ਭਾਰੀ ਦੇਸ਼।
ਸਤੀਰ	: (ਅ)	ਨਿੱਕਾ। ਛੋਟਾ।
ਬਗੁਵਰਾ	: (ਫ)	ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ। ਖੇੜੇ ਵਿਚ। ਮੁਥ। ਤਾਜ਼ਾ ਈਮ।
ਬਗੁਭਤਗੀ	(ਫ)	ਖੇੜਾ। ਤਾਜ਼ਗੀ।
ਬਗੁਵਾ	(ਫ)	ਬਲੀ। ਅਦਭੁਤ ਗੱਲ। ਪੁਆੜਾ।
ਬਜਰ	(ਫ)	ਬੂਟਾ। ਰੁੱਖ।
ਸਜਦਾ	(ਅ)	ਰੱਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਿਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ। ਰੱਬ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ।
ਸਜਦਾ ਭੁਕਰ	: (ਅ)	ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ।
ਸਜਦਾ ਸਹਵ	: (ਅ)	ਉਹ ਦੋ ਸਜਦੇ ਜੋ ਕਿ ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉਕਾਈ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਬਜਰਾ	(ਅ)	ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ।
ਸਚਾ	(ਫ)	ਦੰਡ। ਬਦਲਾ। ਬਦੀ ਦਾ ਬਦਲ।
ਬੁਜਾਅ	: (ਅ)	ਦਲੇਰ। ਬਹਾਦੁਰ। ਸੁਰਮਾ।
ਬੁਜਾਅਤ	: (ਅ)	ਦਲੇਰੀ। ਬਹਾਦਰੀ।
ਸੱਜਾਦਾ	(ਅ)	ਪੀਰ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੀ ਗੱਦੀ।
ਸਚਾਵਰ	: (ਫ)	ਵਾਜਬ। ਸਚਾ ਦੇ ਲਾਇਕ।
ਸਚਾ ਯਾਫ਼ਤਾ	: (ਫ)	ਜੋ ਸਚਾ ਭੁਗਤ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ।
ਸਚਾ ਯਾਥ	: (ਫ)	ਸਚਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਯੋਗ। ਸਚਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਸੱਜੀਦਾ	: (ਅ)	ਗੰਭੀਰ।
ਸੱਜੀਦਗੀ	: (ਅਫ)	ਗੰਭੀਰਤਾ।
ਸਤਰ	: (ਅ)	ਲਕੀਰ। ਕਿਰਾਬ ਦੀ ਲਕੀਰ। ਲਿਖਤ ਦਾ ਪਾਲ।

ਸਤਹਾ	:	(ਅ)	ਤਲ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉੱਪਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ। ਗਣਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੰਬਾਈ ਅਤੇ ਚੌੜਾਈ ਹੋਵੇ ਪਰ ਭੁੰਘਾਈ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਬਿਤਾਬ	:	(ਕ)	ਭੇਜ। ਛੇਤੀ।
ਬਿਤਾਖੀ		(ਕ)	ਛੇਤੀ। ਤੇਜ਼ੀ। ਕਾਹਲੀ। ਘਬਰਾਹਟ।
ਸਤਾਰ		(ਕ)	ਰਾਨਪੂਰੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਕ ਸਾਜ਼। ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਤਾਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸਹਿਤਾਰ ਪੈ ਗਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਸਿਤਾਰ ਹੀ ਹੈ।
ਸਿਤਾਰਾ		(ਕ)	ਤਾਰਾ। ਕਿਸਮਤ। ਇਕਥਾਲ।
ਸਿਕੂਨ		(ਕ)	ਸਰੰਭ। ਖੰਡਾ। ਬਮਲਾ।
ਸੌਂਢ		(ਅ)	ਕੰਧ। ਦੀਵਾਰ। ਠੋਕ।
ਸਦ		(ਕ)	ਸੌ। ਸੈਂਕੜਾ।
ਸਦਰ		(ਕ)	ਪ੍ਰਧਾਨ। ਪ੍ਰਮੁੱਖ। ਸਰਦਾਰ। ਖਾਸ।
ਸਦਫ਼		(ਅ)	ਸਿੱਪੀ "ਦੂਰ ਸਦਫ਼ ਥੀ ਬਾਹਰ ਆਏ-ਜਿਉਂ ਯਕੂਤ ਯਮਾਨੀ" (ਯੂਸਫ਼ ਜੁਲੇਖਾ-ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ)।
ਸੰਦਲ		(ਅ)	ਚੰਦਨ।
ਸਦਕਾ		(ਅ)	ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਤਾਰਾ। ਬਦੌਲਤ।
ਸਦਮਾ	:	(ਅ)	ਧੱਕਾ। ਦੁੱਖ। ਸੱਟ। ਹਾਦਸਾ।
ਸਦਾ		(ਅ)	ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੇ ਮੰਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਗੂੰਜ।
ਸਦਾਬਤ		(ਅ)	ਸਚਾਈ।
ਸਦਾਰਤ		(ਅ)	ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ।
ਸਦੀ		(ਕ)	ਬਤਾਬਦੀ। ਸੌ ਵਰ੍ਹੇ।
ਸਦੀਕ		(ਅ)	ਮਿੱਤਰ। ਦੋਸਤ। ਯਾਰ।
ਬਦੀਦ		(ਅ)	ਸਖ਼ਤ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ।
ਸੰਦੂਖ		(ਅ)	ਸੰਦੂਖ। ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ।
ਸੰਦੂਖਚਾ		(ਅਫ਼)	ਨਿੱਕਾ ਸੰਦੂਖ।
ਸਨਅਤ		(ਅ)	ਕਾਰੀਗਰੀ। ਹੁਨਰ। ਪੇਸ਼ਾ।
ਸਨਅਤਕਾਰ	:	(ਅਫ਼)	ਸਨਅਤ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਾਲਾ। ਕਾਰੀਗਰ।

ਸਨਅਤੀ	:	(ਅ)	ਸਨਅਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਸਨਦ	:	(ਅ)	ਪਿੱਠ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ ਆਦਿ। ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ। ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਨਾਮਾ। ਡਿਗਰੀ ਆਦਿ।
ਸਨਮ	:	(ਅ)	ਬੁੱਤ। ਮੂਰਤੀ। ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ।
ਸਨਾ	:	(ਅ)	ਤਾਰੀਫ਼। ਸਿਫ਼ਤ।
ਸਨਾਬ	:	(ਫ਼)	ਤਮੀਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪਹਿਚਾਨਣ ਵਾਲਾ।
ਸਨਾਬਾ	:	(ਫ਼)	ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਜਾਣੂ।
ਸਨਾਬਾਈ	:	(ਫ਼)	ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ। ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ।
ਬਨਾਮਤ	:	(ਫ਼)	ਪਹਿਚਾਣ। ਤਮੀਜ਼। ਵਾਕਫ਼ੀ।
ਬਨਾਰ	:	(ਅ)	ਖ਼ਰਾਬੀ। ਐਬ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਛਨਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵ ਹੈ ਭੇੜੀ ਇਸਤਰੀ। ਬਦ ਔਰਤ।
ਸਨੋਬਰ	:	(ਅ)	ਓੜ ਦਾ ਰੁੱਖ।
ਸਪੁਰਦ	:	(ਫ਼)	ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ।
ਸਪੁਰਦਗੀ	:	(ਫ਼)	ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਦੇਣਾ। ਸੰਭਾਲ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਲੈਣਾ।
ਸਪੇਦ		(ਫ਼)	ਸਫ਼ੈਦ। ਚਿੱਟਾ। ਗੈਰ। ਕੋਰਾ।
ਸਫ਼	:	(ਅ)	ਕਰਾਰ। ਪੱਕਤੀ। ਸ਼ੁੱਧਤਾ। ਚਟਾਈ। "ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਠਹੁ ਸਫ਼ਾ ਵਿਛਾਇ"। (ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮ: ੫)
ਬਫ਼ਕ		(ਅ)	ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਆਖਣ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ। ਊਂਝਾ ਅਤੇ ਨਿਝਾ। ਸੁਰਖੀ।
ਬਫ਼ਕਰ	:	(ਅ)	ਮਿਹਰਬਾਨੀ। ਕਿਰਪਾ। ਦਿਯਾ।
ਸਫ਼ਰ	:	(ਅ)	ਯਾਤਰਾ। ਯੁਝ। ਰਚਾਨਗੀ।
ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ		(ਅਫ਼)	ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਵੇਰਵਾ।
ਸਫ਼ਰਾ	:	(ਅ)	ਪਿੱਰ। ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਇਕ ਰੱਤ ਦਾ ਨਾ।
ਸਫ਼ਾ	:	(ਅ)	ਸਾਫ਼। ਸੁਥਰਾ। ਪਾਕ। ਬੇਲਾਗ। ਖ਼ਰਾ।
ਬਫ਼ਾਫ਼	:	(ਫ਼)	ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਜੋ ਕਿ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਹੋਵੇ।
ਬਫ਼ੀਨਾ	:	(ਅ)	ਕਿਸ਼ਤੀ। ਜਹਾਜ਼।
ਸਫ਼ੀਰ	:	(ਅ)	ਰਾਜਦੂਤ। ਏਲਚੀ।
ਸਫ਼ੁਫ਼	:	(ਅ)	ਬਾਰੀਕ ਪਿਸੀ ਵਸਤੂ। ਪੇਡਰ। ਸੁਰਾਦਾ।

ਸੁਫੇਦ	(੬)	ਦੇਖੋ ਸਪੇਦ।
ਸਫੇਦ ਪੋਸ਼	(੬)	ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ। ਭੱਦਰ ਪੁਰਸ਼।
ਸਬ	(੬)	ਰਾਤ। “ਸਬ ਰੋਜ਼ ਗਸਤਮ ਦਰ ਹਵਾ”। (ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧)
ਸਬਕ	(ਅ)	ਪਾਠ। ਨਸੀਹਤ। ਅਧਿਆਪਕ ਵੱਲੋਂ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਪਾਠ ਅੰਬ।
ਸਬਕਤ	(ਅ)	ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ। ਪਹਿਲ ਲੈ ਜਾਣੀ। ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ। ਮਾਲੀ ਮਾਰ ਲੈਣੀ।
ਸਬਕਦਰ	(੬)	ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਲੇਲੁਤ-ਉਲ-ਕਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਲਾਮੀ ਮਹੀਨੇ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੀ ਇਕ ਰਾਤ ਹੈ। ਮਨੋਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਤ ਦੀ ਅਬਾਦਤ ਹਜ਼ਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਅਬਾਦਤ ਦੇ ਫੂਲ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੀ ਸਤਾਈਵੀ ਰਾਤ।
ਸਬਜ਼	(੬)	ਹਰਾ। ਰਾਜ਼ਾ। ਕੱਚਾ।
ਸਬੁਜ਼-ਪਾ	(੬)	ਮਨਹੂਸ ਅਤੇ ਨਾਮੁਬਾਰਕ ਕਦਮ।
ਸਬਨਮ	(੬)	ਤਰੇਲ। ਚਿਸ।
ਸਬੋਬ	(ਅ)	ਕਾਰਨ। ਵਜ੍ਹਾ। ਵਾਸਤਾ। ਲਈ। ਦਲੀਲ। ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਵੇ। ਇਲਮ ਅਰੂਥ ਵਿਚ ਦੋ ਅੱਖਰੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਅੱਖਰ ਸਾਕਿਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੁਤਹਾਰਿਕ ਹੋਵੇ। ਦਰਬਨ ਦੀ ਭਾਬਾ ਵਿਚ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ।
ਸਬਰ	(ਅ)	ਸੰਤੋਖ। ਬਰਦਾਸ਼ਤ। ਧੀਰਜ। ਸਹਿਣ ਬਕਤੀ।
ਸਬਖੁਨ	(੬)	(ਸਬਖੁੰ) ਰਾਤ ਨੂੰ, ਛਿਪ ਲੁਕ ਕੇ ਵੀਰੀ ਦੀ ਸੈਨਾ ‘ਤੇ ਧਾਵਾ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਗਾਰਤ ਕਰਨਾ।
ਸਬਗੀਰ	(੬)	ਸਵੇਰੇ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜਾਰੇ।
ਸਬਜ਼ਾ	(੬)	ਹਰਿਆਲੀ।
ਸਬਜੀ	(੬)	ਹਰਿਆਈ। ਹਰੀ। ਭਾਜੀ। ਤਰਕਾਰੀ।
ਸਬਰਾਤ	(੬)	(ਸਬੇ ਬਰਾਤ) ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਰਾਤ। ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਮਨੋਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਿਬਤੇ ਰੋਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰੋਜਨ ਵੰਡਦੇ ਅਤੇ ਉਮਰਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਥਾ	:	(ਅ)	ਪੁਰੇ ਦੀ ਹਵਾ। ਪੁਰਵਾਈ। ਪੁਰਬ ਤੋਂ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ।
ਸਥਾਹਤ	:	(ਅ)	ਮੁਹਾਂਦਰਾ। ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ। ਚਿਹਨ ਚੱਕਰ।
ਸਥਾਬ	:	(ਅ)	ਜਵਾਨੀ। ਜੌਬਨ।
ਸਥੀਹ	:	(ਫ)	ਮੁਹਾਂਦਰਾ। ਸੂਰਤ, ਮੂਰਤ।
ਸਥੀਲ	:	(ਅ)	ਰਾਹ। ਤਰੀਕਾ। ਢੰਗ। ਤੌਰ। ਵਸੀਲਾ। ਸੂਰਤ। ਪ੍ਰਬੰਧ। (ਫਥੀਲ)।
ਸਬੂਤ	:	(ਅ)	ਦਲੀਲ, ਗਵਾਹੀ, ਸੱਚਾਈ, ਪ੍ਰਮਾਣ
ਸਬੂਰ	:	(ਅ)	ਪਾਪੀਆਂ 'ਤੇ ਨਰਮੀ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ। ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਸਿਫਤੀ ਨਾਂ।
ਸਬੂਰੀ	:	(ਅਫ)	ਸਥਰ ਦਾ ਡਾਵ। ਸੱਰੋਖ - "ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤ ਨਾ ਮਿਲਿਓ"। (ਮਾਰੂ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ੪-੫ ਅੰਜੁਲੀਆਂ)।
ਸਬੋਰੋਚ	:	(ਫ)	ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ। ਨਿਰੰਤਰ। "ਸਬੋਰੋਚ ਸ਼ਰਾਬ ਨੇ ਚੋਰ ਲਾਯਾ।" (ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਦਸਮ-ਗ੍ਰੰਥ)
ਸਮ		(ਅ)	ਜ਼ਹਿਰ। ਵਿਥ।
ਸਮਥ		(ਅ)	ਸੂਰਜ। "ਸਮਸ ਮਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਯ।" (ਗੁਰਪਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਜ)।
ਸਿਮੱਰ	:	(ਅ)	ਪਾਸਾ। ਤਰਫ਼। ਰੁਖ਼।
ਸਮੰਦ	:	(ਫ)	ਘੋੜਾ। ਪੀਲੀ ਡਾ ਮਾਰਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ।
ਸਮਰ	:	(ਅ)	ਫਲ। ਮੇਵਾ। ਲਾਭ। ਉਪਜ। ਨਤੀਜਾ। ਸਿੱਟਾ।
ਸਮਬਾਦ	:	(ਫ)	ਨਾਂ ਇਕ ਰੁੱਖ ਦਾ।
ਸਮਸੇਰ	:	(ਫ)	(ਸਮਸੀਰ) ਬੇਰ ਦੇ 'ਨਹੀਂ' ਵਾਂਗ ਸਮਦਾਰ ਭਲਥਾਰ। "ਚੁਗ ਗਰ ਮਹਿ ਸਭੇਤ ਸਮਸੇਰ"। - 'ਹੋਰ ਸਮਸੇਰ ਸਮਸੇਰੇ ਤੇਰੀ ਪਲ ਪਲ'। (ਗੁਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਜ)।
ਸਮਲਾ	:	(ਫ)	ਸਾਢੇ ਦਾ ਤੁਰਾ।
ਸਮਅ	:	(ਅ)	ਮੋਮਬੱਤੀ। ਸਮਾ।
ਸਮਾਅਤ	:	(ਅ)	ਸੁਟਵਾਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ।
ਸਮਾਜਰ	:	(ਫ)	ਮਿੰਨਤ, ਚਾਪਨੂਸੀ। ਮੁਸਾਮਦ।
ਸਮਾਲ	:	(ਅ)	ਉੱਤਰ ਪਾਸਾ।

ਬਮੀਮ	:	(ਅ)	ਮਹਿਕ। ਮੁਬਬੁ।
ਸਮੰਦਰ		(ੜ)	ਇਕ ਜੀਵ, ਚੁਹੇ ਬਰਨਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਹੀ ਜੀਵਤ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਰਨਾ ਅਗਨ-ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸਮੁਮ	:	(ਅ)	ਲੂ, ਚਹਿਰੀਲੀ ਜਾਂ ਸਾਨੀਤਕਤਾ ਦਾ
ਸਮੂਰ		(ਅ)	ਇਕ ਬਹੁਤ ਬਾਰੀਕ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਸੂਟੇ ਵਾਲਾ ਬਰਫ਼ਾਨੀ ਜੀਵ।
ਸਮੁਲੀਅਤ	:	(ਅ)	ਮਿਲ ਜਾਣ ਦੀ ਰਿਵਾਜ
ਸੱਯਦ		(ਅ)	ਸਰਦਾਰ। ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਦੋ ਬੇਟੀਆਂ ਦਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ।
ਸੱਯਦ		(ਅ)	ਸ਼ਿਕਾਰੀ। ਚਿਤੀਮਾਰ
ਸੱਯਾਹ		(ਅ)	ਸਿਆਹਤ ਬਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਣੇ ਅਤੇ ਵਾਲਾ
ਸੱਯਾਲ		(ਅ)	ਤਰਲ।
ਬਧੂਰ		(ਅ)	ਸਲੀਕਾ। ਸੂਫ਼। ਸਿਆਣਾ। ਅਕਲ
ਸਰ	:	(ੜ)	ਸਿਰ। ਬੇਪੜੀ।
ਬਰ		(ਅ)	ਬਦੀ। ਬੁਰਾਈ। ਫਗੜਾ ਖ਼ਲਾਅ
ਸਰਅੰਜਾਮ		(ੜ)	ਪੂਰਾ ਬਰਨਾ। ਖਾਤਮਾ। ਕੰਮ ਦਾ ਅੰਤ ਪੈਣਾ
ਸਰਸਬਜ਼		(ੜ)	ਹਰਾ ਰਹਿਆ। ਲਹਿਲਹਾਵਾ। ਤਾਜ਼ਾ-ਤਾਜ਼ਾ
ਸਰਸਰ		(ਅ)	ਫੇਜ਼ ਨੂੰਗੀ। ਬੱਖੜ।
ਸਰਸਰੀ		(ੜ)	ਸਾਧਾਰਨ। ਆਮ।
ਸਰਹੱਦ		(ੜ)	ਸੀਮਾ। ਕੰਢਾ। ਅੰਤ।
ਸਰਕਸ਼		(ੜ)	ਬਾਗ਼ੀ। ਫਿਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਮਨਾਰੂਰ ਦੁਕਮ ਅਦੁਲ।
ਸਰਕਸ਼ੀ		(ੜ)	ਹੁਕਮ ਅਦੁਲੀ। ਅਵੇਰਿਆ। ਬਗ਼ਾਵਤ
ਸਰਕਰਦਾ		(ੜ)	ਮੁਖੀ। ਸਰਦਾਰ। ਅਫ਼ਸਰ।
ਸਰਕਰਦਗੀ		(ੜ)	ਸਰਦਾਰੀ, ਅਫ਼ਸਰੀ।
ਸਰਕੁਨਾ		(ੜ)	ਮੋਹਰੀ। ਆਗੂ। ਸਰਦਾਰ।
ਸਰਗਰਦਾਨ		(ੜ)	ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ।

ਸਰਗਰਮ	(ਫ)	ਜੋਸ਼ ਭਰਪੂਰ। ਮਿਹਨਤੀ। ਹਰਕਤ ਵਿਚ।
ਸਰਗਰਮੀ	: (ਫ)	ਨੱਸ ਭੱਜ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼।
ਸਰਗਰੋਹ	: (ਫ)	ਆਗੂ ਸਰਦਾਰ।
ਸਰਚਸਮਾ	: (ਫ)	ਸੋਢਾ। ਧਰਤੀ 'ਚੋਂ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ।
ਸਰਚਮੀਨ	: (ਫ)	ਦੇਸ। ਮੁਲਕ। ਧਰਤੀ।
ਸਰਤ	: (ਅ)	ਪਾਬੰਦੀ। ਇਕਰਾਰ। ਬਾਜ਼ੀ।
ਸਰਦ	: (ਫ)	ਸੀਤ। ਠੰਡਾ।
ਸਰਦਰਦੀ	: (ਫ)	ਔਖ। ਮਿਹਨਤ। ਤਕਲੀਫ਼।
ਸਰਦਮੋਹਰੀ	: (ਫ)	ਬੇਧਿਆਨੀ। ਬਿਨਾ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ਤੋਂ। ਬੇਰੁਖੀ। ਬੇਰਹਿਮੀ।
ਸਰਪਰਸਤ	: (ਫ)	ਬੱਡਾ ਸਹਾਈ। ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਠੱਪਣ ਵਾਲਾ। ਹਮੀ। ਮੌਦਦਗਾਰ।
ਸਰਪਰਸਤੀ	: (ਫ)	ਹਮਾਇਤ। ਮੌਦਦ। ਦੇਖ ਰੇਖ।
ਸਰਫ	(ਅ)	ਇੱਛਤ ਮਾਣ। ਵਡਿਆਈ। ਬਹੁਰਗੀ।
ਸਰਫਾ	(ਅ)	ਕਿਰਸ। ਖਰਚ ਵਿਚ ਸੰਕੋਚ। 'ਸਰਫੇ ਸਰਫੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਥੇ ਗਈ ਬਿਹਾਇ'। (ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ-ਮ-੧)
ਸਰਫਰਾਜ਼	(ਫ)	ਉੱਚੇ ਪਦ ਅਤੇ ਮਾਣ ਵਾਲਾ। ਸਰ ਬੁਲੰਦ।
ਸਰਫਰਾਜ਼ੀ	: (ਫ)	ਮਾਣ। ਸਿਰਬੁਲੰਦੀ। ਗ਼ਰੂਰ।
ਸਰਫਰੋਸ਼	: (ਫ)	ਬਹਾਦਰ। ਸੁਰਮਾ। ਦਲੇਰ। ਜਾਬਾਜ਼।
ਸਰਫਰੋਸ਼ੀ	: (ਫ)	ਬਹਾਦਰੀ। ਦਲੇਰੀ।
ਸਰਬਸਰਾ	: (ਫ)	ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਲੁਪਤ। ਗੁਪਤ।
ਸਰਬਤ	(ਅ)	ਪੀਣ ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ। ਖੰਡ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਫਲ ਭੁੱਲ ਦਾ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਰਕ। ਮਿੱਠਾ ਯੀਤਾ ਪਾਣੀ।
ਸਰਬਤੀ	: (ਅਫ)	ਸਰਬਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ। ਸਰਬਤ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗਾ। ਰਸ ਵਾਲਾ। ਪੀਲੇ ਜਾਂ ਨਾਰੰਗੀ ਰੰਗ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਰੰਗ।
ਸਰਬਰਾਹ	: (ਫ)	ਪ੍ਰਬੰਧਕ।
ਸਰਮ	: (ਫ)	ਲਾਜ। ਚਿਆ। ਗ਼ੋਰਤ। ਲਿਹਾਜ਼।

ਬਰਮਸਾਰ	(ਫ)	ਬਹੁਤ ਬਰਮਿੰਦਾ।
ਸਰਮਸਤ	(ਫ)	ਮਤਵਾਲਾ।
ਬਰਮਸਾਰੀ	(ਫ)	ਬਰਮਿੰਦਗੀ।
ਬਰਮਨਾਕ	(ਫ)	ਬਹੁਤ ਘਟੀਆ। ਬਰਮਯੋਗ। ਭੈੜੀ।
ਬਰੌਰ	(ਅ)	ਫਲੂਹਾ। ਚਿੰਗਾਰੀ। ਚਿੰਗਾੜਾ।
ਸਰਵਰ	(ਫ)	ਸਰਦਾਰ। 'ਮਲਕ ਮੁਕਰੱਬ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕਣ, ਸਰਵਰ ਸਿਧਾਇਆ ਤਿਥੇ'। ('ਯੂਸਫ਼ ਜ਼ੁਲੇਖਾ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖੁਰਦਾਰ)।
ਸਰਵਰੀ	(ਫ)	ਸਰਦਾਰੀ।
ਸਰਅੰਜਾਮ	(ਫ)	ਅੰਤ ਹਰ ਕਾਰਜ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ।
ਬਰਅਈ (ਬਰਈ)	(ਅ)	ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੇ ਥਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ।
ਬਰਅਈਅਤ(ਬਰੀਅਤ):	(ਅ)	ਇਸਲਾਮੀ ਥਾਨੂੰਨ।
ਬਰਅ (ਬੌਰਾ)	(ਅ)	ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ। ਇਸਲਾਮੀ ਥਾਨੂੰਨ।
ਸਰਸਾਮ	(ਫ)	ਦਿਮਾਕ ਦਾ ਇਕ ਰੋਕ।
ਸਰਬਾਰ	(ਫ)	ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਭੰਢਿਆ ਭੀਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਸਰਕਾ	(ਅ)	ਚੋਰੀ। ਭਕੀਤੀ।
ਸਰਕਾਰ :	(ਫ)	ਹਕੂਮਤ। ਹਾਕਿਮ।
ਸਰਕਾਰੀ	(ਫ)	ਸਰਕਾਰ ਦਾ।
ਸਰਕੋਬੀ	(ਫ)	ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ। ਸਿਰ ਵੰਹ ਦੇਣਾ, ਬੁਚਲ ਦੇਣਾ।
ਸਰਖੁੰਦ	(ਫ)	ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਸਰਗਜ਼ਬਤ	(ਫ)	ਵਾਰਤਾ। ਬੀਤੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ। ਬੀਤੀ ਘਟਣਾ। ਵਾਰਦਾਤ। ਹਾਲ। ਕਹਾਣੀ।
ਸਰਗੋਬੀ	(ਫ)	ਕੰਨ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ। ਕੰਨਾ ਬਾਤੀ ਕਰਨੀ।
ਬਰਤੀਆ	(ਅ)	ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਰਤ ਹੋਵੇ। ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ।
ਸਰਦਾਹ (ਸਰਦਾ)	(ਫ)	ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਸਰਦਾਰ :	(ਫ)	ਅਮੀਰ। ਆਗੂ। ਮੋਹਰੀ।
ਸਰਦਾਰੀ :	(ਫ)	ਅਮੀਰੀ। ਆਗੂ ਹੋਣਾ। ਮੋਹਰੀ ਹੋਣਾ।
ਸਰਨਾਮਾ	(ਫ)	ਪਤਾ। ਸ਼ਤ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਪਤਾ।

ਸਰਫ਼ਾ	:	(ਅ)	ਖਰਚ। ਕਛਾਇਤ। ਖਰਚ ਵਿਚ ਸੰਜਮ।
ਸਰਬੁਲੰਦ	:	(ਕ)	ਉੱਚਾ।
ਸਰਮਾ	:	(ਕ)	ਸਿਆਲ ਰੁਤ।
ਸਰਮਾਯਾ	:	(ਕ)	ਪੂੰਜੀ। ਧਨ। ਦੌਲਤ।
ਸਰਮਾਯਾਦਾਰ	:	(ਕ)	ਧਨੀ। ਦੌਲਤਮੰਦ।
ਸਰਮਾਯਾਦਾਰੀ	:	(ਕ)	ਅਮਰੀ। ਦੌਲਤਮੰਦੀ।
ਬਰਮਿੰਦਾ	:	(ਕ)	ਖੋਜਲ। ਲਾਜ ਦਾ ਮਾਰਿਆ।
ਬਰਮਿੰਦਗੀ	:	(ਕ)	ਲਾਜ। ਬਰਮ।
ਸਰਾਏ	:	(ਕ)	ਸਰਾਂ। ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਖਾਨਾ।
ਸਰਾਸਰ	:	(ਕ)	ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰੇ ਤੀਕ। ਪੂਰੀ ਦੀ ਪੂਰੀ।
ਬਰਹਾ	:	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ। ਡਾਅ। ਨਿਰਖ। ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ। ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸਟੀਕ।
ਬਰਾਕਤ		(ਅ)	ਸਾਂਝ। ਸੀਰ। ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ।
ਸਰਾਫ਼ੁਲ ਮੁਸਤਕੀਮ	:	(ਅ)	ਇਸ ਨੂੰ ਫ਼ਾਰਸੀ ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ਪੁਲ ਸਰਾਫ਼ ਜਾਂ ਵੇਰ ਪੁਰਸਲਾਤ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ। ਨਾਂ ਹੈ ਇਕ ਪੁਲ ਦਾ ਜੋ ਕਿ ਇਸਲਾਮੀ ਮਨੋਤ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਣ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਾਲ ਨਾਲੋਂ ਬੱਧ ਥਾਰੀਕ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਬੱਧ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ। ਧਰਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਣਗੇ। ਪਾਪੀ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਜਾ ਡਿੱਗਣਗੇ।
ਸਰਾਪਾ	:	(ਕ)	ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ। ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ। ਕੁੱਲ। ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ ਹਰ ਅੰਗ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
ਸਰਾਫ਼		(ਅ)	ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ। ਮਹਾਜਨ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ।
ਬਰਾਫ਼ਤ	:	(ਅ)	ਡਲਾਮਾਣਸੀ। ਨੇਕੀ। ਬਰੀਬੀ।
ਸਰਾਬ		(ਅ)	ਜਲ ਭਰਮ। ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਨਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਧੋਖਾ ਲੱਗੇ। ਧੋਖਾ ਹੀ ਧੋਖਾ।
ਬਰਾਬ	:	(ਅਕ)	ਤਰਲ। ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ। ਨਸ਼ਾ। ਦਾਰੂ।
ਬਰਾਬੀ	:	(ਅ)	ਬਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ। ਨਸ਼ਈ।
ਬਰਾਬੇ ਰਹੂਰ	:	(ਅ)	ਇਕ ਬਰਾਬ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਇਸਲਾਮੀ ਮਨੋਤ

		ਅਨੁਸਾਰ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਬਰੇਰੀ।
ਬਰਾਰਾ	(ਅ)	ਚੰਗਿਆੜਾ। ਔਗ ਦੀ ਚਿਣਗ। ਫਲੂਹਾ।
ਬਰਾਰਤ	(ਅ)	ਬਦੀ, ਬਦਨੀਡੀ। ਬੀਤਾਨੀ। ਬਦਚਾਤੀ। ਦਿੱਲਤ।
ਬਰਾਰਤਨ	(ਅ)	ਬਰਾਰਤ ਨਾਲ। ਬਦੀ ਵਜੋਂ।
ਸਰਿਬਤੇਦਾਰ	(ਫ)	ਦਫਤਰ ਦਾ ਮੁਖੀ। ਮਿਸਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਰੀਹਨ	(ਅ)	ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਬਾਹਰ। ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ।
ਬਰੀਕ	(ਅ)	ਸਾਂਝ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਹਿੱਸੇਦਾਰ। ਸਾਬੀ। ਸੀਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਬਬਦ ਬਰੀਕਾ ਇਸ ਬਬਦ ਤੋਂ ਹੈ।
ਬਰੀਫ਼	(ਅ)	ਨੇਕ। ਭਲਾ ਮਾਨਸ। ਡੱਦਰ ਪੁਰਬ।
ਬਰੀਰ	(ਅ)	ਬਰਾਰਤੀ। ਭੈੜਾ। ਬਦ।
ਸਰੂ	(ਫ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰੁੱਖ।
ਸਰੂਦ	(ਫ)	ਰਾਗ। ਨਗਮਾ। ਇਕ ਸਾਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਰੋਦ ਸੱਦਦੇ ਹਾਂ।
ਸਰੂਰ	(ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ। ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਨਸ਼ਾ। ਖੁਮਾਰ। ਮਸਰੀ। ਆਨੰਦ।
ਸਰੋਕਾਰ	(ਫ)	ਵਾਹ ਵਾਸਤਾ। ਸਬੰਧ।
ਸਰੋਪਾ	(ਫ)	ਸਾਰਾ। ਪੂਰਾ। ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰ ਤੀਕ।
ਸ਼ੌਲ	(ਅ)	ਸੁੰਨ। ਬੇਹਿਸ। ਹੰਢਿਆ ਹੋਣਾ। ਬਹੁਤ ਬੱਕਿਆ ਹੋਇਆ।
ਸਲਤਨਤ	(ਅ)	ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਹਕੂਮਤ। ਰਾਜ।
ਸਲਫ਼	(ਅ)	ਪੁਰਖੇ। ਅਗਲੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕ।
ਸਲਬ	(ਅ)	ਬਿਹ ਲੈਣਾ।
ਸਲਵਾਰ	(ਅ)	ਨਮਾਜ਼। ਦਰੂਦ। ਦੁਆ।
ਬਲਵਾਰ	(ਫ)	ਸੁੱਥਣ। ਇਕ ਵਸਤਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਸਲਾ	(ਫ)	ਸੱਦਾ। ਦਾਅਵਤ। ਪੁਕਾਰ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸੁਲਾਹ ਮਾਰਨੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਲਾਸਤ	(ਅ)	ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਔਖੇ ਜਾਂ ਭਾਰੇ ਬਬਦ ਨਾ ਵਰਤਣੇ। ਸਾਦਗੀ।
ਸਲਾਹ	(ਅ)	ਰਾਏ। ਮਸ਼ਵਰਾ। ਤਦਬੀਰ। ਇਰਾਦਾ।

ਸਲਾਹਕਾਰ	:	(ਅਛ)	ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਸਲਾਹੀਅਤ		(ਅ)	ਲਿਆਕਤ। ਸੂਝ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ।
ਸਲਾਮ	:	(ਅ)	ਨਮਸਕਾਰ। ਆਦਾਬ। ਨਮਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਸੱਜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਭੁਆਣਾ। ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿਚ ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਰਬਲਾ ਦੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੋਵੇ।
ਸਲਾਮਤ		(ਅ)	ਜੀਵਤ। ਠੀਕ ਠਾਕ। ਸਹੀ। ਮਹਿਫੂਜ਼।
ਸਲਾਮਤੀ		(ਅ)	ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ। ਬਚਾਓ। ਸ਼ੇਰੀਅਤ।
ਸਲਾਮੀ		(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ। ਸੈਨਾ ਦਾ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ। ਤੋਪਾਂ ਆਦਿ ਦਾਗ਼ ਕੇ ਮਾਣ ਦੇਣਾ। ਨਜ਼ਰਾਨਾ। ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਲਾੜਾ ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਸਲੀਸ		(ਅ)	ਸੌਖੀ। ਆਸਾਨ (ਭਾਸ਼ਾ)।
ਸਲੀਕਾ		(ਅ)	ਚੌਜ। ਤਮੀਜ਼। ਲਿਆਕਤ। ਸੁਘੜਾਪਾ। ਹੁਨਰ।
ਸਲੀਕਾਮੰਦ		(ਅਛ)	ਸੁੱਘੜ। ਤਮੀਜ਼ਦਾਰ।
ਸਲੀਬ		(ਅ)	ਸੂਲੀ, ਰੂਮ ਵਾਲੇ ਈਸਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਟੰਗ ਕੇ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਕਾਟੇ (+) ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਸਲੀਮ	:	(ਅ)	ਪੂਰਾ। ਠੀਕ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ।
ਸਲੂਕ		(ਅ)	ਵਰਤਾਵਾ। ਰਵੱਈਆ। ਵਰਤੋਂ। ਮਿਲਾਪ। ਦੋਸਤੀ। ਭਲਾਈ। ਸੂਫ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੱਕ ਦੀ ਭਲਾਈ।
ਸਵਾ (ਸਵਾਏ)		(ਅ)	ਇਲਾਵਾ। ਬਿਨਾ। ਛਾਲਤੂ। ਬੱਧ।
ਸਵਾਬ		(ਅ)	ਨੇਕ ਕੰਮ ਦਾ ਬਦਲਾ ਜੋ ਕਿ ਅਗਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਨਾਮ। ਨੇਕੀ। ਭਲਾਈ। ਜਜ਼ਾ।
ਸਵਾਰ		(ਛ)	ਜੋ ਪੈਦਲ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਹਸਾਲੇ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ। ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਕਿਸੇ ਸਵਾਰੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ।
ਸਵਾਰੀ		(ਛ)	ਉਹ ਵਾਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਜਾਵੇ। ਪਹਿਲਵਾਨੀ ਦਾ ਇਕ ਦਾਉ। ਜੋ ਸਵਾਰ ਹੋਵੇ।
ਸਵਾਲ		(ਅ)	ਪ੍ਰਸ਼ਨ। ਪੁੱਛਣਾ। ਮੰਗ।
ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ		(ਅ)	ਬਹਿਸ। ਗੋਬਟੀ। ਗੱਲਬਾਤ।

ਸਵਾਲ ਜਿਰਾਹ	(ਅ)	ਉਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਧਿਰ ਆਪਣੀ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ 'ਤੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ।
ਸਵਾਲੀ	(ਅਫ)	ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ।
ਸਾਅਤ	(ਅ)	ਘੋੜੀ। ਪਲ। ਸਮਾਂ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ।
ਸਾਅਰੀ	(ਅ)	ਕਵਿਤਾ ਰਚਣੀ। ਅਲੰਕਾਰ ਵਰਤਣੇ (ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ)।
ਸਾਇਆ	(ਫ)	ਛਾਂ। ਪਰਛਾਵਾਂ। ਜਿਨ ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਰ। ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ।
ਸਾਇਆ	(ਅ)	ਛਾਪ ਕੇ ਵੰਡਣਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ।
ਸਾਇਸਤਾ	(ਫ)	ਸੁੱਘੜ। ਤਮੀਜ਼ਦਾਰ। ਸਭਿਆ।
ਸਾਇਸਤਰੀ	(ਫ)	ਸੁਘੜਾਪਾ। ਤਮੀਜ਼ਦਾਰੀ। ਮਾਨਵਤਾ। ਮੁਹੱਜਬ ਹੋਣਾ।
ਸਾਇਦ	(ਫ)	ਸੰਭਵ ਹੈ।
ਸਾਇਬਾਨ	(ਫ)	ਘਰ ਜਾਂ ਰੰਬੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਧੁੱਪ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਚਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਓਟ ਜਾਂ ਛੱਪਰ।
ਸਾਇਰ	(ਅ)	ਬਾਵੀ।
ਸਾਇਰਾਨਾ	(ਅਫ)	ਜ਼ਾਇਰੀ ਵਰਗਾ। ਕਾਵਿਮਈ।
ਸਾਇਰੀ	(ਅ)	ਕਵਿਤਾ ਰਚਣੀ।
ਸਾਇਲ	(ਅ)	ਸਵਾਲੀ।
ਸਾਏਸ	(ਅ)	ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸਦੀਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਾਂਭ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਹ	(ਫ)	ਬਾਦਸਾਹ। ਫਕੀਰਾਂ ਅਤੇ ਸਯਦਾਂ ਦੀ ਉਪਾਧੀ। ਬਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੋਹਰਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਮਾਲਿਕ।
ਸਾਹ ਸਵਾਰ	(ਫ)	ਘੋੜ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਮਾਹਿਰ।
ਸਾਹਦ	(ਅ)	ਸਾਹਿਬ।
ਸਾਹ ਰੱਗ	(ਫ)	ਵੱਡੀ ਰੱਗ ਜੋ ਕਿ ਧੋਣ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘਦੀ ਹੈ।
ਸਾਹਕਾਰ	: (ਫ)	ਵੱਡਾ ਕਾਰਨਾਮਾ। ਵੱਡੀ ਕਿਰਤ।
ਸਾਹਜ਼ਾਦਾ	(ਫ)	ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ।
ਸਾਹਜ਼ਾਦੀ	: (ਫ)	ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ।
ਸਾਹਦੀ	: (ਅਫ)	ਗਵਾਹੀ। ਸਹਾਦਤ।
ਸਾਹਨਾਜ਼	: (ਫ)	ਲਾਜ਼ੀ।

ਬਾਹਬਾਜ਼	:	(੩)	ਬਾਹੀਨ। ਬਿਕਾਰ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਬਾਜ਼। (ਇਹ ਬਾਜ਼ ਦੀ ਮਦੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।)
ਬਾਹ ਬੈਂਡ		(ਅੜ)	ਗਜ਼ਲ ਜਾਂ ਕਸੀਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਿਅਰ।
ਬਾਹ ਰਾਹ		(੩)	ਵੱਡਾ ਰਾਹ। ਗਾਡੀ ਰਾਹ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਲੰਘ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਰਾਹ। ਸ਼ਾਰਾਅ ਅਮ।
ਬਾਹਾਨਾ	:	(੩)	ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਜਿਹਾ।
ਸਾਹਿਬ	:	(ਅ)	ਸਾਬੀ। ਮਿੱਤਰ। ਮਾਲਿਕ।
ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ		(ਅੜ)	ਸ਼ਹੀਦਜ਼ਾਦਾ। ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ।
ਸਾਹਿਬੀ		(ਅੜ)	ਹਕੂਮਤ। ਠਾਠ। ਪੱਛਮੀ ਡੋਰ ਡਰੀਕੇ।
ਸਾਹਿਬਾਨ		(ਅੜ)	ਸ਼ਾਹਸੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅਰਬੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇਹ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ।
ਸਾਹਿਰ	:	(ਅ)	ਜਾਦੂਗਰ।
ਸਾਹਿਲ		(ਅ)	ਸਾਗਰ ਜਾਂ ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ।
ਬਾਹੀ		(੩)	ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਸੁਲਤਾਨੀ। ਸਰਕਾਰੀ।
ਬਾਹੀਨ	:	(੩)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ।
ਸਾਕਿਨ	:	(ਅ)	ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਬਿਨਾ ਹਰਕਤ। ਵਾਸੀ।
ਸਾਕੀ	:	(ਅ)	ਸ਼ਰਾਬ ਵਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਸਾਕੀ	:	(ਅ)	ਬਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਗਿਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਖ	:	(੩)	ਟਾਹਣੀ। ਭਾਲੀ।
ਸਾਖਡ	:	(੩)	ਬਣਾਵਟ। ਡਰਡੀਬ।
ਸਾਖਡਾ		(੩)	ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਸਾਗਰ	:	(੩)	ਜਾਮ। ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ।
ਸਾਗਿਰਦ	:	(੩)	ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਸਾਗਿਰਦ। ਚੇਲਾ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ (ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ)।
ਸਾਗਿਰਦੀ		(੩)	ਸਾਗਿਰਦ ਹੋਣਾ।
ਸਾਢਕ		(੩)	ਬਰਾਤ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਰਸਮ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਾੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲੋਂ ਲਾੜੀ ਦੇ ਲਈ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਲਾੜੀ ਦੇ ਮਹਿੰਦੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ

		ਗਹਿਣੇ ਵੀ ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਵੇ ਵੀ।
ਸਾਜ਼	(ਫ)	ਵਾਜਾ। ਸਾਮਾਨ (ਅਸਥਾਬ)। ਜੰਗ ਦੇ ਹਥਿਆਰ। ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਜੋੜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੋਰ ਸਮਾਨ। ਮੇਲ ਜੋਲ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਸਾਜ਼ਿਬ	(ਫ)	ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫੜਯੰਤਰ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਰੋਧੀ ਸਾਜ਼ ਬਾਜ਼।
ਸਾਜ਼ ਸਾਮਾਨ	(ਫ)	ਅਸਥਾਬ। ਵਰਤੋਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ।
ਸਾਜ਼ਗਾਰ	(ਫ)	ਢੁਕਵਾਂ। ਮੁਨਾਸਬ।
ਸਾਜ਼ਬਾਜ਼	(ਫ)	ਕਿਸੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੜਯੰਤਰ ਰਚਣਾ।
ਸਾਜ਼ਬੀ	(ਫ)	ਸਾਜ਼ਿਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਜਿਦ	(ਅ)	ਸਜਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਜ਼ਿਦਾ	(ਫ)	ਸਾਜ਼ ਦਾ ਵਜੰਤਰੀ।
ਸਾਜ਼ੋ ਨਾਦਿਰ	(ਅ)	ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ।
ਬਾਹਿਰ	(ਅ)	ਚਾਲਬਾਜ਼। ਚਾਲਾਕ। ਬਤਰੰਜ ਦਾ ਖਿਡਾਰੀ।
ਬਾਦ	(ਫ)	ਖੁਬ।
ਸਾਦਰ	(ਅ)	ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।
ਸਾਦਕਾਮ	(ਫ)	ਸਫਲ। ਕਾਮਯਾਬ। ਖੁਬ ਹਾਲ।
ਬਾਦਾ	(ਫ)	ਖੁਬ।
ਸਾਦਾਰ	(ਅ)	ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਫ਼ਾਤਮਾ ਤੋਂ ਜਨਮੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ।
ਸਾਦਾਇਲ	(ਫ)	ਡੋਲਾ। ਨਿਬਕਪਟ। ਸਾਫ਼ ਦਿਲ।
ਬਾਦਾਬ	(ਫ)	ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ। ਸਰਸਬਜ਼।
ਬਾਦਾਬੀ	(ਫ)	ਹਰਿਆਈ। ਸਰਸਬਜ਼ੀ।
ਸਾਦਾ ਮਿਜ਼ਾਜ	(ਫ)	ਥਿਨਾ ਬਨਾਵਟ ਤੋਂ
ਸਾਦਾ ਮਿਜ਼ਾਜੀ	(ਫ)	ਸਾਦਗੀ।
ਸਾਦਾ ਲੋਹ	(ਅਫ)	ਡੋਲਾ। ਨਾਦਾਨ। ਸਿੱਧੜ। ਮੁਰਖ।
ਬਾਦਿਆਨਾ	(ਫ)	ਮੁਬੀ ਦਾ ਵਾਜਾ। ਵਿਆਹ ਬਾਦੀ ਦੇ ਵਾਜੇ।
ਸਾਦਿਕ	(ਠ)	ਸੱਚਾ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ। ਠੀਕ। ਢੁਕਵਾਂ।
ਬਾਦੀ	(ਫ)	ਮੁਬੀ। ਜਸ਼ਨ। ਵਿਆਹ।

ਬਾਨ	:	(ਅ)	ਵਡਿਆਈ। ਦਿੱਖਤ। ਖੂਬੀ। ਅੰਦਾਜ਼ਾ।
ਬਾਨਦਾਰ		(ਅਫ)	ਆਲੀਬਾਨ। ਬਾਨ ਵਾਲਾ।
ਬਾਨਾ		(ਫ)	ਮਿਥਾ।
ਸਾਨਿਹਾ		(ਅ)	ਦੁਰਘਟਨਾ।
ਸਾਨੀ		(ਅ)	ਦੂਜਾ। ਜੋੜ। ਮੁਕਾਬਲੇਦਾਰ।
ਬਾਨੇਬੋਕਤ		(ਅ)	ਠਾਠ ਬਾਨ। ਰੋਅਬ ਦਾਬ।
ਸਾਡ		(ਅ)	ਸੁਧਰਾ। ਖਰਾ। ਬੇਦਾਗ਼। ਪੱਧਰ।
ਸਾਡਸਾਡ		(ਅ)	ਬੇਲਾਗ਼। ਖਰੀ-ਖਰੀ।
ਸਾਡਗੀ		(ਅਫ)	ਸਾਡ ਸਪੇਂਸਟ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਡਗੋਈ		(ਅਫ)	ਸਪੇਂਸਟ ਗੱਲ ਕਰਨੀ।
ਸਾਡੀ		(ਅ)	ਰੁਮਾਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਲੀਰ ਆਦਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਫ਼ਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਭਾਂਡਾ ਲਾਹਣ ਦਾ ਕੱਪੜਾ। ਭਾਨਣ ਦੇ ਲਈ ਕੱਪੜਾ।
ਸਾਡੀ		(ਅ)	ਸਾਡ। ਬੇਮੋੜ। ਬਿਨਾ ਮਿਲਾਵਟ ਤੋਂ।
ਸਾਡਅਈ		(ਅ)	ਅਮਾਮ ਸਾਡੀ।
ਸਾਬਰ		(ਅ)	ਪੂਰਾ। ਸਾਰਾ। ਜਿਹੜਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਭਟਿਆ ਹੋਇਆ। ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਸਾਬਰ ਕਦਮ		(ਅ)	ਪੱਕੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲਾ।
ਸਾਬਿਰ	:	(ਅ)	ਸਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਬਾਬ	:	(ਫ)	ਖੁਬ ਰਹੇ। ਬੱਲੇ-ਬੱਲੇ (ਵਿਅੰਗ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
ਸਾਬਕ	:	(ਅ)	ਪਹਿਲਾ। ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ। ਝੂਠ ਪੂਰਬ।
ਸਾਬਕਾ		(ਅਫ)	ਵਾਹ ਵਸਤਾ। ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ।
ਸਾਬਨ		(ਅ)	(ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਬੂਨ ਹੈ) ਮੈਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਵਸਤੂ।
ਬਾਮ	:	(ਫ)	ਸੰਝ ਵੇਲ਼ਾ। ਆਬਣ। ਸੁਰਜ ਅਸਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ।
ਬਾਮਰ	:	(ਅ)	ਬਦਨਸੀਬੀ। ਔਖਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣਾ। ਆਫ਼ਰ। ਬੁਰਾਈ।
ਬਾਮਲਾਰ	:	(ਅ)	ਲੋਕ-ਉਚਾਰਨ ਵਿਚ ਬਾਮਲਾਟ। ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ

ਮਲਕੀਅਤ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਹੜੀ ਕਿ
ਜੁਮਲਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹੋਵੇ।

ਸਾਮਾਨ	(ਫ)	ਅਸਥਾਵ।
ਸ਼ਾਮਿਆਨਾ	(ਫ)	ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਸਾਇਬਾਨ। ਛੱਤਰੀ।
ਸ਼ਾਮਿਲ	(ਅ)	ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਰੀਕ। ਸਾਂਝੀ। ਇਕੱਠਾ।
ਸ਼ਾਮੀ	(ਅ)	ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ।
ਸ਼ਾਰਬਾਨ	(ਫ)	ਉਠਾਂ ਦਾ ਚਾਲਕ।
ਸ਼ਾਰਅ	(ਅ)	ਸਫ਼ਕ। ਗਾਡੀ ਰਾਹ। ਵੱਡਾ ਰਾਹ। ਸ਼ਰਾਅ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸ਼ਾਰਅ ਅਮ	(ਅ)	ਅਮ ਰਸਤਾ। ਅਮ ਲਾਂਘਾ।
ਸਾਲ	(ਫ)	ਬਰ੍ਹਾ। ਸੰਨ।
ਸਾਲਕ	(ਅ)	ਰਾਹ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ। ਸੂਫੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਰੱਬ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਵੀ ਚਾਹੇ ਅਤੇ ਰੋਚੀ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਅਕਲ ਵੀ ਰੱਖੇ।
ਸਾਲਮ	(ਅ)	ਪੂਰਾ। ਸਾਰਾ ਤਮਾਮ। ਅਰੁਜ਼ ਦੇ ਦਿਲਮ ਵਿਚ ਇਕ ਰੁਕਨ। ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਸਾਲਸੀ	(ਅ)	ਪੰਚਾਇਤ।
ਸਾਲ ਨਾਮਾ	(ਅਫ)	ਸਾਲਾਨਾ ਅੰਕ ਜਾਂ ਲਿਖਤ। ਕਿਸੇ ਪੇਂਡੂਕਾ ਦਾ ਉਹ ਅੰਕ ਜੋ ਸਾਲ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛਾਪਿਆ ਜਾਵੇ।
ਸਾਲਾਨਾ	(ਫ)	ਹਰ ਸਾਲ। ਸਾਲਵਾਰ। ਬਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਰ੍ਹੇ।
ਸਾਲਾਰ	(ਫ)	ਸਰਦਾਰ। ਅਫ਼ਸਰ। ਅਗਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਾਲਿਸ	(ਅ)	ਪੰਚ। ਭੀਜਾ ਬੰਦਾ ਜਾਂ ਧਿਰ।
ਸਿਆਸਤ	(ਅ)	ਰਾਜਨੀਤੀ।
ਸਿਆਸਤਦਾਨ	(ਅਫ)	ਰਾਜਨੀਤਕ।
ਸਿਆਹ	(ਫ)	ਕਾਲਾ।
ਸਿਆਹਕਾਰ	(ਫ)	ਪਾਪੀ। ਬਦਕਾਰ।
ਸਿਆਹਤ	(ਅ)	ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਦੀ ਸੈਰ
ਸਿਆਹ ਨਵੀਸ	(ਫ)	ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸਿਆਹਪੋਸ਼	(ਫ)	ਸੂਫੀ। ਕਾਲੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ।

ਸਿਆਹ ਬਖਰ	: (ਫ)	ਬਦਨਸੀਬ। ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ।
ਸਿਆਹ ਰੂ	: (ਫ)	ਥਾਨੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ। (ਭੈੜੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ) ਬਦਕਾਰ।
ਸਿਆਸੀ	: (ਅ)	ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਸਿਆਹੀ	: (ਅ)	ਕਾਲਖ। ਲਿਖਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਵਸਤੂ, ਨੇਰਾ।
ਬਿਸਰ	(ਫ)	ਨਿਸ਼ਾਨਾ। ਸੋਧ।
ਸਿਹਤ	: (ਅ)	ਤੰਦਰੁਸਤੀ। ਸਰੀਰਕ ਹਾਲਤ।
ਸਿਹਰ	: (ਅ)	ਜਾਦੂ।
ਬਿਕਸਰ	: (ਫ)	ਹਾਰ। ਮਾਤ। ਟੁੱਟ ਭੁੱਟ।
ਬਿਕਸਰਾ	: (ਫ)	ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ।
ਬਿਕਸਰਾ ਹਾਲ	: (ਫ)	ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਭੈੜੇ ਹਾਲੀ।
ਬਿਕਸਰਾ ਦਿਲ	: (ਅ)	ਨਾਮੁਰਾਦ। ਟੁੱਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ। ਰੰਜੀਤਾ। ਨਾਮੁਰਾਦ ਪ੍ਰੇਮੀ।
ਬਿਕੰਜਬੀਨ	: (ਅ)	ਬਿਕੰਜਵੀ। ਨਿੰਬੂ ਦਾ ਸਰਬਤ।
ਬਿਕਨ	: (ਫ)	ਬਲ। ਸਿਲਵਟ। ਰਿਉੜੀ
ਬਿਕਮ	: (ਫ)	ਪੇਟ।
ਬਿਕੰਜਾ	(ਫ)	ਮੁਜਰਿਮ ਨੂੰ ਸਜਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕ ਸੰਦ।
ਬਿਕਰਾ	(ਫ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ।
ਬਿਕਵਾ	: (ਅ)	ਗਿਲਾ ਕਰਨਾ, ਬਿਕਾਇਤ, ਉਲ੍ਹਾਮਾ
ਸਿੱਕਾ	: (ਅ)	ਠੱਪਾ, ਛਾਪ, ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਦਰਾ, ਰੋਅਬ, ਦਾਬਾ।
ਬਿਕਾਇਤ	: (ਅ)	ਉਲ੍ਹਾਮਾ, ਗਿਲਾ, ਰੋਗ, ਬੁਰਾਈ।
ਬਿਕਾਰ	: (ਅ)	ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਮਾਰਨਾ, ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਨਵਰ।
ਬਿਕਾਰੀ	: (ਅਫ)	ਬਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ। ਬਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਬਿੰਗਰਡ	: (ਫ)	ਇਕ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਖਣਜ ਪਦਾਰਥ, ਦਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਖਣਿਜ।
ਬਿਗਾਡ	: (ਫ)	ਦਰਾੜ, ਦਰਬ, ਖੁਰੀ।
ਸਿਰਮ	: (ਫ)	ਵਧੀਕੀ, ਚੁਲਮ, ਨਾਇਨਸਾਡੀ।
ਸਿਰਮਗਰ	: (ਫ)	ਸਿਰਮ ਢਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਸਿਫਾਇਬ	(ਫ)	ਸਿਫਤ, ਤਾਰੀਫ਼।
ਬਿਰਾਬ	(ਫ)	ਫੇਤੀ, ਫੋਰਨ, ਫਟ ਪਟ।
ਸਿਰਾਰ	(ਫ)	ਤਾਨਪੂਰੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਕ ਸਾਜ਼।
ਸਿਰਾਰਾ	(ਫ)	ਤਾਰਾ, ਕਿਸਮਤ, ਇਕਬਾਲ।
ਸਿਦਕ	(ਅ)	ਸੱਚ, ਸੱਚਾਈ, ਭਰੋਸਾ।
ਬਿਦਤ	(ਅ)	ਸਖ਼ਤੀ, ਚੋਰ, ਬਹੁਤਾਰ।
ਸਿਨ	(ਅ)	ਉਮਰ, ਸਾਲ।
ਸਿਨਫ਼	(ਅ)	ਕਿਸਮ, ਵਰਗੀ।
ਸਿਪਾਹ	(ਫ)	ਸੈਨਾ, ਫੌਜ।
ਸਿਪਾਹੀ	(ਫ)	ਸੈਨਕ, ਫੌਜੀ।
ਸਿਪਾਹ ਸਾਲਾਰ	(ਫ)	ਫੌਜ ਦਾ ਮੁਖੀ, ਕਮਾਂਡਰ, ਸੈਨਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਗੂ।
ਸਿਪਾਰਾ	(ਫ)	(ਸੀਪਾਰਾ ਹੈ) ਤੀਹਵਾਂ ਭਾਗ, ਭੁਰਾਨ ਬਰੀਫ ਦੇ ਤੀਹ ਭਾਗਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ ਭਾਗ।
ਸਿਪੁਰਦ	(ਫ)	ਹਵਾਲੇ, ਸੌਂਪਿਆ ਹੋਇਆ।
ਸਿਪੁਰਦਗੀ	(ਫ)	ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ, ਸੰਭਾਲ ਜਾਂ ਦੇਖ ਰੇਖ ਵਿਚ ਦੇਣੀ ਲੈਣੀ।
ਸਿਫਤ	(ਅ)	ਮੁਖੀ, ਤਾਰੀਫ਼, ਖ਼ਾਸੀਅਤ, ਤਾਸੀਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ।
ਸਿਫਰ	(ਅ)	ਬਿੰਦੀ, ਨੁਕਤਾ। ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਉਹ ਨੁਕਤਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਅੰਕ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਸ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਬੇਕੀਮਤ ਬਿਨਾ ਹੋਸੀਅਤ ਤੋਂ।
ਸਿਫਲਾ	(ਅ)	ਕਮੀਨਾ, ਹੇਛਾ, ਨਾਲਾਇਕ।
ਬਿਫਾ	(ਅ)	ਭੰਦਰਸ਼ਰੀ, ਸਿਹਤ।
ਸਿਫਾਰਿਸ਼	(ਫ)	ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਬਬਦ, ਸਹਾਰਾ, ਵਸੀਲਾ।
ਬਿਫਾਰਿਸ਼ੀ	(ਫ)	ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਸਿਬਤੀਨ	(ਅ)	ਪੱਤੇ ਜਾਂ ਦੋਹਰੇ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਦੋਹਰੇ।
ਬਿਮਾਲ	(ਅ)	ਉੱਤਰ ਦਾ ਪਾਸਾ।
ਸਿਰ	(ਫ)	ਦੇਖੋ ਸਰ।

ਸਿਰਕ	(ਅ)	ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਬਰੀਕ ਜਾਨਣਾ, ਬੁਝਰ।
ਸਿਰਕਤ	(ਅ)	ਸਾਂਝ, ਸੀਰ, ਸਿਰਾਕਤ।
ਸਿਰਲ	(ਅ)	ਕੇਵਲ, ਇਕੱਲਾ, ਝਕਤ।
ਸਿਰਕਾ	(ਕ)	ਗੰਨੇ ਜਾਂ ਅੰਗੂਰ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਸੜਾ ਕੇ ਖਮੀਰ ਉੱਠ ਕੇ ਬਣਾਇਆ।
ਸਿਰਖੁਦ	(ਕ)	ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰ ਹੋਵੇ।
ਸਿਰਾਕਤ	(ਅ)	ਸਾਂਝ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ।
ਸਿਰਾਤ	(ਅ)	ਫਾਹ, ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਪੁਲ ਜੋ ਕਿ ਦੋਜ਼ਖ ਅਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਲ਼ ਨਾਲੋਂ ਬਰੀਕ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਸਿਰਿਬਤ	(ਕ)	ਜਨਮ ਤੋਂ ਆਦਰ, ਰਬੀਅਤ, ਆਦਰ।
ਸਰੋਬ	(ਕ)	ਚੰਮ ਨੂੰ ਪਕਾ ਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਲੱਕੜੀ ਚਮੜਾ ਆਦਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਸਿੱਲ	: (ਅ)	ਫੇਫੜਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਬਾਰੀਕ, ਤਾਪ, ਰੱਪਦਿਕ।
ਸਿਲਸਿਲਾ	: (ਅ)	ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਸੰਖਲਾ, ਲੜੀ, ਖਾਨਦਾਨ, ਨਸਲ, ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ, ਤਰਤੀਬ, ਸਬੰਧ।
ਸਿਲਸਿਲਾਵਾਰ	(ਅਕ)	ਤਰਤੀਬਵਾਰ, ਨੰਬਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਲੜੀਵਾਰ।
ਸਿਲਾ	: (ਅ)	ਇਨਾਮ, ਬਦਲਾ।
ਸਿਲਾਸਤ	: (ਅ)	ਰਵਾਨੀ, ਥਾਵਿ ਵਿਚ ਔਖੇ ਬਬਦ ਨਾ ਵਰਤਣੇ (ਦੇਖੋ ਸਲਾਸਤ)।
ਸੀਬਾ	: (ਕ)	ਦਰਪਨ, ਕੱਚ, ਆਈਨਾ।
ਸੀਖ	: (ਕ)	ਲੰਹੇ ਦੀ ਸਲਾਖ ਜਾਂ ਸਰੀਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਥਾਬ ਝੁੰਨਦੇ ਹਨ।
ਸੀਨਾ	(ਕ)	ਛਾਤੀ
ਸੀਨਾਬੋਰ	: (ਕ)	ਚਬਰਦਸਤ, ਤਾਕਤਵਾਰ, ਹੈਕੜਬਾਜ਼।
ਸੀਨਾਬਰੀ	: (ਕ)	ਚਬਰਦਸਤੀ, ਹੈਕੜਬਾਜ਼ੀ।
ਸੀਨਾ ਬਸੀਨਾ	: (ਕ)	ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ, ਮੁੰਹ ਚੁਥਾਨੀ।

ਸੀਮਤਨ	(੩)	ਚਿੱਟੇ ਨਰਮ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ। ਮਾਸ਼ੁਕ।
ਸੀਮਾਬ	(੩)	ਪਾਰਾ।
ਸੀਮੁਰਗ	(੩)	ਇਕ ਮਿਥਿਆ ਪੰਛੀ।
ਸੀਰ	(੩)	ਦੁੱਧ
ਸੀਰਫ	(ਅ)	ਗੁਣ, ਆਦਰ, ਵਸਫ਼।
ਸੀਰਾ	(੩)	ਰਾਬ, ਪਤਲਾ ਗੂੜ, ਚਾਬਣੀ।
ਸੀਰਾਜ਼ਾ	(੩)	ਪ੍ਰਬੰਧ, ਉਹ ਫੀਤਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਪੁਸ਼ਰਕ ਦੀ ਜੁੜਬੰਦੀ ਮਗਰੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਸੀਰੀ	(੩)	ਮਿੱਠਾ।
ਸੀਰੀਨੀ	(੩)	ਸ਼ੀਰਨੀ, ਮਿਠਾਈ।
ਸੁਆਅ	(ਅ)	ਕਿਰਨ, ਚਮਕ, ਰੋਸ਼ਨੀ
ਸੁਸਰ	(੩)	ਚਿੱਲਾ, ਨਿਢਾਲ, ਕਮਚੋਰ, ਉਦਾਸ।
ਸੁਸਰ ਰੋ	(੩)	ਚਿੱਲੀ ਚਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਲਸੀ।
ਸੁਸਰੀ	(੩)	ਸੁਆਅ।
ਸੁਹਰਰ	(ਅ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਚਰਚਾ, ਅਫ਼ਵਾਹ, ਰੁਸਵਾਈ, ਬਦਨਾਮੀ।
ਸੁਕਰ	(ਅ)	ਧੰਨਵਾਦ, ਅਹਿਸਾਨਮੰਦੀ।
ਸੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ	(ਅ੩)	ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ।
ਸੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ	(ਅ੩)	ਅਹਿਨਸਾਨਮੰਦੀ, ਧੰਨਵਾਦੀ, ਕਰਤਿਗਰ।
ਸੁਕਰੀਆ	(ਅ)	ਧੰਨਵਾਦ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਹਿਸਾਨ ਦਾ ਡਾਗੀਫ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ।
ਸੁਖਨ	(੩)	ਕਲਾਮ, ਬਾਤ ਚੀਤ, ਥਾਵਿ, ਕਥਨ।
ਸੁਖਨਬਨਾਸ	(੩)	ਥਾਵਿ ਦਾ ਕਦਰਦਾਨ, ਗੱਲ ਦੀ ਡਹਿ ਤੀਕ ਪੁੱਜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਸੁਖਨਦਾਨ	(੩)	ਕਵੀ, ਜੁਥਾਨਦਾਨ।
ਸੁਖਨਵਰ	(੩)	ਕਵੀ।
ਸੁਗੰਦ	: (੩)	ਸੋਹ, ਕਸਮ।
ਸੁਗਲ	(ਅ)	ਸੁਗਲ, ਕੰਮ ਧੰਦਾ, ਪੇਸ਼ਾ, ਸ਼ੌਕ।

ਸੁਗਾਤ	:	(੩)	ਡੁਹਣਾ, ਭੇਟ।
ਸੁਜਾਕ	:	(੩)	ਇਕ ਲਿੰਕ ਰੋਗ, ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ।
ਸੁਤਰ	:	(੩)	ਉੱਠ, ਬੋਰਾ।
ਸੁਤਰ ਹੁਜਰਾ		(੩)	ਬੇਨਿਸਬਤ ਕਲਾਮ, ਬੇਤੁਕਾ ਕਾਵਿ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੇ।
ਸੁਤਰ ਗੁਰਬਾ		(੩)	ਸ਼ਿਅਰ ਇਕ ਬਬਦ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਅਤੇ ਇਕ ਵਚਨ ਜਾਂ ਮਾਣ ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ-ਦੋ ਇਕ ਸਾਰ ਵਸਤੂਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਉੱਚੀ ਤੇ ਖੁਲੰਦ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪਸਤ ਤੇ ਨੀਵੀਂ ਹੋਣੀ।
ਸੁਤਰ ਮੁਰਗ	:	(੩)	ਇਕ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਪੰਛੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੁਝ ਅੰਗ ਉੱਠ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਹਨ।
ਸੁਫੂਨ		(੩)	ਨਾਨ, ਸਰੰਬਰ, ਖੰਬਾ।
ਸੁੱਚਾ	:	(ਅ)	ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸੁੱਭਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਖਾਨਾ ਜੋ ਕਿ ਅਤਿ ਕਬਜ਼ ਕਾਰਨ ਅੰਤੜੀਆਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇ।
ਸੁੱਨਰ		(ਅ)	ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਨੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਠਾਹ, ਦਸਤੂਰ। ਅਸੀਂ ਖ਼ਤਨੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁੱਨਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਸੁੱਨਰ ਹੈ।
ਸੁੱਨੀ	:	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਸੁੱਨਰ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ।
ਸੁਝਾਅ	:	(ਅ)	ਘਰ ਜਾਂ ਭੋਇ ਦੀ ਨੇੜਤਾ, ਗੁਆਂਢ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੱਕ ਹੋਵੇ।
ਸੁਝਾਰਿਸ਼	:	(੩)	ਦੇਖੋ ਸਿਝਾਰਿਸ਼।
ਸੁਝਾਰਬੀ	:	(੩)	ਦੇਖੋ ਸਿਝਾਰਬੀ।
ਸੁੰਬਲ	:	(ਅ)	ਇਕ ਸੁਬਸ਼ੁਦਾਰ ਘਾਹ, ਝਾਲ ਛੜ (ਇਹ ਬਬਦ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਹੈ)। ਦਵਾ ਦਾਰੂ ਹਿਕਮਤ ਵਿਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸੁਬਹਾਨ		(ਅ)	ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਾਕ ਹੋ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਪਾਕ ਮੁਦਾ, ਪਾਕ। ਪਵਿੱਤਰ।
ਸੁਬਹਾਨ ਔਲਾ		(ਅ)	ਔਲਾ ਪਾਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਾਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਵਡਿਆਈ ਜਾਂ ਵਿਅੰਗ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

ਸੁਥਕ	(ਫ)	ਹਲਕਾਪਨ, ਖਿਸਿਆਣਾਪਨ, ਰੁਸਵਾਈ, ਹੇਠੀ।
ਸਬੂ	:	(ਫ) ਮਟਕਾ, ਘੜਾ, ਸੁਰਾਹੀ।
ਸਬੂਹੀ	(ਫ)	ਸਵੇਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਬਰਾਬ।
ਸਬੂਤ	(ਅ)	ਦਲੀਲ, ਗਵਾਹੀ, ਸੱਚਾਈ, ਪ੍ਰਮਾਣ।
ਬੁਥਹਾ	(ਅ)	ਬੈਂਕ।
ਸੁਮ	(ਫ)	ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਖੁਰ, ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਘੋੜਾ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦਾ।
ਸੁਮਾਰ	(ਫ)	ਗਿਣਤੀ, ਸੰਖਿਆ।
ਸੁਰਖ	(ਫ)	ਲਾਲ।
ਸੁਰਖਰੂ	(ਫ)	ਸਫਲ, ਕਾਮਯਾਬ, ਇੱਜ਼ਤ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸੁਰਮਈ	(ਫ)	ਸੁਰਮੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ।
ਸੁਰਖਾਬ	(ਫ)	ਇਕ ਜਨ ਪੰਛੀ।
ਸੁਰਖੀ	(ਫ)	ਲਾਲੀ, ਇੱਟ ਦਾ ਬੁਰਾਦਾ, ਸਿਰਲੇਖ, ਨੌਹ ਪਾਲਿਸ਼।
ਸੁਰਮਾ	(ਫ)	ਅੰਜਨ, ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ।
ਸੁਰਮਾਦਾਨੀ	(ਫ)	ਸੁਰਮਾ ਪਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਵਸਤੂ।
ਸੁਰਾਖ	(ਫ)	ਛੇਦ, ਦਰਦ, ਭਰੀ, ਮੇਰੀ।
ਸੁਰਾਗ	(ਫ)	ਖੁਰਾ, ਖੋਜ, ਪਤਾ, ਨਿਬਾਨ
ਸੁਰਾਗ ਰਸਾ	(ਫ)	ਖੋਜੀ, ਜਸ਼ੁਸ।
ਬੁਰੂ	(ਅ)	ਆਰੰਭ, ਮੁੱਢ।
ਬੁਰੂਰ	(ਅ)	ਖੁਬੀ, ਖੁਮਾਰ, ਧੀਮਾ-ਧੀਮਾ ਨਬਾ ਜਿਹਾ, ਮਸਤੀ ਜਿਹੀ।
ਸੁਲਹ	(ਅ)	ਅਮਨ ਇਮਾਨ, ਦੋਸਤੀ, ਰਾਜ਼ੀਨਾਮਾ, ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੋਸਤੀ।
ਸੁਲਤਾਨ	:	(ਅ) ਰਾਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਹੁਕਮਰਾਨ।
ਸੁਲਤਾਨਾ	:	(ਅ) ਰਾਣੀ, ਮਲਿਕਾ।
ਸੁਲਤਾਨੀ	(ਅ)	ਹਕੂਮਤ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ।
ਸਲੂਕ	(ਅ)	ਵਰਤਾਵਾ, ਰਵੱਈਆ, ਮਿਲਾਪ, ਦੋਸਤੀ-ਸੁਫੀਆਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੱਕ ਦੀ ਤਲਾਸ਼।

ਸਵਾਬ	(ਅ)	ਨੌਕ ਕੰਮ ਦਾ ਬਦਲਾ ਜੋ ਕਿ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ਮਿਲੇਗਾ, ਪੁੰਨ, ਨੌਕੀ, ਭਲਾਈ, ਇਨਾਮ।
ਸਵਾਲ	(ਅ)	ਸੁਆਲ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ।
ਸਵਾਲੀ	(ਅਛ)	ਸੁਆਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ।
ਸੁਦ	(ਛ)	ਵਿਆਜ।
ਸੁਦਸ਼ੋਰ	(ਛ)	ਸੁਦ ਵਿਆਜ 'ਤੇ ਰੁਪਿਆ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਸੁਭ	(ਅ)	ਉਨ, ਨਮਦਾ, ਉਹ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਕਿ ਦਵਾਤ ਵਿਚ ਸਿਆਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੇਡ ਦੀ ਉਂਨ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।
ਸੁਭੀ	: (ਅ)	ਉਨੀ ਕੱਪੜਾ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ, ਨੌਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਬੰਦਾ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰੱਬ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਆਉਣ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਲਾਗ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਰੱਖੇ।
ਸੁਭੀਆਨਾ	: (ਅਛ)	ਸੁਭੀਆਂ ਵਰਗਾ, ਸਾਦਾ।
ਸੁਭਾ	(ਅ)	ਪ੍ਰਾਂਤ, ਦੇਸ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਹੋਣ।
ਸੁਭਾਦਾਰ	(ਅਛ)	ਸੂਬੇ ਦਾ ਮੁਖੀ-ਗਵਰਨਰ, ਰਾਜਪਾਲ।
ਸੁਮ	(ਅ)	ਰੋਜ਼ਾ, ਵਰਤ।
ਸੁਮ	(ਅ)	ਕੰਜੂਸ, ਮਨਹੂਸ।
ਸੂਰ	: (ਅ)	ਬਿਗਲ, ਵਾਜਾ, ਨਡੀਰੀ।
ਸੂਰਤ	: (ਅ)	ਚਿਹਰਾ, ਸ਼ਕਲ, ਢੰਗ, ਭਦਬੀਰ।
ਸੂਰਤੇ ਹਾਲ	: (ਅ)	ਮਾਮਲਾ, ਸਥਿਤੀ, ਕੈਫੀਅਤ।
ਸੂਰੇ ਇਸਰਾਫੀਲ	: (ਅ)	ਵਾਜੇ ਦੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਧੁਨ ਜੋ ਕਿ ਇਸਰਾਫੀਲ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਹਸ਼ਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਕ ਵਾਰ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜੀਵਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੱਢੇਗਾ।
ਬੇਅਰ	: (ਅ)	ਬੇਤ, ਮੌਜੂ ਬਲਾਮ, ਅਰੂਜ਼ ਦੇ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਬੇਤ।
ਸੋਹਰ	: (ਅ)	ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਦਰੁਸਤੀ।
ਸੋਹਰਯਾਬੀ	: (ਅਛ)	ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣਾ।

ਸੇਹਨ	(ਅ)	ਵੇਹਤਾ, ਆਗਣ।
ਸੇਖ	(ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਪੀਰ, ਮੁਰਸ਼ਿਦ, ਗੁਰੂ, ਆਗੂ, ਧਾਰਮਿਕ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਮਾਹਿਰ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਬੰਦਾ।
ਸੇਬ	(ਫ)	ਇਕ ਫਲ।
ਸੇਰ	(ਫ)	ਬਾਘ, ਬਹਾਦਰ, ਨਿਡਰ।
ਸੇਰ ਮਰਦ	(ਫ)	ਬਹਾਦਰ।
ਸੇਫਤਾ	(ਫ)	ਪ੍ਰੇਮੀ, ਆਸ਼ਿਕ।
ਸੇਰ ਦਿਲ	(ਫ)	ਦਲੇਰ, ਬਹਾਦਰ।
ਸੇਰਾਬ	(ਫ)	ਸਿੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, [ਅਸਥਿਰ]
ਸੇਬਾ	(ਅ)	ਰਹੀਕਾ, ਤੌਰ, ਅੰਦਾਜ਼, ਨਾਜ਼, ਢੰਗ।
ਸੇਰੇ ਖੁਦਾ	(ਫ)	ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦੀ ਉਪਾਧੀ।
ਸੈ	(ਅ)	ਚੀਜ਼, ਵਸਤੂ, ਮਾਮਲਾ।
ਸੈਕਲ	(ਅ)	ਚਮਕ, ਆਬ, ਸਾਫ਼ ਤਿੱਖਾ ਕਰਨਾ।
ਸੈਕਲਗਰ	(ਫ)	ਸਿਗਲੀਗਰ, ਹਥਿਆਰ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਤਿੱਖੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਸੈਰਾਨ	(ਅ)	ਹੁਕਮਅਦੁਲ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਮਰਦੂਦ, ਬਦਜ਼ਾਰ, ਝਸਾਈ।
ਸੈਦਾ	(ਫ)	ਆਸ਼ਿਕ, ਡਿੰਦਾ।
ਸੈਦਾਈ	(ਫ)	ਸੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।
ਸੈਫ	(ਅ)	ਰਲਵਾਰ, ਝੋਲ।
ਸੈਰ	(ਅ)	ਚਹਿਲ ਕਦਮੀ, ਘੁੰਮਣਾ ਫਿਰਨਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ।
ਸੈਲ	(ਅ)	ਲਹਿਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਹਾਅ।
ਸੈਰਗਾਹ	(ਅਫ)	ਸੈਰ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਥਾਂ, ਦਿਲ ਬਹਿਲਾਵੇ ਲਈ ਥਾਂ।
ਸੈਲਾਨ	: (ਅ)	ਮੁਨ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਗਣਾ।
ਸੈਲਾਬ	: (ਅਫ)	ਹੜ੍ਹ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਰੇ।
ਸੋਅਬਦਾ	(ਅ)	ਜਾਦੂ ਦਾ ਕਰਤਬ, ਧੋਖਾ, ਫਰੋਬ, ਚਲਾਕੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ।
ਸੋਅਬਦਾਬਾਜ਼	: (ਅਫ)	ਜਾਦੂਗਰ, ਬਾਜ਼ੀਗਰ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਮਦਾਰੀ।

ਬੋਅਲਾ	:	(ਅ)	ਲੰਬ, ਅੱਗ ਦੀ ਲਪਟ, ਚਮਕ, ਰੋਸ਼ਨੀ।
ਸੋਸਨ	:	(ਫ਼)	ਆਸਮਾਨੀ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਭੁੱਲ।
ਸੋਹਬਤ	:	(ਅ)	ਬੈਠਕ, ਸਾਥ, ਸਹਿਵਾਸ, ਦੋਸਤੀ।
ਬੋਹਰ	:	(ਫ਼)	ਪਰੀ।
ਬੁਹਰਤ	:	(ਅ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਨੇਕਨਾਮੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ।
ਬੋਥ	:	(ਅ)	ਮਾਹਿਸ਼, ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ।
ਬੋਖ	:	(ਫ਼)	ਬਰੀਰ, ਗੁਸਤਾਖ਼, ਬੇਬਾਕ, ਤੇਜ਼, ਚਮਕੀਲਾ।
ਸੋਗ	:	(ਫ਼)	ਮਾਤਮ, ਗ਼ਮ।
ਸੋਜ਼	:	(ਫ਼)	ਸੋਜਾ, ਜਲਣ।
ਸੋਜ਼ਿਬ	:	(ਫ਼)	ਜਲਣ, ਪੀੜ, ਦਰਦ।
ਬੋਰ	:	(ਫ਼)	ਰੋਲਾ ਰੱਪਾ, ਧੂਮ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ।
ਬੋਰਬ	:	(ਫ਼)	ਫ਼ਸਾਦ, ਹੰਗਾਮਾ।
ਬੋਅਰਾ	:	(ਅ)	ਬਾਇਰ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ
ਸੋਖਤਾ	:	(ਫ਼)	ਜਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਸੋਗਵਾਰ	:	(ਫ਼)	ਮਾਤਮੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, ਸੋਗ ਵਿਚ।
ਬੋਰਬਾ	:	(ਫ਼)	ਪਤਲੀ ਦਾਲ ਭਾਜੀ, ਮਾਸ ਦੀ ਟਰੀ।
ਬੋਬਾ	:	(ਫ਼)	ਟੁਕੜਾ, ਬਰਾਰਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਬਗਲੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਬਗੁਝਾ, ਅਫ਼ਵਾਹ।
ਬੋਰਾ	:	(ਫ਼)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਖਾਰ, ਲੂਣ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ, ਰੇਹੀ।
ਬੋਖੀ	:	(ਫ਼)	ਚੁਲਬਲਾਪਣ, ਬਰਾਰਤ, ਚਮਕ, ਗੁਸਤਾਖ਼ੀ।
ਬੋਕਤ	:	(ਅ)	ਬਕਤੀ, ਬਾਨ, ਰੋਅਬ ਦਾਬ, ਚੋਰ।
ਸੋਦਾ	:	(ਤੁ)	ਖਰੀਦ ਫਰੋਖਤ।
ਸੋਦਾ	:	(ਫ਼)	ਦੀਵਾਨਗੀ, ਇਬਕ
ਸੋਦਾ	:	(ਅ)	ਸਰੀਰ ਦੇ ਚਾਰ ਠੱਡਾਂ ਦਾ ਹਿਕਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਨਾਂ। ਅਰਥਾਤ ਖੂਨ, ਬਲਗਮ, ਸਫ਼ਰਾ ਅਤੇ ਸੋਦਾ।
ਸੋਦਾਗਰ	:	(ਤੁ)	ਵਿਉਪਾਰੀ।
ਸੋਦਾਗਰੀ	:	(ਤੁ)	ਵਿਉਪਾਰ, ਰਜਾਰਤ।
ਸੋਦਾਈ	:	(ਫ਼)	ਪਾਗਲ, ਮਤਵਾਲਾ, ਆਸ਼ਿਕ।

ਸੋਦਾਈ
ਬੋਕੀਆ

- (ਅ) ਖਬਰੀ, ਮੁਰਖ।
(ਬ) ਬੋਕ ਵਜੋਂ, ਬੋਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਮਨ ਪਰਚਾਉਣ
ਦੇ ਲਈ।

ਹ

ਹਸਦ	(ਅ)	ਸਾੜਾ, ਡੈੜੀ ਸੋਚਣੀ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ।
ਹਸਥ	(ਅ)	ਮੁਤਾਬਕ, ਅਨੁਸਾਰ।
ਹਸਥ ਬਾਬਤਾ	(ਅ)	ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ।
ਹਸਥ ਦਸਤੂਰ	(ਅਫ)	ਰਿਵਾਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ।
ਹਸਮਤ	(ਅ)	ਬਾਨ ਸ਼ੋਕਤ, ਡੋਜ, ਲਬਕਰ, ਸਜ ਧਜ।
ਹਸਰ	: (ਅ)	ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਦਿਨ, ਕਿਆਮਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਈ ਮੁਫ ਉੱਠਣ ਦਾ ਦਿਨ।
ਹਸਰਤ	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਆਰਜ਼ੂ, ਚਾਹ, ਲੋਚਾ, ਅਰਮਾਨ, ਸ਼ੋਕ
ਹਸੂ	(ਅ)	ਉਹ ਵਾਧੂ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਕਿ ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਡਰੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਐਥ, ਨੁਕਸ, ਵਾਧੂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ।
ਹਸਤੀ	: (ਯ)	ਹੋਂਦ, ਬਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਦੌਲਤ, ਵਜੂਦ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਚਿੰਦਗੀ, ਜਾਨ, ਜੀਵਨ।
ਹਸਥ ਮਾਅਮੂਲ	: (ਅ)	ਦਸਤੂਰ, ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰੋਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਾਪਰਦਾ ਹੋਵੇ।
ਹਸਾਹਾ	: (ਅ)	ਬੱਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਸਾਬ	: (ਅ)	ਖੁਸ਼।
ਹਸਾਬ ਬਸਾਬ	: (ਅ)	ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼, ਬਾਝੋ ਬਾਝ।
ਹਸਾਬ ਕਰਾਬ	: (ਅ)	ਲੈਣ ਦੇਣ।
ਹਸੀਨ	: (ਅ)	ਸੁੰਦਰ, ਮੁਬਸੂਰਤ, ਸੁਹਣਾ, ਨੌਕ।
ਹਸੀਨਾ	: (ਅ)	ਸੁੰਦਰੀ, ਸੁਹਣੀ।
ਹਥ	: (ਅ)	ਸੱਚ, ਵਾਜਬ, ਦਰੁਸਤ, ਠੀਕ, ਜਾਇਜ਼, ਬਦਲਾ, ਇਲਾਮ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਅਧਿਕਾਰ, ਕਰਤੱਬ।

ਹੱਕ ਹਲਾਲ	:	(ਅ)	ਦੁਰਸਤ, ਜਾਇਜ਼।
ਹੱਕ ਸੁਫਾਅ		(ਅ)	ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਭੋਇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਅਤੇ ਵਿਕਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਤੇ ਪਹਿਲ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕ।
ਹੱਕ ਤਲਫ਼		(ਅ)	ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹੱਕ ਪਰਸਤ		(ਅੜ)	ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਨੇਕ ਵਿਅਕਤੀ।
ਹੱਕ ਤਅਾਲਾ		(ਅ)	ਪਰਮਾਤਮਾ, ਰੱਬ, ਇਸ਼ਵਰ।
ਹੱਕਦਾਰ		(ਅੜ)	ਹੱਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਅਧਿਕਾਰੀ।
ਹੱਕਾਰਤ		(ਅ)	ਨਫ਼ਰਤ, ਘਿਰਨਾ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ।
ਹੱਕੀਕਤ		(ਅ)	ਅਸਲੀਅਤ, ਸਚਾਈ, ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ, ਭੁਨਿਆਦ, ਹੋਸੀਅਤ, ਹਾਲਤ।
ਹੱਕੀਕੀ		(ਅੜ)	ਅਸਲੀ, ਜੋ ਬਣਾਵਟੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਖਰਾ, ਸਾਫ਼, ਸਕਾ, ਸਕੀ।
ਹੱਕੀਮ		(ਅ)	ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਸਿਆਣਾ, (ਉਰਦੂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਦਵਾਦਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ)।
ਹੱਕੀਰ		(ਅ)	ਘਟੀਆ, ਬੇਕਦਰ, ਨੀਵਾਂ।
ਹੱਕੂਕ		(ਅ)	ਹੱਕ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ। ਫ਼ਰਜ਼, ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀਆਂ, ਅਧਿਕਾਰ।
ਹੱਕੂਮਤ		(ਅ)	ਦੇਸ ਦਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, ਸਖ਼ਤੀ, ਰਾਜ।
ਹੰਗਾਮਾ		(ੜ)	ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਹੱਲਾ ਗੁੱਲਾ, ਭੀੜ ਫੜੱਕਾ।
ਹੰਗਾਮੀ	:	(ੜ)	ਆਰਜ਼ੀ, ਬੇੜ ਚਿਰੀ।
ਹਜ		(ਅ)	ਨਿਬਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੱਕੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ।
ਹਜ਼ਮ		(ਅ)	ਪਚਾਣਾ।
ਹਜ਼ਰਤ		(ਅ)	ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨ, ਜਨਾਬ, ਹਜ਼ੂਰ, ਆਦਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਵਿਅੰਗ ਵਿਚ ਚਲਾਕ ਜਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਹਜ਼ਲ		(ਅ)	ਬੇਹੁਦਾ ਗੱਲ, ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਸਖਰਾਪਨੇ ਹੋਵੇ, ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਕਾਵਿ, ਖਕਵਾਸ, ਪਤਲਾ, ਬੇਹੁਦਾ।
ਹਜ਼ਵ		(ਅ)	ਬੁਰਾਈ, ਬਦਖੋਈ, (ਬਦਗੋਈ) ਨਿੰਦਾ।
ਹੁਜਲਾ		(ਅ)	ਲਾੜੀ ਦੀ ਸੇਜ ਦੀ ਥਾਂ। ਇਹ ਅਰਬੀ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ

ਦੋਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਜਾਬ	:	(ਅ)	ਓਟ, ਪਰਦਾ, ਓਹਲਾ, ਬਰਮ, ਹਿਯਾ।
ਹੱਜਾਮ	:	(ਅ)	ਨਾਈ।
ਹਜਾਮਤ	:	(ਅ)	ਸਿਰ ਦਾੜੀ ਮੁੰਨਣ ਦਾ ਕਰਮ।
ਹਜ਼ਾਰ	:	(ਡ)	ਦਸ ਸੈਂਕੜੇ।
ਹਜ਼ਾਰਹਾ	:	(ਡ)	ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ।
ਹਜ਼ਾਰੀ ਰੋਜ਼ਾ	:	(ਡ)	ਹਿਜਰੀ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਮਹੀਨੇ ਰਜਬ ਦੀ ਸਤਾਈਵੀ ਤਿੱਥ ਦਾ ਰੋਜ਼ਾ।
ਹਜ਼ੂਮ	:	(ਅ)	ਭੀੜ, ਇਕੱਠ, ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ।
ਹਜ਼ੂਰ	:	(ਅ)	ਜਨਾਬ, ਥੀ ਮਾਨ, ਸਾਹਮਣੇ, ਮੌਜੂਦਗੀ, ਹਾਜ਼ਰੀ।
ਹਜ਼ੂਰੀ	:	(ਅ)	ਮੌਜੂਦਗੀ, ਹਾਜ਼ਰੀ, ਤਾਬੇਦਾਗੀ।
ਹਜੇ ਅਕਬਰ	:	(ਅ)	ਵੱਡਾ ਹੱਜ, ਬੁਕਰ (ਜੁਮਾ) ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੱਜ।
ਹਜੇ ਬਦਲ	:	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਬਰਵਾਇਆ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਹੱਜ।
ਹਰਕ	:	(ਅ)	ਰੁਸਵਾਈ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ, ਹੇਠੀ।
ਹੱਦ	:	(ਅ)	ਸੀਮਾ, ਸਰਹੱਦ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ।
ਹਦਤ	:	(ਅ)	ਨਿਸ਼ਾਨਾ।
ਹੱਦਵਾਨਾ	:	(ਡ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਹਦਵਾਣਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਡਰਬੁਜ਼।
ਹਦੀਸ	:	(ਅ)	ਨਬੀ ਚੀਜ਼, ਚਿਕਰ, ਬਿਆਨ। ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਥਨੀ ਦੀ ਮੁਬਰ।
ਹਦੂਦ	:	(ਅ)	ਹੱਦ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਸਰਹੱਦਾਂ।
ਹੜਤ	:	(ਫ)	ਸੱਤ
ਹੜਤਾ	:	(ਫ)	ਸਪਰਾਹ, ਸੱਤ ਦਿਨ।
ਹਬ	:	(ਅ)	ਗੋਲੀ, ਵੱਟੀ।
ਹਬਸ	:	(ਅ)	ਕੀਚ
ਹਬਬੀ	:	(ਅ)	ਕਾਲਾ ਕਲੁਟਾ, ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਕਾਲੀ ਨਸਲ ਦਾ, ਹਬਬ ਦੇਸ ਦਾ ਵਾਸੀ।
ਹਬਾਬ	:	(ਅ)	ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੁਲਬੁਲਾ।

ਹਬੀਬ	(ਅ)	ਦੋਸਤ, ਮਾਸੂਕ।
ਹਮਸਫ਼ਰ	(ਫ਼)	ਸਾਥ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਹਿ-ਯਾਤਰੀ।
ਹਮਸਰ	(ਫ਼)	ਬਰਾਬਰ ਦਾ।
ਹਮਸਰੀ	(ਫ਼)	ਬਰਾਬਰੀ।
ਹਮਕਲਾਮ	(ਫ਼)	ਮਿਲ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਮਕਲਾਮੀ	(ਫ਼)	ਆਪਸ ਵਿਚ ਬਾਤ ਚੀਤ।
ਹਮਦੁਬਾ	(ਫ਼)	ਸਹਿਮਤ।
ਹਮ ਜਮਾਅਤ	(ਫ਼)	ਸਹਿ ਪਾਠੀ, ਸਹਿ-ਵਿਦਿਆਰਥੀ।
ਹਮਦ	(ਅ)	ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਉਸਰਤ, ਰੱਬ ਦੀ ਰਾਹੀਫ਼।
ਹਮਦਮ	(ਫ਼)	ਮਿੱਤਰ, ਯਾਰ, ਸਾਥੀ।
ਹਮਦਰਦ	(ਫ਼)	ਦਰਦਮੰਦ, ਸਹਾਨਸ਼ੁਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਥੀ।
ਹਮਦਰਦੀ	(ਫ਼)	ਦਰਦਮੰਦੀ, ਸਹਾਨਸ਼ੁਦੀ।
ਹਮਲ	(ਅ)	ਗਰਭ।
ਹਮਵਰਨ	(ਫ਼)	ਵਤਨੀ, ਇਕ ਹੀ ਦੇਸ ਦੇ ਵਾਸੀ, ਇਕ ਹੀ ਥਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ।
ਹਮਸਾਇਆ	(ਫ਼)	ਲੁਆਂਢੀ, ਪੜੋਜੀ।
ਹਮਬੀਰ, ਹਮਬੀਰਾ	(ਫ਼)	ਸਕੇ ਡਰਾ ਜਾਂ ਡੈਣ।
ਹਮਨਾਮ	(ਫ਼)	ਇੱਕੋ ਨਾਂ ਵਾਲੇ।
ਹਮਬਿਸਤਰ	(ਫ਼)	ਇਕ ਹੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਣ ਵਾਲੇ, ਸਹਿਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਇਕੱਠੇ ਸੌਣ ਵਾਲੇ।
ਹਮਰਾਹ	(ਫ਼)	ਇਕੱਠੇ ਰਾਹੀ, ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ।
ਹਮਰਾਹੀ	(ਫ਼)	ਸਾਥੀ, ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ।
ਹਮਰਾਜ਼	(ਫ਼)	ਭੇਡੀ, ਭੇਡ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਸਾਥ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।
ਹਮਲਾ	(ਅ)	ਧਾਵਾ, ਵਾਰ, ਚੜ੍ਹਾਈ।
ਹਮਲਾਆਵਰ	: (ਅਫ਼)	ਧਾਵਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਮਵਾਰ	(ਫ਼)	ਪੱਧਰ, ਬਰਾਬਰ, ਇਕਸਾਰ।
ਹਮਾਇਤ	(ਅ)	ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ, ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ।

ਹਮਾਇਤੀ	(ਅਛ)	ਤਰਫ਼ਦਾਰ, ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਮਾਇਲ	(ਅ)	ਗਲ ਵਿਚ ਪਹਿਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਗਹਿਣੇ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਵਿਚ ਹਮੇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਲ ਵਿਚ ਲਟਕਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਨਿੱਕੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਕੁਰਾਨ ਬਰੀਡ ਜੋ ਕਿ ਗਲ ਵਿਚ ਲਟਕਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਹਮਾਕਤ	: (ਅ)	ਮੂਰਖਤਾ, ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ, ਨਾਦਾਨੀ।
ਹਮਾਮ	(ਅ)	ਸੁਸਲਖਾਨਾ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਸਥਾਨ।
ਹਮੇਬਾ	(ਛ)	ਸਦਾ, ਹਰ ਸਮੇਂ।
ਹਯਾ	(ਅ)	■
ਹਫ਼	(ਛ)	ਇਕ-ਇਕ, ਸਫ਼, ਸਾਰੇ।
ਹਰਕਤ	(ਅ)	ਹਿਲਚਲ, ਧੜਕਨ, ਅਯੋਗ ਗੱਲ, ਚਾਲ, ਗਤੀ।
ਹਰਚੰਦ	(ਛ)	ਕਿੰਨਾ ਹੀ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ, ਬਥੇਰਾ, ਜਿੰਨਾ ਥੁੜ।
ਹਰਜ	: (ਅ)	ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਕਮੀ, ਦੇਰ।
ਹਰਦਮ	: (ਛ)	ਹਰ ਵਕਤ।
ਹਰਫ਼	(ਅ)	ਅੱਖਰ, ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅੱਖ।
ਹਰਫ਼ ਹਰਫ਼	(ਅ)	ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ, ਇਕ-ਇਕ ਅੱਖਰ।
ਹਰਮ	(ਅ)	ਕਾਮਥਾ ਦੀ ਵਲਗਣ ਜਿੱਥੇ ਜਾਨਦਾਰ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹਰਮ ਹੈ, ਰੰਨਵਾਸ।
ਹਰਕਾਰਾ	: (ਛ)	ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ, ਭਾਕੀਆ, ਚਪੜਾਸੀ।
ਹਰਗਿਜ਼	(ਛ)	ਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।
ਹਰਜਾਈ	: (ਛ)	ਕਿਸੇ ਇਕ ਦਾ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਬੇਵਫ਼ਾ।
ਹਰਫ਼ੇ ਇੱਲਤ	: (ਅ)	ਇਹ ਤਿੰਨ ਹਰਫ਼ ਹਨ। ਵਾਊ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਯੇ।
ਹਰਫ਼ੇ ਸਾਕਿਨ	: (ਅ)	ਉਹ ਹਰਫ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਹਰਫ਼ੇ ਮੁਤਹਰਕ	: (ਅ)	ਉਹ ਹਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੇਸ਼, ਬਥਰ ਜਾਂ ਚੋਰ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ।
ਹਰਬਾਹ	: (ਅ)	ਲੜਾਈ ਦਾ ਹਥਿਆਰ
ਹਰਾਮ	: (ਅ)	ਜੋ ਹਲਾਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਨਜਾਇਜ਼, ਨਾਪਾਕ, ਨਹਿਸ।

ਹਰਾਮੀ	(ਅ)	ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸੰਤਾਨ, ਬਦਚਾਤ, ਬੈਤਾਨ, ਬਦਵੇਲੀ ਤੋਂ ਸੰਤਾਨ।
ਹਰਾਮਕਾਰ	(ਅਫ)	ਬਦਕਾਰ।
ਹਰਾਮ ਖੋਰ	(ਅਫ)	ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰ, ਨਮਕ ਹਰਾਮ, ਬੇਵਫ਼ਾ, ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰ।
ਹਰਾਮ ਖੋਰੀ	(ਅਫ)	ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੀ, ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ।
ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ	(ਅਫ)	ਬਿਨਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਉਪਜੀ ਸੰਤਾਨ, ਬੈਤਾਨ, ਬਰੀਰ, ਬਦਚਾਤ।
ਹਰਾਰਤ	(ਅ)	ਗਰਮੀ, ਤਪਸ, ਤਾਪ, ਜੋਸ਼।
ਹਰੀਸ਼	(ਅ)	ਲਾਲਚੀ।
ਹਰੀਵ	(ਅ)	ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਥਾਬਲੇ 'ਤੇ, ਵੇਰੀ, ਹਮ- ਪੇਸ਼ਾ।
ਹੱਲ	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਅੱਖੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਕਰਨਾ, ਗਟਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰਬਨ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ।
ਹਲਕ	(ਅ)	ਗਲ, ਕਰਦਨ।
ਹਲਫ਼	(ਅ)	ਸੋਗੰਧ, ਸੌਂਹ।
ਹਲਕਾ	(ਅ)	ਘੇਰਾ, ਦਾਇਰਾ, ਇਲਾਕਾ, ਜਮਾਤ, ਮਜਲਿਸ।
ਹਲਕਾ	(ਅ)	ਕੜਾਹ, ਕੂਲੀ ਵਸਤੂ, ਸੌਖਾ ਕੰਮ।
ਹਲਕਾਈ	(ਅ)	ਮਿਠਾਈ ਬਣਾਉਣ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।
ਹਲਾਕ	(ਅ)	ਕਰਨ, ਰਬਾਹੀ।
ਹਲਾਕਤ	(ਅ)	ਮੌਤ, ਰਬਾਹੀ।
ਹਲਾਲ	(ਅ)	ਸ਼ਰਾਅ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਇਜ਼, ਕੁੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ।
ਹਲਾਲਖੋਰ	(ਅਫ)	ਜਾਇਜ਼ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਲਾਲਾ	(ਅ)	ਤਲਾਕ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਆਰਜ਼ੀ ਨਿਕਾਹ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਆਰਜ਼ੀ ਪਤੀ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਕੇ ਮੁੜ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਨਿਕਾਹ ਕਰ ਸਕੇ।
ਹਲੀਮ	(ਅ)	ਤਹੱਮਲ ਮਿਜ਼ਾਜ।
ਹਵਸ	(ਅ)	ਕੁਠਾ ਇਸ਼ਕ, ਲਾਲਚ, ਮਸ਼ਰ।
ਹਵਾ	(ਅ)	ਪੇਂਟ, ਗੀਹ, ਸਾਖ।
ਹੱਵਾ	(ਅ)	ਆਦਮ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਆਦਮਚਾਤ ਦੀ ਮਾਤਾ, ਸੰਸਾਰ

ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ।

ਹਵਾਸ	(ਅ)	ਇੰਦਰੀਆਂ, ਚਿਸਾਨ, ਹੋਸ਼।
ਹਵਾਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਵਾ ਦਾ ਆਉਣ ਜਾਣ ਹੋਵੇ।
ਹਵਾਰੀ	(ਅ)	ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ।
ਹਵਾਲਾਤ	: (ਅ)	ਹਿਰਾਸਤ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ, ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਡੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤਕ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਹਵਾਲਾ	: (ਅ)	ਸਪੁਰਦਗੀ, ਪਤਾ ਨਿਬਾਨ।
ਹਵੇਲੀ	: (ਫ਼)	ਵੱਡਾ ਮਕਾਨ।
ਹਾਇਲ	: (ਅ)	ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ, ਅੜਿੱਕਾ ਬਣ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰੁਕਾਵਟ।
ਹਾਸਿਦ	: (ਅ)	ਸਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ।
ਹਾਸਿਲ	: (ਅ)	ਪ੍ਰਾਪਤ, ਸਿੱਟਾ, ਲਾਭ, ਖੁਲਾਸਾ।
ਹਾਬੀਆ	: (ਅ)	ਕਿਨਾਰਾ, ਪੁਸਤਕ ਜਾਂ ਵਰਕੇ ਦੇ ਚੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲੀ ਭਾਗ।
ਹਾਕਿਮ	(ਅ)	ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜਾ।
ਹਾਜ਼ਰ	: (ਅ)	ਜ਼ਰੂਰਤ, ਚਾਹ, ਲੋੜ, ਉਮੀਦ।
ਹਾਜ਼ਮਾ	: (ਅ)	ਖਾਚਣ ਸ਼ਕਤੀ।
ਹਾਜ਼ਿਰ	: (ਅ)	ਮੌਜੂਦ, ਸਾਹਮਣੇ, ਸਨਮੁਖ।
ਹਾਜ਼ਰ ਜਵਾਬ	: (ਅ)	ਗੱਲ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਝੱਟ ਯੋਗ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ	: (ਅ)	ਮੌਜੂਦ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ।
ਹਾਜ਼ਰੀ	(ਅ)	ਨਾਬਤਾ, ਨਾਂ ਦਾ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ, ਮੌਜੂਦਗੀ, ਗਿਣਤੀ ਹੋਣੀ।
ਹਾਜ਼ਿਕ	(ਅ)	ਕਾਮਿਲ, ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਮਾਹਿਰ, ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਹਕੀਮਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਿਫ਼ਤ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਸਿਆਣਾ, ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿਚ ਉਸਰਾਦ।
ਹਾਜੀ	: (ਅ)	ਹੱਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਹੱਜ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ।
ਹਾਡਮ	: (ਅ)	ਸ਼ਖ਼ੀ, ਦਾਤਾ।

ਹਾਤਾ(ਇਹਾਤਾ)	(ਅ)	ਵਾਗਲਾ, ਚਾਰਦੀਵਾਗੀ, (ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਅਰਥੀ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹਾਤਾ ਵੱਧ ਤੇ ਅਹਾਤਾ ਘੱਟ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਹੈ।)
ਹਾਤਿਸ਼	(ਅ)	ਆਕਾਸ਼ਥਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਸ਼ਤਾ।
ਹਾਦਿਸਾ	(ਅ)	ਦੁਰਘਟਨਾ, ਵਾਰਦਾਤ।
ਹਾਦੀ	(ਅ)	ਹਿਦਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਹਨੁਮਾ।
ਹਾਫ਼ਿਜ਼	(ਅ)	ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ ਕੁਥਾਨੀ ਚੇਤੇ ਹੋਵੇ, ਮੁਸ਼ ਬੋਲੇ ਵਜੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬੰਦਾ।
ਹਾਫ਼ਿਜ਼ਾ	(ਅ)	ਚੇਤਾ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਕੁਥਾਨੀ ਚੇਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।
ਹਾਮਿਲ	(ਅ)	ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਹਾਮਿਲਾ	(ਅ)	ਗਰਭਵਤੀ।
ਹਾਮੀ	(ਅ)	ਹਿਮਾਇਤੀ, ਮੱਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਾਥੀਲ	(ਅ)	ਥਾਥਾ ਆਦਮ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦੇ ਭਰਾ ਥਾਥੀਲ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਹਾਲ	(ਅ)	ਵਰਤਮਾਨ, ਹੌਸੀਅਤ, ਮਸਰੀ।
ਹਾਲਤ	(ਅ)	ਗਤ, ਬੀਤੇ ਹਾਲਾਤ, ਸ਼ਕਰੀ।
ਹਾਲਾਤ	(ਅ)	ਹਾਲਤ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਹਾਲੀਆ	(ਅ)	ਹੁਣੇ ਜਿਹੇ ਦਾ, ਪ੍ਰਤੱਖ, ਸਪੱਸ਼ਟ।
ਹਾਵਨ ਦਸਤਾ	(ਸ਼)	ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਆਦਿ ਦੀ ਉੱਖਲੀ ਜੋ ਕਿ ਦਵਾਈ ਮਸਾਲਾ ਆਦਿ ਬੁੱਟਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਂਦੀ ਹੈ।
ਹਾਵੀ	(ਅ)	ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਭਾਰੂ, ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ।
ਹਿਆ	(ਅ)	ਸ਼ਰਮ, ਲਾਜ, ਲਿਹਾਜ਼।
ਹਿਆਤ	(ਅ)	ਜੀਵਨ, ਜਾਨ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ।
ਹਿਆਦਾਰ	: (ਅਫ਼)	ਸ਼ਰਮੀਲਾ, ਸ਼ਰਮ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ।
ਹਿੱਸਾ	(ਅ)	ਭਾਗ, ਟੁਕੜਾ, ਖੇਤਰ, ਪੱਤੀ।
ਹਿਸਾਸ	(ਅ)	ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹਿਸਾਬ	(ਅ)	ਗਿਣਤੀ, ਕੀਮਤ, ਭਾਅ, ਢੰਗ, ਕਾਇਦਾ, ਜੋੜ।

ਹਿੱਸਾਦਾਰ	(ਅਫ)	ਬਰੀਕ, ਸਾਂਝੀ।
ਹਿਸਾਰ	(ਅ)	ਕਿਲ੍ਹਾ, ਗੜ੍ਹ, ਕੋਟ
ਹਿਕਾਇਤ	(ਅ)	ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ।
ਹਿਕਮਤ	(ਅ)	ਸਿਆਣਪ, ਦਾਨਾਈ, ਤਦਬੀਰ।
ਹਿਜਰ	(ਅ)	ਜੁਦਾਈ, ਵਿਛੋੜਾ।
ਹਿਜਰਤ	(ਅ)	ਵਤਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਮੱਕਾ ਤੋਂ ਮਦੀਨੇ ਚਲਿਆ ਜਾਣਾ।
ਹਿਜਰੀ	(ਅ)	ਹਿਜਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਇਕ ਸੰਮਤ ਜੋ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਮੱਕਾ ਤੋਂ ਮਦੀਨਾ ਹਿਜਰਤ ਕਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਹਿਸਾਬ	(ਅ)	ਪਰਦਾ, ਓਟ, ਓਹਲਾ, ਹਿਆ, ਬਰਮ, ਲਾਜ।
ਹਿਜਾ	(ਅ)	ਬਥਦ ਜੋੜ।
ਹਿਦਤ	(ਅ)	ਗਰਮੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ, ਚੋਰ, ਜੋਸ਼।
ਹਿੰਦਸਾ	(ਅ)	ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅੱਖਰ।
ਹਿਦਾਇਤ	(ਅ)	ਅਗਵਾਈ, ਹੁਕਮ।
ਹਿਨਾ	: (ਅ)	ਮਹਿੰਦੀ।
ਹਿਫਜ਼	: (ਅ)	ਝੁਝਾਨੀ ਯਾਦ।
ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ	: (ਅ)	ਬਚਾਉ, ਸੰਭਾਲ, ਨਿਗਰਾਨੀ, ਸਲਾਮਤ, ਦੇਖ ਰੇਖ।
ਹਿਥਾ	(ਅ)	ਤੋਹਫਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਦਾਨ।
ਹਿਥਾ ਨਾਮਾ	: (ਅਫ)	ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਂ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਕਰਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ।
ਹਿਮਤ	(ਅ)	ਹੌਸਲਾ, ਤੌਫੀਕ, ਇਰਾਦਾ, ਪਹੁੰਚ।
ਹਿਮਾਇਤ	(ਅ)	ਪੱਖ, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ, ਲਿਹਾਜ਼ਦਾਰੀ।
ਹਿਮਾਇਤੀ	(ਅਫ)	ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ, ਪੱਖ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਾਮੀ।
ਹਮਾਕਤ	: (ਅ)	ਮੁਰਖਤਾ, ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ, ਨਾਦਾਨੀ।
ਹਿਰਸ	: (ਅ)	ਲਾਲਚ, ਹਵਾਸ, ਚਾਹ, ਮਾਹਿਸ਼।
ਹਿਰਾਸਤ	: (ਅ)	ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ, ਨਿਗਰਾਨੀ, ਕੈਦ।
ਹਿਰਾਸ	: (ਫ)	ਭਰ, ਖੋਲ੍ਹ, ਭੇ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ।

ਹਿਰਾਵਲ	(ੜ)	ਉਹ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਫੌਜ ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋਵੇ।
ਹੀਲ ਹੁੱਜਰ	(ਅ)	ਬਹਾਨੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਬਹਿਸ।
ਹੀਲਾ	(ਅ)	ਬਹਾਨਾ, ਮਕਰ, ਕੰਮਕਾਰ, ਰੋਜ਼ਗਾਰ।
ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ	(ਅ)	ਟਾਲ ਮਟੋਲ, ਹੇਰਾ ਫੇਰੀ।
ਹੀਲਾ ਬਸੀਲਾ	(ਅ)	ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਢੰਗ।
ਹੁਸਨ	(ਅ)	ਸੁਹੱਪਣ, ਖੂਬੀ, ਰੋਣਕ।
ਹੁਕਮ	(ਅ)	ਫ਼ਰਮਾਨ, ਆਗਿਆ।
ਹੁਕਮਨਾਮਾ	(ਅ)	ਲਿਖਤੀ, ਫ਼ਰਮਾਨ।
ਹੁਕਮਰਾਨ	(ਫ਼)	ਰਾਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਹੁੱਜਰ	(ਅ)	ਦਲੀਲ, ਬਹਿਸ, ਬਹਾਨਾ, ਟਕਰਾਰ।
ਹੁਨਰ	(ਫ਼)	ਕਲਾ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਕਮਾਲ, ਖੂਬੀ।
ਹੁਨਰਮੰਦ	(ਫ਼)	ਕਾਰੀਗਰ, ਕਲਾਵਾਨ।
ਹੁਬ	(ਅ)	ਪਿਆਰ, ਦੋਸਤੀ, ਮੁਹੱਬਤ, ਲਾਭ।
ਹੁਰਮਤ	(ਅ)	ਆਬਰੂ, ਮਾਣ, ਇੱਜ਼ਤ।
ਹਰਮਲ	(ਅ)	ਇਕ ਬੂਟੀ, ਦਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ।
ਹੁਸਨੇ ਮਰਲਾਅ	(ਅ)	ਗ਼ਜ਼ਲ ਜਾਂ ਕਸੀਦੇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮਰਲਾਅ।
ਹੁਜਰਾ	: (ਅ)	ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਨਿੱਕਾ ਕਮਰਾ।
ਹੁਦ ਹੁਦ	: (ਅ)	ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਛੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਭਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਹੁੱਕਾ	(ਅ)	ਤੰਬਾਕੂ ਪੀਣ ਦਾ ਸੰਦ, ਗੁੜਗੁੜੀ।
ਹੁਮਾ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮਿਆਲੀ ਪੰਛੀ ਜਾਂ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਪੰਛੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਦੀ ਲੰਘ ਜਾਵੇ ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਦਾ ਹੈ।
ਹੁਲੀਆ	(ਅ)	ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ, ਚਿਹਨ-ਚੱਕਰ, ਬਨਾਸ਼ਤ ਲਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ।
ਹਬਲਵਰਨ	(ਅ)	ਵਰਨ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ, ਮਾਰ ਫ਼ੂਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
ਹਜ਼ੂਰ	(ਅ)	ਹਾਜ਼ਰੀ, ਮੌਜੂਦਗੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨ, ਸਾਹਮਣੇ।
ਹੁਬਹੂ	(ਫ਼)	ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਤਿਵੇਂ, ਬਿਲਕੁਲ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ।

ਹੂਰ	(ਅ)	ਅਪਸਰਾ, ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਜੋ ਕਿ ਨੇਕ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਹੋਣਗੀਆਂ।
ਹੈਜ਼	(ਅ)	ਮਾਹਵਾਰੀ, ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਮਾਸਕ ਧਰਮ।
ਹੈਡ	(ਅ)	ਅਫ਼ਸੋਸ, ਹਾਏ, ਦੁੱਖ, ਰੰਜ।
ਹੈਬਤ	(ਅ)	ਦਹਿਸ਼ਤ, ਡਰ, ਰੋਅਬ।
ਹੈਰਤ	(ਅ)	ਅਚੰਡਾ, ਹੈਰਾਨੀ।
ਹੈਜ਼ਾ	(ਅ)	ਇਕ ਰੋਗ।
ਹੈਰਾਨ	(ਅ)	ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਅਚੰਡਤ, ਦੰਗ।
ਹੈਵਾਨ	(ਅ)	ਜਾਨਵਰ, ਡੰਗਰ।
ਹੈਵਾਨੀ	(ਅ)	ਹੈਵਾਨ ਵਰਗੀ।
ਹੈਵਾਨੀਅਤ	(ਅ)	ਬੇਬਰਮੀ, ਭੰਗਰਪੁਟਾ, ਸੰਗ ਦਿਲੀ।
ਹੈਸੀਅਤ	(ਅ)	ਭੁਤਬਾ, ਦਰਜਾ, ਆਮਦਨੀ, ਇੱਜ਼ਤ, ਜਾਇਦਾਦ।
ਹੋਸ਼	(ਡ)	ਸੂਝ, ਅਕਲ, ਯਾਦ, ਜਾਣਕਾਰੀ।
ਹੋਸ਼ਮੰਦ	(ਡ)	ਹੋਸ਼ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ।
ਹੋਸ਼ਮੰਦੀ	(ਡ)	ਸਿਆਣਪ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ।
ਹੋਸ਼ਨਾਕ	(ਡ)	ਭਿਆਨਕ, ਡਰਾਉਣਾ, ਖੋਡਨਾਕ
ਹੋਸ਼ਹਵਾਸ	(ਅਡ)	ਸੂਝ ਬੂਝ
ਹੋਸ਼ਿਆਰ	(ਡ)	ਚੋਕੰਨਾ, ਚਾਲਾਕ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ।
ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ	(ਡ)	ਚਲਾਕੀ, ਚੋਕਸੀ, ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ।
ਹੋਸਲਾ	(ਅ)	ਹਿੰਮਤ, ਦਲੇਰੀ, ਸਾਹਸ।
ਹੋਸਲਾ ਅਫ਼ਜ਼ਾ	(ਅਡ)	ਹੋਸਲਾ ਵਰਧਕ।
ਹੈਜ਼	(ਅ)	ਚੁਬੱਚਾ, ਪਾਣੀ ਲਈ ਪੱਕਾ ਟੋਆ।
ਹੈਲ	: (ਅ)	ਦਹਿਲ, ਡਰ, ਫੈ, ਖੌਡ।
ਹੈਲਨਾਕ	: (ਅਡ)	ਡਰਾਉਣਾ।

ਕ

ਕਸ਼	(ੜ)	ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਮਿਹਨਤਕਸ਼ ਆਦਿ।
ਕਸਦ	(ਅ)	ਇਰਾਦਾ, ਨੀਅਤ, ਮਨਸ਼ਾ।
ਕਸਦਨ	(ਅ)	ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ, ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ।
ਕਸਬ	(ਅ)	ਕਿੱਤਾ, ਪੇਸ਼ਾ, ਹੁਨਰ।
ਕਸਮ	(ਅ)	ਸੋਹ, ਸੋਯੰਧ।
ਕਸਮਕਸ਼	(ੜ)	ਜਕੋ ਤਕੀ, ਉਲਝਣ।
ਕਸਰ	(ਅ)	ਟੁਕੜਾ, ਭਾਗ, ਟੁੱਟ ਝੁਟ, ਘਾਟ।
ਕਸਕੋਲ	(ੜ)	ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਮੰਗਰਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ।
ਕਸਰੀ	(ੜ)	ਕਿਸ਼ਤੀ, ਨਾਓ, ਬੇੜੀ।
ਕਸਬਾ	(ਅ)	ਵੱਡਾ ਪਿੰਡ, ਨਗਰੋਟਾ, ਨਿੱਕਾ ਬਹਿਰ।
ਕਸਬੀ	(ੜ)	ਪੇਸ਼ਾਵਰ, ਕਿੱਤਾਕਾਰ, ਦਸਤਕਾਰ, ਉਰਦੂ ਵਿਚ "ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਔਰਤ"।
ਕਸਾਬ	(ਅ)	ਮਾਸ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਕਸਾਈ, ਭਟਕਦੀ
ਕੱਸਾਮ	(ਅ)	ਵੰਡਣ ਵਾਲਾ।
ਕਸਿਸ਼	(ੜ)	ਖਿੱਚ, ਆਕਰਸ਼ਣ, ਗੁਰੂਤਾ।
ਕਸੀ	(ੜ)	ਖਿੱਚਣਾ, ਸਹਿਣਾ, ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਰੱਸਾ ਕਸੀ, ਛਾਕਾਕਸੀ, ਜਛਾਕਸੀ ਆਦਿ।
ਕਸੀਦ	(ੜ)	ਖਿੱਚਣਾ, ਅਰਥ ਕੱਚਣਾ, ਖਰਾਬ ਕੱਚਣੀ।
ਕਸੀਦਗੀ	(ੜ)	ਪਿਚਾਓ, ਮਨਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਪੈ ਜਾਣਾ।
ਕਸੀਦਾ	(ੜ)	ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਈ ਦੀ ਕਚਾਈ ਦਾ ਕੰਮ।
ਕਸੀਦਾਕਾਰੀ	(ੜ)	ਕਚਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਭੁੱਲ ਬੁਟੇ ਕੱਢਣੇ।
ਕਸੂਰ	(ਅ)	ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ।

੪।/ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ਕਸੂਰਬਾਰ	(ਅਛ)	ਜਿਸ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।
ਕਸੇ	(ਛ)	ਕਿਸੇ, ਕੋਈ ਆਦਮੀ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ।
ਕਹਰ	(ਅ)	ਗਜ਼ਬ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਗੁੱਸਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, ਸੀਨਾਜ਼ੋਰੀ, ਆਫ਼ਤ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ।
ਕਹਿਵਾ	(ਅ)	ਕੌਡੀ, ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬੀਜ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚਾਹ ਵਾਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕਹਿਕਹਾ	(ਅ)	ਠੱਠਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਹਾਸਾ, ਠਹਾਕਾ।
ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ	: (ਛ)	ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਾਹ ਜਿਹਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਕਾਸ਼ ਗੰਗਾ।
ਕਹਿਗਲ	(ਛ)	ਲਿੱਪਣ ਆਦਿ ਲਈ ਰੂੜੀ ਮਿਲੀ ਮਿੱਟੀ।
ਕਹਿਡ	(ਅ)	ਕਾਲ, ਘਾਟ।
ਕਹਿਡਸਾਲੀ	: (ਅਛ)	ਔੜ, ਮੁਸ਼ਕਸਾਜ਼ੀ।
ਕਖ਼	(ਛ)	ਕੱਖ, ਘਾਹ।
ਕਜ	(ਛ)	ਟੇਢ, ਤਿਰਛਾ, ਨੁਕਸ।
ਕਜਾ	(ਅ)	ਡਕਦੀਰ, ਨਸੀਬ, ਮੌਤ, ਰੱਬੀ ਹੁਕਮ ਉਹ ਅਥਦਾਤ ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
ਕਜਾਏ ਉਮਰੀ	(ਅ)	ਉਹ ਨਮਾਜ਼ ਜੋ ਕਿ ਹਰ ਨਮਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕਜਾ ਹੋਈਆਂ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵੱਟੇ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ।
ਕਜਾਕ	(ਛ)	ਕਜ਼ਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਭਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ, ਲੁਟੇਰਾ।
ਕਜਾਕੀ	(ਛ)	ਧਾੜ ਮਾਰਨੀ, ਲੁੱਟਮਾਰ।
ਕਜੀ	: (ਛ)	ਟੇਢਾਪਣ, ਤਿਰਛਾਪਣ, ਨੁਕਸ, ਘਾਟ।
ਕਜੀਆ	: (ਅ)	ਬਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ, ਡਕਰਾਰ, ਮੁਕੱਦਮਾ।
ਕਤਾਅ	: (ਅ)	ਕਾਟ, ਤਰਾਸ਼, ਬਟਰਰ।
ਕਤਅ ਕਲਾਮ	(ਅ)	ਗੱਲ ਵੱਢਣੀ, ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟੇਕਣਾ।
ਕਤਲ	(ਅ)	ਵੱਢ ਦੇਣਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦੇਣਾ, ਖ਼ੂਨ ਕਰ ਦੇਣਾ।
ਕਤਕਾ	(ਛ)	ਮੋਟਾ ਡੰਡਾ, ਗੱਤਕਾ।
ਕਤਰਾ	: (ਅ)	ਤੁਪਕਾ, ਬੂੰਦ।

ਕਤਲ ਆਮ	(ਅ)	ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਛੋਟ ਕਤਲ ਕਰਨਾ।
ਕਤਾਅ	:	(ਅ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਅਰੁਚ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਹ ਨਜ਼ਮ ਜਿਹੜੀ ਦੋ ਬਿਅਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਵਿਚ ਮਤਲਾਅ ਨਾਂ ਹੋਵੇ।
ਕਤਾਬ	(ਅ)	ਪੁਸਤਕ।
ਕਤਾਬਰ	(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਕਤਾਰ	(ਅ)	ਲਾਈਨ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਚਾਲ ਵਿਚ ਚੱਲਣ ਲਈ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਹਰ ਲਾਇਨ ਜਾਂ ਪੰਕਤੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕੱਤਾਲ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕਾਰਿਲ।
ਕਤੀਲ	(ਅ)	ਮਕਰੂਨ, ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਕੱਦ	(ਅ)	ਸਰੀਰ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਭੀਲ।
ਕਾਂਦ	(ਅ)	ਚੀਨੀ, ਚਿੱਟੀ, ਕੱਕਰ, ਖੰਡ।
ਕਦਮ	(ਅ)	ਪੈਰ, ਡਿੱਘ, ਚਾਲ।
ਕਦਮਬੋਸੀ	(ਅਫ਼)	ਪੈਰ ਚੁੰਮਣੇ, ਸਲਾਮ ਕਰਨੀ, ਸੇਵਾ ਮਿਦਮਤ
ਕਦਰ	(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ, ਕੀਮਤ, ਸੰਖਿਆ ਜਾਂ ਮਿਕਦਾਰ।
ਕਦਰ ਸਨਾਸ	(ਅਫ਼)	ਕਦਰ ਸਮਝਣ ਜਾਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਕਦਰ ਦਾਨ	(ਅਫ਼)	ਕਦਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਕੱਦੇ ਆਦਮ	(ਅ)	ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੱਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ
ਕਦਮਤ	(ਅ)	ਪੁਰਾਣਾਪਣ, ਪੁਰਾਤਨਤਾ।
ਕੱਦਆਵਰ	(ਅਫ਼)	ਲੰਬੇ ਕੱਦ ਦਾ
ਕਦੀਮ	(ਅ)	ਪੁਰਾਣਾ, ਪੁਰਾਤਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਖ਼ਮਾਨੇ ਦਾ।
ਕਦੀਮੀ	(ਅਫ਼)	ਪੁਰਾਣਾ, ਕਦੀਮ।
ਕਦੀਰ	(ਅ)	ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਤਾਕਤਵਰ, ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ।
ਕੰਦੀਲ	(ਅ)	ਸ਼ਾਨੂਸ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੀਵਾ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਕਦੂ	:	(ਫ਼) ਇਕ ਸਬਜ਼ੀ, ਘਈਆ।
ਕਦੂਕਬ	(ਫ਼)	ਕੱਦੂ ਨੂੰ ਰਗੜ ਕੇ ਬਰੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇਕ ਸੰਦ।

ਕਦੂਰਤ	(ਛ)	ਯਧਲਿਆਣ, ਹਨੇਰਾ, ਰੰਜਿਸ਼, ਦਿਲ ਦੀ ਮੈਲ।
ਕੱਦੋਕਾਮਤ	(ਅ)	ਡੀਲ ਡੋਲ, ਲੰਬਾਈ ਸਰੀਰ ਦੀ।
ਕਨਾਅਤ	: (ਅ)	ਸਥਰ, ਘੱਟ ਚੌੜ 'ਤੇ ਵੀ ਖੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ।
ਕਨਾਡ	: (ਤੁ)	ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਪਰਦਾ, ਮੋਟਾ ਪਰਦਾ, ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ।
ਕਨਾਰਾ	: (ਛ)	ਕੰਢਾ, ਪਾਸਾ, ਤੱਟ, ਜੁਦਾਈ।
ਕਨਾਰਾ ਕਸ਼	(ਛ)	ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਣਾ।
ਕਨੀਚ	(ਛ)	ਥਾਂਈ, ਦਾਸੀ।
ਕੜਸ	(ਛ)	ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ।
ਕੜਨ	(ਅ)	ਉਹ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਦੇਹ ਲਪੇਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕੜਨੀ	(ਛ)	ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਉਹ ਬਿਨਾ ਥਾਂਹ ਦੇ ਵਸਤਰ ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਕਿਛਾਇਰ	(ਅ)	ਬੱਚਤ, ਸਰਫ਼ਾ।
ਕਛਾਰਾ	(ਅ)	ਪਾਪ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦਾ ਬਦਲਾ।
ਕਛੀਲ	(ਅ)	ਇੰਮੇਵਾਰ, ਜ਼ਾਮਨ, ਸਾਰਨ ਵਾਲਾ,
ਕਬਜ਼	: (ਅ)	ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਪਖਾਨਾ ਨਾ ਆਣਾ, ਥਾਥੂ, ॥੪॥
ਕਬਰ	: (ਅ)	ਮੁਰਦਾ ਦਫ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਗੋਰ।
ਕਬਰਸਤਾਨ	(ਅਛ)	ਮੁਰਦੇ ਦਫ਼ਾਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ।
ਕਬਜ਼ਾ	(ਅ)	ਦਖ਼ਲ, ਮੁਦਾਖ਼ਲਤ, ਹੱਥਾ, ਥਾਥੂ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ।
ਕਬਜ਼ਦਾਰ	: (ਅਛ)	ਕਬਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਲਕ।
ਕਬਾ	: (ਅ)	ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਲੰਬਾ ਕੱਟ।
ਕਬਾਹਤ	: (ਅ)	ਫ਼ੀੜ, ਬੁਰਾਈ, ਨੁਕਸ, ਐਬ।
ਕਬਾਬ	: (ਛ)	ਸੀਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਕੀਮਾ ਜਾਂ ਮਾਸ ਦੇ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ, ਕੀਮੇ ਦੀਆਂ ਡਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟਿੱਕੀਆਂ, ਜਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ।
ਕਬੀਹ	(ਅ)	ਬੁਰਾ, ਬਦਸ਼ਕਲ, ਬਰਮਨਾਕ, ਬਦਸੂਰਤ, ਭੈੜਾ।
ਕਬੀਰ	(ਅ)	ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ।
ਕਬੀਲਾ	(ਅ)	ਇਕ ਜੱਦ ਤੋਂ, ਇਕ ਵਢੇਰੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ।

ਕਬੂਤਰ	(ਫ਼)	ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਛੀ।
ਕਬੂਲ	(ਅ)	ਮਨਚੁਗੀ, ਰਚਾਮੰਦੀ।
ਕਬੂਲ ਸੂਰਤ	(ਅ)	ਸੁਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਹੁਸੀਨ, ਖ਼ੁਬਸੂਰਤ।
ਕਮ	(ਫ਼)	ਘੱਟ, ਥੋੜ੍ਹਾ।
ਕਮ ਰਰ	(ਫ਼)	ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਾਚੀਜ਼।
ਕਮਰਰੀਨ	(ਫ਼)	ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿੱਕਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ, ਨਾਚੀਜ਼।
ਕਮੰਦ	(ਫ਼)	ਜਾਲ, ਵੰਦਾ, ਢਾਹਾ, ਕੰਠੇ ਆਦਿ ਤੇ ਚੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਰੱਸੀ ਦੀ ਪੋੜੀ।
ਕਮਬਖ਼ਤ	(ਫ਼)	ਬਦਨਸੀਬ, ਅਭਾਗ।
ਕਮਬਖ਼ਤੀ	(ਫ਼)	ਬਦਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਰਾ।
ਕਮਰ	(ਅ)	ਚੰਦ।
ਕਮਰ	(ਫ਼)	ਲੱਕ।
ਕਮਰਬੰਦ	(ਫ਼)	ਕਮਰਬੱਸਾ, ਪੇਟੀ।
ਕਮਸਿਨ	(ਫ਼)	ਨਿਆਣਾ, ਨਿੱਕੀ ਉਮਰ ਦਾ।
ਕਮਖ਼ਾਬ	(ਫ਼)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਰੋਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ।
ਕਮਜ਼ਾਤ	(ਫ਼)	ਕਮੀਣ, ਨੀਚ ਜ਼ਾਤ, ਘਟੀਆ।
ਕਮਜ਼ੋਰ	(ਫ਼)	ਨਾਰਾਕਰਾ।
ਕਮਜ਼ੋਰੀ	(ਫ਼)	ਨਾਰਾਕਤੀ।
ਕਮਯਾਬ	(ਫ਼)	ਘੱਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਯਾਬ।
ਕਮਾਬ	(ਅ)	ਕਿਸਮ
ਕਮਾਨ	(ਫ਼)	ਧਨੁਸ਼, ਧੁਨਕ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ।
ਕਮਾਨਦਾਰ	(ਫ਼)	ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼, ਸੈਨਿਕ, ਮਹਿਰਾਬਦਾਰ।
ਕਮਾਰ	(ਅ)	ਜੁਆ, ਬਰਤ ਵਾਲੀ ਥਾਜ਼ੀ।
ਕਮਾਰਖ਼ਾਨਾ	(ਅਫ਼)	ਜੁਆ ਖੇਡਣ ਦਾ ਘਰ, ਜੁਏਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਅੱਡਾ।
ਕਮਾਲ	(ਅ)	ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣਾ, ਗੁਣ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਖ਼ੁਬੀ, ਉਸਤਾਦੀ।
ਕਮੀ	(ਫ਼)	ਘੱਟ, ਭੋੜਾ, ਕਸਰ।
ਕਮੀਜ਼	(ਅ)	ਬੁਲਤਾ, ਝੱਕਾ।

ਕਮੀਨ	:	(ਅ)	ਕਮੀਨਾ, ਲਾਲਚੀ, ਹੋਛਾ।
ਕਮੀਨਾ	:	(ਅਛ)	ਹੋਛਾ, ਘਟੀਆ, ਕਮਜ਼ਾਤ।
ਕੁਰਖਰ	:	(ਛ)	ਸਖਤ, ਕੈੜਾ।
ਕਰਗਸ		(ਛ)	ਗਿਧ, ਇੱਲ੍ਹ।
ਕਰਜ਼		(ਅ)	ਉਧਾਰ।
ਕਰਜ਼ਖਾਹ		(ਅਛ)	ਲੈਣਦਾਰ, ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਕਰਜ਼ਦਾਰ	:	(ਅਛ)	ਕਰਜ਼ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਦੇਣਦਾਰ, ਮਕਰੂਜ਼।
ਕਰਬ		(ਅ)	ਦੁੱਖ, ਪੀੜ, ਬੇਕਰਾਰੀ।
ਕਰਬਲਾ		(ਅ)	ਇਰਾਕ ਵਿਚ ਉਹ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਅਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਸਨ।
ਕਰਮ		(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਕਿਰਪਾ, ਮਿਹਰਬਾਨੀ।
ਕਰਜ਼ਾ		(ਅ)	ਉਧਾਰ।
ਕਰਾਇਆ		(ਛ)	ਭਾੜਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਭਾੜਾ।
ਕਰਾਇਆਦਾਰ	:	(ਛ)	ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਕਰਾਹਤ		(ਅ)	ਘਿਰਨਾ, ਨਫ਼ਰਤ।
ਕਰਾਬੀਨ	:	(ੜ)	(ਅਜੋਕੀ ਕਾਰਬਾਇਨ) ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਬੰਦੂਕ।
ਕਰਾਮਾਤ		(ਅ)	ਕਰਾਮਤ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ। ਬਜ਼ੁਰਗੀ, ਵਡਿਆਈ (ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਜਾਂ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ)
ਕਰਾਰ		(ਅ)	ਆਰਾਮ, ਟਿਕਾਅ, ਇਕਰਾਰ।
ਕਰਾਰਦਾਦ		(ਅਛ)	ਮਰਾ, ਹੈਚੁੱਲੇਬਨ, ਫੈਸਲਾ, ਰਜਵੀਜ਼।
ਕਰਿਬਮਾ	:	(ਛ)	ਅਦਭੂਤ ਗੱਲ, ਕਰਾਮਾਤ।
ਕਰੀਨਾ		(ਅ)	ਚੰਗ, ਸੁਰਤ, ਸਲੀਕਾ, ਅੰਦਾਜ਼।
ਕਰੀਬ	:	(ਅ)	ਨੇੜੇ, ਲਗਪਗ, ਤਕਰੀਬਨ।
ਕਰੀਬਨ	:	(ਅ)	ਲਗਪਗ, ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ।
ਕਰੀਮ	:	(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਣਹਾਰ, ਸਮੀ, ਮਿਹਰਬਾਨ।
ਕਰੌਲੀ	:	(ੜ)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਫੂਰੀ, ਕਟਾਰ, ਕਰਦ।
ਕਲੰਦਰ	:	(ਛ)	ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਬੰਦਾ, ਮਸਰ।

ਕਲਮ	(ਅ)	ਦਿਲ, ਹਿਰਦਾ, ਮੱਧ, ਡੋਜ ਦਾ ਮੰਡਲਾ ਡਾਗ।
ਕਲਮਕਾਰ	(ਅ)	ਥਾਨੀ, ਪੈਂਨ, ਲਿਖਣ ਦੀ ਵਸਤੂ, ਕਿਲਕ, ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਿਉਂਦ, ਪੁੜਪੁੜੀ ਦੇ ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਕੇਸ।
ਕਲਮਦਾਨ	(ਅਭ)	ਕਲਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੇਖਕ, ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ।
ਕਲਮਥੰਦ	(ਅਭ)	ਕਲਮ ਦਵਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਡਿੱਬਾ, ਪਦ।
ਕਲਮਾ	(ਅਭ)	ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਦਰਜ ਕਰਨਾ, ਨੋਟ ਕਰਨਾ।
ਕਲਾ	(ਅ)	(ਕਿਲਾ) ਕੋਟ, ਗੜ੍ਹ, ਦੁਰਗ।
ਕਲਈ	(ਅ)	(ਕੁਲੀ, ਸਫ਼ੇਦੀ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਢੇਰੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ, ਓਪਰੀ ਟੀਪ ਟਾਪ, ਬਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਢੇਰੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਇਕ ਖਣਜ ਪਦਾਰਥ।
ਕਲਗੀ	(ਭੁ)	ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜਾਉ ਖੰਡਦਾਰ ਇਕ ਫੂਝਣ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਾਰਡ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਬੰਦੀ।
ਕਲਿਮਾ	(ਅ)	ਗੱਲ, ਉਹ ਅਰਥ ਪੂਰਨ ਗੱਲ ਜੋ ਕਿ ਬੰਦੇ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲੇ। ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕਲਮੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਛੇ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਲਮਾ ਹੈ (ਲਾ ਇੱਲਾ ਅਲਾ ਇੱਲਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰਸੂਲ ਅੱਲਾ)। (ਕਲਮਾ ਡਈਯਬਾ)
ਕਲਮੀ	(ਅਭ)	ਲਿਖਗੀ, ਪਿਉਂਦੀ।
ਕਲਾ	(ਭ)	ਬੱਛਾ, ਲੰਬਾ, ਬਚੁਰਗ।
ਕਲਾਸ਼	(ਭੁ)	ਕੰਗਾਲ, ਨਿਰਧਨ, ਗਰੀਬ।
ਕਲਾਮ	(ਅ)	ਬਾਰ ਚੀਰ, ਕਾਵਿ।
ਕਲੀਮ	(ਅ)	ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਸਾ ਦੀ ਉਪਾਧੀ।
ਕਲੀਲ	(ਅ)	ਬੋੜਾ, ਘੱਟ, ਕਮਤੀ, ਨਿੱਕਾ।
ਕਵਾਇਦ	(ਅ)	ਕਾਇਦਾ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਚਾਬਤਾ, ਅਸੂਲ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਅਸੂਲ, ਸੈਨਾ ਦੀ ਪਰੇਡ।
ਕਵਾਲੀ	(ਅ)	ਬਚੁਰਗਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਫੀਆਨਾ ਕਲਮ ਦੇ ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਈਆ।
ਕਵੀ	(ਅ)	ਸੁਫੀਆਨਾ ਕਲਾਮ ਭਾਉਣਾ।
ਕਵੀ	(ਅ)	ਬਕਤੀਬਾਨੀ, ਤਾਬਤਵਰ।

ਕਾਅਰ	(ਅ)	ਨਦੀ, ਸਾਗਰ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ
ਕਾਅਬਾ	(ਅ)	ਚੌਕੋਟੀ ਚੀਜ਼, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਮੱਕਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੱਜ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕਾਇਦ	: (ਅ)	ਰਾਹ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਆਗੂ।
ਕਾਇਦਾ	(ਅ)	ਅਸਲ, ਭੁਨਿਆਦ, ਦਸਤੂਰ, ਕਾਨੂੰਨ, ਆਦਰ, ਰਿਵਾਜ, ਕਰੀਨਾ।
ਕਾਇਨਾਤ	: (ਅ)	ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆ, ਹੈਸੀਅਤ, ਹਕੀਕਤ।
ਕਾਇਮ	: (ਅ)	ਸਥਿਰ, ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਕਾਇਮ ਮੁਕਾਮ	(ਅ)	ਬਦਲੇ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ, ਵਕੀਲ।
ਕਾਇਲ	(ਅ)	ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਕਾਬ	(ਭ)	ਬਾਲਾ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਅਤੇ ਚਾਹਤ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਰੱਬ ਕਰੇ, ਕਿੰਨਾ ਔਛਾ ਹੋਵੇ।
ਕਾਬ	: (ਰੁ)	ਫ਼ਨ ਦੀ ਲੰਬਾਨ ਵਿਚ ਕੱਟੀ ਢਾਕ।
ਕਾਬਡ	: (ਭ)	ਖੇਡੀਥਾਈ, ਥੀਜ ਬਿਜਾਈ।
ਕਾਬਡਕਾਰ	: (ਭ)	ਕਿਸਾਨ, ਮੁਜ਼ਾਰਾਅ, ਵਾਹੀਕਾਰ।
ਕਾਸਰ	(ਅ)	ਭੁੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ਬੂਰ, ਨਾਚਾਰ, ਖਾਲੀ।
ਕਾਸਨੀ	(ਭ)	ਦੁਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਬੂਟੀ।
ਕਾਸਾ	(ਭ)	ਕਟੋਰਾ, ਪਿਆਲਾ।
ਕਾਬਾਨਾ	: (ਭ)	ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਘਰ, ਕੋਠੜਾ।
ਕਾਸਿਦ	: (ਅ)	ਚਿੱਠੀ ਜਾਂ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਕਾਹ	: (ਭ)	ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਕੋਟੀ ਹੋਈ ਸੁੱਕੀ ਘਾਹ।
ਕਾਹਕਬਾ	: (ਭ)	ਦੇਖੋ ਕਹਿਕਬਾ।
ਕਾਹਲ	: (ਅ)	ਸੁਸਤ, ਕੰਮ ਚੋਰ, ਆਰਾਮ ਪਸੰਦ।
ਕਾਹਲੀ	: (ਅਭ)	ਸੁਸਤੀ, ਆਰਾਮਪਸੰਦੀ।
ਕਾਕਲ	: (ਭ)	ਜ਼ੁਲਫ਼ ਲਿਟ।
ਕਾਕਾ	: (ਭ)	ਵੱਡਾ ਭਰਾ, ਚਾਚਾ (ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਨਿੱਕਾ ਬੱਚਾ)।
ਕਾਗਜ਼	: (ਭ)	ਪਰਚਾ, ਰੁੱਕਾ, ਲਿਖਤ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼।

ਥਾਗਜੀ	:	(ਫ)	ਥਾਗਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਨਾਜ਼ੁਕ, ਪਤਲਾ, ਪਤਲੀ ਫਿੱਲੜ ਵਾਲਾ।
ਥਾਜੀ		(ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਨਸਿਫ਼, ਸ਼ਰਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਥਾਜੀ ਉਲ ਹਾਜ਼ਾਰ	:	(ਅ)	ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ, ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਥਾਤਿਬ		(ਅ)	ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਬ ਨਵੀਸ, ਨਕਲ ਨਵੀਸ
ਥਾਰਿਲ		(ਅ)	ਮੁਨੀ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਤਰਨਾਕ।
ਥਾਰੇਅ		(ਅ)	ਬੱਟ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਥਰਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਥਾਦਿਰ		(ਅ)	ਸ਼ਕਰੀਸ਼ਾਲੀ, ਬੁਦਰਤ ਵਾਲਾ, ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ, ਭਾਵ ਰੱਬ।
ਥਾਦਿਰੀ		(ਅ)	ਬੇਖ ਅਬਦੁਲ ਥਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਫ਼ਿਰਕਾ।
ਥਾਨੂਨ		(ਅ)	ਢੰਗ, ਵਿਧਾਨ, ਜ਼ਾਬਤਾ।
ਥਾਨੂਨਨ		(ਅ)	ਥਾਨੂੰਨੀ ਰੋਰ 'ਰੇ'।
ਥਾਨੂੰਗੇ, ਥਾਨੂਨਗੇ		(ਅਫ਼)	ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਇਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਬੀਮੀਨਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਗਤਾਨੂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਥਾਨੂਨਦਾਨ		(ਅਫ਼)	ਥਾਨੂੰਨ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ।
ਥਾਫ਼ਿਰ		(ਅ)	ਬੇਦੀਨ, ਰੱਬ ਦੀ ਹੋਦ ਨਾਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਮਿਲ।
ਥਾਫ਼ਿਲਾ		(ਅ)	ਕਾਰਵਾਨ, ਮੁਸਾਫ਼ਿਰਾਂ, ਰਾਜਰਾਂ ਜਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ।
ਥਾਫ਼ੀਆ		(ਅ)	ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਅਰੁਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਰਦੀਫ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ।
ਥਾਫ਼ੂਰ		(ਅ)	ਮੁਸ਼ਕ ਕਪੂਰ, ਇਕ ਪਦਾਰਥ ਮੁਬਬੂਦਾਰ ਜੋ ਕਿ ਦਵਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉੱਭ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਥਾਬਿਜ਼		(ਅ)	ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਕਬਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ।
ਥਾਬਿਲ		(ਅ)	ਯੋਗ ਲਾਇਕ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ।
ਥਾਬਲੀਅਤ		(ਅ)	ਲਿਆਕਤ, ਸਲੀਕਾ, ਯੋਗਤਾ।
ਥਾਬੁ		(ਅ)	ਵਸ, ਚੋਰ, ਇਖ਼ਤਿਆਰ।

ਕਾਮਡ	(ਅ)	ਡੀਲ ਡੌਲ, ਸਰੀਰ ਕੱਦ।
ਕਾਮਿਲ	(ਅ)	ਸੰਪੂਰਨ, ਪੂਰਾ, ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਾਹਰ।
ਕਾਰ	(ਛ)	ਕੰਮ, ਕਾਰਜ, ਧੰਦਾ, ਪੇਸ਼ਾ, ਹੁਨਰ।
ਕਾਰਕਰਦਗੀ	(ਛ)	ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
ਕਾਰਗਰ	(ਛ)	ਲਾਭਦਾਇਕ, ਅਸਰ, ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਾਰਦ	(ਛ)	ਕਰਦ, ਫੂਰੀ, ਚਾਕੂ।
ਕਾਰਬੰਦ	(ਛ)	ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤਾਅਮੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਾਰਆਮਦ	(ਛ)	ਨਾਡਕਾਰੀ, ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ।
ਕਾਰਸਾਜ਼	(ਛ)	ਕੰਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਗੜੀ ਸੁਆਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ।
ਕਾਰਕੁਨ	(ਛ)	ਕਰਿੰਦਾ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਾਰਖਾਨਾ	(ਛ)	ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਣ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਥਾਰੋਥਾਰ।
ਕਾਰਖਾਨਾਦਾਰ	(ਛ)	ਕਾਰਖਾਨੇ ਦਾ ਮਾਲਕ।
ਕਾਰੇਸ਼ੇਰ	(ਛ)	ਨੇਕੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁੱਡ ਕਾਰਜ।
ਕਾਰਗਾਹ	(ਛ)	ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਾਰਖਾਨਾ।
ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰ	(ਛ)	ਸੇਵਾਦਾਰ, ਕਾਰਿੰਦਾ।
ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ	(ਛ)	ਸੇਵਾਦਾਰੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਹੋ ਕੰਮ ਲੈਣਾ।
ਕਾਰਜਾਰ	(ਛ)	ਯੁੱਧ, ਲੜਾਈ, ਜੰਗ, ਮਾਅਰਕਾ।
ਕਾਰਨਾਮਾ	(ਛ)	ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਜ, ਅਦਭੁਤ ਕੰਮ।
ਕਾਰਵਾ	(ਛ)	ਕਾਡਲਾ।
ਕਾਰਵਾਈ	(ਛ)	ਕੰਮ ਕਾਜ, ਕੰਮ ਚਲਾਣਾ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ।
ਕਾਰਿੰਦਾ	: (ਛ)	ਮਿਹਨਤੀ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਾਰੀ	(ਛ)	ਗਹਿਰਾ, ਡਾਰੀ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ, ਕਾਰਗਰ।
ਕਾਰੀ	(ਅ)	ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਠੀ, ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਦਾ ਪਾਠੀ।
ਕਾਰੀਗਰ	(ਛ)	ਹੁਨਰਮੰਦ, ਮਾਹਰ, ਉਸਤਾਦ।
ਕਾਰੀਗਰੀ	: (ਛ)	ਹੁਨਰਮੰਦੀ, ਮੁਹਾਰਤ, ਉਸਤਾਦੀ।
ਕਾਰੂਰਾ	: (ਅ)	ਉਹ ਬੀਬੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ਾਬ ਡਰ ਕੇ ਹਕੀਮ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਸ ਦਾ

		ਅਰਬ ਪੇਸ਼ਾਬ ਜਾਂ ਮੂਤਰ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਕਾਰੋਬਾਰ	(ਫ)	ਵਿਉਪਾਰ, ਧੰਦਾ, ਕੰਮ ਕਾਜ।
ਕਾਲਬ	(ਅ)	ਚਾਂਚਾ, ਸਰੀ, ਸ਼ਟਰਿੰਗ।
ਕਾਲੀਨ	(ਤੁ)	ਗਲੀਚਾ, ਵਿਛੋਟਾ।
ਕਾਵਿਸ਼	(ਫ)	ਬੋਜ, ਤਲਾਸ਼, ਭਾਲ, ਢੂੰਡ।
ਕਿਆਸ	(ਅ)	ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਅਟਕਲ, ਵਿਚਾਰ, ਰਾਏ।
ਕਿਆਮਤ	(ਅ)	ਪਰਲੋ, ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੁਰਦੇ ਜੀਵਤ ਹੋ ਕੇ ਉੱਠ ਖੜੋਣਗੇ ਅਤੇ ਥੀਏ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੰਖਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਫ਼ਤ, ਚੁਲਮ, ਫ਼ਸਾਦ।
ਕਿਆਮ	(ਅ)	ਠਹਿਰਨਾ, ਠਹਿਰਾਓ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਸਾਬਤ ਬਦਮੀ, ਖੜੋਟਾ।
ਕਿਆਦਤ	(ਅ)	ਅਗਵਾਈ, ਸਰਦਾਰੀ, ਰਹਿਨੁਮਾਈ।
ਕਿਆਜ਼ਾ	(ਅ)	ਅੰਦਾਜ਼ਾ।
ਕਿਸਤ	(ਅ)	ਭਾਗ, ਟੁਕੜਾ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਇਕਰਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਬੋੜੀ-ਬੋੜੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ
ਕਿਸ਼ਤ	(ਫ)	ਸ਼ਰਰੰਜ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਕਿ ਸੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੋਹਰਾ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ।
ਕਿਸ਼ਤੀ	(ਫ)	ਦੇਖੋ ਕਸ਼ਤੀ
ਕਿਸਤਬੰਦੀ	(ਅਫ)	ਇਕਰਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਬੋੜੀ-ਬੋੜੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨੀ।
ਕਿਸਤਵਾਰ	(ਅਫ)	ਕਿਸ਼ਤ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ।
ਕਿਸਮ	(ਅ)	ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭਾਂਡ, ਢੰਗ, ਜਿਨਸ।
ਕਿਸਮਿਸ਼	(ਫ)	ਦਾਖ, ਸੁਕਾਏ ਗਏ ਨਿੱਕੇ ਅੰਗੂਰ।
ਕਿਸਮਤ	(ਅ)	ਡਕਦੀਰ, ਨਸੀਬ, ਵੰਡ, ਭਾਗ।
ਕਿੱਸਾ	(ਅ)	ਕਹਾਣੀ, ਵਾਰਤਾ।
ਕਿਸਾਸ	: (ਅ)	ਮੂਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਮੂਨ, ਬਦਲਾ।
ਕਿਹ	(ਫ)	ਜਿਵੇਂ ਜਾਂ ਜੋ ਦੀ ਥਾਂ ਵਾਕ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਜਿਵੇਂ ਕਿਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ", ਵਿਚ ਕਹਿ ਹੈ।
ਕਿੰਗਰਾ	(ਫ)	ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਾਸੇ।

ਕਿਜਬ	:	(ਅ)	ਬੂਠ।
ਕਿਜਲਬਾਬ	:	(ੜ)	ਲਾਲ ਸਿਰ, ਈਰਾਨ ਦੀ ਫੌਜ ਬਾਰਾਂ ਕੋਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਲ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸੈਨਿਕ ਇਸ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਸਨ।
ਕਿਰਾਬ		(ਅ)	ਪੁਸਤਕ, ਪੋਥੀ।
ਕਿਬਲਾ	:	(ਅ)	ਉਹ ਪਾਸਾ ਜਿੱਧਰ ਮੁੱਹ ਕਰ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਮਾਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨ, ਹਜ਼ਰਤ, ਜਨਾਬ।
ਕਿਬਲਾ ਹਾਜ਼ਾਰ	:	(ਅ)	ਮੁਰਾਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਿਰਮ	:	(ਙ)	ਕੀੜਾ, ਮਕੋੜਾ।
ਕਿਰਮਚੀ	:	(ਅ)	ਕਿਰਮਚੀ, ਲਾਲ, ਸੁਰਖ।
ਕਿਰਰਾਬ	:	(ਅ)	ਕਾਗਜ਼।
ਕਿਰਦਾਰ	:	(ਙ)	ਚਾਲ ਚਲਣ, ਆਦਤ।
ਕਿਰਾਇਆ	:	(ਙ)	ਦੇਖੋ ਕਰਾਇਆ।
ਕਿਲਕ	:	(ਙ)	ਥਾਨਾ, ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਲਮਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਕਿੱਲਡ	:	(ਅ)	ਬੁਝ, ਘਾਟ।
ਕਿਲਾਅ	:	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਕਲਾਅ।
ਕੀਸਾ		(ਙ)	ਖੀਸਾ, ਜੇਬ, ਪਾਕਿਟ, ਥੈਲੀ।
ਕੀਨਾ		(ਙ)	ਸਾੜਾਂ, ਹਸਦ, ਈਰਖਾ।
ਕੀਮਰ		(ਅ)	ਮੁੱਲ, ਭਾ, ਕਦਰ, ਦਾਮ।
ਕੀਮਰੀ		(ਅਙ)	ਮੁੱਲਵਾਨ, ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਦਾ।
ਕੀਮਾ		(ਙ)	ਨਿੱਕਾ-ਨਿੱਕਾ ਕੀਤਾ ਮਾਸ।
ਕੀਮੀਆ	:	(ਅ)	ਰਸਾਇਣ, ਅਕਸੀਰ, ਕੈਮਿਸਟਰੀ, ਤਾਂਬੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਬਣਾਉਣਾ।
ਕੁਸ		(ਙ)	ਇਸਰੀ ਦਾ ਗੁਪਤ ਅੰਗ।
ਕੁਬਰਾ		(ਙ)	ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਆਖਿਕ ਜੀ ਕੁਬਰਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਟਿਜ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਭਰਮ ਕਰਨਾ।
ਕੁਬਰੀ	:	(ਙ)	ਘੋਲ, ਮੱਲ ਖੁੱਧ।

ਕੁਸ਼ਾਦਾ	(ਫ)	ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਪਸਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਲੰਬਾ ਚੌੜਾ।
ਕੁਹਾਨ	:	(ਫ) ਕੁਹਾਟ, ਉੱਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਾਲਾ ਉਭਾਰ।
ਕੁੰਜ	(ਫ)	ਕੋਨਾ, ਪਾਸਾ, ਕਿਨਾਰਾ, ਨਿਵੇਕਲੀ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਥਾਂ, ਤਨਹਾਈ ਦੀ ਥਾਂ, ਖੁੱਜਾ।
ਕੁੰਜਾ	(ਫ)	ਕੁੱਜਾ, ਡੋਂਕਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇਕ ਡਾਂਡਾ।
ਕੁਤਬ	(ਅ)	ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਪੁਰੇ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ। ਇਕ ਉੱਤਰੀ ਕੁਤਬ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੱਖਣੀ ਕੁਤਬ, ਪਰਬ।
ਕੁਤਬ	(ਅ)	ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਕੁੰਦ	(ਫ)	ਖੁੰਢੀ, ਜੋ ਡੇਢ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਕੁਦਰਤ	(ਅ)	ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਹੋਸਲਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ।
ਕੁਦਰਤੀ	(ਅਫ)	ਕੁਦਰਤ ਵੱਲੋਂ, ਅਸਲੀ, ਰੱਬ ਸਬੰਧੀ, ਪ੍ਰਕਿਰਤਕ।
ਕੁਨ	(ਅ)	ਹੋ ਜਾ, ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆ ਜਾ, ਰੱਬ ਨੇ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ਤਾਂ ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਸੀ - ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਦੀ ਮਨੋਰਥ ਹੈ।
ਕੁੜਰ	(ਅ)	ਬੇਦੀਨੀ, ਨਾਯਕਗੀ।
ਕੁੜਲ	(ਅ)	ਜਿੰਦਗਾ, ਤਾਲਾ।
ਕੁਮ	(ਅ)	ਉੱਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ, ਬੈਠ ਜਾ, ਜੀਵਤ ਹੋ ਜਾ। ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਕੁਮਕ	(ਤੁ)	ਸਹਾਇਤਾ, ਇਹ ਡਾਕੇ ਯੁੱਧ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਡਾਕੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ।
ਕੁੰਮ ਬਾ ਇਜ਼ਨ ਔਲ੍ਹਾ:	(ਅ)	ਔਲ੍ਹਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਉੱਠ, ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ।
ਕੁਰਸ	(ਅ)	ਟਿੱਕੀ, ਟਿੱਕੀ ਵਰਗੀ ਥੋਲ੍ਹ ਬਸਤੂ।
ਕੁਰਕ	(ਤੁ)	ਜ਼ਬਤੀ, ਰੋਕ, ਮਨਾਹੀ, ਬੰਦਿਸ਼, ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਕੁੜਕ ਹੋਣਾ ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਤੁਰਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕੁਕੜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਰਕ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਕੁਰਬ	(ਅ)	ਨੇੜ, ਦਿੱਬਤ ਮਾਣ, ਮਰਤਬਾ।
ਕੁਰਬਤ	(ਅ)	ਨੇੜਤਾ, ਗਿਬਤਾ।
ਕੁਰਆ	:	(ਅ) ਪਾਸਾ।

ਕੁਰਆਨ	(ਅ)	ਕੋਬਲਰ ਅਰਥ ਹਨ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕੁਰਾਨ ਬਰੀਡ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ।
ਕੁਰਸੀ	(ਅ)	ਤਖ਼ਤ, ਗੱਦੀ, ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਠਵ ਆਸਮਾਨ 'ਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਦੀ ਥਾਂ।
ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ	(ਅਫ਼)	ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ।
ਕੁਰਤਾ	(ਫ਼)	ਕੁੜਤਾ, ਬਿਨਾ ਕਾਲਰ ਤੋਂ ਝੋਂਗਾ।
ਕੁਰਬਾਨ	(ਅ)	ਭੇਟਾ, ਨਿਸ਼ਾਹ, ਸਦਕੇ, ਫ਼ਿਦਾ।
ਕੁਰਬਾਨੀ	(ਅਫ਼)	ਤਿਆਗ ਡਾਕਨਾ, ਈਦ ਕੁਰਬਾਨ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਚਿਬਾਹ ਕਰਨਾ।
ਕੁਰੈਬ	:	(ਅ)
ਕੁਰੈਬੀ	(ਅ)	ਅਰਬ ਦੇ ਇਕ ਵਿਉਂਪਾਗੀ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਨਾਂ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਇਸੇ ਕਬੀਲੇ 'ਚੋਂ ਸਨ।
ਕੁਰੈਬ	(ਅ)	ਕੁਰੈਬ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਕੁਲ	(ਅ)	ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ, ਹਰ ਇਕ, ਸਭ, ਰਮਾਮ।
ਕੁਲਚਾ	(ਫ਼)	ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਡਾਹਸੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਲੀਚਾ ਹੈ। ਮੈਦੇ ਦੀ ਖ਼ਮੀਰੀ ਰੋਟੀ।
ਕੁੱਲਾ	(ਫ਼)	ਕੁਲਾਹ ਦਾ ਨਿੱਕਾਕਰਨ, ਟੈਪੀ।
ਕੁਲੀਆ	(ਅ)	ਆਮ ਕਾਇਦਾ, ਅਸੂਲ, ਕੁੱਲ ਦਾ ਕੁੱਲ।
ਕੁਲਿਆਤ	(ਅ)	ਕੁੱਲ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਇਕ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ।
ਕੁਲੀ	(ਫ਼)	ਕੁਲਾਮ, (ਸਾਡੇ ਏਥੇ ਬੰਬਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਕੁਲੀ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ।)
ਕੁਲੀਚਾ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਕੁਲਚਾ।
ਕੁਲੀਦ	(ਫ਼)	ਚਾਬੀ, ਕੁੰਜੀ।
ਕੁੱਵਰ	(ਅ)	ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਚੋਰ।
ਕੁਕ	(ਫ਼)	ਸ਼ੇਰ, ਚੀਖ਼, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼, ਤਿੱਖੀ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼।
ਕੂਚ	(ਫ਼)	ਰਵਾਨਗੀ, ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਣਾ।
ਕੂਚਾ	(ਫ਼)	ਗਲੀ, ਮੁਹੱਲਾ।
ਕੂਜਾ	(ਫ਼)	ਕੁੱਜਾ।
ਕੂਰਮ	(ਫ਼)	ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ ਗੋਸ਼ਤ, ਬਿਲਕੁਲ ਫੁੱਨੀ ਹੋਈ

		ਚੀਜ਼। (ਸਾਡਾ ਖੁਸ਼ਮਾ ਇਸੇ ਤੋਂ ਹੈ)
ਕੈ	(ਅ)	ਉਲਟੀ, ਉੱਪਰ ਛੱਲੀ, ਉਛਾਲੀ।
ਕੈ	(ਫ਼)	ਵੱਡਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਈਰਾਨ ਦੇ ਕਿਆਨੀਆ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਰਾਜਾ।
ਕੈਸਰ	(ਅ)	ਬਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਰੂਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਉੱਥੇ ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਬਦ ਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਲਈ ਇਸੇ ਬਬਦ ਤੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।
ਕੈਂਚੀ	(ਤੁ)	ਕਤਰਨੀ, ਕੱਪੜਾ ਕੱਟਣ ਦਾ ਸੰਦ।
ਕੈਂਦ	(ਅ)	ਪਾਬੰਦੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ, ਰੋਕ, ਬਰਤ।
ਕੈਂਦੀ	(ਅਫ਼)	ਮੁਜਰਿਮ, ਅਪਰਾਧੀ, ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ, ਬੰਦੀ।
ਕੈਂਡੀਅਤ	(ਅ)	ਹਾਲਤ, ਵਰਨਣ, ਰੰਗ ਢੰਗ, ਹਕੀਕਤ।
ਕੈਲੂਲਾ	(ਅ)	ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਫੋਜਨ ਉਪਰੰਤ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ।
ਕੈਂਸਿਸ	(ਫ਼)	ਪਰਿਆਸ, ਯਤਨ, ਨੌਜ ਭੌਜ।
ਕੈਂਹ	(ਫ਼)	ਪਰਬਤ।
ਕੈਂਹਾਨ	(ਫ਼)	ਚੁੱਠ
ਕੈਂਡਲ	(ਤੁ)	ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਖ਼ਾਸ ਘੋੜਾ, ਉਹ ਘੋੜਾ ਜਿਹੜਾ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਸਜਾ ਸੰਵਾਰ ਕੇ ਕੇਵਲ ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਹੋਵੇ।
ਕੈਂਡਾਹ	(ਫ਼)	ਨਿੱਕਾ, ਬੇੜਾ, ਛੋਟਾ, ਤੰਗ।
ਕੈਂਡਾਹੀ	(ਫ਼)	ਤੰਗੀ, ਕਮੀ, ਬਸਰ, ਨੁਕਸ।
ਕੈਂਨੇਨ	(ਅ)	ਦੋਨੇ ਜਹਾਨ, ਦੀਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ।
ਕੈਂਡਰ	(ਫ਼)	ਸਦਮਾ, ਦੁੱਖ, ਦਰਦ, ਪੀੜ, ਭੁਟਾਈ, ਕੁੱਟਣਾ।
ਕੈਂਡਰਾ	(ਫ਼)	ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੀਮੇ ਦੇ ਗੱਲ ਬਥਾਬ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਰਥੇ ਵਿਚ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। (ਕੋਵਤੇ ਸਬਜ਼ੀ ਦੇ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।)
ਕੈਂਸਰ	(ਅ)	ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਇਕ ਨਹਿਰ, ਜੰਨਤ ਦਾ ਇਕ ਹੋੜ।
ਕੌਮ	(ਅ)	ਨਸਲ, ਬਾਤ, ਗੋਤ, ਖ਼ਾਨਦਾਨ, ਭਿਰਕਾ।
ਕੌਮੀ	(ਅ)	ਕੌਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਰਾਸ਼ਟਰੀ, ਵਤਨੀ।
ਕੌਮੀਅਤ	(ਅ)	ਰਾਸ਼ਟਰੀਅਤਾ, ਨਸਲ।

ਬੋਰਨਿਸ਼	:	(ੜੁ)	ਭੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਨੀ, ਭੰਡੋਰ ਕਰਨੀ।
ਕੋਲ	:	(ਅ)	ਵਚਨ, ਕਥਨ।
ਕੋਲੇ ਵੇਅਲ	:	(ਅ)	ਥਰਨੀ ਅਤੇ ਕਥਨੀ।

ਖ

ਖਸ	(ਫ)	ਉੱਕਾ ਘਾ, ਇਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਘਾ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਕਿ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੁਹਿਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਟੈਂਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਖਸਮ	(ਅ)	ਮਾਲਕ, ਪਤੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ।
ਖਸਲਤ	(ਅ)	ਆਦਰ, ਮਜ਼ਾਜ, ਸੀਰਤ।
ਖਸਮਾਸ	(ਫ)	ਪੇਸ਼ਤ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਛੋਡਿਆਂ ਦਾ ਬੀਜ।
ਖਸਰਾ	(ਫ)	ਭੈੜੇ ਹਾਲੀ, ਬਦ ਹਾਲ, ਨਿਰਧਨ, ਫੂਰਫੂਗ, ਮੁਰਮੁਰਾ।
ਖਸਾਰਾ	(ਫ)	ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ।
ਖੱਸੀ	(ਅ)	ਹੀਜੜਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਤਾਨ ਉਤਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਜਾਨਵਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਡ ਬੰਬ ਕੱਢ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹੋਣ।
ਖਾਹਿਸਮੰਦ	(ਫ)	ਚਾਹਵਾਨ, ਆਰਜ਼ੂਮੰਦ, ਤਾਲਬ।
ਖੰਜਰ	(ਫ)	ਕਟਾਰ, ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਫੂਰਾ।
ਖੰਜਲ	(ਅ)	ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਸ਼ਰਮਸਾਰ।
ਖਜ਼ਾ	(ਫ)	ਪੱਤਝੜ, ਬੇਰੋਟਕੀ।
ਖਜ਼ਾਨਾ	(ਅ)	ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਧਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਹੇ, ਮਾਲ ਦੌਲਤ।
ਖਜ਼ਾਨਚੀ	(ਅਫ)	ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ।
ਖਜ਼ਾਬ	(ਅ)	ਵਸਮਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗਣ ਦੀ ਦਵਾ। ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਉਬਧੀ।
ਖਜ਼ਾਲਤ	(ਫ)	ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ (ਇਹ ਅਰਥੀ ਸ਼ਬਦ ਖਜਲਤ ਤੋਂ ਹੈ)।
ਖਤ	(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਚਿਠੀ, ਲਕੀਰ, ਹਜ਼ਾਮਤ (ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ)
ਖਰਮ	(ਅ)	ਮੁੱਕਣਾ, ਅੰਤ, ਅੰਜਾਮ।

ਖਤਨਾ	(ਅ)	ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਰੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅੱਗੇ ਦਾ ਵਾਧੂ ਮਾਸ ਕੱਟ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਹੀਮੀ ਸੁੰਨਤ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸੁੰਨਤ ਹੀ ਬਹਿ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਖਤਰਾ	: (ਅ)	ਡਰ, ਭੈ, ਖੌਫ਼।
ਖਤਾ	(ਅ)	ਪਾਪ, ਗ਼ਲਤੀ, ਜ਼ੁਰਮ, ਗੁਨਾਹ।
ਖਤਾਈ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮਿਠਾਈ।
ਖ਼ਿਤਾਬ	(ਅ)	ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਾਣ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ, ਸਿਫ਼ਤ ਵਜੋਂ ਚੰਗਾ ਨਾਂ।
ਖ਼ਰੋ ਕਰਾਬਰ	(ਅ)	ਚਿੱਠੀ ਪੱਤਰ।
ਖ਼ੰਦਕ	(ਅ)	ਖਾਈ।
ਖ਼ਦਸ਼ਾ	(ਫ਼)	ਡਰ, ਖ਼ਤਰਾ, ਖੌਫ਼।
ਖ਼ੜਗੀ	(ਫ਼)	ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਗੁੱਸਾ।
ਖ਼ੜਾ	(ਫ਼)	ਨਾਰਾਜ਼, ਨਾਖ਼ੁਸ਼।
ਖ਼ਬਰ	(ਅ)	ਜਨੂੰਨ, ਦੀਵਾਨਗੀ, ਭੱਲ।
ਖ਼ਬਰ	(ਅ)	ਸੂਚਨਾ, ਸੁਨੇਹਾ, ਇਤਲਾਹ, ਗੱਲ, ਹੋਸ਼।
ਖ਼ਬਰਗੀਰੀ	(ਅਫ਼)	ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨੀ, ਮੱਦਦ ਕਰਨੀ।
ਖ਼ਬਰਦਾਰ	: (ਅਫ਼)	ਖ਼ਬਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚੇਕੰਨਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।
ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਦੇਖ ਭਾਲ ਰੱਖਣੀ।
ਖ਼ਬਰੀ	: (ਅ)	ਭੱਲਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਧੁੰਨ ਸਵਾਰ ਹੋਵੇ, ਪਾਗਲ, ਦੀਵਾਨਾ, ਮਜ਼ਨੂ।
ਖ਼ਬਾਸਤ	: (ਅ)	ਪਲੀਦਗੀ, ਪਲੀਤੀ, ਨਾਪਾਕੀ, ਗੰਦਗੀ, ਬਰਾਈ, ਸ਼ਰਾਰਤ।
ਖ਼ਬੀਸ	(ਅ)	ਪਲੀਦ, ਨਾਪਾਕ, ਸ਼ਰੀਰ, ਭੈੜਾ।
ਖ਼ਮ	: (ਫ਼)	ਟੇਢ, ਤਿਰਛਾ, ਮੋੜ, ਘੁਮਾਓ, ਝੁਕਾਓ।
ਖ਼ਮਦਾਰ	: (ਫ਼)	ਟੇਢਾ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ।
ਖ਼ਮੀਰ	: (ਅ)	ਗੁੰਨੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾ ਗਰਮੀ 'ਚ ਰੱਖ ਕੇ ਖੱਟਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਸ਼ਾਜ਼, ਫ਼ਿਤਰਤ ਤਬੀਅਤ, ਬਣਤਰ।

ਖਮੀਰਾ	(ਅ)	ਖਮੀਰ ਉਠਾ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਮਿਸਰੀ ਜਾਂ ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਦਵਾ।
ਖਮੀਰੀ	(ਅਫ਼)	ਉਹ ਰੋਟੀ ਜਿਹੜੀ ਖਮੀਰੇ ਆਟੇ ਤੋਂ ਪੱਕਦੀ ਹੋਵੇ।
ਖਮੋੜ	(ਫ਼)	ਚੁੱਪ।
ਖਮਸਾ	(ਅ)	ਉਹ ਨਜ਼ਮ ਜਿਸ ਦਾ ਹਰ ਬੰਦ ਪੰਜ ਮਿਸਰਿਆਂ ਦਾ ਹੋਵੇ।
ਖਰ	(ਫ਼)	ਖੇਤਾ, ਗਧਾ, ਮੁਰਖ ਬੰਦਾ।
ਖਰਖਰਾ	(ਫ਼)	ਆਗੇ ਦੇ ਦੰਦੇ ਜਿਹੇ ਬੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ ਜੋ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ "ਖਰੋ ਖਰਖਰਾ ਖਰੋ ਬਰੰਤਾ" (ਗੁਰ ਪਰਤਾਪ ਸੂਰਜ)। (ਚੰਗਾ ਖਰਖਰਾ ਖਲੋਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ)।
ਖਰਮਸਤ	(ਫ਼)	ਜੁਆਨੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਮਸਤ, ਮੁਰਖ, ਅਹਿਮਕ।
ਖਰਵਾਰ	(ਫ਼)	ਖਰਵਾਰਾ-ਖਲਵਾੜਾ।
ਖਰਗੋਸ਼	(ਫ਼)	ਸਹਿਆ, ਇਕ ਬਿੱਲੀ ਜਿੰਨਾ ਅਡੇ ਭੇਡ ਦੋੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਨਵਰ
ਖਰਦਿਮਾਗ	(ਅਫ਼)	(ਸੰਧੀ ਹੈ) ਚਿੱਦੀ, ਅਝਬ, ਮਗਰੂਰ।
ਖਰਬੂਜਾ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮਿੱਠਾ ਫ਼ਲ।
ਖਰਾਡਾਰ	(ਅ)	ਬੇਹੁਦਾ ਗੱਲਾਂ, ਬਕਵਾਸ।
ਖਰਾਸ	(ਫ਼)	ਆਟਾ ਪੀਹਣ ਦੀ ਚੱਕੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਖਰਾੜ	(ਫ਼)	ਰਗੜ, ਰਗੜ ਦਾ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਬਖ਼ਮ
ਖਰਾਜ	(ਅ)	ਬਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲੀਆ, ਮਾਲਗੁਜ਼ਾਰੀ।
ਖਰਾਦ	(ਫ਼)	ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਲੋਕੜ ਨੂੰ ਡਿੱਲ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਖਰਾਬ	(ਅ)	ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵੀਰਾਨ, ਨਿਕੰਮਾ।
ਖਰਾਬਹਾਲ	(ਅ)	ਭੈੜੇ ਹਾਲ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਲ, ਬਦਹਾਲੀ।
ਖਰਾਬਾ	: (ਅਫ਼)	ਖੰਡਰ, ਖੋਲ੍ਹਾ, ਵੀਰਾਨਾ, ਉਜਾੜ, ਤਬਾਹ ਹਾਲ।
ਖਰਾਬੀ	(ਅਫ਼)	ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ, ਵੀਰਾਨੀ, ਵਿਗਾੜ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ।
ਖਰਾਮਾ ਖਰਾਮਾ	(ਫ਼)	ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਟਹਿਲਦਿਆਂ ਹੋਇਆ।

ਖਰੀਦ	(ਫ਼)	ਖਰੀਦਾਰੀ, ਖਰੀਦੀ ਹੋਈ।
ਖਰੀਦਾਰ	(ਫ਼)	ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਗਾਹਕ।
ਖਰੀਦਾਰੀ	(ਫ਼)	ਗਾਹਕੀ, ਵਿਕਰੀ,
ਖਰੀਦੋ ਫ਼ਰੋਖ਼ਤ	(ਫ਼)	ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ।
ਖਰੀਫ਼	(ਅ)	ਸਾਉਣੀ।
ਖਲਕ	(ਅ)	ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵ।
ਖਲਕਤ	(ਅ)	ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਪੈਦਾਇਸ਼ - "ਖਲਕਤ ਕੁਲ ਉਪਾਈ ਖਾਲਿਕ, ਮਰਦ ਕੀਤੇ ਇਕ ਨਾਰੀ" (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਖੁਲੇਖਾ-ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ ਕਿਰਤ।)
ਖਲਲ	(ਅ)	ਖਰਾਬੀ, ਭੈੜ, ਕੁਝਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣਾ। ਕਸੂਰ, ਹਾਨੀ।
ਖਲਵਤ	(ਅ)	ਇਕਾਤ, ਤਨਹਾਈ।
ਖਲਾ	(ਅ)	ਖਾਲੀ ਥਾਂ, ਪੁਲਾੜ, ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਚੀ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਗੁਰੂਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਖਲਾਅ	(ਅ)	ਇਸਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਹੱਕ ਮੋਹਰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਭਲਾਕ ਲੈ ਲੈਣਾ।
ਖਲਾਸ	(ਅ)	ਛੁਟਕਾਰਾ, ਰਿਹਾਈ, ਨਿਜ਼ਾਰ।
ਖਲਾਫ਼	(ਅ)	ਵਿਰੁੱਧ, ਉਲਟ।
ਖਲਾਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ	(ਅ)	ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਉਲਟ।
ਖਲਾਫ਼ਤ	(ਅ)	ਖਲੀਫ਼ੇ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, "ਜਾ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆ ਯੂਸਫ਼ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਾਂ ਓਸ ਖਲਾਫ਼ਤ", (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਖੁਲੇਖਾ-ਕ੍ਰਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ।)
ਖਲਾਲ	(ਅ)	ਦੰਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫੇਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਿਣਕਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਦ।
ਖਲਾਸੀ	(ਅਫ਼)	ਰਿਹਾਈ, ਛੁਟਕਾਰਾ, ਤੰਬੂ ਆਦਿ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੇਵਾਦਾਰ, ਤੋਪਖਾਨੇ ਜਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ।
ਖਲਿਸ਼	(ਫ਼)	ਚੋੜ, ਚੁਭਣ।
ਖਲੀਜ	(ਅ)	ਖਾੜੀ।
ਖਲੀਫ਼ਾ	(ਅ)	ਨਾਇਬ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅਧਿਕਾਰੀ।

ਖਲੀਲ	(ਅ)	ਸੱਚਾ ਮਿੱਤਰ।
ਖਲੂਸ	(ਅ)	ਪਾਕ ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਸੱਚੀ ਮਿੱਤਰਤਾ, ਹਿੱਤ।
ਖਵਾਰ	(ਫ਼)	ਰੁਸਵਾ, ਖਰਾਬ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਪੀਣ ਵਾਲਾ।
ਖਾਸ	(ਅ)	ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਚਾਤੀ, ਨਿੱਜੀ, ਵਧੀਆ, ਚੋਣਵਾਂ।
ਖਾਸਾ	(ਅ)	ਆਦਤ, ਸਿਫ਼ਤ, ਚੋਖਾ।
ਖਾਸੀਅਤ	(ਅ)	ਤਾਸੀਰ, ਆਦਤ, ਗੁਣ।
ਖਾਹ	(ਫ਼)	ਭਾਵੇਂ ਚਾਹੇ, ਚਾਹਵਾਨ।
ਖਾਹਿਸ਼	(ਫ਼)	ਲੋਚਾ, ਅਰਮਾਨ, ਆਰਥ, ਸ਼ੋਕ, ਮਰਚੀ, ਮੁਰਾਦ।
ਖਾਹਮਖਾਹ	(ਫ਼)	ਮਜਬੂਰਨ, ਮੱਲੋਮੱਲੀ, ਚਬਰਦਸਤੀ।
ਖਾਕ	(ਫ਼)	ਮਿੱਟੀ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
ਖਾਕਸਾਰ	(ਫ਼)	ਖਾਕ ਵਰਗਾ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ।
ਖਾਕਸਾਰੀ	(ਫ਼)	ਅਜਿਜ਼ੀ।
ਖਾਕਾ	(ਫ਼)	ਚਰਬਾ, ਢਾਂਚਾ, ਉਹ ਨਕਸ਼ਾ ਜਿਹੜਾ ਕੇਵਲ ਹੱਦਾਂ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਹ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।
ਖਾਕੀ	(ਫ਼)	ਖਾਕ ਦਾ, ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਉਪਜਿਆ, ਡਾਢਾ ਮਾਨਸ, ਮਿੱਟੀ ਰੰਗਾ, ਸੈਨਾ ਦੀ ਇਕ ਵਰਦੀ।
ਖਾਤਮਾ	(ਅ)	ਅੰਤ, ਅੰਜਾਮ, ਮੇਤ।
ਖਾਤਿਰ	(ਅ)	ਖਿਆਲ, ਧਿਆਨ, ਲਿਹਾਜ਼, ਆਉ ਡਗਡ, ਵਾਸਤੇ।
ਖਾਤਿਰਦਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਸੇਵਾਦਾਰੀ, ਆਉ ਡਗਡ।
ਖਾਤੂਨ	(ਤੁ)	ਥੀ ਮਤੀ, ਅਮੀਰਜ਼ਾਦੀ, ਬੇਗਮ, ਲੋਭੀ।
ਖਾਦਿਮ	(ਅ)	ਨੌਕਰ, ਮੁਲਾਜ਼ਮ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਖਾਨ	(ਤੁ)	ਸਰਦਾਰ, ਅਮੀਰ, ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਉਪਾਧੀ।
ਖਾਨਕਾਹ	(ਅ)	ਖਾਨਗਾਹ, ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਮਜ਼ਾਰ।
ਖਾਨਗੀ	(ਫ਼)	ਘਰੇਲੂ, ਘਰ ਦਾ, ਨਿੱਜੀ।
ਖਾਨਦਾਨ	(ਫ਼)	ਘਰਾਣਾ, ਕਬੀਲਾ, ਟੱਬਰ।
ਖਾਨਦਾਨੀ	(ਫ਼)	ਚੰਗੇ ਘਰਾਣੇ ਦਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਧਨੀ ਬੰਦਾ, ਚੰਗੀ ਨਜ਼ਾਰਾ।

ਖਾਨਾ	(ਫ)	ਘਰ, ਮੁਕਾਮ।
ਖਾਨਾ ਖਰਾਬੀ	(ਫ)	ਘਰ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ।
ਖਾਨਾ ਜੰਗੀ	(ਫ)	ਘਰ ਦੇ ਭਗੜੇ, ਦੇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਵਿਚ ਯੁੱਧ।
ਖਾਨਾਦਾਰੀ	(ਫ)	ਕਬੀਲਦਾਰੀ, ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਾਜ, ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ।
ਖਾਨਾਪੁਰੀ	(ਫ)	ਨਕਸ਼ਾ ਡਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨਾ। ਚੱਲਦਾ ਜਿਹਾ ਕਰਨਾ।
ਖਾਨਾ ਬਦੌਲ	(ਫ)	ਅਵਾਰਾ, ਬੇਠਕਾਣਾ, ਚੱਲਦਾ ਫਿਰਦਾ, ਵਟਜਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਘਰ ਜਾਂ ਵਾਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਖਾਬ	(ਫ)	ਸੁਪਨਾ, ਵਹਿਮ, ਨੀਂਦ।
ਖਾਬਆਵਰ	(ਫ)	ਨੀਂਦ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ।
ਖਾਬਗਾਹ	(ਫ)	ਸੋਣ ਦਾ ਕਮਰਾ।
ਖਾਬੋਂ ਖਿਆਲ	(ਅਫ)	ਬੇਅਸਲ ਗੱਲਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਆਉਣ, ਭੁੱਲੀ ਵਿਸਰੀ ਗੱਲ।
ਖਾਮ	(ਫ)	ਕੱਚਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਾ-ਤਜਰਬੇਕਾਰ, ਖਾਲਿਸ, ਖਰਾ।
ਖਾਮੀ	(ਫ)	ਕੱਚਾਪਣ, ਘਾਟ, ਕਮੀ, ਨੁਕਸ।
ਖਾਮ ਖਿਆਲੀ	(ਅਫ)	ਖਲਰ ਖਿਆਲ, ਵਹਿਮ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ।
ਖਾਮੋੜ	(ਫ)	ਚੁੱਪ।
ਖਾਮੋੜੀ	(ਫ)	ਚੁੱਪ।
ਖਾਰ	(ਫ)	ਕੰਡਾ, ਹਸਦ, ਰਸ਼ਕ, ਸਾੜਾ।
ਖਾਰਦਾਰ	(ਫ)	ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ।
ਖਾਰਜਾ	(ਅ)	ਬਾਹਰ ਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ।
ਖਾਰਜੀ	(ਅ)	ਬਾਹਰ ਦਾ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਪਰਦਾ ਜੋ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।
ਖਾਰਿਬ	: (ਫ)	ਖਾਜ, ਖੁਜਲੀ, ਇਕ ਰੋਗ ਦਾ ਨਾਂ।
ਖਾਰਿਜ	: (ਅ)	ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ, ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ।
ਖਾਲਿਸ	(ਅ)	ਖਰਾ, ਸਾਫ਼, ਖੁੱਧ, ਅਸਲ।
ਖਾਲਿਸਾ	(ਅ)	ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਦਿਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਮਾਲੀਆ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਖਾਲਿਕ	(ਅ)	ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ, "ਅੱਲਾ ਵਾਹਿਦ ਖਾਲਿਕ ਰਾਜਿਕ, ਰੋਚੀ ਦੇਵਨਹਾਰਾ"। (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਜ਼ੁਲੇਖਾ-ਕ੍ਰਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ।)
ਖਾਲੀ	(ਅ)	ਜਿਹੜਾ ਡਰਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਖੋਖਲਾ।
ਖਾਵੰਦ	(ਫ)	ਕੱਤ, ਪਤੀ, ਮਾਲਕ।
ਖਿਆਨਤ	(ਅ)	ਦਗਾ, ਗਬਨ, ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਧੋਖਾ ਕਰਨਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ, "ਦੋਲਤ ਖਾਵਣ ਕਰਨ ਖਿਆਨਤ, ਅਰਬ ਰੋਥਾ ਨਾ ਹੋਲੇ" (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਜ਼ੁਲੇਖਾ-ਕ੍ਰਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ।)
ਖਿਆਲ	(ਅ)	ਵਿਚਾਰ, ਗੌਰ, ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ।
ਖਿਆਲਾਤ	(ਅ)	ਖਿਆਲ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਖਿਆਲੀ	(ਅਫ)	ਵਹਿਮੀ।
ਖਿਸ਼ਤ	(ਫ)	ਦਿੱਟ।
ਖਿਸ਼ਰ	(ਅ)	ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਯਾਤ ਪੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਮਰ ਹੈ। ਇਹ ਭੁੱਲਿਆਂ ਡਟਕਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਖਤਾਰੀ ਹੈ। ਆਗੂ
ਖਿਜ਼ਾ	(ਫ)	ਦੇਖੋ ਖ਼ਜ਼ਾ-ਪੱਤਥਰ।
ਖਿੱਤਾ	(ਅ)	ਦੇਸ, ਮੁਲਕ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ।
ਖਿਤਾਬ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਖ਼ਿਤਾਬ।
ਖਿਦਮਤ	(ਅ)	ਸੇਵਾ, ਨੌਕਰੀ, ਚਾਕਰੀ, ਕੰਮ ਕਾਜ।
ਖਿਦਮਤਗਾਰ	(ਅਫ)	ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ, ਸੇਵਕ।
ਖਿਦਮਤੀ	(ਅਫ)	ਸੇਵਾਦਾਰ।
ਖਿਦਮਾਤ	(ਅ)	ਖ਼ਿਦਮਤ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ।
ਖਿਰਦ	(ਫ)	ਅਕਲ, ਸਮਝ ਸੂਝ।
ਖਿਰਦਮੰਦ	(ਫ)	ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਅਕਲ ਵਾਲਾ।
ਖਿਰਮਨ	(ਫ)	ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ, ਖਲਵਾਝੇ ਪਿਆ ਉਹ ਢੇਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਝੂੜੀ ਅਜੇ ਵੱਖ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।
ਖਿਲਾਅਤ	(ਅ)	ਉਹ ਵਸਤੂ ਜੋ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਫ਼ਸਰ

ਸਰਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਬਤੌਰ ਮਾਣ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਕਿ ਉਸਤਾਦ ਕਲਾਮ ਵਿਚ ਇਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਧੀਆ ਬਬਦਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਖਿਲਵਤ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਖਿਲਵਤ।
ਖਿਲਾਫ਼	(ਅ)	ਵਿਰੁੱਧ, ਉਲਟ (ਦੇਖੋ ਖਿਲਾਫ਼)।
ਖੁਆਬ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖ਼ਾਬ।
ਖੁਆਬਗਾਹ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖ਼ਾਬਗਾਹ।
ਖੁਆਰ	(ਫ਼)	ਚਲੀਲ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਖ਼ਰਾਬ (ਦੇਖੋ ਖ਼ਾਰ)
ਖੁਆਹਿਸ਼	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖ਼ਾਹਿਸ਼।
ਖੁਆਂਚਾ	(ਫ਼)	ਥਾਲ ਜਾਂ ਟਰੇ।
ਖਵਾਜਾ	(ਫ਼)	ਮਾਲਕ, ਆਕਾ, ਹੀਜ਼ਾ।
ਖਵਾਰ	(ਫ਼)	ਰੁਸਵਾ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ।
ਖੁਆਰੀ	(ਫ਼)	ਰੁਸਵਾਈ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਗ਼ਮਖ਼ੁਆਰੀ ਜਾਂ ਖ਼ੁਨ ਖ਼ੁਆਰੀ ਆਦਿ।
ਖੁਬ	(ਫ਼)	ਪ੍ਰਸੰਨ।
ਖੁਬਰ	(ਫ਼)	ਸੁੱਕਾ, ਭੈੜੇ ਵਰਗੇ ਵਾਲਾ, ਰੁੱਖਾ, ਢਿੱਕਾ, ਬਿਨਾ ਮੀਂਹ ਤੋਂ।
ਖੁਸ਼ਮਤ	(ਫ਼)	ਸੁਹਣੀ ਲਿਖਤ, ਸੁਹਣੀ ਲਿਖਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਖੁਬ ਖ਼ਬਰੀ	(ਅਫ਼)	ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ।
ਖੁਬ ਗਵਾਰ	(ਫ਼)	ਦਿਲ ਪਸੰਦ।
ਖੁਬ ਨਸੀਬ	: (ਅਫ਼)	ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ, ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ।
ਖੁਬ ਆਮਦੀਦ	(ਫ਼)	ਸਵਾਗਤ, ਜੀ ਆਇਆ ਨੂੰ।
ਖੁਬ ਹਾਲ	(ਅਫ਼)	ਮਾਲਦਾਰ, ਖਾਦਾ ਪੀਂਦਾ।
ਖੁਬਹਾਲੀ	(ਅਫ਼)	ਅਮੀਰੀ, ਦੌਲਤਮੰਦੀ
ਖੁਬ ਕਿਸਮਤ	: (ਅਫ਼)	ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ।
ਖੁਬਕ	: (ਫ਼)	ਸੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ।
ਖੁਬਕੀ	: (ਫ਼)	ਸੁੱਕਾਪਣ, ਗਿੱਲ ਦਾ ਨਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਰੁਖਾਈ, ਕਾਲ।
ਖੁਬਪੋਸ਼	(ਫ਼)	ਵਧੀਆ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ।
ਖੁਬਬੂ	: (ਫ਼)	ਮਹਿਕ, ਸੁਗੰਧ।

ਖੁਬਖੁਦਾਰ	(ਫ਼)	ਮਹਿਕ ਵਾਲਾ।
ਖੁਬਾਮਦ	(ਫ਼)	ਚਾਪਲੂਸੀ, ਝੂਠੀ ਤਾਰੀਫ਼।
ਖੁਬਾਮਦੀ	(ਫ਼)	ਚਾਪਲੂਸ, ਝੂਠੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਖੁਬੀ	(ਫ਼)	ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ, ਮਰਚੀ, ਜਬਨ।
ਖਰਬਾ	(ਅ)	ਭਾਸ਼ਣ, ਤਕਰੀਰ, ਸੁਬਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਜ਼ੀਹਤਾਂ ਆਦਿ
ਖੁਦ	(ਫ਼)	ਆਪ, ਆਪਣੇ ਆਪ।
ਖੁਦਸਰ	(ਫ਼)	ਹਿੰਡ, ਹਠੀ।
ਖੁਦਸਰੀ	(ਫ਼)	ਹਿੰਡ, ਚਿੱਦ, ਹਠ।
ਖੁਦਗਰਜ਼	(ਅਫ਼)	ਮਤਲਬੀ।
ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ	(ਅਫ਼)	ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਸਤੀ।
ਖੁਦ ਪਸੰਦ	(ਫ਼)	ਮਗਰੂਰ, ਅਭਿਮਾਨੀ।
ਖੁਦਪਰਸਤ	(ਫ਼)	ਮਗਰੂਰ, ਅਭਿਮਾਨੀ।
ਖੁਦਪਰਸਤੀ	(ਫ਼)	ਘੁਮੰਡ।
ਖੁਦਬਖੁਦ	(ਫ਼)	ਆਪਣੇ ਆਪ, ਬਿਨਾ ਕਹੇ, ਬਿਨਾ ਕੀਤੇ।
ਖੁਦਕਾਸ਼ਤ	(ਫ਼)	ਉਹ ਭੋਇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਖੁਦ ਖੇਤੀ ਕਰੇ।
ਖੁਦਕਾਰ	(ਫ਼)	ਸਵੈਚਾਲਕ।
ਖੁਦਕੁਬੀ	(ਫ਼)	ਸਵੈ ਹੱਤਿਆ।
ਖੁਦਦਾਰ	(ਫ਼)	ਗ਼ੈਰਤਮੰਦ, ਰੱਖ ਰਖਾਓ ਵਾਲਾ, ਸਵੈਮਾਨ ਵਾਲਾ।
ਖੁਦਦਾਰੀ	(ਫ਼)	ਗ਼ੈਰਤ, ਸਵੈਮਾਨ।
ਖੁਦਨੁਮਾ	(ਫ਼)	ਥੇਖੀ ਮੋਰ, ਸਵੈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਖੁਦਨੁਮਾਈ	(ਫ਼)	ਥੇਖੀ, ਖੁਦ ਪਸੰਦੀ, ਸਵੈ ਦਿਖਾਵਾ।
ਖੁਦਮੁਖਤਾਰ	(ਅਫ਼)	ਸੁਤੰਤਰ, ਆਜ਼ਾਦ, ਬਾਇਸਤਿਆਰ।
ਖੁਦਮੁਖਤਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਆਜ਼ਾਦੀ।
ਖੁਦਾ	(ਫ਼)	ਰੱਬ, ਮਾਲਿਕ।
ਖੁਦਾਨਮਾਸਤਾ	(ਫ਼)	ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ।
ਖੁਦਾਵੰਦ	(ਫ਼)	ਮਾਲਿਕ, ਸਾਹਿਬ, ਰੱਬ।
ਖੁਦਾਈ	(ਫ਼)	ਰੱਬ ਦਾ, ਰੱਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਦੁਨੀਆ, ਜਹਾਨ।

ਖੁਦਾਦਾਦ	(ਫ਼)	ਰੱਬ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ, ਕੁਦਰਤੀ।
ਖੁਦਾਯਾ	(ਫ਼)	ਹੇ ਰੱਬਾ, ਐ ਖੁਦਾ।
ਖੁਦੀ	: (ਫ਼)	ਅਭਿਮਾਨ, ਗਰੁਰ।
ਖੁਨਕ	(ਫ਼)	ਸੀਤ, ਠੰਡਾ, ਸਰਦ।
ਖੁਨਕੀ	(ਫ਼)	ਸਰਦੀ, ਠੰਡਕ।
ਖੁਡਤਾ	(ਫ਼)	ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ।
ਖੁਡੀਆ	(ਫ਼)	ਕੂਪਤ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ।
ਖੁਮ	(ਫ਼)	ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਮਟਕਾ।
ਖੁਮਾਰ	(ਅ)	ਨਬਾ, ਮਸਤੀ, ਨਬੇ ਦੀ ਟੋਟ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਸਿਰ ਪੀੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੱਬ ਪੈਰ ਟੁੱਟਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਾਲਤ। ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਖੁਮਾਰ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਖੁਰਸੰਦ	(ਫ਼)	ਖੁਸ਼, ਪ੍ਰਸੰਨ।
ਖੁਰਦ	(ਫ਼)	ਨਿੱਕਾ, ਛੋਟਾ।
ਖੁਰਦ	(ਫ਼)	ਚੱਖਣਾ, ਖਾਣਾ।
ਖੁਰਦ ਖੁਰਦ	(ਫ਼)	ਭਾਬਨ, ਖਾਣਾ ਉਡਾਣਾ, ਖਿਆਨਤ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ।
ਖੁਰਮ	(ਫ਼)	ਖੁਸ਼, ਪ੍ਰਸੰਨ।
ਖੁਰਸ਼ੀਦ	(ਫ਼)	ਸੁਰਜ।
ਖੁਰਮਾ	(ਫ਼)	ਖਜੂਰ, ਫੂਹਾਰਾ, ਖਜੂਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਇਕ ਮਿਠਾਈ।
ਖੁਰਾਕ	(ਫ਼)	ਖਾਣਾ, ਭੋਜਨ, ਰਸਦ, ਦਵਾ ਦੀ ਉਹ ਮਿਕਦਾਰ ਜਿਹੜੀ ਇਕ ਵਾਰ ਲਈ ਜਾਵੇ।
ਖੁਰਾਫ਼ਾਤ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖੁਰਾਫ਼ਾਤ, ਬੇਹੁਦਾ ਗੱਲਾਂ, ਬਕਵਾਸ।
ਖੁਲਦ	(ਅ)	ਬਹਿਸ਼ਤ, ਜੰਨਤ, ਸਵਰਗ।
ਖੁਲਾਅ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਖੁਲਾਅ।
ਖੁਲਾਸਾ	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਧੀਆ ਭਾਗ, ਨਿਚੋੜ, ਸੰਖੇਪ।
ਖੁਲੂਸ	: (ਅ)	ਪਾਕ ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਸੱਚੀ ਦੋਸਤੀ ਜਾਂ ਅਪਣੱਤ।
ਖੁਵਾਰਿਸ਼	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖੁਵਾਰਿਸ਼।
ਖੂ	: (ਫ਼)	ਆਦਰ, ਮਸਲਤ।

ਖੁਨਖਾਰ, ਖੁੱਖਾਰ	(ਫ਼)	ਹੱਤ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਚਾਲਿਮ।
ਖੁਨ	(ਫ਼)	ਹੱਤ, ਲਹੂ, ਕਤਲ।
ਖੁਨਬਹਾ	(ਫ਼)	ਖੁਨ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਉਹ ਧਨ ਰਾਬੀ ਜਿਹੜੀ ਮਕਤੂਲ ਦੇ ਵਾਹਿਸ ਖੁਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਲੈਣ।
ਖੁਨਖਵਾਰ	(ਫ਼)	ਦੇਖੋ ਖੁੱਨਖਾਰ, ਖੁੱਖਾਰ।
ਖੁਨੀ	(ਫ਼)	ਥਾਹਿਲ, ਚਾਲਿਮ।
ਖੁਬ	(ਫ਼)	ਵਧੀਆ, ਸੁੰਦਰ, ਨਫੀਸ।
ਖਬਸੂਰਤ	(ਅਫ਼)	ਸੁੰਦਰ, ਸੁਹਣਾ।
ਖੁਬਸੂਰਤੀ	(ਅਫ਼)	ਹੁਸਨ, ਸੁੰਦਰਤਾ, ਸੁਹੱਪਣ।
ਖੁਬਾਂ	(ਫ਼)	ਖੁਬ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਬਹੁਤੇ ਮਹਿਬੂਬ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵਚਨ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।
ਖਬਾਨੀ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਖੁਬੀ	(ਫ਼)	ਖੁਬਸੂਰਤੀ, ਹੁਨਰ, ਕਮਾਲ, ਗੁਣ, ਵਡਿਆਈ।
ਖੈਮਾ	(ਅ)	ਭੰਬੂ, ਭੇਰਾ।
ਖੈਰ	(ਅ)	ਭਲਾਈ, ਬਰਕਤ, ਨੇਕੀ, ਸਲਾਮਤੀ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ।
ਖੈਰ ਅੰਦੇਸ਼	(ਫ਼)	ਭਲਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਮਿਰਖਾਹ, ਸੁਫਚਿੰਤਕ।
ਖੈਰਸੱਲਾ	(ਅ)	ਮਿਰੀਅਤ, ਸੁਖ ਬਾਂਗੀ।
ਖੈਰਖਾਹ	(ਫ਼)	ਭਲਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ।
ਖੈਰਖਾਹੀ	(ਫ਼)	ਭਲਾ ਲੋਚਣਾ।
ਖੈਰਆਬਾਦ (ਖੈਰਬਾਦ):	(ਫ਼)	ਜੁਦਾਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਰੱਬ ਭਾਖਾ।
ਖੈਰਾਤ	(ਅ)	ਖੈਰ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਦਾਨ, ਸਦਕਾ।
ਖੈਰਾਤੀ	(ਅਫ਼)	ਦਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਮੁਫ਼ਤ ਦਾ।
ਖੈਰੀਅਤ	(ਅ)	ਸਲਾਮੀ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਭਲਾਈ ਸੁਖ।
ਖੌਫ਼	(ਫ਼)	ਭਰ, ਭੈ, ਦਹਿਸ਼ਤ, ਹੌਲ।

ਗ

ਗਬ	(ਫ਼)	ਬੇਹੋਸ਼ੀ, ਮੂਰਛਾ।
ਗਬਰ	(ਫ਼)	ਚੱਕਰ, ਦੌਰਾ, ਫੇਰਾ ਤੌਰਾ।
ਗਬਬ	(ਅ)	ਮਿਆਨਤ, ਨਾਜਾਇਬ ਬਬਜ਼ਾ, ਦੱਬ ਨੈਣਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ।
ਗਬਰੀ	(ਫ਼)	ਗਬਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲ਼ੀ, ਫਿਰਨੇ ਵਾਲ਼ੀ, ਬੇਸਥਾ।
ਗਬੀ	(ਫ਼)	ਬੇਹੋਸ਼ੀ।
ਗਛ	(ਫ਼)	ਤਿੰਨ ਭੁੱਟ ਜਾਂ ਛੱਤੀ ਇੰਚ ਦਾ ਨਾਪ, ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕ ਭਾਗ।
ਗੰਜ	(ਫ਼)	ਮਜ਼ਾਨਾ, ਢੇਰ।
ਗਜ਼ਕ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮਿਠਾਈ, ਗੱਚਕ।
ਗਜ਼ਬ	(ਅ)	ਬਹਿਰ, ਗੁੱਸਾ, ਬਹੁਤ, ਬੇਹੱਦ।
ਗਜ਼ਲ	(ਅ)	ਭੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਇਸ਼ਕੀਆਂ ਦੀ ਉਂਦਰਤਾ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਕਰਨੀ। ਬਾਵਿ ਦੀ ਇਕ ਵੰਨਗੀ।
ਗਜ਼ਾ	(ਅ)	ਖ਼ੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ।
ਗਜ਼ਾਲ	(ਅ)	ਹਿਰਨੋਟਾ।
ਗੰਦ	(ਫ਼)	ਸਫ਼ਹਾਂਦ, ਬਦਬੂ, ਰੁੜਾ, ਮਰਾਬ ਚੀਜ਼।
ਗੰਦਮ	(ਫ਼)	ਕਣਕ।
ਗਦਰ	(ਅ)	ਬਗ਼ਾਵਤ, ਰਹੱਲ।
ਗੰਦਗੀ	(ਫ਼)	ਬਦਬੂ, ਸਜ਼ਾਣ, ਨਾਪਾਕੀ।
ਗਦਾ	(ਫ਼)	ਫ਼ਕੀਰ, ਮੰਗਤਾ, ਡਿਖਾਰੀ।
ਗੰਦਾ	: (ਫ਼)	ਮੇਲਾ, ਬਦਬੂਦਾਰ, ਨਾਪਾਕ, ਅਖ਼ੁੱਧ।
ਗੱਦਾਰ	(ਅ)	ਬੇਵਫ਼ਾ, ਦੇਸ ਧ੍ਰੋਗੀ।

ਗੱਦਾਰੀ	(ਅ)	ਬੇਵਫ਼ਾਈ, ਮੁਲਕ ਦੁਬਮਣੀ।
ਗਨੀ	(ਅ)	ਧਨੀ, ਅਮੀਰ, ਦੌਲਤਮੰਦ।
ਗਨੀਮ	(ਅ)	ਵੈਰੀ, ਲੁਟੇਰਾ।
ਗਨੀਮਤ	(ਅ)	ਮੁਫ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਵਸਤੂ, ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ, ਕਦਰ ਯੋਗ, ਵਧੀਆ।
ਗਨੂਦਗੀ	(ਭ)	ਉੱਘ, ਖੁਮਾਰ, ਨੀਂਦ, ਨਸ਼ਾ।
ਗਫ਼ਲਤ	(ਅ)	ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਗਲਤੀ।
ਗੱਫ਼ਾਰ	(ਅ)	ਵੱਡਾ ਬਖ਼ਸ਼ਣਹਾਰ, ਭਾਵ ਰੱਬ।
ਗਫ਼ੂਰ	(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਣਹਾਰ, ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਨਾਂ।
ਗਬਨ	(ਅ)	ਖੁਰਦ ਖੁਰਦ, ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਖ਼ਿਆਨਤ, ਦਗ਼ਬਾਜ਼ੀ।
ਗਮ	(ਅ)	ਦੁੱਖ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਸਦਮਾ।
ਗਮਖ਼ਾਰ	(ਅਫ਼)	ਹਮਦਰਦ, ਸਹਾਨੁਭੂਤੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕ।
ਗਮਖ਼ਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਵਿਚ ਸਾਥ, ਐਥੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣਾ।
ਗਮਗੁਸਾਰ	(ਅਫ਼)	ਹਮਦਰਦ।
ਗਮਗੀਨ	(ਅਫ਼)	ਉਦਾਸ।
ਗਮਜ਼ਾ	(ਅ)	ਅੱਖ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਨਾਜ਼, ਨਖ਼ਰਾ।
ਗਮੀ	(ਅਫ਼)	ਮਾਤਮ।
ਗਯੂਰ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਭੀਰਤ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਸਿਫ਼ਤੀ ਨਾਂ, "ਰੱਬ ਗਯੂਰ ਆਹਾ ਸਤਰਾਣਾ, ਭੰਨ ਜੋ ਦੇਂਦਾ ਮਾਣਾ।" (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਚੁਲ੍ਹੇਖਾ, ਕ੍ਰਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ)।
ਗਰਕ	(ਅ)	ਫੁੱਫਾ ਹੋਇਆ, ਮਗਨ।
ਗਰਜ਼	(ਅ)	ਮਤਲਬ, ਲੋੜ।
ਗਰਜ਼ਮੰਦ	(ਅਫ਼)	ਲੋੜਵੰਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਅਟਕਿਆ ਹੋਵੇ।
ਗਰਦ	(ਫ਼)	ਘੱਟਾ, ਧੁਲ।
ਗਰਦਿਬ	(ਫ਼)	ਚੱਕਰ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਦਨਸੀਬੀ।
ਗਰਦਨ	(ਫ਼)	ਗਲਾ, ਧੋਣ।

ਕਰਬ	:	(ਅ)	ਪੱਛਮ, ਸੂਰਜ ਦੇ ਅਸਰ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਕਰਮ		(ਫ)	ਤੱਤਾ, ਤੇਜ਼, ਨਾਰਾਜ਼।
ਕਰਮਜੋਬੀ		(ਫ)	ਤਪਾਕ, ਨਿੱਘ, ਜੋਸ਼, ਕੋਸ਼ਿਸ਼, ਬੋਕ।
ਕਾਰਕਾਬ		(ਅਫ)	ਫੁੱਝਾ ਪਾਣੀ, ਤੰਬਰ, ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ।
ਕਰਦੂ		(ਫ)	ਆਕਾਸ਼।
ਗਰਮੀ	:	(ਫ)	ਨਿੱਘ, ਤੇਜ਼ੀ, ਕਾਮ, ਇਕ ਗੁਪਤ ਰੋਗ।
ਗਰਾਰਾ	:	(ਫ)	ਹਲਕ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਗਲ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਢਿੱਲਾ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ।
ਗਰਿਫਤ		(ਫ)	ਪਕੜ।
ਗਰਿਫਤਾਰੀ		(ਫ)	ਬੰਦੀ, ਕੈਦੀ।
ਗਰੀਬ	:	(ਅ)	ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ, ਮਗਨ।
ਗਰੀਬ	:	(ਅ)	ਨਿਰਧਨ, ਪਰਦੇਸੀ, ਅਜੀਬ, ਨਾਦਿਰ ਚੀਜ਼।
ਗਰੀਬ ਖਾਨਾ	:	(ਅਫ)	ਭੋਂਪੜੀ, (ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ), ਆਪਣਾ ਘਰ।
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼		(ਅਫ)	ਗਰੀਬ ਪਰਵਰ, ਗਰੀਬਾਂ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਗਰੀਬ ਪਰਵਰ	:	(ਅਫ)	ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਗਰੀਬੀ	:	(ਅਫ)	ਨਿਰਧਨਤਾ।
ਗਰੀਬੁਨਵਰਨ	:	(ਅ)	ਪਰਦੇਸੀ, ਮੁਸਾਫਿਰ।
ਗਰੂਬ	:	(ਅ)	ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਚੰਨ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ।
ਗਰੂਰ	:	(ਅ)	ਘੁਮੰਡ, ਆਕੜ, ਫ਼ਖਰ।
ਗਰੇਬਾਨ	:	(ਫ)	ਯਨਾਵਾਂ, ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਜਿਹੜਾ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਹੇਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਾਤੀ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਗਰੇਬਾਨ ਵਿਚ ਵਾਤੀ ਮਾਰ ਕੇ ਦੇਖ। "ਵਿੱਚ ਗਰੇਬਾਂ ਵੇਖੀ ਯੂਸਫ, ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਕੁਝ ਗਵਾਇਆ।" (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਜ਼ਲੈਖ਼ਾ-ਕ੍ਰਿਤ ਆਡਿਓ ਬਰਖ਼ਰਦਾਰ।
ਗੁਰੋਹ	:	(ਫ)	ਟੋਲੀ।
ਗਲਤ	:	(ਅ)	ਨਾਦਰੁਸਤ, ਖੇਟਾ, ਭੁਥਾਂ।
ਗਲਤਾਨ	:	(ਫ)	ਭਿਗਦਾ ਚਹਿੰਦਾ, ਮਸਤ।
ਗਲਬਾ	:	(ਅ)	ਤਾਰੂ ਹੋਣਾ, ਬੜ੍ਹਤ।

ਗੱਲਾ	(ਫ)	ਅਨਾਜ, ਪੈਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸੰਦੂਕਚੀ।
ਗਲਾਜ਼ਰ	(ਅ)	ਗੰਦਗੀ, ਭਾੜਾਪਣ, ਮਲਮੂਤਰ।
ਗਲੀਜ਼	(ਅ)	ਨਾਪਾਕ, ਗਾੜਾ, ਗੰਦਾ।
ਗਲੂ	(ਫ)	ਗਲ, ਹਲਕ।
ਗਲੂਬੰਦ	(ਫ)	ਗਲ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਉਨੀ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪਟਕਾ।
ਗੁਲੇਲ	(ਫ)	ਧਨੁਸ, ਬਮਾਨ।
ਗਲੋਲਾ	(ਫ)	ਗੁਲੇਲ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੋਲੀ ਵੱਟੀ ਆਦਿ।
ਗਵਾਹੀ	(ਫ)	ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਹਦੀ ਡਰਨ ਵਾਲਾ।
ਗਵਾਹੀ	(ਫ)	ਬਾਹਦਰ, ਬਾਹਦੀ, ਗਵਾਹ ਦਾ ਬਿਆਨ।
ਗਵਾਹੀ	(ਫ)	ਸਹਿਣਯੋਗ, ਮਨ ਪਸੰਦ।
ਗਾਇਬ	(ਅ)	ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ।
ਗਾਜ਼ਾ	(ਫ)	ਸੁਰਮੀ ਪੇਂਡਰ, ਵਟਣਾ।
ਗਾਜ਼ੀ	(ਅ)	ਕਾਫ਼ਰਾਂ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਗਾਡਲ	(ਅ)	ਸੁਸਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਮਬਰ, ਗਾਡਲਰ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ।
ਗਾਰ	: (ਅ)	ਗੁਫਾ।
ਗਾਰਰ	(ਅ)	ਲੁੱਟ ਖੋਹ, ਰਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ।
ਗਾਰਰਗਰੀ	(ਅਫ)	ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਮਾਰ ਧਾੜ।
ਗਾਲਿਬ	(ਅ)	ਡਾਰੂ, ਜੇੜੂ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ।
ਗਾਲੀਚਾ	(ਫ)	ਉਨੀ ਵਿਛੋਣਾ, ਕਾਲੀਨ।
ਗਿਆਹ	(ਫ)	ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਇਹ ਘਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਗਿਜ਼ਾ	(ਅ)	ਮੁਰਾਕ, ਖਾਣਾ, ਭੋਜਨ, ਦੇਖੋ, ਗਾਜ਼ਾ।
ਗਿਰਦ	(ਫ)	ਦੁਆਲੇ, ਅਸ-ਪਾਸ।
ਗਿਰਦਾਬ	(ਫ)	ਡੰਵਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਚੱਕਰ।
ਗਿਰਦਾਵਰ	: (ਫ)	ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਲਕਿਆਂ ਦਾ ਅਲਸਰ, ਰਸ਼ਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ।
ਗਿਰਦਾਵਰੀ	: (ਫ)	ਨਿਗਰਾਨੀ, ਕਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਖੇਤ੍ਰ, ਗਿਰਦਾਵਰ ਦਾ ਪਦ।

ਗਿਰਾਂ	(ਫ)	ਮਹਿੰਗਾ, ਭਾਰੀ, ਨਾਪਸੰਦ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ।
ਗਿਰਹਾ	(ਫ)	ਗੰਢ, ਜੇਬ, ਗਢ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਭਾਗ।
ਗਿਰਾਨੀ	(ਫ)	ਮਹਿੰਗਾਈ, ਬੋਝ।
ਗਿਰਾਮੀ	(ਫ)	ਬਹੁਤ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਆਦਰਯੋਗ।
ਗਿਰੀਆ	(ਫ)	ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ।
ਗਿਲ	(ਫ)	ਗਾਰਾ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ, ਕਿੱਚੜ।
ਗਿਲਾ	(ਫ)	ਉਲਾਹਮਾ, ਬਿਕਾਇਤ।
ਗਿਲਾਫ਼	(ਅ)	ਛਾਤ੍ਰ, ਸਿਰਹਾਣੇ ਆਦਿ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕੱਪੜਾ।
ਗੀਦੀ	(ਫ)	ਬੇਇੱਛਤ, ਭੈੜਾ, ਮੁਰਖ, ਡਰੂ, ਬੁਜਦਿਲ।
ਗੀਬਰ	(ਅ)	ਚੁਗਲੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਝੁਰਾ ਬਹਿਣਾ, ਬਦਗੋਈ।
ਗੁਸਲ	(ਅ)	ਇਸ਼ਨਾਨ, ਨਹਾਣਾ।
ਗੁਸਲਖਾਨਾ	(ਅਫ)	ਨਹਾਣੇ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਥਾਬਰੂਮ।
ਗੁਸਰਾਖ	(ਫ)	ਬੇਅਦਬ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਖੁਮੰਛੀ, ਸ਼ਰੀਰ।
ਗੁਸਰਾਖੀ	(ਫ)	ਬੇਅਦਬੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ।
ਗੁੱਸਾ	(ਅ)	ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਕ੍ਰੋਧ।
ਗੁੰਗ	(ਫ)	ਗੁੰਗਾ।
ਗੁੰਢਾ	(ਫ)	ਭੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ, ਬਗੂਝਾ, ਅਣਖਿੜਿਆ ਭੁੱਲ।
ਗੁਜਬਰਾ	(ਫ)	ਬੀਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਗੁਜਰ	: (ਫ)	ਰਾਹ, ਰਸਾਈ, ਗੁਜਾਰਾ।
ਗੁਜਰਗਾਹ	: (ਫ)	ਲਾਘਾ, ਰਾਹ।
ਗੁੰਜਾਇਸ਼	(ਫ)	ਸਮਾਈ, ਥਾਂ, ਬਚਤ, ਲਾਭ।
ਗੁਜਾਰ	(ਫ)	ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਗੁਜ਼ਾਰਾ	: (ਫ)	ਨਿਬਾਹ, ਗੁਜਰ ਬਸਰ, ਦਿਨ ਕਟੀ।
ਗੁਜ਼ਾਰਿਸ਼	: (ਫ)	ਬੇਨਤੀ, ਬਿਆਨ, ਅਰਜ਼।
ਗੁਨਾਹ	: (ਫ)	ਧਰਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ, ਪਾਪ, ਕਸੂਰ।
ਗੁਨਾਹਕਾਰ	: (ਫ)	ਪਾਪੀ ਬਦਕਾਰ।
ਗੁਨੀਆ	: (ਫ)	ਗੁਨੀਆਂ ਰਾਜ ਮਿਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ ਜਿਸ

		ਦੁਆਰਾ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੇਧ ਟੇਢ ਪਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਗੁਡਰਗੁ	(ਫ਼)	ਸੰਵਾਦ, ਬਾਤ ਚੀਤ, ਬੋਲ ਚਾਲ।
ਗੁਡਰਾਰ	(ਫ਼)	ਬਾਤ ਚੀਤ।
ਗੁੱਡਾਰ	(ਅ)	ਬਖ਼ਬਟਹਾਰ, ਹੱਥ ਦਾ ਇਕ ਸਿਫ਼ਤੀ ਨਾਂ।
ਗੁੱਬਦ	(ਫ਼)	ਗੋਲ ਛੱਤ, ਬੁਰਜ।
ਗੁਬਾਰ	(ਅ)	ਘੱਟਾ, ਧੂਲ, ਰੰਜ।
ਗੁਮ	(ਫ਼)	ਖੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੈਰਾਨ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ।
ਗੁਮਰਾਹ	(ਫ਼)	ਰਾਹ ਤੋਂ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਆਵਾਰਾ।
ਗੁਮਰਾਹੀ	(ਫ਼)	ਬੇਰਾਹੀ, ਬੇਦੀਨੀ।
ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ	(ਫ਼)	ਕਾਰਿੰਦਾ।
ਗੁਮਾਨ	(ਫ਼)	ਵਿਚਾਰ, ਖ਼ਿਆਲ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਵਹਿਮ।
ਗੁਰਜ਼	(ਫ਼)	ਗਦਾ, ਇਕ ਸ਼ਸਤਰ।
ਗੁਰਬਤ	(ਅ)	ਮੁਸਾਫ਼ਿਰੀ, ਖੋਵਤਨੀ, ਗ਼ਰੀਬੀ।
ਗੁਰਦਾ	(ਫ਼)	ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਇਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੰਗ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੂਰਰ ਛਟਦਾ ਹੈ। ਹੋਸਲਾ।
ਗੁਰਬਾ	(ਅ)	ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਗੁਰੇਜ਼	(ਫ਼)	ਨੌਸਟਾ, ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਪ੍ਰਹੇਜ਼, ਬਚਣਾ, ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ।
ਗੁੱਲ	(ਫ਼)	ਭੁੱਲ, ਦੀਵੇ ਦੀ ਖੌਤੀ ਦਾ ਜਲਿਆ ਭਾਗ।
ਗੁਲਸਤਾਨ	(ਫ਼)	ਬਾਗ਼, ਭੁਲਵਾਈ।
ਗੁਲਬਨ	(ਫ਼)	ਬਾਗ਼, ਭੁਲਵਾਈ।
ਗ਼ਲਕ	(ਅ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਗੋਲਕ ਹੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗੋਲਕ ਕਹਿ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।
ਗੁਲਕੰਦ	(ਫ਼)	ਇਕ ਦਵਾ।
ਗੁਲਗਬਤ	(ਫ਼)	ਚਮਨ ਦੀ ਸੈਰ।
ਗੁਲਦਸਤਾ	(ਫ਼)	ਭੁੱਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਡਾ।
ਗੁਲਬਦਨ	(ਅਫ਼)	ਭੁੱਲ ਵਾਂਗ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਾਲਾ।
ਗੁਲਚੀ	(ਫ਼)	ਭੁੱਲ ਭੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਲੀ।

ਗੁਲਚਾਰ	(ਫ)	ਬਾਗ਼, ਫੁਲਵਾੜੀ।
ਗੁਲਦਾਨ	(ਫ)	ਫੁੱਲਦਾਨ, ਗੁਲਦਸਤਾ, ਸਜਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਛਾਂਡਾ।
ਗੁਲਨਾਰ	(ਫ)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਫੁੱਲ, ਇਹ ਅਨਾਰ ਕਲੀ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਗੁਲਭਾਮ	: (ਫ)	ਫੁੱਲ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗਾ।
ਗੁਲਮਾਨ	(ਅ)	ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ, ਨਵਯੁਵਕ ਮੁੰਡੇ, ਜੰਨਰ ਦੇ ਯੁਵਕ ਸੇਵਾਦਾਰ।
ਗੁਲਾਬ	: (ਫ)	ਇਕ ਫੁੱਲ।
ਗੁਲਾਮ	(ਅ)	ਮੁੰਡਾ, ਖੁਰ ਖਰੀਦ ਨੌਕਰ, ਬੰਦਾ, ਅਧੀਨ।
ਗੁਲਾਬੀ	(ਫ)	ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ ਹਲਕੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ, ਬਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ।
ਗੁਲਾਮੀ	(ਅਫ)	ਕੈਦ, ਬੰਦਗੀ, ਪਰਅਧੀਨਗੀ।
ਗੋਸ਼ੁ	(ਫ)	ਝੁਲਝ, ਲਿਟ, ਅਲਕਾ।
ਗੀਬ	: (ਅ)	ਸਖ਼ਤ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ।
ਗੀਰ	: (ਅ)	ਓਪਰਾ, ਅਨੋਭਝ, ਅਜਨਬੀ, ਰਕੀਬ।
ਗੀਰਹਾਜ਼ਰ	: (ਅਫ)	ਗਾਇਬ, ਉਝਲ
ਗੀਰਤ	: (ਫ)	ਸ਼ਰਮ, ਹਿਆ, ਅਣਖ।
ਗੀਰ ਮਨਬੂਲਾ	: (ਅ)	ਉਹ ਸੰਪਤੀ ਜਿਹੜੀ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਾ ਲਿਜਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਝਮੀਨ ਮਕਾਨ ਆਦਿ।
ਗੀਰ ਆਬਾਦ	(ਅਫ)	ਵੀਰਾਨ, ਉਜਾੜ, ਥੰਜਰ।
ਗੀਰ ਜਾਨਿਬਦਾਰ	(ਅਫ)	ਨਿਰਪੱਖ, ਤਟੈਸ਼ਰ।
ਗੀਰ ਚੁੰਮੇਵਾਰ	(ਅਫ)	ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਗੀਰ ਮੁਮਕਿਨ	(ਅ)	ਅਸੰਭਵ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ।
ਗੀਰ ਮੁਰੂਸੀ	: (ਅਫ)	ਉਹ ਜਿਹੜੀ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈ ਹੋਵੇ।
ਗੀਰ ਬਾਜਿਬ	(ਅ)	ਗਲਤ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਰੁਧ।
ਗੋਬ	: (ਫ)	ਕੰਨ।
ਗੋਬਰ	: (ਫ)	ਮਾਸ
ਗੋਬਵਾਰਾ	(ਫ)	ਕੰਨਾਂ 'ਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਲਿਖੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਸੰਖੇਪ, ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਹ ਮਰਲਾਅ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮਕਤਾਅ ਦੇ ਬਾਅਦ

ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ।

ਗੋਬਾ	(ਫ)	ਬੋਟਾ, ਖੁੰਜਾ, ਤਨਹਾਈ, ਇਥਾਂਤ, ਪਾਸਾ।
ਗੋਬਾ ਨਸੀਨੀ	(ਫ)	ਇਥਾਂਤ ਵਿਚ ਵਿਚਰਨਾ, ਵੱਖਰਾ ਰਹਿਣਾ।
ਗੋਗਾ	(ਫ)	ਗੋਗਾ, ਬੇਰ, ਰੋਲਾ, ਹੁੱਲੜ।
ਗੋਰਾ	(ਫ)	ਝੁੱਬਕੀ।
ਗੋਰਾ ਮੋਰ	(ਫ)	ਝੁੱਬਕੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਡਬੋਲੀਆ।
ਗੋਰ	(ਫ)	ਕਬਰ, ਮਜ਼ਾਰ।
ਗੋਸ	(ਅ)	ਰੱਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਇਕ ਦਰਜਾ, ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਇਆ।
ਗੋਹਰ	(ਫ)	ਮੋਤੀ ਸਵਾਹਰ, “ਹੁਸਨ, ਚੁਆਨੀ, ਤਖ਼ਤ, ਨਬੂਵਤ, ਔਲਖਾਸੇ ਚਾਰੇ, ਯੁੱਸਫ ਨੂੰ ਰੱਬ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ, ਦਮਦਮ ਰੱਬ ਚਿਤਾਰੇ। (ਕਿੱਸਾ ਯੂਸਫ ਚੁਲੈਖਾ, ਕਿਤ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਬਰਖ਼ਰਦਾਰ)
ਗੋ■	(ਅ)	ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ, ਮਬਰਗੀਰੀ।
ਗੋਰ ਰਲਵ	(ਅ)	ਧਿਆਨ ਯੋਗ, ਸੋਚੇ ਜਾਣ ਲਾਇਕ।

ਚਸਮ	:	(ਫ)	ਨੇਤਰ, ਅੱਖ, ਨੈਣ।
ਚਸਮਦੀਵ		(ਫ)	ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੋਕੇ ਦਾ ਗਵਾਹ।
ਚਸਮ ਪੱਥੀ		(ਫ)	ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਦਿੱਖ ਕਰਨਾ, ਦੇਖ ਕੇ ਟਾਲ ਜਾਣਾ, ਅਣਦੇਖਿਆ ਕਰ ਦੇਣਾ।
ਚਸਪਾ	:	(ਫ)	ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ।
ਚਸਮਾ	:	(ਫ)	ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੋਮਾ, ਐਨਕ।
ਚਹਾਰਮ	:	(ਫ)	ਚੌਥਾਈ, ਚੌਥਾ, ਚੌਥਾ ਭਾਗ।
ਚਹਿਰਾ		(ਫ)	ਮੁੱਖੜਾ, ਸੁਰਤ।
ਚਹਿਨਾਮ		(ਫ)	ਚਾਲੀਵਾਂ, ਚਾਲੀਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਛਾਤਿਹਾ।
ਚਕੰਦਰ	:	(ਫ)	ਇਕ ਸਬਜ਼ੀ ਦਾ ਨਾਂ।
ਚਕਮਾਕ		(ਫ)	ਚਿਕਮਕ, ਉਹ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਲਕਾਉਣ ਨਾਲ ਅੱਗ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਚੁੰਗਲ		(ਫ)	ਪੰਜਾ, ਮੁੱਠੀ, ਹੱਥ।
ਚੰਦ		(ਫ)	ਕੁਝ, ਥੋੜ੍ਹੇ।
ਚੰਚਾ		(ਫ)	ਉਹ ਧਨ ਭਾਈ ਜਿਹੜੀ, ਵਿਭਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜ ਲਈ ਜਮਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
ਚੰਦਾਵਲ		(ਫ)	ਸੈਨਾ ਦੀ ਉਹ ਟੁਕੜੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸੈਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਟੁਕੜੀ ਨੂੰ ਹਰਾਵਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਚਨਾਰ		(ਫ)	ਇਕ ਬੋਝਲ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੰਜਿਆਂ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਚਪਾੜੀ	:	(ਫ)	ਭੁਲਕਾ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ, ਪਰਲੀ ਰੋਟੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਤਵੇ

‘ਤੇ ਪਕਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਚਮਨ	(ਫ)	ਫੁਲਵਾੜੀ, ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਹਰਿਆਵਲ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਹੋਣ।
ਚਮਚਾ	(ਫ)	ਡੋਈ, ਪਤਲਾ ਡੋਜਨ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸੰਦ।
ਚਰਖ	(ਫ)	ਘੁਮਾਰ ਦਾ ਚੱਕ, ਚੱਕਰ, ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਆਕਾਸ਼, ਖਰਾਦ, ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਥਾਜ਼।
ਚਰਬ ਜੁਥਾਨ	(ਫ)	ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਚਾਪਲੂਸ।
ਚਰਮ	(ਫ)	ਚੰਮ, ਚਮੜਾ, ਖੱਲ, ਪੌੜੀ।
ਚਰਖਾ	(ਫ)	ਸੂਟ ਕੱਤਣ ਦਾ ਸੰਦ।
ਚਰਬਾ	(ਫ)	ਖਾਕਾ, ਹੁਬਹੂ, ਨਕਲ।
ਚਰਬੀ	(ਫ)	ਚਿਕਨਾਈ, ਜਿਹੜੀ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਮਾਸ ‘ਤੇ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਚਰਾਗ	(ਫ)	ਦੀਪਕ, ਦੀਵਾ, (ਖੁਸ਼ ਬੋਲੇ ਵਜੋਂ-ਪੁੱਤਰ)।
ਚਰਾਗਾਂ	(ਫ)	ਬਹੁਤੇ ਚਿਰਾਗਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਿਆਂ ਜਲਣਾ, ਦੀਪ ਮਾਲਾ।
ਚਰਾਗਾਹ	(ਫ)	ਚਰਾਦ, ਘਾਹ ਦਾ ਮੈਦਾਨ।
ਚਰਾਗੀ	(ਫ)	ਉਹ ਧਨ ਰਾਬੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿਸੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਮਜ਼ਾਰ ‘ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।
ਚਰਿੰਦਾ	(ਫ)	ਚਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਨਵਰ।
ਚੱਲ੍ਹਾ	(ਫ)	ਚਰਾ ਦਾ ਚਾਲੀਵੇਂ ਦਿਨ ਨਹਾਉਣਾ, ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਜ।
ਚਾਬਨੀ	(ਫ)	ਬੀਰਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਦਾ ਤਾਰ।
ਚਾਹ	(ਫ)	ਖੂਹ।
ਚਾਹੀ	(ਫ)	ਬਾਰਾਨੀ ਦਾ ਉਲਟ, ਖੂਹ ਨਾਲ ਸਿੱਜੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭੋਇ।
ਚਾਕ	(ਫ)	ਕੋਟਿਆ ਜਾਂ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਟਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮੋਰੀ (ਕਾਜ)।
ਚਾਕਰੀ	:	(ਫ) ਨੇਕਰੀ, ਸੇਵਾਦਾਰੀ।
ਚਾਕਰ	:	(ਫ) ਨੇਕਰ, ਦਾਸ।
ਚਾਕੂ	(ਫ)	ਕਲਮ ਘੜਨ ਦਾ ਸੰਦ, ਤੇਜ਼ ਝਰੀ।

ਚਾਦਰ	(ਫ)	ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਵਿਛਾਉਣ ਦਾ ਵਸਤਰ।
ਚਾਪਲੋਸ	: (ਫ)	ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ।
ਚਾਪਲੋਸੀ	: (ਫ)	ਖੁਸ਼ਾਮਦ।
ਚਾਬੁਕ	(ਫ)	ਤੇਬ, ਫੁਰਤੀਲਾ, ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਬੋਰੜਾ।
ਚਾਬੁਕ ਦਸਤ	(ਫ)	ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਹੱਥ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਤੇਜ਼ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਵੇ।
ਚਾਬੁਕੀ	(ਫ)	ਚਲਾਕੀ, ਤੇਜ਼ੀ, ਫੁਰਤੀ, ਚੁਸਤੀ।
ਚਾਰ	(ਫ)	ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਇਕ, ਦੋ ਅਤੇ ਦੋ, ਇਹ ਚਹਾਰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਕਰਨ ਹੈ।
ਚਾਰਖਾਨਾ	(ਫ)	ਖਾਨੇਦਾਰ ਕੱਪੜਾ।
ਚਾਰਪਾਇਆ	(ਫ)	ਭੰਗਰ, ਪਸ਼ੂ।
ਚਾਰਪਾਈ	: (ਫ)	ਮੰਜਾ, ਮੰਜੀ, ਪਲੰਘ।
ਚਾਰਾ	: (ਫ)	ਤਦਬੀਰ, ਇਲਾਜ।
ਚਾਰਾ ਸਾਜ਼, ਚਾਰਾ ਗਰ:	(ਫ)	ਕੰਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਚਾਰਾ ਸਾਜ਼ੀ, ਚਾਰਾ ਗਰੀ	:(ਫ)	ਮੱਦਦ, ਇਲਾਜ।
ਚਾਲਾਕ	: (ਫ)	ਫੁਰਤੀਲਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਫਰੇਬੀ, ਮੱਕਾਰ।
ਚਾਲਾਕੀ	: (ਫ)	ਫੁਰਤੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਫੇਜ਼ੀ, ਮੱਕਾਰੀ, ਫਰੇਬ।
ਚਿਹਰਾ	: (ਫ)	ਮੁੱਖੜਾ, ਸੁਰਤ।
ਚਿਕ	(ਫ)	ਬਾਸ ਜਾਂ ਸਰਕੜੇ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਤੀਲੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਪਰਦਾ।
ਚਿਕਨ	(ਫ)	ਥੋਲ ਬੁਟਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ, ਕਸ਼ੀਦਾਕਾਰੀ।
ਚਿਨਮਚੀ	(ਫ)	ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਧੋਣ ਦਾ ਡਾਂਡਾ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਫੁਰਬੀ ਡਾਂਡਾ ਦੇ ਬਬਦ ਚਿਨਪਚੀ ਦਾ ਫ਼ਾਰਸੀ ਕਰਨ ਹੈ।
ਚਿੱਲਾ	(ਫ)	ਫਿਲਾ, ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਪਨੁੱਖ ਦੀ ਰਾਣ।
ਚਿੱਲੀ	(ਫ)	ਮੁਰਖ, ਬੇਵਕੂਫ਼, ਲੋਕ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੇਖ ਚਿੱਲੀ ਨਾਂ ਇਹੋ ਅਰਥ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ।
ਚੀ	: (ਫ)	ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਬਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਜ਼ਾਨਚੀ, ਮਸ਼ਾਲਚੀ, ਆਦਿ।

ਚੀਜ਼	■	ਵਸਤੂ, ਥੀ ਮਠਿਆਈ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਚੀਜ਼ੀ ਮਠਿਆਈ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੀ ਦਾ ਹੈ।
ਚੀਂਦਾ	(੬)	ਬੁਟਿਆ ਹੋਇਆ।
ਚੁਸਤ	(੬)	ਫੁਰਤੀਲਾ, ਚਲਾਕ, ਤੇਜ਼, ਦਲੇਰ।
ਚੁਸਤੀ	(੬)	ਫੁਰਤੀ, ਚਲਾਕੀ, ਦਲੇਰੀ।
ਚੁਕੰਦਰ	(੬)	ਇਕ ਤਰਕਾਰੀ।
ਚੁਗਲ	(੬)	ਚੁਗਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਲੁਟਰਾ ਬੰਦਾ।
ਚੁਬੱਚਾ	(੬)	ਖੂਹ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਜਮਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣਿਆ ਟੈਆ।
ਚੋਚਕ	(੬)	ਸੀਤਲਾ, ਇਕ ਝੋਂਗ।
ਚੋਗਾ	(੬)	ਲੰਬਾ ਸੀਤਾ ਝਕੀਰਾਂ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਲਿਬਾਸ।
ਚੋਬ	(੬)	ਲੱਕੜ, ਛੜੀ, ਲਾਠੀ, ਭੰਡਾ।
ਚੋਬਦਾਰ	(੬)	ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਕਿ ਭੰਡਾ ਲੈ ਕੇ ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਲਠੀਡ।
ਚੋਤਰਾ	(੬)	ਚੋਤਰਾ, ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਚਬੂਤਰਾ ਹੈ।
ਚੋਗਾਨ	(੬)	ਇਕ ਖੇਡ, ਪੋਲੋ, ਖੇਡ ਦਾ ਮੈਦਾਨ।

ਜ

ਜਾਅਲ	:	(ਅ)	ਨਕਲ ਧੋਖਾ।
ਜਾਅਲੀ		(ਅ)	ਨਕਲੀ।
ਜਾਅਲ ਸਾਜ਼		(ਅਫ਼)	ਧੋਖੇਬਾਜ਼।
ਜਾਈਡ	:	(ਅ)	ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੇਹੋਸ਼।
ਜਾਈਬੀ		(ਅਫ਼)	ਭੁਢਾਪਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ।
ਜਬਨ		(ਫ਼)	ਮਹਿਫ਼ਿਲ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮਹਿਫ਼ਿਲ।
ਜਸਾਮਤ		(ਅ)	ਕੱਦ ਕਾਠ, ਭੀਲ ਭੋਲ।
ਜ਼ਹਦ		(ਅ)	ਪ੍ਰੇਸ਼ਕਾਰੀ, ਭਗਤੀ।
ਜਹੰਨਮ		(ਅ)	ਨਰਕ, ਦੰਸ਼ਮ।
ਜ਼ਹਰ		(ਫ਼)	ਵਿਸ਼, ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਕੋੜਾ।
ਜ਼ਹਰ ਖ਼ੁਰਾ	:	(ਫ਼)	ਜ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਚੂਸ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ।
ਜਹਾਜ਼	:	(ਅ)	ਭਰਤ ਵੱਡੀ ਕਿਸ਼ਤੀ।
ਜਹਾਜ਼ੀ	:	(ਅ)	ਜਹਾਜ਼ ਚਾਹਕ, ਜਹਾਜ਼ ਸਵਾਰ।
ਜਹਾਜ਼		(ਅ)	ਦੀਨ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਵਿਚ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣੇ।
ਜਹਾਜ਼ੇ ਅਸ਼ਗ਼ਰ	:	(ਅ)	ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣੇ।
ਜਹਾਜ਼ ਅਕਬਰ	:	(ਅ)	ਨਫ਼ਸ, ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ, ਘੋਰ ਤਪੋਸਿਆ ਕਰਨੀ।
ਜਹਾਨ	:	(ਫ਼)	ਦੁਨੀਆ, ਸੰਸਾਰ।
ਜਹਾਂ ਪਨਾਹ	:	(ਫ਼)	ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਵਕਤ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ।
ਜਹਾਲਤ	:	(ਫ਼)	ਮੂਰਖਤਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ, ਬੇਰਹਿਮੀ।
ਜ਼ਹਿਮਤ	:	(ਅ)	ਦੁੱਖ, ਕਸ਼ਟ, ਤਕਲੀਫ਼, ਮੁਸ਼ੀਬਤ।

ਜ਼ਹਿਰ	(ਡ)	ਦੇਖੋ ਜ਼ਹਿਰ।
ਜ਼ਹੀਨ	: (ਅ)	ਤੇਜ਼ ਜ਼ਹਿਨ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ਹੂਰ	: (ਅ)	ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਪ੍ਰਤੱਖ।
ਜ਼ਕ	: (ਡ)	ਹਰਾ ਦੇਣਾ।
ਜ਼ਕਾਰ	(ਅ)	ਬਰਾਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣੀ, ਸਦਕਾ, ਮਾਲ ਦਾ ਚਾਲੀਵਾਂ ਭਾਗ ਰੱਬ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦੇਣਾ।
ਜ਼ਕਾਮ	(ਅ)	ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨੱਕ ਢਗਦਾ ਹੈ।
ਜ਼ਖਮ	(ਡ)	ਫੱਟ, ਘਾਓ।
ਜ਼ਖਮੀ	(ਡ)	ਫੱਟੜ।
ਜ਼ਖਾਮਤ	(ਅ)	ਮੋਟਾਈ, ਮੋਟਾਪਾ।
ਜ਼ਖੀਮ	(ਅ)	ਮੋਟਾ।
ਜ਼ਖੀਰਾ	(ਅ)	ਰੱਖ। ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਸਮੇਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਚੀਜ਼।
ਜੰਗ	(ਡ)	ਯੁੱਧ, ਲੜਾਈ।
ਜੰਗ	: (ਡ)	ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਟਿਜ ਦੀ ਮੇਲ, ਜੰਗਾਲ।
ਜੰਗੀ	(ਡ)	ਜੰਗ ਦਾ, ਜ਼ੋਜੀ, ਜੰਗ ਦੇ ਯੋਗ।
ਜ਼ਬਰੀ	(ਡ)	ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ, ਛਿਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ (ਚਾਲੀ ਦਿਨ)
ਜ਼ੱਚਾ	(ਡ)	ਬਾਲ ਜਨਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ, ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਤੀਕ ਜ਼ੱਚਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਜਜ਼ਬ	(ਅ)	ਚੁਸਣਾ, ਖਿੱਚ।
ਜਜ਼ਬਾ	(ਅ)	ਦਿਲ ਦਾ ਜੋਬ, ਬਲਵਲਾ, ਭਾਵਨਾ।
ਜਜ਼ਬਾਤੀ	(ਅਫ)	ਭਾਵੁਕ, ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਜਜ਼ਾ	(ਅ)	ਨੇਕੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਜੋ ਕਿ ਅੱਗੇ ਮਿਲੇਗਾ, ਸਵਾਬ, ਇਨਾਮ, ਫਲ।
ਜਜ਼ੀਆ	(ਅ)	ਇਸਲਾਮੀ ਹਕੂਮਤ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਾਨਾ ਕਰ (ਟੈਕਸ)
ਜਜ਼ੀਰਾ	(ਅ)	ਟਾਪੂ, ਦੀਪ।
ਜੱਦ	(ਅ)	ਦਾਦਾ, ਪੁਰਖੇ।
ਜਦ	(ਡ)	ਮਾਰ, ਨਿਬਾਨਾ।

ਜੱਦੀ	:	(ਅ)	ਮੋਰੂਸੀ, ਇਕ ਦਾਦੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ।
ਜਦੀਦ		(ਅ)	ਨਵਾਂ, ਰਾਜ਼ਾ, ਅਰੁਚ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਜੱਦੋ ਜਹਦ	:	(ਅ)	ਸੰਘਰਸ਼, ਘੋਲ, ਮਿਹਨਤ।
ਜਨ	:	(ਫ)	ਰਨ, ਇਸਤਰੀ, ਪਤਨੀ।
ਜੰਨਤ	:	(ਅ)	ਜੰਨਤ।
ਜਨ ਮੁਰੀਦ		(ਅਫ)	ਰਨ ਮੁਰੀਦ, ਪਤਨੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਜਨਾ		(ਅ)	ਬਦਕਾਰੀ, ਹਰਾਮਕਾਰੀ, ਕਾਮ ਪ੍ਰਸਤੀ।
ਜਨਾਕਾਰ		(ਅਫ)	ਬਦਕਾਰ, ਜਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਜਨਾਕਾਰੀ	:	(ਅਫ)	ਬਦਕਾਰੀ।
ਜਨਾਜਾ		(ਅ)	ਜਨਾਜਾ।
ਜਨਾਨਾ		(ਫ)	ਹੀਜ਼ਲਾ, ਇਸਤਰੀ ਵਰਗਾ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ।
ਜਨਾਬ		(ਅ)	ਹਜ਼ੂਰ, ਦਰਗਾਹ, ਹਜ਼ਰਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨ।
ਜਨਾਬੇ ਆਲੀ		(ਅ)	ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨ, ਵੱਡੀ ਸਰਕਾਰ।
ਜਨੂਨ		(ਅ)	ਖ਼ਬਰ, ਪਾਗਲਪਣ, ਦੀਵਾਨਗੀ।
ਜਨੂਬ		(ਅ)	ਦੱਖਣ।
ਜਨੂਬੀ		(ਅ)	ਦੱਖਣੀ।
ਜ਼ਬਰ		(ਅ)	ਜ਼ਿੱਰ, ਸ਼ਕਲਤਾ।
ਜ਼ਬਾ		(ਫ)	ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਨਾਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਸਖ਼ਤੀ।
ਜ਼ਬਰ		(ਅ)	ਪਾਬੰਦੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਕਾਬੂ, ਭਰਕ।
ਜ਼ਬਰ		(ਅ)	ਤਾਕਤ, ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਚੋਰ।
ਜ਼ਬਰ	:	(ਫ)	ਉੱਪਰ, ਉੱਚਾ, ਸ਼ਕਤੀ, ਚੋਰ।
ਜ਼ਬਰਦਸਤ	:	(ਫ)	ਤਾਕਤਵਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ।
ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ	:	(ਫ)	ਜ਼ੁਲਮ, ਵਧੀਕੀ।
ਜ਼ਬਰਨ	:	(ਅ)	ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਕੇ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ।
ਜ਼ਬਰਾਈਲ	:	(ਅ)	ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਂ, ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਵਹੀ ਲਿਆਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਂ।
ਜ਼ਬਰੀਆ	:	(ਅ)	ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਕੇ।
ਜ਼ਬਾਨ	:	(ਫ)	ਜੀਭ, ਥੋਲੀ, ਡਾਬਾ, ਵਾਇਦਾ।

ਜਥਾਨੀ	(ਫ਼)	ਮੂੰਹ ਦੀ ਕਹੀ ਹੋਈ
ਜਥਾਨ ਦਰਾਜ਼	(ਫ਼)	ਮੂੰਹ ਵੱਟ, ਗੁਸਤਾਖ਼।
ਜਥਾਨ ਦਾਨ ਜਥਾਨੀ :	(ਫ਼)	ਜੁਥਾਨ ਦਾ ਮਾਹਰ।
ਜਥਾਨ ਬੰਦੀ	(ਫ਼)	ਬੋਲਣ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੋਣੀ।
ਜੱਥਾਰ	(ਅ)	ਜਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂਵਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ ਨਾਂ।
ਜਥੀਨ	(ਅ)	ਮਤਸਕ, ਮੱਥਾ।
ਜਬੂਨ	(ਫ਼)	ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਤਬਾਹ, ਜਲੀਲ, ਖੁਆਰ।
ਜਬੂਰ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਦਾਉਦ ਤੇ ਉੱਤਰਨ ਵਾਲੀ ਆਸਮਾਨੀ ਕਿਰਾਖ।
ਜਮਬਮ	(ਅ)	ਕਾਅਬਾ ਦੇ ਖੂਹ ਜਾਂ ਚਬਮੇ ਦਾ ਨਾਂ।
ਜਮਹੂਰ	(ਅ)	ਜਨਤਾ।
ਜਮਹੂਰੀਅਤ	(ਅ)	ਲੋਕ ਰਾਜ।
ਜਮ੍ਹਾ	(ਅ)	ਇਕੱਠਰ, ਇਕੱਠ, ਢੇਰ।
ਜਮਾਅਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਭੰਗੀ।
ਜਮਾਅਤ	(ਅ)	ਟੋਲੀ, ਨਮਾਜ਼ ਦੀ ਕਤਾਰਬੰਦੀ, ਤਨਜ਼ੀਮ, ਫ਼ਿਰਕਾ, ਪਾਰਟੀ।
ਜਮਾਨਤ	(ਅ)	ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ, ਜ਼ਾਮਨੀ।
ਜਮਾਨਾ	(ਫ਼)	ਸਮਾਂ, ਦੁਨੀਆ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕ।
ਜਮਾਨਾ ਸਾਜ਼	(ਫ਼)	ਮੋਕਾ ਪ੍ਰਸਰ, ਮੁਦਗਰਜ਼।
ਜਮਾਲ	(ਅ)	ਹੁਸਨ, ਜੰਬਨ, ਰੂਪ, ਸੁੰਦਰਤਾ।
ਜਮੀਦਾਰ	(ਫ਼)	ਭੂਮੀਪਤੀ, ਖੇਤੀ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ।
ਜ਼ੀਦਾਰੀ	(ਫ਼)	ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ।
ਜਮੀਨ	(ਫ਼)	ਧਰਤੀ। ਤਕ਼ਲ ਦੀ ਰਦੀਫ਼, ਗਾਫ਼ੀਆ ਅਤੇ ਬਹਿਰ ਜਾਂ ਵਜ਼ਨ।
ਜਮੀਮਾ	(ਅ)	ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਵਧਾ ਕੇ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੀ ਆਮ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਛਪਾਈ।
ਜਮੀਰ	(ਅ)	ਅੰਤਰਮਨ, ਅੰਤਹਕਰਨ, ਮਨ।
ਜਮੀਲ	(ਅ)	ਸੁੰਦਰ, ਮੁਬਸੂਰਤ, ਸੁਹਣਾ।
ਜਮ੍ਹੁੱਰਦ	(ਫ਼)	ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।

ਜਮ੍ਹੂਦ	(ਅ)	ਠਹਿਰਾਓ, ਜਮ ਜਾਣਾ, ਜਬਰੀ ਰੋਕ।
ਜ਼ਰ	(ਫ਼)	ਧਨ, ਸੋਨਾ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ।
ਜ਼ਰਕ ਬਰਕ	(ਫ਼)	ਟੀਪ ਟਾਪ, ਬਾਨ ਬੋਕਰ।
ਜ਼ਰਖੇਜ਼	(ਫ਼)	ਉਪਜਾਊ ਜ਼ਮੀਨ।
ਜ਼ਰਖਰੀਦ	(ਫ਼)	ਧਨ ਨਾਲ ਖ਼ਰੀਦਿਆ ਹੋਇਆ। ਗ਼ੁਲਾਮ।
ਜ਼ਰਗਰ	(ਫ਼)	ਸੁਨਿਆਰਾ।
ਜ਼ਰਦ	(ਫ਼)	ਪੀਲਾ।
ਜ਼ਰਫ਼	(ਫ਼)	ਭਾਂਡਾ, ਹੋਸਲਾ, ਸਮਾਈ।
ਜ਼ਰਬ	(ਅ)	ਠੇਸ, ਸੱਟ, ਚੋਟ, ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ, ਮਾਰ।
ਜ਼ਰਬਫ਼ਤ	(ਫ਼)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਕੱਪੜਾ, ਕਮਖ਼ਾਬ (ਖੀਨ ਖਾਬ)
ਜ਼ਰਗਾ	(ਰ)	ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ।
ਜ਼ਰਦਾਰ	(ਫ਼)	ਧਨੀ, ਅਮੀਰ, ਦੌਲਤਮੰਦ।
ਜ਼ਰਦਾ	(ਫ਼)	ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਚੌਲ, ਪਾਨ ਵਿਚ ਖਾਣ ਦਾ ਤੰਬਾਕੂ।
ਜ਼ਰਦੀ	(ਫ਼)	ਪੀਲਾਪਣ, ਆਂਡੇ ਦਾ ਪੀਲਾ ਭਾਗ।
ਜ਼ੋਰਾ	(ਅ)	ਅਣੂ, ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ, ਭੋਰਾ ਕੂ।
ਜ਼ਰਾਅਤ	(ਅ)	ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਕਾਸ਼ਤਕਾਰੀ।
ਜ਼ਰਾਇਮ ਪੇਸ਼ਾ	(ਅਫ਼)	ਕਾਨੂੰਨ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।
ਜ਼ੋਰਾਹ	(ਅ)	ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵੰਝੇ ਬਿਨਸੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਰਜਨ, ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਚੀਰ ਵਾੜ ਕਰ ਕੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ਰੂਾ	: (ਅ)	ਸੱਟ, ਚੋਟ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਲੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਟੋਹ ਵਿਚ ਸਵਾਲ ਕਰਨੇ। ਵਿਰੋਧੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਸੱਚਾਈ ਜਾਨਣ ਦੇ ਲਈ ਸਵਾਲ ਕਰਨੇ।
ਜ਼ਰਾਹਤ	(ਅ)	ਚੋਟ, ਜ਼ਰਾਹ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
ਜ਼ਰਾਫ਼ਤ	(ਅ)	ਹਾਸ, ਦਿਲ ਲਗੀ, ਮਜ਼ਾਕ।
ਜ਼ਰਾਬ	: (ਅ)	ਪੈਰ ਵਿਚ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ ਵਸਤਰ।
ਜ਼ੋਰਾਰ	: (ਅ)	ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੈਨਾ, ਬਹਾਦਰ।

ਜ਼ਰੀ	(ਫ)	ਗੋਟਾ ਕਨਾਰੀ, ਸਿਨੇ ਦੀ ਤਾਰ।
ਜ਼ਰੀਆ	(ਅ)	ਸਾਧਨ, ਵਸੀਲਾ, ਸਬੰਧ।
ਜ਼ਰੀਫ਼	(ਅ)	ਹਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਖੌਲੀਆ।
ਜ਼ਰੀਬ	(ਅ)	ਧਰਤੀ ਨਾਪਣ ਦਾ ਸੈਂਦ।
ਜ਼ਰੀਬਕਸ਼	(ਅਫ)	ਜ਼ਰੀਬ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ, ਭੋਇ ਨਾਪਣ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ਰੂਰ	(ਅ)	ਅਵੱਸ, ਲਾਜ਼ਮੀ, ਬੇਬੱਕ।
ਜ਼ਰੂਰੀ	(ਅ)	ਲਾਜ਼ਮੀ, ਵਾਜਬ, ਲੋੜੀਂਦਾ।
ਜ਼ਲਜ਼ਲਾ	(ਅ)	ਭੂਚਾਲ, ਭੂਕੰਪ, ਹਲਚਲ।
ਜਲਦ	(ਫ)	ਝੱਟ, ਬਤਾਬੀ, ਛੇਤੀ।
ਜਲਦਬਾਜ਼	(ਫ)	ਛੇਤੀ ਜਾਂ ਕਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ	(ਫ)	ਕਾਹਲ, ਛੇਤੀ।
ਜਲਸਾ	(ਅ)	ਬੈਠਕ, ਮਹਿਫ਼ਿਲ, ਮਜਲਿਸ।
ਜਲਦੀ	(ਫ)	ਬਤਾਬੀ, ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲ ਨਾਲ।
ਜਲਵਾ	(ਅ)	ਰੋਣਕ, ਦੀਦਾਰ।
ਜੱਲਾਦ	(ਅ)	ਢਾਹਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਬੇਰਹਿਮ, ਬੇਦਰਦ।
ਜਲਾਲ	(ਅ)	ਭਾਨ, ਰੋਅਬ, ਤਾਕਤ, ਗੁੱਸਾ, ਭੇਜੀ।
ਜਲਾਲਤ	(ਅ)	ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ, ਹੁਸ਼ਵਾਈ, ਬਦਨਾਮੀ, ਕਮੀਨਾਪਣ।
ਜਲਾਵਰਨ	(ਫ)	ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ।
ਜਲਾਵਰਨੀ	(ਫ)	ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਹੋਣਾ।
ਜਲੀਲ	(ਅ)	ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ।
ਜ਼ਲੀਲ	(ਅ)	ਬੇਇੱਜ਼ਤ।
ਜਲੂਸ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਮਾਸ ਅਵਸਰ 'ਤੇ, ਮਿਲ ਕੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘਣਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਅਮੀਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ।
ਜਵਾ	(ਫ)	ਗੱਰਬੂ ਜਾਂ ਮੁਟਿਆਰ, ਮੁਰਮਾ, ਬਾਲਗ।
ਜਵਾਹਰ	(ਅ)	ਜੌਹਰ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਕੀਮਤੀ ਪੁੱਥਰ।
ਜਵਾਬ	(ਅ)	ਉੱਤਰ, ਨਾਂਹ, ਇਨਕਾਰ, ਬਦਲਾ।
ਜਵਾਬ ਤਲਬ	(ਅ)	ਉੱਤਰਯੋਗ, ਹਸੀਦ ਯੋਗੀ

ਜਵਾਬਦਹਿ	:	(ਅਫ)	ਉੱਤਰਦਾਈ।
ਜਵਾਬਦਹੀ	:	(ਅਫ)	ਉੱਤਰਦਾਈਤਾ।
ਜਵਾਬ ਦਾਅਵਾ	(ਅ)		ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉੱਤਰ, ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ।
ਜਵਾ ਮਰਦ	(ਫ)		ਸੂਰਮਾ, ਬਹਾਦਰ, ਉੱਚੇ ਹੋਸਲੇ ਵਾਲਾ।
ਜਵਾਲ	:	(ਅ)	ਢਹਿੰਦੀ ਕਲਾ, ਉਤਾਰ, ਘਟਣਾ।
ਜਵਾਨੀ	:	(ਫ)	ਯੁਵਾ ਉਮਰ।
ਜਵਾਬ ਤਲਬੀ	(ਅਫ)		ਪੁੱਛ ਪੜਤਾਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ।
ਜਵਾਬ ਉਲ ਜਵਾਬ	(ਅ)		ਪ੍ਰਾਪਤ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਰੋਂਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰ।
ਜਾਅਲ	(ਅ)		ਧੋਖਾ, ਨਕਲੀ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਦੋਸ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ। ਨਕਲੀ।
ਜਾਅਲਸਾਜ਼	(ਅਫ)		ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਦੇਖੇ ਜਾਅਲਸਾਜ਼।
ਜਾਅਲੀ	(ਅ)		ਨਕਲੀ (ਦੇਖੇ ਜਾਅਲੀ)
ਜਾਇਆ	(ਅ)		ਅਕਾਰਤ, ਬੇਭਾਇਦਾ।
ਜਾਇਬ	(ਅ)		ਮੁਨਾਸਿਬ, ਸਹੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ।
ਜਾਇਲ	(ਅ)		ਘੱਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਦੂਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਤਲਫ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।
ਜਾਇਕਾ	:	(ਅ)	ਸਵਾਦ, ਚਸਕਾ।
ਜਾਇਕਾਦਾਰ	:	(ਅਫ)	ਮਚੇਦਾਰ, ਸੁਆਦੀ।
ਜਾਇਦਾਦ	:	(ਫ)	ਮਲਕੀਅਤ, ਪੂੰਜੀ, ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ।
ਜਾਸੂਸ	(ਅ)		ਸ਼ੁਸ਼ਕਸ਼।
ਜਾਹਦ	(ਅ)		ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅਟੱਕ।
ਜਾਹਰ	(ਅ)		ਪ੍ਰਗਟ, ਸਪੱਸ਼ਟ।
ਜਾਹਲ	(ਅ)		ਅਸਰਿਆ, ਅਣਜਾਣ, ਨਾਵਾਕਿਫ਼।
ਜਾਹਰਾ	(ਅ)		ਦੇਖਣ ਵਿਚ।
ਜਾਹਰੀ	(ਅਫ)		ਦਿਖਾਵੇ ਦਾ, ਦੇਖਣ ਵਿਚ।
ਜਾਹਲੀਅਤ	(ਅ)		ਜਹਾਲਤ।
ਜਾਗ	(ਫ)		ਕਾਗ, ਕਾ।
ਜਾਗੀਰ	(ਫ)		ਉਹ ਭੋਇ ਜਿਹੜੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਨਾਮ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਮਲਕੀਅਤ।

ਜਾਗੀਰਦਾਰ	(ਫ)	ਜਗੀਰ ਦਾ ਮਾਲਕ।
ਜਾਡ	(ਅ)	ਅਸਲੀਅਤ, ਹੋਸੀਅਤ, ਬਰਾਦਰੀ, ਨਸਲ, ਜਾਤੀ।
ਜਾਹੀ	(ਅ)	ਨਿੱਜੀ, ਆਪਣੀ।
ਜਾਦਾ	(ਅ)	ਰਾਹ, ਤਰੀਕਾ, ਰਿਵਾਜ।
ਜਾਦੂ	(ਫ)	ਮੰਤਰ, ਟੂਣਾ।
ਜਾਦੂਗਰ	(ਫ)	ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਜਾਦੂਗਰੀ	(ਫ)	ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ।
ਜਾਦੂਨਜ਼ਰ	(ਫ)	ਮਹਿਬੂਬ।
ਜਾਨ	(ਫ)	ਰੂਹ, ਚਿੰਦਗੀ, ਬਕਰੀ, ਤਾਕਤ, ਹੋਸਲਾ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।
ਜਾਨ ਭਸਾਨੀ	(ਫ)	ਜਾਨ ਛਿੜਕਣਾ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼।
ਜਾਨਿਬ	(ਅ)	ਪਾਸਾ, ਪੜਾ, ਹਿੱਸਾ।
ਜਾਨਵਰ	(ਫ)	ਜਾਨਦਾਰ, ਮੁਰਖ, ਪਸ਼ੂ।
ਜਾਨਬੀਨ	(ਫ)	ਉੱਤਰ ਅਧਿਕਾਰੀ।
ਜਾਨਦਾਰ	(ਫ)	ਜਾਨ ਵਾਲਾ, ਤਾਕਤਵਰ, ਹੋਸਲੇ ਵਾਲਾ।
ਜਾਨਬਾਜ਼	(ਫ)	ਜਾਨ 'ਤੇ ਖੇਡ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਜਾਨਾ	(ਫ)	ਮਹਿਬੂਬ।
ਜਾਨੀ	(ਫ)	ਜਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।
ਜਾਨੀ	(ਅ)	ਜਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਜਾਬਰਾ	: (ਅ)	ਪ੍ਰਬੰਧ, ਤਰੀਕਾ।
ਜਾਬਰ	(ਅ)	ਜਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਾਲਿਮ।
ਜਾਮ	(ਫ)	ਪਿਆਲਾ।
ਜਾਮਨ	(ਅ)	ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਾਮਨੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਿੰਮੇਦਾਰ।
ਜਾਮਨੀ	: (ਅਫ)	ਚਿੰਮੇਦਾਰੀ।
ਜਾਮਾ	(ਫ)	ਪਹਿਰਾਵਾ, ਪੁਸ਼ਾਕ, ਲਿਬਾਸ।
ਜਾਮੇਅ	(ਅ)	ਸਾਰਾ, ਤਮਾਮ, ਪੂਰਾ।
ਜਾਰ	(ਫ)	ਡਰਿਆਦ, ਖੁਰੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਥਾਂ।

ਚਾਰ ਚਾਰ	(੬)	ਬਹੁਤ ਰੋਣਾ।
ਚਾਰੀ	(੬)	ਰੋਣਾ, ਪਿੱਟਣਾ।
ਚਾਲਿਮ	(ਅ)	ਚੁਲਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਚਾਲਿਮਾਨਾ	(ਅ੬)	ਚੁਲਮ ਨਾਲ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਚਾਵੀਆ	(ਅ)	ਕੋਥਾ, ਖੁੰਜਾ, ਕੋਨਾ, ਕੰਨ।
ਚਿਆ	(ਅ)	ਚਮਕ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰੋਸ਼ਨੀ, ਰੋਣਕ।
ਚਿਆਦਰੀ	(੬)	ਵਧੀਕੀ, ਚਬਰਦਸਤੀ।
ਚਿਆੜਰ	(ਅ)	ਘਾਟਾ।
ਚਿਆਂ	(੬)	ਘਾਟਾ, ਹਾਨੀ, ਖ਼ਸਾਰਾ, ਨੁਕਸਾਨ।
ਚਿਆਰਰ	(ਅ)	ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਦੇ ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ।
ਚਿਆਦਾ	(ਅ)	ਵਧੀਕ, ਵਾਧੂ, ਡਾਲੜ।
ਚਿਹਮਰ	: (ਅ)	ਦੁੱਖ, ਮੁਸੀਬਤ।
ਜਿਸਮ	(ਅ)	ਪਿੰਡਾ, ਰਨ, ਬਦਨ, ਸਰੀਰ।
ਜਿਸਮਾਨੀ	(ਅ)	ਸਰੀਰਕ।
ਚਿਹਨ	: (ਅ)	ਚੇਰਾ, ਸਮਝ ਬਕਤੀ, ਸਿਆਣਪ।
ਚਿਹਾਨਰ	(ਅ)	ਚਿਹਨ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ।
ਚਿਕਰ	(ਅ)	ਠਕਰਾ।
ਜਿਗਰ	(੬)	ਥਲੇਜਾ, ਹੋਸਲਾ, ਡਾਕਰ।
ਜਿਗਰੀ	: (੬)	ਜਿਗਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਅੰਦਰੂਨੀ, ਸੱਚਾ।
ਚਿਦ	: (ਅ)	ਅੜੀ, ਵਿਰੋਧ, ਹੱਠ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ।
ਚਿੰਦਗਾਨੀ	: (੬)	ਚਿੰਦਗੀ, ਜੀਵਨ, ਉਮਰ।
ਚਿੰਦਗੀ	: (੬)	ਉਮਰ, ਜੀਵਨ।
ਚਿੰਦਗੀ ਬਖ਼ਸ਼	: (੬)	ਜੀਵਨ ਬਖ਼ਸ਼ਣ ਵਾਲਾ।
ਚਿੰਦਾ	: (੬)	ਜਾਨਦਾਰ।
ਚਿੰਦਾ ਦਿਲ	(੬)	ਮੁਥ ਰਬੀਅਤ, ਮੁਥ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਚਿੰਦਾ ਦਿਲੀ	(੬)	ਮੁਥ ਰਹਿਣੀ ਆਦਰ।
ਚਿੰਦਾਨ	: (੬)	ਜੇਲ੍ਹ, ਕੈਦਖ਼ਾਨਾ।

ਚਿੱਦੀ	(ਅਛ)	ਅਛੀਅਲ।
ਜਿੱਠ	(ਅ)	ਦਿਓ, ਝੂਤ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ।
ਜਿਨਸ	(ਅ)	ਵਸਤੂ, ਵਿਉਪਾਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਅਨਾਜ, ਨਸਲ।
ਜਿਨਸੀ	(ਅ)	ਜਿਨਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਥਾਮੁਕ।
ਜ਼ਿਬਾਹ	(ਅ)	ਸ਼ਰਈ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਵੱਢਣਾ।
ਜ਼ਿਮਨੀ	(ਅ)	ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਤਫ਼ਤੀਬ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜੋ ਕਿ ਪੁਲੀਸ ਭੇਜੇ।
ਜ਼ਿੰਮਾ	(ਅ)	ਜ਼ਮਾਨਤ, ਜਵਾਬ ਦਹੀ, ਫ਼ਰਜ਼।
ਜ਼ਿਮਾਵਾਰ	(ਅਛ)	ਜ਼ਾਮਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਹ।
ਜ਼ਿੰਮੀ	(ਅ)	ਫ਼ੀਰ ਮੁਸਲਿਮ ਜੋ ਕਿ ਇਸਲਾਮੀ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵਸੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾ ਅਦਾ ਕਰੇ।
ਜਿਰਗਾ	(ਝ)	ਦੇਖੇ ਜਰਗਾ।
ਜ਼ਿਲਤ	(ਅ)	ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ, ਰੁਸਵਾਈ, ਖੁਨਾਮੀ।
ਜਿਲਦ	(ਅ)	ਖੱਲ, ਚਮੜਾ, ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਚੁੜਬੰਦੀ ਅਤੇ ਸਿਲਾਈ, ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ।
ਜਿਲਦਸਾਜ਼	(ਅਛ)	ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ਿਲਾਅ	(ਅ)	ਡਾਕ, ਹਿੱਸਾ, ਸੂਬੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ।
ਜ਼ੀਨ	(ਛ)	ਕਾਫ਼ੀ, ਪਲਾਨ।
ਜ਼ੀਨਤ	(ਅ)	ਸਜਾਵਟ, ਸੁੰਦਰਤਾ।
ਜ਼ੀਨਾ	(ਛ)	ਪੋੜੀ।
ਜ਼ੀਰਾ	(ਛ)	ਇਕ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਬੀਜ ਮਸਾਲੇ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜ਼ੁਸਰਜ਼ੁ	(ਛ)	ਭਾਲ, ਭਲਾਬ।
ਜ਼ੁੱਸਾ	(ਅ)	ਜਿਸਮ, ਦੇਹ, ਬਦਨ, ਸਰੀਰ।
ਜ਼ੁਹਰਾ	(ਅ)	ਰੋਬਨ, ਚਮਕੀਲਾ।
ਜ਼ੁਕਾਮ	(ਅ)	ਇਕ ਰੋਗ ਦਾ ਨਾਂ।
ਜ਼ੁਝ	(ਅ)	ਡਾਗ, ਹਿੱਸਾ।
ਜ਼ੁਦਾ	(ਛ)	ਵੱਖ, ਅਨੋਖਾ।

ਚੁਦਾਈ	:	(ੜ)	ਵਿਛੋੜਾ।
ਚੁੜਰ	:	(ੜ)	ਜਿਸਤ, ਜੋੜਾ, ਦੋ, ਬਰਾਬਰ ਦਾ।
ਚੁੰਥਥ	:	(ੜ)	ਹਰਕਤ, ਹਿਲਚੁਲ।
ਚੁੱਥਾ	:	(ਅ)	ਚੋਗਾ।
ਚੁਮਲਾ	:	(ਅ)	ਬੁੱਲ, ਸਭ, ਸਾਰਾ।
ਚੁਰਅਰ	:	(ਅ)	ਦਲੇਰੀ, ਹੋਸਲਾ, ਬਹਾਦਰੀ।
ਚੁਰਮ	:	(ਅ)	ਕਸੂਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰਕਤ।
ਚੁਰਮਾਨਾ	:	(ੜ)	ਦੰਡ, ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾਵੇ।
ਚੁਲੜ	:	(ੜ)	ਅਲਕਾ, ਗੋਸ਼ੁ।
ਚੁਲਮ	:	(ਅ)	ਜਬਰ, ਜਿਤਮ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਵਧੀਕੀ।
ਚੁਲਮਰ	:	(ਅ)	ਹਨੇਰਾ।
ਚੁਲਾਬ	:	(ਅ)	ਦਸਤ, ਦਸਤਆਵਰ ਦਵਾ।
ਚੇਥ	:	(ਅ)	ਖੀਸਾ, ਪਾਕਿਟ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਾਰਸੀ ਨੇ ਵੀ ਅਪਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਚੇਥ	:	(ੜ)	ਉਂਦਰਤਾ, ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਸਜਾਵਟ
ਚਥਾਇਸ਼	:	(ੜ)	ਨਾਚਣਾ।
ਚੇਰ	:	(ੜ)	ਭਹਿਤ, ਹੇਠ, ਕਮਜ਼ੋਰ।
ਚੇਵਰ	:	(ੜ)	ਗਹਿਣਾ।
ਚੈਲ	:	(ਅ)	ਦਿਲਾਕਾ, ਹਲਕਾ।
ਚੈਅੜ	:	(ਅ)	ਕਮਜ਼ੋਰੀ।
ਚੈਥ	:	(ੜ)	ਉਥਾਲ, ਤਰੰਗ, ਵਲ ਵਲਾ, ਤੇਜ਼ੀ, ਮਸਤੀ।
ਚੈਥ-ਖਰੋਥ	:	(ੜ)	ਬਹੁਤ ਤਨਦੇਹੀ, ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਵਲਵਲਾ।
ਚੈਥਾਦਾ	:	(ੜ)	ਦੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਦਵਾ ਜੋ ਕਿ ਉਥਾਲ ਕੇ ਨਜ਼ਲੇ ਜ਼ੁਕਾਮ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਚੌਥ	:	(ੜ)	ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਵਸ, ਜ਼ੁਲਮ, ਮੱਦਦ।
ਚੌਰਾਵਰ	:	(ੜ)	ਤਾਕਤਵਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ।
ਚੌਰ ਬੌਰ	:	(ੜ)	ਜੋਥ ਖਰੋਥ, ਸਰਗਰਮੀ।
ਚੌਰਦਾਰ	:	(ੜ)	ਚਾਕਰਦਾਰ।

ਜੋਹਰੀ	(੬)	ਜਵਾਹਰਾਂ ਦਾ ਵਿਉਪਾਰੀ, ਪਰਖ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ੋਕ	(ਅ)	ਸੁਆਦ, ਭੋਕ, ਖੁਸ਼ੀ।
ਜ਼ੋਜਾ	(ਅ)	ਪਤਨੀ।
ਜ਼ੰਜੀਰ	(੬)	ਥੜੀ, ਸੰਗਲੀ ਜਾਂ ਸੰਗਲ।

ਤ

ਤਅੱਸਬ	(ਅ)	ਹਠ, ਡਰਫ਼ਦਾਰੀ, ਸੰਕੀਰਨਤਾ, ਕੱਟੜਤਾ।
ਤਅਲੁੱਕ	(ਅ)	ਸਬੰਧ, ਵਾਸਤਾ, ਰਿਬਤੇਦਾਰੀ।
ਤਅਾਜ਼ੀਮ	(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ।
ਤਅਜ਼ੀਅਤ	(ਅ)	ਪੁਰਸਾ, ਮਾਤਮ ਪੁਰਸੀ।
ਤਅਲੀਮ	(ਅ)	ਵਿੱਦਿਆ।
ਤਅਦਾਦ	(ਅ)	ਸੰਖਿਆ, ਗਿਣਤੀ।
ਤਅਾਨਾ	(ਅ)	ਮਿਹਣਾ।
ਤਅਬੀਰ	(ਅ)	ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸਣਾ।
ਤਅਮੀਰ	(ਅ)	ਉਸਾਰੀ, ਬਣਾਵਟ।
ਤਅਮੀਲ	(ਅ)	ਅਮਲ ਕਰਨਾ, ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ।
ਤਅਰੀਫ਼	(ਅ)	ਸਿਫ਼ਤ, ਪਛਾਣ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੁਲੀਆ ਦੱਸਣਾ।
ਤਅਲੀਮ	(ਅ)	ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖਣਾ।
ਤਅਲੀਮੀ	(ਅ)	ਵਿੱਦਿਅਕ, ਵਿੱਦਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਤਅਵੀਜ਼	(ਅ)	ਜਾਦੂ ਮੰਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਲ ਜਾਂ ਥਾਂਹ 'ਤੇ ਮੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰਬੀਤ, ਇਕ ਗਹਿਣਾ।
ਤਈਨਾਤ	(ਅ)	ਮੁਕੱਰਰ।
ਤਬੀਜ਼	(ਅ)	ਅਬਝੇਵਾਂ।
ਤਬਤਰੀ	: (ਙ)	ਨਿੱਕੀ ਪਲੇਟ।
ਤਬਦੀਦ	: (ਅ)	ਅਧਕ।
ਤਸੱਵਫ਼	: (ਅ)	ਮਾਅਰਫ਼ਤ, ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਰੱਥ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ। ਮਨ ਦੀ ਭੁੱਧੀ ਦਾ ਡਰੀਕਾ।
ਤਸੱਵਰ	(ਅ)	ਕਲਪਨਾ, ਧਿਆਨ, ਖ਼ਿਆਲ।

ਤਬਹੀਰ	(ਅ)	ਬਦਨਾਮੀ, ਰੁਸਵਾਈ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ।
ਤਸਕੀਨ	(ਅ)	ਆਰਾਮ ਦੇਣਾ, ਤਸੱਲੀ, ਦਿਲਾਸਾ।
ਤਸਦੀਕ	: (ਅ)	ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ।
ਤਬੱਦਦ	(ਅ)	ਬਧੀਕੀ, ਚੁਲਮ, ਜਬਰ।
ਤਸਨੀਫ਼	(ਅ)	ਪੁਸਤਕ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਚਨਾ ਕਰਨੀ।
ਤਸਨੀਮ	(ਅ)	ਬਹਿਬਰ ਵਿਚ ਇਕ ਨਹਿਰ।
ਤਬੱਤੀ	(ਅ)	ਤਸੱਲੀ, ਢਾਹਸ।
ਤਸਫ਼ੀਆ	(ਅ)	ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫ਼ਾਈ, ਰਾਜ਼ੀਨਾਮਾ, ਬੇਬਾਕੀ।
ਤਸਵੀਆ ਨਾਮਾ	(ਅਫ਼)	ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਲਿਖਤ।
ਤਸਬੀਹ	(ਅ)	ਮਾਲਾ, ਸੌ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ।
ਤਸਬੀਹ	(ਅ)	ਇਕ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ।
ਤਸਮਾ	(ਅ)	ਚਮੜੇ ਦਾ ਲੰਬਾ ਪਰਨਾ ਟੁਕੜਾ, ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਵੀਤਾ।
ਤਬਰੀਹ	(ਫ਼)	ਬਜ਼ਾਹਰ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ
ਤਬਰੀਫ਼	(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਬਜ਼ੁਰਗੀ।
ਤਸੱਲੀ	(ਅ)	ਇਤਮਿਨਾਨ, ਦਿਲਾਸਾ।
ਤਸਲੀਮ	(ਅ)	ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ, ਮੰਨਣਾ।
ਤਸਵੀਬ	(ਅ)	ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਬੇਕਰਾਰੀ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ।
ਤਸਵੀਰ	(ਅ)	ਮੂਰਤ, ਚਿੱਤਰ, ਸੁੰਦਰ।
ਤਸਾਦੁਮ	(ਅ)	ਆਪੋ ਵਿਚ ਟਕਰਾਓ।
ਤਹੱਜਦ	(ਅ)	ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣਾ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਮਾਜ਼।
ਤਹੱਮੂਲ	(ਅ)	ਸਹਿਣ ਦਾ ਮਾਦਾ, ਬਰਦਾਸ਼ਤ।
ਤਹਦੀਆ	(ਅ)	ਮਨ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਠਾਣ ਲੈਣਾ।
ਤਹਾਰਰ	(ਅ)	ਸਫ਼ਾਈ, ਬਖ਼ਸ਼, ਅਸਤੰਜਾ, ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ।
ਤਹਿ	(ਫ਼)	ਤਲ, ਹੇਠ, ਨੁਕਤਾ, ਬਰੀਕੀ, ਬਾਹ, ਹੇਠਲਾ ਭਾਗ।
ਤਹਿਸੀਲ	(ਅ)	ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਹਾਸਿਲ ਕਰਨਾ, ਵਸੂਲ ਕਰਨਾ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਮਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੀ।
ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ।

ਤਹਿਕੀਕ	:	(ਅ)	ਤਫ਼ਤੀਬ, ਪੜਰਾਲ, ਸੱਚਾਈ, ਅਸਲੀਅਤ ਪਤਾ ਕਰਨੀ।
ਤਹਿਮਾਨਾ		(ਛ)	ਉਹ ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।
ਤਹਿਜੀਬ		(ਅ)	ਸਭਿਅਤਾ।
ਤਹਿਰ		(ਅ)	ਅਧੀਨ, ਹੇਠਾਂ, ਕਬਜ਼ਾ, ਇਮਤਿਆਰ।
ਤਹਿਰ ਉਲ ਨਸ਼	:	(ਅ)	ਤਰੰਨਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖ਼ੇਅਰ ਪੜ੍ਹਣਾ।
ਤਹਿਬੰਦ	:	(ਛ)	ਤਹਿਮਦ, ਲੁੰਗੀ।
ਤਹਿਰੀਕ	:	(ਅ)	ਲਹਿਰ, ਹਿਲਾਟਾ, ਹਰਕਤ, ਤਜਵੀਜ਼, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ।
ਤਹਿਰੀਰ		(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼।
ਤਹਿਰੀਰੀ	:	(ਅਛ)	ਲਿਖਤੀ।
ਤਹਿਲਕਾ	:	(ਅ)	ਤਥਾਹੀ, ਸ਼ੇਰ, ਵਾਵੇਲਾ, ਬੁਹਰਾਮ, ਦਹਿਸ਼ਤ, ਭਰ।
ਤਹਿਲੀਲ	:	(ਅ)	ਘੁਲ ਜਾਣਾ, ਹੜਮ ਹੋਣਾ।
ਤਹਿਵੀਲ		(ਅ)	ਸਪੁਰਦਗੀ, ਕਬਜ਼ਾ, ਹਵਾਲਗੀ।
ਤਹੁਡਾ		(ਅ)	ਸੁਗਾਰ, ਇਨਾਮ, ਵਧੀਆ ਨਡੀਸ।
ਤਹੁਮਰ		(ਅ)	ਦੋਸ਼, ਇਲਜ਼ਾਮ, ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ।
ਤਹੁਰ	:	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਾਕ ਪਵਿੱਤਰ, ਪਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਤਕੱਦਸ	:	(ਅ)	ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ।
ਤਕੱਲਫ਼	:	(ਅ)	ਤਕਲੀਫ਼ ਉਠਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਵਟ ਕਰਨੀ, ਉਪਰਾਪਣ ਜਾਂ ਬੇਗਾਨਾਪਣ ਵਰਤਣਾ।
ਤਕਸੀਮ	:	(ਅ)	ਵੰਡ, ਬਟਵਾਰਾ।
ਤਕਸੀਰ	:	(ਅ)	ਕਸੂਰ, ਝੁੱਲ ਚੁਕ, ਖ਼ਤਾ।
ਤਕਤੀਅ	:	(ਅ)	ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰਨਾ, ਬਿਅਰ ਨੂੰ ਬਹਿਰ ਦੇ ਵਜ਼ਨ 'ਤੇ ਪਰਖਣਾ।
ਤਕਦੀਸ	:	(ਅ)	ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ।
ਤਕਦੀਰ	:	(ਅ)	ਨਸੀਬ, ਕਿਸਮਤ, ਮੁਕੱਦਰ।
ਤਕਬੀਰ	:	(ਅ)	ਮੁਦਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ।
ਤਕੱਬਰ	:	(ਅ)	ਗ਼ਰੂਰ, ਘੁਮੰਡ।

ਰਕਮੀਲ	(ਅ)	ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ।
ਰਕਰਾਰ	(ਅ)	ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਹੁੱਜਤ, ਭਗਤਾ।
ਰਕਰੀਬਨ	(ਅ)	ਕਰੀਬ ਕਰੀਬ, ਲਗਪਗ।
ਰਕਰੀਰ	(ਅ)	ਭਾਬਣ।
ਰਕਲੀਦ	(ਅ)	ਨਕਲ, ਪੈਰਵੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ।
ਰਕਲੀਫ਼	(ਅ)	ਔਖ, ਕਸ਼ਟ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁੱਖ।
ਰਕਵਾ	(ਅ)	ਰੱਖ ਦਾ ਡਰ, ਪਾਠਸਾਈ।
ਰਕਾਜ਼ਾ	(ਫ਼)	ਤਲਬ, ਮੰਗ, ਡਾਕੀਦ, ਚਾਹ।
ਰਕਾਵੀ	(ਅ)	ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਦਦ ਵਜੋਂ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਰਕੀਆ	(ਫ਼)	ਆਰਾਮ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਿਰਹਾਣਾ, ਡਕੀਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਭਰੋਸਾ।
ਰਕੀਆ ਕਲਾਮ	(ਅਫ਼)	ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਕਿ ਆਦਤ ਵਜੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਰਖਰ	(ਫ਼)	ਚੋਕੀ, ਸਿੰਘਾਸਨ, ਰਾਜੇ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਚੋਕੀ।
ਰਖਰ ਨਬੀਨ	(ਫ਼)	ਰਖਰ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ।
ਰਖਰ ਪੋਸ਼	(ਫ਼)	ਰਖਰ 'ਤੇ ਵਿਛਾਉਣ ਦਾ ਕੱਪੜਾ
ਰਖਈਅਲ	(ਅ)	ਕਲਪਨਾ, ਖਿਆਲ।
ਰਖਰਾ	(ਫ਼)	ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟਾਢੇ।
ਰਖਮੀਨਾ	(ਫ਼)	ਅੰਦਾਜ਼ਾ।
ਰਖਰੀਬ	(ਅ)	ਭੰਨ ਰੋੜ, ਉਜਾੜਨਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ।
ਰਖੇਲਸ	(ਅ)	ਕਲਮੀਨਾਂ, ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉੱਪ ਨਾਂ।
ਰੰਗ	:	(ਫ਼) ਸੋਝਾ, ਸੁੰਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਘੱਟ।
ਰੰਗਦਸਰ	(ਫ਼)	ਗਰੀਬ।
ਰੰਗ ਦਿਲ	:	(ਫ਼) ਘੱਟ ਹੋਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਕਮੀਨਾ।
ਰਗਾਫ਼ੁਲ	(ਅ)	ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਗਵਲਤ ਵਰਤਣੀ, ਘੋਲ ਕਰਨੀ।
ਰਗਾਰ	(ਫ਼)	ਖੁੰਡਾ, ਰਸਲਾ।
ਰੰਗੀ	(ਫ਼)	ਘਾਟ, ਕਮੀ, ਸੋੜਾਪਣ, ਗਰੀਬੀ, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ

ਰਗਾਰੀ	(ਫ)	ਫੋਟਾ ਰਸਲਾ।
ਰੰਗੀ ਰੁਰਬੀ	(ਫ)	ਐੱਖ ਵਿਚ, ਸਰਫੇ ਨਾਲ।
ਰਚਕਰਾ	: (ਅ)	ਚਰਚਾ, ਚਿਕਰ, ਜੀਵਨੀ, ਯਾਦਗਾਰ, ਬਿਆਨ।
ਰਜਰਬਾ	: (ਅ)	ਪਰਖ, ਅਚਮਾਇਬ, ਜਾਂਚ, ਜਾਣਕਾਰੀ।
ਰਜਰਬਾਬਾਰ	(ਅਫ)	ਜਾਣਕਾਰ, ਮਾਹਰ, ਤਜਰਬਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।
ਰਚਹੀਕ	(ਅ)	ਹਾਸਾ ਉਡਾਉਣਾ, ਹੁਸਵਾਈ, ਮੌਜੂ ਬਣਾਉਣਾ।
ਰਚਮੀਨ	(ਅ)	ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਿਆਰ 'ਤੇ ਮਿਸਰਾ ਜਾਂ ਬੰਦ ਲਗਾਣਾ, ਮਿਲਾਣਾ।
ਰਜੱਲੀ	(ਅ)	ਚਮਕ, ਰੋਸ਼ਨੀ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਜਲਵਾ, ਝਲਕ।
ਰਜਵੀਚ	(ਅ)	ਰਾਏ, ਮਨਸੂਬਾ, ਰਦਬੀਰ।
ਰਜਾਹੁਲ	: (ਅ)	ਅਣਜਾਣ ਬਣਨਾ, ਟਾਲਣਾ, ਅਣਦੇਖਿਆ ਕਰਨਾ।
ਰਜਾਦ	: (ਅ)	ਵਿਰੋਧਤਾ, ਚਿੰਦ।
ਰਦਬੀਰ	: (ਅ)	ਯਤਨ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਢੰਗ, ਇਲਾਜ, ਹਿਕਮਤ, ਰਾਏ।
ਰਨ	: (ਫ)	ਸਰੀਰ, ਬਦਨ।
ਰਨਦਰੁਸਤ	: (ਫ)	ਭਲਾ ਢੰਗ, ਸਿਹਤਮੰਦ।
ਰਦਾਬੀਰ	(ਅ)	ਰਦਬੀਰ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ।
ਰਦਦੀਦ	(ਅ)	ਹੱਦ ਕਰਨਾ।
ਰਨਜ਼	: (ਅ)	ਵਿਅੰਗ, ਰਮਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ।
ਰਨਹਾ	: (ਫ)	ਇਕੱਲਾ, ਇਕ-ਇਕ, ਵੱਖ।
ਰਨਹਾਈ	: (ਫ)	ਇਕੱਲਾਪਣ, ਇਕੱਲਾਪਣ।
ਰਨਕੀਦ	: (ਅ)	ਪੜਚੋਲ, ਰਬਸਰਾ, ਖਰਾ ਬੋਟਾ ਪਰਖਣਾ।
ਰਨਮਾਹ	: (ਫ)	ਰੁਪਿਆ ਜੋ ਕਿ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।
ਰਨਮਾਹਦਾਰ	: (ਫ)	ਰਨਮਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਲਾਜ਼ਮ।
ਰਨਜ਼ੀਮ	: (ਅ)	ਜੱਥੇਬੰਦੀ, ਪ੍ਰਬੰਧ।
ਰਨ੍ਹਾ	: (ਫ)	ਰੁੱਖ ਦਾ ਧੜ।
ਰਨਾਸੁਖ	: (ਅ)	ਜਵਾਨਾਵਨ।

ਤਨਾਸੁਬ	(ਅ)	ਮਤਾਬਕਤ, ਇਕੋ ਸਾਰਤਾ।
ਤਨਾਜ਼ਿਆ	(ਅ)	ਭਗਤਾ, ਫਸਾਦ, ਹੰਜਿਬ, ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ।
ਤਨੂਰ	(ਤ)	ਤੰਦੂਰ, ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਰਪ	(ਫ)	ਗਰਮੀ, ਜੋਬ, ਬੁਖਾਰ।
ਰਪਬ	(ਫ)	ਗਰਮੀ।
ਰਪਦਿਕ	(ਫ)	ਇਕ ਰੋਗ ਦਾ ਨਾਂ, ਟੀ. ਬੀ.।
ਰਪਾਕ	(ਫ)	ਗਰਮ ਜੋਬੀ, ਨਿੱਘ, ਅਪਣੇਤ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ, ਆਉ ਡਗਤ।
ਤਪਾਂਚਾ	(ਫ)	ਤਮਾਚਾ, ਬੈਂਪੜ।
ਤੜਸੀਰ	(ਅ)	ਤਬਰੀਹ, ਸਟੀਕ, ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ।
ਤੜਸੀਲ	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖਣਾ, ਵਜਾਹਤ ਕਰਨੀ।
ਤੜਤੀਬ	(ਅ)	ਖੋਜ ਪੜਰਾਲ, ਛਾਟ ਬੀਟ, ਪੁਛ ਤਾਛ।
ਤੜਰੀਹ	(ਅ)	ਹਵਾ ਖੋਰੀ, ਮੇਜ ਮੇਲਾ।
ਤੜਰੀਕ	(ਅ)	ਘਟਾਉ, ਤਮੀਜ਼, ਵਖਰੇਵਾਂ।
ਤਬਸਰਾ	(ਅ)	ਗੀਵਿਊ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ।
ਤਬਕ	(ਅ)	ਥਾਨ੍ਹ, ਦੇਸ।
ਤਬੋਂਸੁਮ	(ਅ)	ਮੁਸਕਾਨ।
ਤਬਕਾ	(ਅ)	ਦਰਜਾ, ਤਹਿ, ਪਰਤ।
ਤਬਦੀਲ	(ਅ)	ਵੇਰ ਬਦਲ, ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਕਰਨਾ।
ਤਬਦੀਲੀ	(ਫ)	ਬਦਲੀ, ਫਰਕ।
ਤਬਲੀਗ	(ਅ)	ਪਹੁੰਚਾਣਾ, ਸ਼ਰਅ ਦਾ, ਪੁੱਜਦਾ ਕਰਨਾ।
ਤਬਲਾ	(ਅ)	ਇਕ ਸਾਜ਼।
ਤਬਾਬੀਰ	(ਅ)	ਬੰਸਲੋਚਨ, ਇਕ ਦਵਾ ਦਾ ਨਾਂ।
ਤਬਾਹ	(ਫ)	ਬਰਬਾਦ, ਮਰਾਬ।
ਤਬਾਹੀ	(ਫ)	ਬਰਬਾਦੀ, ਮਰਾਬੀ, ਵੀਰਾਨੀ।
ਤੰਬਾਨ	(ਫ)	ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਤੰਬਾ ਅਤੇ ਤੰਬੀ ਹੈ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਚਾਦਰਾ ਜਾਂ ਲੁੱਥਣ ਤੋਂ ਹੈ।
ਤਬੀਅਤ	(ਅ)	ਮਿਜ਼ਾਜ, ਆਦਤ।
ਤੰਬੀਹ	(ਅ)	ਮੁਬਰਦਾਰੀ, ਆਗਾਹੀ, ਨਸੀਹਤ, ਤਾਕੀਦ।

ਤਬੀਬ	:	(ਅ)	ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਤਮੱਸਕ	:	(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਪਰੋਨੋਟ।
ਤਮਹੀਦ		(ਅ)	ਭੂਮਿਕਾ।
ਤਮਛਾ	:	(ੜ)	ਤਕਮਾ।
ਤਮੱਨਾ	:	(ਅਙ)	ਚਾਹ, ਆਰਥੁ।
ਤਮਾਅ	:	(ਅ)	ਲਾਲਚ।
ਤਮਾਬਬੀਨ		(ਙ)	ਤਮਾਬਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ।
ਤਮਾਬਾ		(ਙ)	ਨਜ਼ਾਰਾ, ਸੁਆਦ, ਖੇਡ, ਮਜ਼ਾਕ, ਅਦਫ਼ਤ ਗੱਲ, ਨਾਟਕ, ਸੁਆਗ।
ਤਮਾਬਾਈ		(ਙ)	ਤਮਾਬਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ।
ਤਮਾਮ		(ਅ)	ਢੁੱਲ, ਸਭ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ।
ਤਮੀਜ਼		(ਙ)	ਫ਼ਰਕ, ਜਾਚ, ਅਕਲ, ਹੋਸ਼, ਅਦਬ, ਪਹਿਚਾਣ, ਲਿਆਕਤ।
ਤਮੀਜ਼ਦਾਰ		(ਙ)	ਲਾਇਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ।
ਤਯੱਮਮ		(ਅ)	ਪਾਣੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਥਰ੍ਹ ਕਰਨਾ।
ਤਰ		(ਙ)	ਗਿੱਲਾ, ਰਾਬਾ, ਹਰਾ, ਨਰਮ, ਘੀ ਵਿਚ ਗਢ੍ਰੋਚ, ਵਧੀਆ, ਸੁਆਦੀ।
ਤਰਹ	:	(ਅ)	ਅੰਦਾਜ਼, ਵਾਂਗ।
ਤਰਕ	:	(ਅ)	ਛੱਡਣਾ, ਤਿਆਗਣਾ।
ਤਰਕਬ		(ਙ)	ਭੱਥਾ, ਤੀਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਖੋਲ, ਤੀਰ ਦਾਨ।
ਤਰਜ਼		(ਅ)	ਤੌਰ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ।
ਤਰਜਮਾ	:	(ਅ)	ਉਲੱਥਾ।
ਤਰਜਮਾਨ	:	(ਅ)	ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਲਾਰਾ, ਦੁਭਾਸ਼ੀਆ।
ਤਰਜਮਾਨੀ	:	(ਅਙ)	ਤਰਜਮੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਤਾ।
ਤਰੱਦੁਦ	:	(ਅ)	ਫ਼ਿਕਰ, ਮਿਹਨਤ।
ਤਰਦੀਦ	:	(ਅ)	ਰੋਂਦ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਉਡਾ ਦੇਣਾ।
ਤਰੱਨਮ	:	(ਅ)	ਅਲਾਪ, ਗਾਣਾ।

ਤਰਫ਼	(ਅ)	ਪਾਸਾ, ਰੁਖ, ਲਿਹਾਜ਼, ਪੱਖ।
ਤਰਫ਼ਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਹਿਮਾਇਤੀ, ਪੱਖ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ।
ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਹਿਮਾਇਤ।
ਤਰਬ	(ਅ)	ਖ਼ੁਸ਼ੀ।
ਤਰਹੀ	(ਅ)	ਨਿਬਥਿਤ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਹੀ ਗਈ ਗ਼ਜ਼ਲ।
ਤਰਕ੍ਵਾ	(ਅ)	ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਜਾਇਦਾਦ, ਵਿਰਾਸਤ।
ਤਰੱਕੀ	(ਅ)	ਪ੍ਰਗਤੀ।
ਤਰਕੀਬ	(ਅ)	ਢੰਗ, ਤਦਬੀਰ।
ਤਰਕੀਬ	(ਅ)	ਉਕਸਾਉਣਾ, ਬਹਿਕਾਉਣਾ, ਝੂਧਣਾ ਦੇਣੀ, ਬਹਿਕਾਵਾ।
ਤਰਜੀਹ	(ਅ)	ਪਹਿਲ ਦੇਣੀ, ਵਧੇਰਿਆ ਮੰਨਣਾ, ਉੱਤਮ ਸਮਝਣਾ।
ਤਰਫੀਬ	(ਅ)	ਦਰਜਾਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਵਟ, ਢੰਗ।
ਤਰਦਾਮਨ	(ਫ਼)	ਲਿਬਝਿਆ ਦਾਮਨ, ਗੁਨਾਹਗਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ।
ਤਰਬੀਅਤ	(ਅ)	ਪਾਲਣ ਪੋਸਣ।
ਤਰਬੁਖ਼	(ਫ਼)	ਮਰੀਫ਼ਾ, ਇਕ ਫ਼ਲ।
ਤਰਮੀਮ	(ਅ)	ਸੰਧ, ਦਰੁਸਤੀ।
ਤਰਾਸ਼	(ਫ਼)	ਥਿਉਂਤ, ਕਾਟ ਛਾਟ, ਢੰਗ, ਢਾਂਕ।
ਤਰਾਜ਼ੂ	(ਫ਼)	ਤੋਂਕੜੀ, ਕੰਡਾ।
ਤਰਾਨਾ	(ਫ਼)	ਨਗਮਾ, ਨੈ, ਸੁਰ।
ਤੱਰਾਰ	(ਅ)	ਰੇਜ਼, ਰੇਜ਼ ਝੁਥਾਨ, ਉਸਤ
ਤਰਾਵਤ	(ਅ)	ਠੰਡਕ, ਤਾਜਗੀ, ਗਿੱਲ।
ਤਰੀ	(ਫ਼)	ਨਮੀ, ਗਿੱਲ।
ਤਰੀਕਤ	: (ਅ)	ਰਾਹ, ਸੂਫ਼ੀਆਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਮਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ।
ਤਰੀਕਾ	(ਅ)	ਢੰਗ, ਤਰਜ਼, ਰਾਹ, ਰਿਵਾਜ, ਦਸਤੂਰ।
ਤਲਖ਼	(ਫ਼)	ਕੌੜਾ।
ਤਲਫ਼	: (ਅ)	ਤਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ, ਨਸ਼ਟ।
ਤਲੱਫ਼ਜ਼	: (ਅ)	ਉਚਾਰਨ।
ਤਲਖ਼	: (ਅ)	ਮੰਕ, ਡਾਲ, ਲੋੜ, ਤਨਮਾਹ, ਚਾਹਤ।

ਤਲਬਗਾਰ	(ਅਛ)	ਲੋੜਮੰਦ, ਚਾਹਣ ਵਾਲਾ।
ਤਲਮੀ	(ਫ਼)	ਕੜਵਾਹਟ, ਤੇਜ਼ੀ, ਵੇਰ।
ਤਲਬੀ	(ਅਛ)	ਸੱਦਾ, ਬੁਲਾਵਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ।
ਤਲਮੀਹ	: (ਅ)	ਕਲਾਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕਹਾਣੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ।
ਤਲਾਬ	: (ਤੁ)	ਭਾਲ, ਢੂੰਡ, ਖੋਜ।
ਤਲਾਬੀ	: (ਤੁ)	ਖੋਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਘਰ ਆਦਿ ਦੀ ਟਟੋਲ ਪੜਤਾਲ।
ਤਲਾਕ	(ਅ)	ਨਿਕਾਹ ਦਾ ਟੋੜਨਾ, (ਇਹ ਤਾਏ ਨਾਲ ਹੈ)।
ਤਲਾਕ	(ਅ)	ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਤਾਏ ਫੋਕਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਤਾਏ ਨਾਲ)।
ਤਲਾਕੇ ਹਸਨ	(ਅ)	ਇਕ-ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਨਿਬਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ।
ਤਲਾਕੇ ਕਨਾਇਆ	(ਅ)	ਉਹ ਤਲਾਕ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਤਲਾਕੇ ਵਾਇਨ	(ਅ)	ਬੱਖ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤਲਾਕ ਜਿਸ ਉਪਰੰਤ ਪਰਨੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਤਲਾਕੇ ਬਿਦਅਰ	(ਅ)	ਥੋਕਾਇਦਾ ਤਲਾਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਿੰਨ ਤਲਾਕ ਕਹਿ ਦਿਤੇ ਜਾਣ।
ਤਲਾਕੇ ਰਜਈ	(ਅ)	ਤਲਾਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਪਰੰਤ ਪਰੀ ਪਰਨੀ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਤਲਾਕਨਾਮਾ	(ਅਛ)	ਉਹ ਲਿਖਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਲਾਕ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ।
ਤਲਾਰਮ	(ਅ)	ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਚੋਰ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਥਪੇੜੇ।
ਤਲਾਡੀ	(ਅ)	ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ।
ਤਲਾਵਰ	: (ਅ)	ਪੜ੍ਹਣਾ, ਖੁਰਾਨ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ।
ਤਲਿਸਮ	: (ਅ)	ਜਾਦੂ।
ਤੁਨੂਅ	: (ਅ)	ਉੱਗਣ, ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ।
ਤਵੱਜੋ	: (ਅ)	ਭੁਜਹਾਨ, ਧਿਆਨ, ਅਨਾਇਤ।
ਤਵੱਥਲ	: (ਅ)	ਭਰੋਸਾ, ਨਿਸ਼ਚਾ, ਰੱਬ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ।

ਤਵੱਕੋ	(ਅ)	ਆਸ, ਉਮੀਦ, ਭਰੋਸਾ।
ਤਵਾਇਫ਼	(ਅ)	ਕਸਬੀ, ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸ਼ਰਤੀ।
ਤਵਾਜ਼ਅ	(ਅ)	ਸੇਵਾ, ਖਾਤਿਰ, ਪਰੋਹਣਚਾਰੀ।
ਤਵਾਜ਼ਨ	(ਅ)	ਸਮਝੌਲ ਹੋਣਾ, ਸੰਤੁਲਨ।
ਤਵਾਨਾ	(ਫ਼)	ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ।
ਤਵਾਨਾਈ	(ਫ਼)	ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ।
ਤਵਾਰੀਖ਼	(ਅ)	ਤਾਰੀਖ਼ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ।
ਤਵਾਲਤ	(ਅ)	ਲੰਬਾਈ, ਦੇਰ।
ਤਵਾਫ਼	(ਅ)	ਪਰਕਰਮਾ, ਦੁਆਲੇ ਫਿਰਨਾ।
ਤਵਾਹੁਦ	(ਅ)	ਇਕ ਥਾਂ ਚੁੱਤਰਨਾ, ਦੋ ਕਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸੁੱਝਣੀ।
ਤਵੀਲ	(ਅ)	ਲੰਬਾ, ਅਰੁਜ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਤਵੇਲਾ	(ਅ)	ਬੋਲਿਆਂ ਦਾ ਥਾਨ।
ਤਾਕੀਦ	(ਅ)	ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ।
ਤਾਇਰ	(ਅ)	ਪੰਛੀ, ਪੰਖੇਰੂ।
ਤਾਈਦ	(ਅ)	ਪੁਸ਼ਟੀ, ਹਿਮਾਇਤ, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ।
ਤਾਸੀਰ	(ਅ)	ਅਸਰ, ਖ਼ਾਸੀਅਤ, ਨਤੀਜਾ।
ਤਾਕ	(ਅ)	ਮਹਿਰਾਬਦਾਰ ਛਾਟ, ਆਲਾ, ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨਾਸਾਨੀ, ਇੱਥੇ ਇਕ, ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਖਿਆ ਜਿਹੜੀ ਦੋ ਨਾਲ ਵੰਡੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।
ਤਾਕਤ	(ਅ)	ਜ਼ੋਰ, ਸ਼ਕਤੀ, ਹੋਸਲਾ, ਬਰਦਾਸ਼ਤ।
ਤਾਕੀਦ	(ਅ)	ਤਕਾਜ਼ਾ, ਚਿੱਦ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿਣਾ।
ਤਾਸੀਰ	(ਅ)	ਢਿੱਲ, ਦੇਰੀ।
ਤਾਜ	(ਅ)	ਮੁਕਟ, ਸ਼ਾਹੀ ਟੋਪੀ।
ਤਾਜਰ	(ਅ)	ਵਿਉਪਾਰੀ, ਸੋਦਾਕਰ।
ਤਾਜ਼ਗੀ	(ਫ਼)	ਤਰਾਵਤ, ਨਵਾਪਣ, ਰੋਣਕ, ਸਰਸਬਜ਼ੀ, ਸੁਰਜੀਤ।
ਤਾਜਦਾਰ	: (ਅਫ਼)	ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਰਾਜਾ, ਰਾਜਵਾਲਾ।
ਤਾਜ਼ਾ	: (ਫ਼)	ਨਵਾਂ, ਹਰਾ, ਸਰਸਬਜ਼, ਮੋਟਾ।
ਤਾਜ਼ਿਆਨਾ	(ਫ਼)	ਕੋਰੜਾ, ਚਾਬਕ।

ਤਾਜ਼ੀ	(ਫ਼)	ਅਰਬੀ, ਅਰਬ ਦਾ ਘੋੜਾ ਜਾਂ ਬਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤਾ, ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਬਾਸੀ ਨਾਂਹ ਹੋਵੇ।
ਤਾਅਜ਼ੀਰ	(ਅ)	ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ।
ਤਾਬ	(ਫ਼)	ਰੋਸ਼ਨੀ, ਰੋਟਕ, ਗਰਮੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਬਰਦਾਸ਼ਤ।
ਤਾਬਨਾਕ	(ਫ਼)	ਚਮਕੀਲਾ, ਰੋਸ਼ਨ।
ਤਾਬੂਤ	(ਅ)	ਲਾਸ਼ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੂਖ, ਜਨਾਜ਼ਾ।
ਤਾਬਅ	: (ਅ)	ਅਧੀਨ, ਅਗਿਆਥਾਰ।
ਤਾਬਅਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਆਗਿਆ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਤਾਬਅਦਾਰੀ	: (ਅਫ਼)	ਅਧੀਨਗੀ।
ਤਾਫ਼ਰਾ	: (ਫ਼)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।
ਤਾਰ	: (ਫ਼)	ਧਾਗ ਦਾ ਡੋਰਾ, ਸਿਲਸਿਲਾ, ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ।
ਤਾਰੀ	: (ਅ)	ਛਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਤਾਰੀਕ	(ਫ਼)	ਥਾਲਾ।
ਤਾਰੀਕੀ	: (ਫ਼)	ਨੁਰਾ, ਹੁੰਦਲਾਪਣ।
ਤਾਰੀਖ਼	(ਅ)	ਤਿੱਥ, ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਇਤਿਹਾਸ।
ਤਾਰੀਖ਼ੀ	(ਅਫ਼)	ਤਾਰੀਖ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਤਾਰੀਖ਼ਤ	(ਅ)	ਸਿਫ਼ਤ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੁਲੀਆ ਦੱਸਣਾ।
ਤਾਲਿਬ	: (ਅ)	ਚਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਉਮੀਦਵਾਰ।
ਤਾਲਾਬ	: (ਫ਼)	ਸਰੋਵਰ, ਟਾਲ।
ਤਾਵਾਨ	(ਫ਼)	ਜੁਰਮਾਨਾ, ਦੰਡ।
ਤਿਆਰ	(ਅ)	ਪੂਰਾ, ਮੋਟਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਲਾਇਕ, ਰਿਧਾ ਹੋਇਆ, ਜੁਆਨ, ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਤਿਆਰੀ	(ਅਫ਼)	ਪ੍ਰਬੰਧ, ਸਜਾਵਟ, ਦਰੁਸਤੀ।
ਤਿਬਨਗੀ (ਤਬਨਗੀ)	: (ਫ਼)	ਪਿਆਸ।
ਤਿਬਨਾ (ਤਬਨਾ)	: (ਫ਼)	ਪਿਆਸਾ, ਚਾਹਵਾਨ।
ਤਿਜਾਰਤ	(ਅ)	ਵਿਉਪਾਰ, ਸੇਵਾਗਰੀ।
ਤਿਫ਼ਲ	: (ਅ)	ਬੱਚਾ, ਮੁੰਡਾ।
ਤਿਫ਼ਲਾਨਾ	: (ਅਫ਼)	ਬਚਗਾਨਾ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗਾ।

ਤਿਬ	(ਅ)	ਇਲਾਜ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਮ।
ਤਿਥੀ	(ਅ)	ਤਿਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਡਾਕਟਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਤਿਰਯਾਕ	(ਅ)	ਜ਼ਹਿਰ ਮਹੁਰਾ, ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਤੌੜ ਦੀ ਦਵਾ।
ਤੀਮਾਰ	(ਫ਼)	ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ, ਬੀਮਾਰ ਪੁਰਬੀ।
ਤੀਮਾਰਦਾਰੀ	: (ਫ਼)	ਬੀਮਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ।
ਤੀਰ	(ਫ਼)	ਬਾਣ, ਸਿੱਧੀ ਵਸਤੂ।
ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼	(ਫ਼)	ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਤੀਰਗੀ	(ਫ਼)	ਨੁਰਾ, ਕਾਲਾਪਣ।
ਤੁਅੱਜ਼ਾ	(ਅ)	ਹਿਮਾਇਤ, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ, ਨਾਜ਼ਾਇਜ਼ ਹਿਮਾਇਤ।
ਤੁਅਜੱਬ	(ਅ)	ਹੈਰਤ, ਅਚੰਭਾ।
ਤੁਆਬਬ	(ਅ)	ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ।
ਤੁਆਮ	(ਅ)	ਭੋਜਨ, ਖਾਣਾ।
ਤੁਆਰਫ਼	(ਅ)	ਪ੍ਰੀਤਿਯੋ, ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ, ਜਾਣ ਪਛਾਣ।
ਤੁਆਬਨ	(ਅ)	ਸਹਿਯੋਗ।
ਤੁਹਮਤ	(ਅ)	ਇਲਜ਼ਾਮ, ਦੋਸ਼।
ਤੁਹਮੱਲ	(ਅ)	ਬਰਦਾਸ਼ਤ, ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ, ਨਰਮੀ।
ਤੁਖ਼ਮ	(ਫ਼)	ਬੀਜ, ਸੰਤਾਨ।
ਤੁਗਿਆਨੀ	(ਫ਼)	ਹੜ, ਸੈਲਾਬ।
ਤੁੰਦ	(ਫ਼)	ਰੋਜ਼, ਸਮਰ, ਗ਼ਜ਼ਬਨਾਕ।
ਤੁਫ਼	(ਅ)	ਬੁੱਝ, ਮਲਾਮਤ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ।
ਤੁਫ਼ੰਗ	(ਫ਼)	ਬੰਦੂਕ।
ਤੁਫ਼ਰਕਾ	(ਅ)	ਫੁੱਟ, ਨਾਇਰਫ਼ਾਕੀ।
ਤੁਫ਼ੈਲ	(ਅ)	ਬਦੌਲਤ, ਸਾਧਨ, ਵਸੀਲਾ।
ਤਬਰਕਨ	(ਅ)	ਬੁੱਝ ਸ਼ਕਤ ਵਜੋਂ, ਬਰਕਤ ਲਈ।
ਤੁਮਕੁਰਾਕ	(ਫ਼)	ਬਾਨ ਬੈਕਤ, ਰੋਅਬ ਦਾਬ, ਗ਼ਰੂਰ।
ਤੁਰਬ	(ਫ਼)	ਖੱਟਾ, ਬਦ ਮਜ਼ਾਜ਼।
ਤੁਰਬਤ	(ਅ)	ਮਜ਼ਾਰਾ।
ਤੁਰਬੀ	(ਫ਼)	ਖਟਾਸ, ਖਟਾਈ।

ਤੁਰੱਹ	:	(ਅ)	ਬਮਲਾ, ਕਲਗੀ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਅਜੀਬ।
ਤਲੁਅ	:	(ਅ)	ਸੂਰਜ, ਚੰਨ ਜਾਂ ਤਾਰੇ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ।
ਤੁਫ਼ਾਨ	:	(ਅ)	ਬੌਰ ਬਰਾਬਾ, ਹੜ੍ਹ ਝੱਖੜ ਝੌਲਾ, ਝਾਂਜਾ, ਹਨੇਰੀ, ਤੁਹਮਤ।
ਤੁਫ਼ਾਨੀ	:	(ਅਭ)	ਤੁਫ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ, ਜ਼ੋਰਦਾਰ।
ਤੋਥਰਾ	:	(ਫ਼)	ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦਾਣਾ ਖਿਲਾਉਣ ਦਾ ਝੋਲਾ।
ਤੂਰ	:	(ਅ)	ਭਾਵ ਪਰਬਤ, ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਨੂਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੀਰੀਆ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੈ।
ਤੂਲ	:	(ਅ)	ਲੰਬਾਈ, ਵੇਲਾਓ।
ਤੋਗ	:	(ਫ਼)	ਤਲਵਾਰ, ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ।
ਤੋਗਾ	:	(ਫ਼)	ਨਿੱਕੀ ਤਲਵਾਰ।
ਤੋਜ	:	(ਫ਼)	ਥੋੜਾ, ਚਾਲਾਕ, ਜੋਸ਼ੀਲਾ, ਮਹਿੰਗਾ, ਠਿੱਖਾ, ਕਾਹਲੀ ਗਤੀ।
ਤੋਚ ਰੁਕਾਰ	:	(ਫ਼)	ਛੋਟੀ ਚੱਲਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਫ਼ਰਨਾ।
ਤੋਜਾਬ	:	(ਫ਼)	ਇਕ ਰਕਲ ਪਦਾਰਥ, ਬਹੁਤ ਫ਼ਰਸ਼, ਏਸਫ਼।
ਤੋਮੋਮ (ਤੋਯਮੋਮ)	:	(ਅ)	ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਰਤ ਕੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।
ਤੋ	:	(ਅ)	ਵਾਟ ਕੱਟਣੀ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਫ਼ੈਸਲਾ, ਬੇਬਾਕੀ, ਨਿਬਚਿਤ ਕਰਨਾ।
ਤੋਸ਼	:	(ਅ)	ਸ਼ੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼, ਚਾਲਾਕ।
ਤੋਬਾ	:	(ਫ਼)	ਰਾਹ ਦਾ ਖਰਚ, ਖੁਰਾਕ, ਰਾਹ ਲਈ ਫੋਜਨ।
ਤੋਹਫ਼ਾ	:	(ਅ)	ਸੁਗਾਤ, ਅਨੋਖਾ, ਬਹੁਤ ਖੂਬ।
ਤੋਹਮਤ	:	(ਅ)	ਇਲਜ਼ਾਮ, ਐਥ ਲਾਉਣਾ, ਖੁਰਾਈ ਕਰਨੀ, ਦੇਸ਼ ਮਥੁਣਾ।
ਤੋਪ	:	(ਤ)	ਗੋਲਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਯੰਤਰ।
ਤੋਬੀਹ	:	(ਅ)	ਖਜਾਣਾ, ਇਲਮ ਬਿਆਨ ਦੀ ਇਕ ਕਾਰੀਗਰੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਮਿਸਰਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਲੈਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਕ ਬਣੇ।

ਰੋਸੀਫ਼	(ਅ)	ਸਿਫ਼ਰ, ਖ਼ੁਬੀ, ਖ਼ੁਬੀ ਦੋਸਟੀ।
ਰੋਕ	(ਅ)	ਹਾਰ, ਗਲੁਬੰਦ।
ਰੋਹੀਦ	(ਅ)	ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਇਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਯਕੀਨ।
ਰੋਹੀਨ	(ਅ)	ਹੱਤਕ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ।
ਰੋਹੀਨ ਅਦਾਲਤ	(ਅ)	ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਹੱਤਕ।
ਰੋਡੀਕ	(ਅ)	ਰੋਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਤਾਕਤ, ਹੋਸਲਾ।
ਰੋਬਾ	(ਅ)	ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰਨ, ਪਛਤਾਵਾ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ।
ਰੋਬਾ ਸ਼ਿਕਨ	(ਅਫ਼)	ਰੋਬਾ ਰੋੜਨ ਵਾਲਾ।
ਰੋਰ	(ਅ)	ਢੰਕ, ਹਾਲਤ, ਭਾਂਡ।
ਰੋਰੇਤ (ਫ਼) ਰੋਰਾਤ	(ਅ)	ਆਸਮਾਨੀ ਕਿਰਾਬ ਜਿਹੜੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਸਾ 'ਤੇ ਉੱਤਰੀ ਸੀ।

ਦ

ਦਸਰ	:	(੬)	ਹੱਥ, ਪੰਜਾ।
ਦਬਰ	:	(੬)	ਜੰਗਲ, ਸਹਿਰਾ।
ਦਸਰ ਅੰਦਾਜ਼ੀ	:	(੬)	ਦਖਲ, ਮਦਾਖਲਤ।
ਦਸਰਕ	:	(੬)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ।
ਦਸਰਕਬ	:	(੬)	ਸਬੰਧ ਟੋੜ ਲੈਣਾ।
ਦਸਰਕਾਰ	:	(੬)	ਥਾਗੀਗਰ, ਹੁਨਰਮੰਦ।
ਦਸਰਕਾਰੀ	:	(੬)	ਥਾਗੀਗਰੀ, ਹੁਨਰਮੰਦੀ।
ਦਸਰਖਰ	:	(ਅ੬)	ਹੱਥ ਲਿਖਤ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਨਾ।
ਦਸਰਗੀਰ	:	(੬)	ਸਹਾਈ, ਮੋਦਦਗਾਰ, ਹਾਮੀ।
ਦਸਰ ਗੈਬ	:	(ਅ੬)	ਗੈਬੀ ਹੱਥ, ਗੈਬੀ ਮੋਦਦ, ਰਿਬਵਤ, ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਉਹ ਆਮਦਨੀ ਜਿਹੜੀ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਢੰਗ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।
ਦਸਰ ਤਲਵ	:	(ਅ੬)	ਹਾਜਰਮੰਦ, ਮੰਗਣਾ, ਲੋੜਮੰਦ।
ਦਸਰ ਦਰਾਜ਼ੀ	:	(੬)	ਕੁੱਟ ਮਾਰ, ਵਧੀਕੀ।
ਦਸਰ ਪਨਾਹ	:	(੬)	ਚਿਮਟਾ।
ਦਸਰ ਬਸਰਾ	:	(੬)	ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਮਿੰਨਤ ਕਰ ਕੇ।
ਦਸਰ ਬਰਦਾਰ	:	(੬)	ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ।
ਦਸਰਯਾਬ	:	(੬)	ਉਪਲਬਧ, ਪ੍ਰਾਪਤ।
ਦਸਰਰਸ	:	(੬)	ਪਹੁੰਚ, ਰਸਾਈ, ਮੁਹਾਰਰ।
ਦਸਰਰ ਖਆਨ	:	(੬)	ਰੁਮਾਲ ਜਾਂ ਚਾਦਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਦਸਰਾ	:	(੬)	ਮੁੱਠ, ਕਬਜ਼ਾ, ਫੌਜ ਦੀ ਟੁਕੜੀ, ਥਾਗਜ਼ ਦੇ ਚੋਵੀ ਵਰਕਿਆਂ ਦੀ ਇਕਾਈ।

ਦਸਤਾਨਾ	(੬)	ਹੱਥ ਦੇ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ ਡਾਲਾਡ।
ਦਸਤਾਰ	(੬)	ਪੱਗ, ਪਗੜੀ।
ਦਸਤਾਵੇਜ਼	(੬)	ਤਮੱਸਕ, ਸਨਦ, ਲਿਖਤ।
ਦਸਤੀ	(੬)	ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਦਸਕੂਰ	(੬)	ਕਾਇਦਾ, ਰਿਵਾਜ਼, ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਧਾਨ।
ਦਸਕੂਰੀ	(੬)	ਕਮੀਸ਼ਨ, ਡੀਸ, ਕਾਨੂੰਨੀ।
ਦਹਨ	:	(੬) ਮੂੰਹ।
ਦਹਮ	(੬)	ਦਸਵਾਂ।
ਦਹਰ	(ਅ)	ਬਮਾਨਾ।
ਦਹਾਨਾ	(੬)	ਨਦੀ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਂ ਭੀਲ, ਖਾੜੀ ਵਿਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਦਹਿ	(੬)	■ ■ ■
ਦਹਿਸ਼ਤ	(੬)	ਭਰ, ਭੈ।
ਦਹਿਸ਼ਤਜ਼ਦਾਹ	(੬)	ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੈ ਭੀਤ।
ਦਹਿੰਦ	(੬)	ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਦਹਿਰ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਦਹਰ।
ਦਹਿਰੀਆ	(ਅ)	ਬੇਦੀਨ, ਹੱਥ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ, ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ।
ਦਹਿਲੀਜ਼	(੬)	ਚੌਖਟ, ਦੇਹਲੀ।
ਦਕਿਆਨੁਸੀ	(ਅ)	ਪੁਰਾਤਨ, ਪੁਰਾਣਾ।
ਦਖਲ	(ਅ)	ਰਸਾਈ, ਇਖ਼ਤਿਆਰ, ਮਦਾਖ਼ਲਤ।
ਦੰਗ	(੬)	ਹੈਰਾਨ।
ਦੰਗਲ	(੬)	ਅਖਾੜਾ।
ਦਗਾ	(੬)	ਪੈਖਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ।
ਦਗਾਬਾਜ਼	(੬)	ਧੌਖੇਬਾਜ਼, ਫ਼ਰੇਬੀ।
ਦਗਾਬਾਜ਼ੀ	:	(੬) ਮੱਥਾਰੀ।
ਦੱਸਾਲ	(ਅ)	ਭੂਠਾ, ਈਸਾ ਵਿਰੋਧੀ, ਉਹ ਭੂਠਾ ਬੰਦਾ ਜੋ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਕਤਲ ਕਰਨਗੇ।
ਦੜ	(੬)	ਭੜਲੀ, ਇਕ ਸਾਜ਼।

ਦਫ਼ਤਰ	(ਫ)	ਆਫਿਸ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ।
ਦਫ਼ਤਰੀ	: (ਫ)	ਦਫ਼ਤਰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਅਹਿਲਕਾਰ ਜੋ ਕਿ ਕਲਰਕ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਰ ਚਪੜਾਸੀਉਂ ਵੱਧ ਪਦ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਦਫ਼ਨ	(ਅ)	ਗੱਡਣਾ।
ਦਫ਼ਾ	: (ਅ)	ਥਾਹੀ, ਥਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਾ।
ਦਫ਼ਾਅ	: (ਅ)	ਹਟਾਣਾ, ਪਰੇ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ।
ਦਫ਼ਾਅਰਨ	(ਅ)	ਅਚਾਨਕ, ਫੌਰਨ।
ਦਫ਼ੀਨਾ	(ਫ)	ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ, ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ।
ਦਬਦਬਾ	(ਫ)	ਰੋਅਬ, ਸ਼ਾਨ ਸ਼ੋਕਤ।
ਦੱਬਾ	: (ਅ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਡੱਬਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਚਮੜੇ ਦਾ ਡੁੱਪਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਘੀ ਆਦਿ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।
ਦਮ	(ਫ)	ਸਾਹ, ਚਿੰਦਗੀ, ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਘੁੱਟ, ਭੋਜਨ ਧੀਮੀ ਆਂਚ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਮੰਤਰ, ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ।
ਦਮਸਾਜ਼	(ਫ)	ਰਾਜਦਾਰ, ਭੇਡ ਦਾ ਸਾਝੀ, ਮਿੱਠਰ।
ਦਮਖ਼ਮ	(ਫ)	ਤਾਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ।
ਦਮਦਮਾ	: (ਫ)	ਮੋਰਚਾ, ਬਨਾਵਟੀ, ਕਿਲ੍ਹਾ।
ਦਮਬਦਮ	: (ਫ)	ਹਰ ਘੜੀ, ਘੜੀ-ਘੜੀ, ਲਗਾਤਾਰ।
ਦਮਾ	: (ਫ)	ਸਾਹ ਦਾ ਰੋਗ।
ਦਮਾਦਮ	: (ਫ)	ਨਿਰੰਤਰ, ਲਗਾਤਾਰ, ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ।
ਦਮਾਮਾ	(ਫ)	ਨਗਾਰਾ (ਨੱਕਾਰਾ)।
ਦਫ	: (ਫ)	ਬੁਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਢਾਟਕ।
ਦਰ ਅਸਲ	(ਅਫ)	ਅਸਲ ਵਿਚ, ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ।
ਦਰਸ	: (ਅ)	ਸਬਕ, ਨਸੀਹਤ।
ਦਰ ਹਕੀਕਤ	: (ਅਫ)	ਅਸਲ ਵਿਚ, ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ।
ਦਰ ਕਨਾਰ	: (ਫ)	ਇਲਾਕਾ, ਵੱਖ, ਜੁਦਾ।
ਦਰਖ਼ਤ	: (ਫ)	ਤੁੱਖ, ਬੂਟਾ, ਪੇੜ।

ਦਰਜ	(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਅੰਦਰਾਜ, ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ।
ਦਰਬ	(ਕ)	ਦਰਾੜ, ਤਰੇੜ, ਬਰਾੜ।
ਦਰਦ	(ਕ)	ਪੀੜ, ਕਸਕ, ਤਰਸ, ਰਹਿਮ।
ਦਰਦਨਾਕ	(ਕ)	ਦਰਦ ਭਰਿਆ, ਦੁੱਖ ਭਰਿਆ।
ਦਰਦਮੰਦ	(ਕ)	ਹਮਦਰਦ, ਤਰਸਵਾਨ।
ਦਰਦਮੰਦੀ	(ਕ)	ਹਮਦਰਦੀ, ਰਹਿਮ ਦਿਲੀ, ਤਰਸ।
ਦਰਦਰ	(ਕ)	ਥਾਂ-ਥਾਂ।
ਦਰਪਰਦਾ	(ਕ)	ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ।
ਦਰਬੰਦੀ	(ਕ)	ਤਲਾਬੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣੇ, ਬਾਰਖਾਨੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮਿਲਾਫ਼ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ।
ਦਰਬਦਰ	(ਕ)	ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ।
ਦਰਕਾਰ	(ਕ)	ਲੋਭੀਦਾ, ਚਰੂਰੀ।
ਦਰਖਾਸਤ	(ਕ)	ਅਰਜ਼ੀ, ਬੇਨਤੀ।
ਦਰਗਾਹ	(ਕ)	ਚੌਖਟ, ਮਨਕਾਹ।
ਦਰਗਾਜ਼ਰ	(ਕ)	ਮੁਆਜ਼ੀ, ਛੱਡਣਾ।
ਦਰਜਾ	(ਕ)	ਪੇੜੀ, ਕਲਾਸ।
ਦਰਜ਼ੀ	(ਕ)	ਛੀਬਾ।
ਦਰਪੇਸ਼	(ਕ)	ਸਾਹਮਣੇ, ਰੁਬਰੂ, ਬਹਿਸ ਅਧੀਨ।
ਦਰਬਾਨ	(ਕ)	ਚੌਕੀਦਾਰ, ਸੰਤਰੀ, ਪਹਿਰੇਦਾਰ।
ਦਰਬਾਰ	(ਕ)	ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਜਲਿਸ, ਬਾਹੀ ਕਚਹਿਰੀ। ਮਜਲਿਸ ਜਿਹੜੀ ਵੱਡੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ।
ਦਰਬਾਰੀ	(ਕ)	ਬਾਹੀ ਮੁਸਾਹਿਬ, ਦਰਬਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਦਰਬਾਰੇ ਆਮ	(ਅਕ)	ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਬਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਸਕੇ।
ਦਰਬਾਰ ਮਾਸ	(ਅਕ)	ਉਹ ਬਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਜਿੱਥੇ ਮਾਸ-ਮਾਸ ਲੋਕ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਥਾਂ।
ਦਰਮਾਂਦਾ	(ਕ)	ਵਿਚਾਰਾ, ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਮਾਰਿਆ।
ਦਰਮਾਂਦਗੀ	(ਕ)	ਮਜਬੂਰੀ, ਲਾਚਾਰੀ।

ਦਰਮਿਆਨ	(੩)	ਵਿਚਕਾਰ।
ਦਰਮਿਆਨੀ	(੩)	ਵਿਚਕਾਰਲਾ।
ਦਰਵਾਜ਼ਾ	(੩)	ਬੂਹਾ, ਵਾਟਕ।
ਦਰਵੇਸ਼	(੩)	ਫਕੀਰ, ਭਗਤ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਮਸਕੀਨ।
ਦਰਵੇਸ਼ੀ	(੩)	ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦੰਗ, ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵਿਚਰਨਾ।
ਦਰਾਜ਼	(੩)	ਲੰਬਾ।
ਦਰਾਜ਼ ਕਦ	(ਅ੩)	ਲੰਬੇ ਜੁੱਤੇ ਵਾਲਾ।
ਦਰਾਜ਼ ਦਸਤ	(੩)	ਬੇਇਨਸਾਫ਼, ਖ਼ਾਲਸ, ਲੰਬੇ ਹੱਥਾਂ ਵਾਲਾ।
ਦਰਾਮਦ	(੩)	ਆਇਆਤ, ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼।
ਦਰਾਮਦ ਬਰਾਮਦ :	(੩)	ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਵਿਚਿਪਾਰ।
ਦਰਿਆ	(੩)	ਨਦੀ।
ਦਰਿਆ ਦਿਲ	(੩)	ਸਖੀ, ਦਾਨੀ।
ਦਰਿਆਫ਼ਤ	(੩)	ਤਫ਼ਤੀਬ, ਟੈਹ, ਪੁੱਛ ਪੜਤਾਲ।
ਦਰਿਆ ਬਰਾਮਦ	(੩)	ਬਰੇਤੀ, ਉਹ ਧਰਤੀ ਜਿਹੜੀ ਦਰਿਆ ਦੇ ਰਾਹ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਆਵੇ।
ਦਰਿਆ ਬੁਰਦ	(੩)	ਉਹ ਛਮੀਨ ਜਿਹੜੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇ।
ਦਰੀਦਾ	(੩)	ਪਾਬ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਾਨਵਰ।
ਦਰੀਦਾ :	(੩)	ਖਿਸ਼ਕੀ, ਝਰੇਖਾ।
ਦਰੁਸਤ :	(੩)	ਸਹੀ, ਠੀਕ।
ਦਰੁਸਤੀ :	(੩)	ਇਸਲਾਹ, ਮੁਰੰਮਤ।
ਦਰੁਦ :	(੩)	ਸਲਾਮ, ਦੁਆ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਹ ਦੁਆ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਨਬੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਪੜੀ ਜਾਵੇ।
ਦਰੋੜ :	(੩)	ਇਨਕਾਰ, ਅਫ਼ਸੋਸ।
ਦਰੋੜ :	(੩)	ਬੂਠ।
ਦਲਾਲ :	(ਅ)	ਸੌਦਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਆਬੁਰੀਆ, ਭੜ੍ਹਾਆ।
ਦਲਾਲੀ :	(ਅ)	ਸੌਦਾ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਉਜਰਤ, ਦਲਾਲ ਦਾ ਕਿੱਤਾ।
ਦਲਾਵਰ :	(੩)	ਬਹਾਦਰ, ਸੁਰਮਾ।

ਦਲਾਵਰੀ	(ਫ)	ਬਹਾਦਰੀ।
ਦਲੀਲ	(ਅ)	ਤਰਕ, ਸਬੂਤ, ਹੁੱਜਰ।
ਦਲੇਰ	(ਫ)	ਬਹਾਦਰ, ਸੁਰਮਾ।
ਦਲੇਰਾਨਾ	(ਫ)	ਦਲੇਰੀ ਭਰਿਆ, ਗੁਸਤਾਖੀ ਵਾਲਾ।
ਦਲੇਰੀ	: (ਫ)	ਬਹਾਦਰੀ।
ਦਵਾ	(ਅ)	ਦਾਰੂ, ਇਲਾਜ, ਦਵਾਈ।
ਦਵਾ ਖਾਨਾ	(ਅਫ)	ਦਵਾ ਦੀ ਦੁਕਾਨ, ਹਸਪਤਾਲ।
ਦਵਾਰ	(ਅ)	ਸਿਆਹੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥੁੱਜੀ ਜਾਂ ਛਾਂਡਾ।
ਦਵਾ ਦਾਰੂ	(ਅਫ)	ਤੀਮਾਰਦਾਰੀ, ਇਲਾਜ ਆਦਿ ਕਰਨਾ।
ਦਵਾਮ	(ਅ)	ਹਮੇਸ਼ਗੀ, ਸਦੀਵਤਾ, ਅਮਰਤਾ।
ਦਾਅਵਤ	(ਅ)	ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸੱਦਣਾ, ਬੁਲਾਣਾ, ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ।
ਦਾਅਵਤ ਵਲੀਮਾ	(ਅ)	ਮੁੰਡੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸਿਉਂ ਨਿਕਾਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਜਾਂ ਭੋਜ।
ਦਾਅਵਾ	(ਅ)	ਮਤਾਲਬਾ, ਨਾਲਿਬ, ਦਰਖਾਸਤ, ਹੱਕ ਜਤਾਣਾ।
ਦਾਅਵੇਦਾਰ	(ਅਫ)	ਮੁਦੱਈ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਲਿਬੀ, ਹੱਕ ਦਰਸਾਣ ਵਾਲਾ।
ਦਾਈਆ	(ਅ)	ਦਾਅਵਾ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ, ਚਾਹ।
ਦਾਇਮ	(ਅ)	ਹਮੇਸ਼ਾ, ਸਦਾ, ਨਿੱਤ, ਸਦੀਵ।
ਦਾਇਮੀ	(ਅ)	ਸਦੀਬੀ, ਅਬਦੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਕਾ।
ਦਾਇਰ	(ਅ)	ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਰਜਵੀਜ਼ ਅਧੀਨ, ਦਰ ਪੇਸ਼।
ਦਾਇਰਾ	(ਅ)	ਕੁੰਡਲ, ਭੇਰਾ, ਮੁਹੱਲਾ, ਮਜਲਿਸ, ਚੱਕਰ।
ਦਾਇਰਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ :	(ਅ)	ਜਿਹੜਾ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਾਰਜ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ। ਅਮਲਦਾਰੀ ਦਾ ਖੇਤਰ।
ਦਾਸ਼ਰਾ	(ਫ)	ਰਖੇਲ, ਬਿਨਾ ਨਿਕਾਹ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਇਸਤਰੀ।
ਦਾਸਰਾਨ	(ਫ)	ਕਿੱਸਾ, ਕਹਾਣੀ, ਬਿਰਤਾਂਤ, ਅਫ਼ਸਾਨਾ।
ਦਾਖਲਾ	(ਅ)	ਰਸਾਈ, ਪਹੁੰਚ, ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਫ਼ੀਸ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ। ਅੰਦਰੂਨੀ, ਦੇਖੇ ਦਾਖ਼ਿਲਾ।
ਦਾਖ਼ਲੀ	(ਅ)	ਅੰਦਰੂਨੀ, ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਘਰੇਲੂ।

ਦਾਖਿਲਾ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਦਾਖਲਾ।
ਦਾਖਿਲੀ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਦਾਖਲੀ।
ਦਾਖਿਲ ਖਾਰਜ	(ਅ)	ਸਰਕਾਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰਾਜ।
ਦਾਖਿਲ ਦਫ਼ਤਰ	(ਅ)	ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਮਿਸਲ ਨਾਲ ਬਾਮਿਲ ਹੋ ਜਾਣਾ।
ਦਾਗ਼	(ਫ਼)	ਧੱਬਾ, ਨਿਬਾਨ, ਐਬ, ਨੁਕਸ, ਰੱਜ।
ਦਾਗ਼ੀ	(ਫ਼)	ਦਾਗ਼ਦਾਰ, ਐਬਦਾਰ, ਸਜ਼ਾਯਾਫ਼ਤਰ।
ਦਾਦ	(ਫ਼)	ਇਨਸਾਫ਼, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼, ਆਫ਼ਰੀਨ, ਭਾਰੀਫ਼।
ਦਾਦ ਭਲਬ	: (ਫ਼)	ਫ਼ਰਿਆਦੀ, ਭਾਰੀਫ਼ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ।
ਦਾਦ ਫ਼ਰਿਆਦ	(ਫ਼)	ਨਾਲਿਬ, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਇਸਤਗਾਸ।
ਦਾਦੇ ਸੁਖਨ	(ਫ਼)	ਗੱਲ ਜਾਂ ਬਿਆਰ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ।
ਦਾਨਾ (ਦਾਨਾਅ)	: (ਫ਼)	ਅਕਲਮੰਦ।
ਦਾਨਾ (ਦਾਣਾ)	: (ਫ਼)	ਅਨਾਜ, ਬੀਜ।
ਦਾਨਾਈ	: (ਫ਼)	ਸਿਆਣਪ, ਅਕਲਮੰਦੀ, ਸਮਝ ਬੂਝ।
ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ	: (ਫ਼)	ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ।
ਦਾਨਿਬ	: (ਫ਼)	ਗਿਆਨ, ਅਕਲ, ਸਮਝ।
ਦਾਨਿਸਤਾ	(ਫ਼)	ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ।
ਦਾਨਿਬਮੰਦ	: (ਫ਼)	ਅਕਲਮੰਦ।
ਦਾਨਿਬਮੰਦੀ	: (ਫ਼)	ਅਕਲਮੰਦੀ।
ਦਾਮ	: (ਫ਼)	ਜਾਲ, ਫੰਧਾ।
ਦਾਮਨ	: (ਫ਼)	ਪੈਂਨ, ਆਂਚਲ।
ਦਾਮਨਗੀਰ	: (ਫ਼)	ਮੱਦਦ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ।
ਦਾਮਾਦ	(ਫ਼)	ਜਵਾਈ, ਪੀ ਦਾ ਪਤੀ।
ਦਾਰ	(ਫ਼)	ਸੂਲੀ, ਫਾਂਸੀ।
ਦਾਰਮਦਾਰ	: (ਅਫ਼)	ਨਿਰਫ਼ਰਤਰ।
ਦਾਰੂ	: (ਫ਼)	ਦਵਾਈ, ਖ਼ਰਾਬ।
ਦਾਰੋਗ਼ਾ	: (ਫ਼)	ਨਿਗਰਾਨ, ਥਾਣੇਦਾਰ, ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ।

ਦਲਾਨ	(੩)	ਦਲਾਨ, ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ।
ਦਿਆਨਤ	(ਅ)	ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਅਮਾਨਦਾਰੀ।
ਦਿਆਨਤਦਾਰ	: (ਅੜ)	ਈਮਾਨਦਾਰ।
ਦਿਆਰ	: (ਅ)	ਦਿਲਾਕਾ, ਨਗਰ, ਮੁਲਕ, ਦੇਸ, ਖੇਤਰ।
ਦਿਹ	(੩)	ਪਿੰਡ।
ਦਿਹਾਤ	(੩)	ਦਿਹ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ।
ਦਿਕ	(ਅ)	ਦਿਕ ਰੋਗ, ਬਰੀਕ ਡਾਪ, ਰੰਗ।
ਦਿੱਕਰ	(ਅ)	ਤਕਲੀਫ਼, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ।
ਦਿੱਕਰ ਪਸੰਦ	(ਅੜ)	ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਗੱਲ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਦਿਮਾਗ	(ਅ)	ਮਗਜ਼, ਭੋਜਾ, ਅਕਲ, ਮਗਰੂਰ, ਓਸਾਨ।
ਦਿਮਾਗੀ	(ਅੜ)	ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਦਿਲ	(੩)	ਹੌਸਲਾ, ਮਾਹਿਸ਼, ਮਰਜ਼ੀ, ਗੱਡ, ਦਿਕ ਅੰਗ।
ਦਿਲਬਾਦ	(੩)	ਖ਼ੁਸ਼।
ਦਿਲਬਿਕਨੀ	(੩)	ਦਿਲ ਰੋੜਨਾ, ਹਿੰਮਤ ਰੋੜਨੀ।
ਦਿਲ ਸੋਚ	(੩)	ਦਿਲ ਜਲਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲ ਕਸ਼	(੩)	ਸੁੰਦਰ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲਗੀਰ	(੩)	ਸ਼ਾਮਗੀਨ, ਉਦਾਸ।
ਦਿਲਚਸਪ	(੩)	ਦਿਲ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲਜੋਈ	(੩)	ਤਸੱਲੀ।
ਦਿਲ ਦਰਿਆ	(੩)	ਸ਼ਮੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲਦਾਦਾ	(੩)	ਆਸ਼ਿਕ, ਫ਼ਰੇਸ਼ਤਾ।
ਦਿਲਦਾਰ	(੩)	ਪਿਆਰਾ, ਮਹਿਬੂਬ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲ ਨਵਾਜ਼	(੩)	ਦੇਸਤ, ਮਿੱਤਰ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲ ਪਸੰਦ	(੩)	ਮਨਭਾਉਂਦਾ।
ਦਿਲਫ਼ਰੋਬ	(੩)	ਮਨਮੋਹਨ, ਸੁਹਣਾ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਦਿਲਬੰਦ	: (੩)	ਪਿਆਰਾ, ਮਹਿਬੂਬ, ਪੁੱਤਰ।
ਦਿਲਬਰ	(੩)	ਦਿਲ ਲੈ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਪਿਆਰਾ, ਮਹਿਬੂਬ।
ਦਿਲਰੁਬਾ	(੩)	ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਦਿਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।

ਦਿਲਾਵਰ	:	(ਫ਼)	ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾ।
ਦਿਲਾਵਰੀ	:	(ਫ਼)	ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਗਤੀ।
ਦੀਦ		(ਫ਼)	ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ, ਨਜ਼ਾਰਾ, ਦਰਸ਼ਨ।
ਦੀਦਾ	:	(ਫ਼)	ਅੱਖ, ਦੇਖਿਆ ਹੋਇਆ।
ਦੀਦਾਰ	:	(ਫ਼)	ਦਰਸ਼ਨ, ਜਲਵਾ, ਨਜ਼ਾਰਾ।
ਦੀਨ		(ਅ)	ਮਜ਼ਹਬ, ਧਰਮ, ਈਮਾਨ।
ਦੀਨ ਦਾਰ	:	(ਅਫ਼)	ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਪਾਬੰਦ, ਧਰਮੀ।
ਦੀਨਾਰ	:	(ਅ)	ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ।
ਦੀਬਾਚਾ	:	(ਫ਼)	ਮੁਖਬੰਦ।
ਦੀਵਾਨ	:	(ਫ਼)	ਬਾਹੀ ਦਰਬਾਰ, ਅਦਾਲਤ, ਵਜ਼ੀਰ, ਕਵੀ ਦੇ ਕਲਾਮ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ। ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਦੀਵਾਨਾ	:	(ਫ਼)	ਸੌਦਾਈ, ਮਜ਼ਨੂੰ, ਪਾਗਲ।
ਦੀਵਾਨੀ	:	(ਫ਼)	ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਪਦ, ਨਿੱਕੀ ਅਦਾਲਤ।
ਦੀਵਾਰ	:	(ਫ਼)	ਰੰਧ, ਓਟ, ਹਦ, ਰੁਕਾਵਟ।
ਦੁਆ	:	(ਅ)	ਰੱਖ ਰੈਂ ਮੰਗਣਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ।
ਦੁਬਨਾਮ	:	(ਫ਼)	ਗ਼ਾਲੀ ਗ਼ਲੋਚ।
ਦੁਬਮਨ	:	(ਫ਼)	ਵੈਰੀ, ਵਿਰੋਧੀ।
ਦੁਬਮਨੀ	:	(ਫ਼)	ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ।
ਦੁਬਵਾਰ	:	(ਫ਼)	ਭਠਿਨ, ਮੁਬਕਿਲ, ਔਖਾ।
ਦੁਬਵਾਰੀ	:	(ਫ਼)	ਮੁਬਕਿਲ, ਔਖ।
ਦੁਕਾਨ	:	(ਅ)	ਹੱਟੀ, ਸੌਦਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਦੁਕਾਨਦਾਰ	:	(ਅਫ਼)	ਹਟਵਾਣੀਆ।
ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ	:	(ਅਫ਼)	ਸੌਦਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕਿੱਤਾ।
ਦੁਖਤਰ	:	(ਫ਼)	ਧੀ, ਬੇਟੀ, ਪੁੱਤਰੀ।
ਦੁਨੀਆ	:	(ਅ)	ਸੰਸਾਰ।
ਦੁਨੀਆਦਾਰ	:	(ਅਫ਼)	ਚਲਾਕ, ਕਬੀਲਦਾਰੀ ਵਾਲਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ।
ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ		(ਅਫ਼)	ਸੰਸਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ।

ਦੁਨੀਆਵੀ	(ਅ)	ਸੰਸਾਰਕ, ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਦੁੱਬਾ	(ਕ)	ਗੋਲ ਭਾਰੀ ਮੋਟੀ ਪੁੰਡ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਮੀਢਾ।
ਦੁਮ	(ਕ)	ਪੁੰਡ।
ਦੁਮਦਾਰ	(ਕ)	ਪੁੰਡ ਵਾਲਾ।
ਦੁਰ	(ਅ)	ਮੋਟੀ।
ਦੁਰਸਤ	(ਕ)	ਠੀਕ, ਸਹੀ।
ਦੁਰਸਰੀ	(ਕ)	ਇਸਲਾਹ, ਮੁਰੰਮਤ।
ਦੁਰੁਦ	(ਕ)	ਸਲਾਮ, ਦੁਆ, ਦੁਆ ਸਲਾਮ ਜੋ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਲਈ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ।
ਦੁਲਦੁਲ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਮੋਚਰ।
ਦੂਰ	(ਕ)	ਬੱਖ, ਅਲੱਗ, ਪਰੇ, ਭਾਸਲਾ, ਹਟਵਾਂ।
ਦੂਰ ਅੰਦੇਸ਼	(ਕ)	ਦਾਨਾ, ਸਿਆਣਾ, ਦੂਰ ਦੀ ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ।
ਦੂਰ ਦਰਾਜ਼	(ਕ)	ਬਹੁਤ ਦੂਰੀ 'ਤੇ।
ਦੂਰਬੀਨ	(ਕ)	ਦੂਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਯੰਤਰ।
ਦੂਰੀ	(ਕ)	ਭਾਸਲਾ, ਵਖਰੇਵਾਂ।
ਦੁਹ	(ਕ)	ਦਸ।
ਦੇਹਰ	(ਅ)	ਜ਼ਮਾਨਾ, ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆ।
ਦੇਹਰੀਆ	(ਅ)	ਮਾਦਾ ਪ੍ਰਸਤ, ਅਧਰਮੀ, ਰੈਂਬ ਰੋਂ ਮੁਨਬਰ।
ਦੇਸ਼	(ਕ)	ਵੱਡਾ ਬਰਤਨ ਖਾਣ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਦੇਗਚਾ	: (ਕ)	ਪਤੀਲਾ, ਦੇਕ ਨਾਲੋਂ ਨਿੱਕਾ ਖਾਣ ਪਕਾਣ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।
ਦੇਸ਼	(ਕ)	ਦਿੱਲ, ਅਰਸਾ, ਸਮਾਂ, ਵਕਫ਼।
ਦੇਰੀਨਾ	(ਕ)	ਪੁਰਾਣਾ, ਦੇਰ ਰੋਂ, ਪੁਰਾਤਨ, ਕਦੀਮ।
ਦੇਵ	(ਕ)	ਦਿਓ, ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਵਾਲਾ।
ਦੌਰ	: (ਕ)	ਬੁੱਤਖਾਨਾ, ਮੰਦਰ।
ਦੋਸਤ	: (ਕ)	ਯਾਰ, ਮਿੱਤਰ, ਮਹਿਬੂਬ, ਆਬਨਾ।
ਦੋਸਤਾਨਾ	: (ਕ)	ਦੋਸਤੀ, ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ।

ਦੋਸਰੀ	(ਫ਼)	ਮਿੱਡਰਭਾਈ, ਯਾਰੀ।
ਦੋਬੀਜ਼ਗੀ	(ਫ਼)	ਕੰਢਾਰਪਣ।
ਦੋਬੀਜ਼ਾ	(ਫ਼)	ਕੰਢਾਰੀ।
ਦੋਜਹਾਨ	(ਫ਼)	ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ।
ਦੋਜ਼ਖ਼	(ਫ਼)	ਨਰਕ, ਜਹੰਨਮ।
ਦੋਜ਼ਖ਼ੀ	(ਫ਼)	ਪਾਪੀ, ਜਹੰਨਾਮੀ।
ਦੁਬਾਰਾ	(ਫ਼)	ਦੁਜੀ ਵਾਰ।
ਦੁਬਾਲਾ	(ਫ਼)	ਦੁੱਗਣਾ।
ਦੁਖ਼	(ਫ਼)	ਦੁਜਾ।
ਦੌਰ	(ਅ)	ਚੱਕਰ, ਵਾਰੀ, ਜ਼ਮਾਨਾ।
ਦੌਰਾ	(ਅ)	ਚੱਕਰ, ਗਝਰ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।
ਦੌਰਾਨ	(ਅ)	ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਚੱਕਰ।
ਦੌਲਰ	(ਅ)	ਧਨ, ਮਾਲ।
ਦੌਲਰ ਖ਼ਾਨਾ	(ਅਫ਼)	ਘਰ, ਮਕਾਨ, ਮਹਿਲ।

ਨ

ਨਅਉੜ ਬਿੱਲਾ	(ਅ)	ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਮੰਗਣੀ।
ਨਸਬ	(ਅ)	ਅਸਲ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ।
ਨਸਬ ਨਾਮਾ	(ਅੜ)	ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ।
ਨਸਰ	(ਅ)	ਕਲਪ, ਵਾਰਤਕ।
ਨਸਰ	(ਅ)	ਬਿਖੇਰਨਾ, ਪ੍ਰਸਾਰ ਕਰਨਾ।
ਨਸਲ	(ਅ)	ਮਾਨਦਾਨ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਿਵਾਰ, ਪੁਸ਼ਤ।
ਨਸਰਾਨੀ	(ਅ)	ਈਸਾਈ।
ਨਬਾ	(ਭ)	ਮਸਤੀ, ਸਰੂਰ, ਘੁਮੰਡ, ਗਰੂਰ।
ਨਬਾਤ	(ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ।
ਨਸੀਹਤ	(ਅ)	ਨੇਕ ਸਲਾਹ।
ਨਸੀਬ	(ਅ)	ਕਿਸਮਤ, ਭਾਗ, ਹਿੱਸਾ ਤਕਦੀਰ।
ਨਸੀਬਾ	(ਅ)	ਤਕਦੀਰ, ਕਿਸਮਤ।
ਨਸੀਮ	(ਅ)	ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦੀ ਸੁਹਾਣੀ ਹਵਾ।
ਨਸ਼ੇਬ	(ਭ)	ਨਿਛਾਣ, ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਗਹਿਰਾਈ।
ਨਸ਼ੇਬੈਂ ਭਰਾਜ	(ਭ)	ਉੱਚ ਨੀਚ, ਉਤਾਰ ਚੜ੍ਹਾਅ।
ਨਸ਼ੇਮਨ	(ਭ)	ਆਲ੍ਹਣਾ।
ਨਹਸ	(ਅ)	ਨਹਿਸ, ਮਨਹੂਸ, ਅਸੁੱਫ਼।
ਨਹਿਰ	(ਅ)	ਦਰਿਆ 'ਚੋਂ' ਖੌਂਦੀ ਬਾਖ਼।
ਨਕਬ	(ਅ)	ਬੇਲ ਬੂਟੇ, ਮੁਹਾਂਦਰਾ, ਛਾਪ ਜਾਂ ਠੱਪਾ। ਨਿਸ਼ਾਨ।
ਨਕਦ	(ਅ)	ਪੁੰਜੀ, ਪੜਚੋਲ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਹੜੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।
ਨਕਬ :	(ਅ)	ਪਾਸ਼, ਕੰਧ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਮੋਰੀ।

ਨਕਲ	(ਅ)	ਨਮੂਨਾ, ਉਤਾਰਾ, ਚਰਬਾ, ਸਵਾਂਗ, ਕਿਸੇ ਲਿਖਤ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨਾ।
ਨਕਸ਼ਾ	(ਅ)	ਹੁਲੀਆ, ਤਸਵੀਰੀ ਰੂਪ, ਹਾਲਤ, ਬਨਾਵਟ, ਚਿੱਤਰ।
ਨੱਕਾਸ਼	:	(ਅ) ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ, ਨਕਸ਼ ਨਿਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਨੱਕਾਸ਼ੀ	(ਅ)	ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ, ਨੱਕਾਸ਼ ਦਾ ਕਿੱਤਾ।
ਨੱਕਾਦ	(ਅ)	ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਆਲੋਚਕ।
ਨੱਕਾਰਬੀ	(ਫ਼)	ਨਕਾਰਾ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਨੱਕਾਰਾ	(ਫ਼)	ਨਕਾਰਾ।
ਨਕੀਬ	(ਅ)	ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਹਰਕਾਰਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਨਕੂਬ	:	(ਅ) ਨਕਸ਼ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ।
ਨਮਰਾ	(ਫ਼)	ਨਾਜ਼, ਅਦਾ, ਚੌਚਲਾ।
ਨਯ	(ਫ਼)	ਨਗੀਨਾ, ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।
ਨੈਂਗ	(ਫ਼)	ਬਰਮ, ਰੁਸਵਾਈ।
ਨਗਮਾ	:	(ਅ) ਰਾਗ, ਗੀਤ, ਰਚਨਾ।
ਨਗੀਨਾ	(ਫ਼)	ਨਯ, ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।
ਨਜ਼ਮ	:	(ਅ) ਬਵਿਤਾ, ਬਿਆਰ, ਲਈ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਰਚਨੀਥ।
ਨਜ਼ਰ	:	(ਅ) ਨਿਗਾਹ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਪਰਖ, ਨਿਗਰਾਨੀ।
ਨਜ਼ਰ ਸਾਨੀ	:	(ਅ) ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ।
ਨਜ਼ਰਬੰਦ	:	(ਅਫ਼) ਕੈਦੀ, ਹਵਾਲਾਤੀ।
ਨਜ਼ਰਬਾਜ਼	:	(ਅਫ਼) ਹੁਸਨ ਪ੍ਰਸਤ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਪਾਰਖੂ।
ਨਜ਼ਦੀਕ	:	(ਫ਼) ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਪਾਸ।
ਨਜ਼ਰਾਨਾ	:	(ਫ਼) ਸੁਗਾਤ, ਰੋਹਣਾ, ਭੇਟਾ।
ਨਜ਼ਲਾ	:	(ਅ) ਇਕ ਰੋਗ, ਚੁਕਾਮ।
ਨਜ਼ਾਅ	(ਅ)	ਜਾਨ ਟੁੱਟਣੀ, ਮੌਤ ਦਾ ਤਰਾਸ।
ਨਜ਼ਾਕਤ	:	(ਫ਼) ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੋਣਾ, ਅਦਾ, ਖੂਬੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਕੰਮਲਤਾ।
ਨਜਾਰ	:	(ਅ) ਛੁਟਕਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ, ਰਿਹਾਈ।
ਨਜ਼ਾਵਾ	:	(ਫ਼) ਦੀਦਾਰ, ਦਰਬਨ, ਨਜ਼ਰ, ਦੇਖਣਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼।

ਨਜ਼ੀਰ	(ਅ)	ਨਮੂਨਾ, ਉਦਾਹਰਨ, ਮਿਸਾਲ।
ਨਜ਼ਮ	(ਅ)	ਖਗੋਲ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਇਲਮ, ਨਜਮ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਨਜਮ ਡਾਢਾ ਤਾਰਾ।
ਨਜ਼ੁਲ	(ਅ)	ਉਤਰਨਾ, ਨਾਜ਼ੁਲ ਹੋਣਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਡੋਇ, ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ।
ਨਤੀਜਾ	(ਅ)	ਸਿੱਟਾ, ਅੰਤ, ਖ਼ਾਤਮਾ।
ਨਦਾਮਤ	(ਅ)	ਫ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਸ਼ਚਾਲਤ।
ਨਦਾਰਦ	(ਫ਼)	ਨਹੀ, ਖ਼ਾਲੀ, ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ।
ਨਦੀਦਾ	(ਫ਼)	ਅਣਦੇਖਿਆ।
ਨਦੀਮ	(ਅ)	ਮਿੱਰਰ, ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ।
ਨਡਸ	(ਅ)	ਜਾਨ, ਆਤਮਾ, ਰੂਹ, ਵਜੂਦ, ਹਸਤੀ, ਦੁਨੀਆਵੀ, ਲੋਚਾ।
ਨਡਰ	(ਫ਼)	ਨੋਬਰ, ਮਜ਼ਦੂਰ, ਇਕ ਸਣਾ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਦਸ ਤਕ ਦੀ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਟੋਲੀ, ਨਡਰੀ।
ਨਡਰਤ	(ਅ)	ਘਿਣ, ਕਰਾਹਤ, ਬੇਜ਼ਾਰੀ, ਨਾਪਸੰਦੀ, ਘਿਰਨਾ।
ਨਡਲ	(ਅ)	ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਵਿਚ ਉਹ ਇਬਾਦਤ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਲਾਚਮੀ ਅਰਥਾਤ "ਡਰਜ਼" ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਡਸਾਨੀ	(ਅ)	ਨਡਸ ਦਾ, ਨਡਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਨਡਾ	(ਅ)	ਲਾਡ, ਡਾਇਦਾ, ਮੁਨਾਡਾ।
ਨਡਾਸਤ	(ਅ)	ਖ਼ੁਬੀ, ਸਫ਼ਾਈ, ਸਲੀਕਾ।
ਨਡਾਕ	(ਅ)	ਨਾਇਤਫ਼ਾਕੀ, ਦੂਸਰ ਪੈ ਜਾਣੀ।
ਨਡੀ	(ਅ)	ਹਾਂ ਦੀ ਉਲਟ, ਨਾਹ, ਘਾਟ।
ਨਡੀਸ	(ਅ)	ਵਧੀਆ, ਪਵਿੱਤਰ, ਮੁੱਲਵਾਨ।
ਨਡੀਰੀ	(ਫ਼)	ਬਹਿਨਾਈ, ਇਕ ਸਾਜ਼, ਅਲਗੋਚਾ।
ਨਬਜ਼	(ਅ)	ਨਾੜੀ, ਗੁੱਟ ਦੀ ਉਹ ਰਗ ਜਿਹੜੀ ਪਲਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਨਬਾਡਾਡ	(ਅ)	ਬਨਸਪਤੀ।
ਨਬੀ	(ਅ)	ਰਸੂਲ, ਪੈਗੰਬਰ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਬਰਾਨੀ ਅਰਥਾਤ ਯਹੂਦੀ ਡਾਬਾ 'ਬੇ' ਆਇਆ ਹੈ।
ਨਬੂਵਤ	(ਅ)	ਪੈਗੰਬਰੀ

ਨਮ	(ਫ)	ਗਿੱਲਾ, ਤਰ।
ਨਮਕ	(ਫ)	ਲਵਨ, ਨੂਨ।
ਨਮਕ ਹਰਾਮ	(ਅਫ)	ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ, ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਨਮਕ ਹਲਾਲ	: (ਅਫ)	ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ।
ਨਮਾਜ਼	: (ਫ)	ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਬਾਦਤ।
ਨਮਾਜ਼ੀ	: (ਫ)	ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਪਾਥੰਦ।
ਨਮੀ	(ਫ)	ਗਿੱਲ, ਡਰੀ।
ਨਮੂਦ	(ਫ)	ਨਿਬਾਨ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਚਿੰਨ੍ਹ।
ਨਮੂਦਾਰ	(ਫ)	ਜ਼ਾਹਰ, ਪ੍ਰਗਟ।
ਨਮੂਨਾ	(ਫ)	ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਚੀਜ਼, ਨਕਲ, ਨਕਸ਼ਾ।
ਨਰਗਿਸ	: (ਫ)	ਇਕ ਫੁੱਲ ਦਾ ਨਾਂ।
ਨਰਦ	(ਫ)	ਸ਼ਤਰੰਜ ਦਾ ਮੁਹਰਾ।
ਨਰਮ	(ਫ)	ਢਿੱਲ੍ਹਾ, ਮੁਲਾਇਮ, ਸੁਸਤ।
ਨਰਮ ਦਿਲ	(ਫ)	ਰਹਿਮ ਦਿਲ।
ਨਰਮੀ	(ਫ)	ਧੀਮਾਪਣ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ।
ਨਰੀ	(ਫ)	ਬੱਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦੀ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਖੋਲ।
ਨਵਾਜ਼ਿਸ਼	(ਫ)	ਕਿਰਪਾ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ।
ਨਵਾਰ	(ਫ)	ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲੰਘ ਝੁਣਦੇ ਹਨ।
ਨਵਾਬ	(ਅ)	ਇਕ ਖ਼ਿਤਾਬ, ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਹਾਕਮ।
ਨਵਾਲਾ	(ਫ)	ਗਰਾਹੀ, ਭੁਰਕੀ।
ਨਵੀਸ	: (ਫ)	ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਨਵੀਦ	: (ਫ)	ਖ਼ੁਸ਼ਮਬਰੀ।
ਨਾਉਮੀਦ	: (ਫ)	ਬੇਆਸ, ਮਾਯੂਸ, ਨਾਕਾਮ, ਅਸਫ਼ਲ।
ਨਾਅਬ	: (ਅ)	ਲਾਸ਼, ਮਯੋਤ।
ਨਾਅਰ	: (ਅ)	ਸਿਫ਼ਤ, ਗੁਣਗਾਣ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿਚ ਸ਼ਿਅਰ ਕਹਿਣੇ।
ਨਾਅਰਾ	: (ਅ)	ਲਲਕਾਰ।
ਨਾਅਲ	: (ਅ)	ਘੋੜੇ ਦੇ ਸੁੰਮਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਖੁਰੀ।

ਨਾਇਬ	(ਅ)	ਅਧੀਨ, ਮਾਤਿਹਤ।
ਨਾਬਤਾ	(ਫ਼)	ਨਿਹਾਰੀ, ਛਾਹ ਵੇਲਾ।
ਨਾਬਪਾਤੀ	(ਫ਼)	ਇਕ ਮੇਵਾ, ਨਾਖ।
ਨਾਸਾੜ	: (ਫ਼)	ਬੀਮਾਰ, ਰੋਗੀ।
ਨਾਸਾਦ	: (ਫ਼)	ਨਾਮੁਬ, ਕਮਗੀਨ, ਉਦਾਸ।
ਨਾਸਿਰ	(ਅ)	ਹਾਮੀ, ਮੋਦਦਗਾਰ।
ਨਾਸੂਰ	(ਅ)	ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਿਸਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਖ਼ਸ ਜਾਂ ਫੋੜਾ।
ਨਾਹਕ	: (ਅਫ਼)	ਨਾਮੁਨਾਸਬ, ਨਾ ਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਬੇਭਾਇਦਾ, ਬਾਹਮਸ਼ਾਹ।
ਨਾ ਹਮਵਾਰ	(ਫ਼)	ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ, ਜਿਹੜੀ ਪੱਧਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਕਿਸ	(ਅ)	ਐਬਦਾਰ, ਖੇਟਾ, ਨੁਕਸ ਵਾਲਾ, ਘਟੀਆ।
ਨਾਕਾ	(ਅ)	ਸਾਂਝਨੀ, ਬੋਰੀ।
ਨਾਕਾਮ	(ਫ਼)	ਨਾਮੁਰਾਦ, ਨਾਚਾਰ, ਅਸਫ਼ਲ।
ਨਾਕਾਰਾ	(ਫ਼)	ਜੋ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਕੂਸ	(ਅ)	ਸੰਖ।
ਨਾ ਖਲੜ	(ਫ਼)	ਨਾਲਾਇਕ ਪੁੱਤਰ, ਪੁੱਤਰ ਜਿਹੜਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾ ਖੁਆਂਦਾ	(ਫ਼)	ਅਣਪੜ੍ਹ।
ਨਾਖੁਬ	(ਫ਼)	ਅਪਰਸਿਨ, ਜੋ ਰਾਜੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਖੁਦਾ	(ਫ਼)	ਮਾਂਝੀ, ਮਲਾਹ।
ਨਾਖੁਨ	(ਫ਼)	ਨੌਂਹ।
ਨਾਗਵਾਰ	(ਫ਼)	ਬੇਸੁਆਦ, ਨਾਪਸੰਦ।
ਨਾਗਾ	: (ਤੁ)	ਡੀਰ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਖ਼ਾਲੀ, ਬੇਕਾਰ।
ਨਾਚਾਰ	(ਫ਼)	ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਾਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਇਹੋ ਹੈ। ਲਾਚਾਰ।
ਨਾਚੀੜ	(ਫ਼)	ਬੇਹਕੀਕਤ, ਘਟੀਆ, ਕਮੀਨਾ।
ਨਾਚ	(ਫ਼)	ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਲਾਭ, ਪਿਆਰ, ਨਸ਼ਰਾ।
ਨਾਚਕ	: (ਫ਼)	ਪਤਲਾ, ਸੁੰਦਰ, ਨਰਮ, ਕੰਮਲ।
ਨਾਚਰ	: (ਅ)	ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ।

ਨਾਜ਼ਿਮ	(ਅ)	ਪ੍ਰਬੰਧਕ।
ਨਾਤਵਾਂ	(ਫ਼)	ਕਮਜ਼ੋਰ।
ਨਾਦਰ	(ਅ)	ਤੋਹਫ਼ਾ, ਵਧੀਆ ਵਸਤੂ।
ਨਾਦਰੁਸਤ	(ਫ਼)	ਜੋ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਗ਼ਲਤ।
ਨਾਦਾਨ	(ਫ਼)	ਮੁਰਖ, ਬੇਵਕੂਫ਼, ਬੇਸੂਝ।
ਨਾਦਾਨਿਸਤਾ	(ਫ਼)	ਅਣਜਾਣ।
ਨਾਦਾਨੀ	(ਫ਼)	ਮੁਰਖਤਾ, ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ।
ਨਾਦਾਰ	: (ਫ਼)	ਬਹੁਤ ਹੀ ਗ਼ਰੀਬ ਜਿਸ ਦੇ ਪੈਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਦਾਰੀ	(ਫ਼)	ਗ਼ਰੀਬੀ, ਮੁਹਤਾਜੀ।
ਨਾਦਿਮ	(ਅ)	ਬਰਮਿੰਦਾ।
ਨਦੀਮ	: (ਅ)	ਮਿੱਤਰ, ਸਾਥ ਦੁੱਠਣ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ।
ਨਾਨ	(ਫ਼)	ਰੋਟੀ।
ਨਾਨ ਬਾਈ	(ਫ਼)	ਚਾਲ ਰੋਟੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।
ਨਾਪਸੰਦ	(ਫ਼)	ਜੋ ਪਸੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਪਾਇਦਾਰ	(ਫ਼)	ਜੋ ਦੇਰ ਤੀਕ ਨਾ ਰਹੇ।
ਨਾਪਾਕ	(ਫ਼)	ਅਪਵਿੱਤਰ, ਕੰਦਾ, ਪਲੀਡ।
ਨਾਫ਼	(ਫ਼)	ਧੁੰਨੀ, ਫੁੰਨ।
ਨਾਫ਼ਜ਼	(ਅ)	ਜ਼ਾਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਹੁਕਮ ਜ਼ਾਰੀ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ।
ਨਾਫ਼ਰਮਾਨ	(ਫ਼)	ਜੋ ਅਗਿਆਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਫ਼ਰਮਾਨੀ	(ਫ਼)	ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕਰਨੀ।
ਨਾਫ਼ਿਜ਼	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਨਾਫ਼ਜ਼।
ਨਾਬੁਕਾਰ	(ਫ਼)	ਨਿਕੰਮਾ, ਨਾਲਾਇਕ, ਜੋ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਬਾਲਗ਼	(ਅਫ਼)	ਜਿਹੜਾ ਗੱਭਰੂ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।
ਨਾਬੀਨਾ	(ਫ਼)	ਔਨ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ।
ਨਾਬੂਦ	(ਫ਼)	ਜੋ ਨੇਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਨਾ ਰਹੇ।
ਨਾਮਿਹਰਮ	(ਅਫ਼)	ਅਣਜਾਣ, ਨਾਵਾਕਿਫ਼।
ਨਾਮਦਾਰ	(ਫ਼)	ਨਾਮਵਰ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ।

ਨਾਮਰਦ	(੩)	ਜੋ ਮਰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹੀਜੜਾ।
ਨਾਮਵਰ	(੩)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਨਾਮਾ	(ਅ)	ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਿਆ ਪੱਤਰ।
ਨਾਮਾਅਕੁਲ	(ਅੜ)	ਜੋ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇ। ਮੂਰਖਤਾ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਬੇਵਕੂਫ਼, ਬੇਅਕਲ।
ਨਾਮੀ	(੩)	ਨਾਮਵਰ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਨਾਮੁਬਾਰਕ	(ਅੜ)	ਮਨਹੂਸ।
ਨਾਮੁਰਾਦ	(ਅੜ)	ਬੇਮੁਰਾਦ।
ਨਾਮੁਸ	(ਅ)	ਦਸਤੂਰ, ਨੇਕਨਾਮੀ।
ਨਾ ਮੇਹਰਬਾਨ	(੩)	ਜਿਹੜਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਯਾਬ	(੩)	ਜਿਹੜੀ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਨਾਰ	(ਅ)	ਅੱਗ।
ਨਾਰਵਾ	(੩)	ਨਾਜਾਇਜ਼।
ਨਾਰਾਜ਼	(ਅੜ)	ਨਾਖੁਸ਼, ਭੁੱਖੇ।
ਨਾਰੀ	(ਅ)	ਦੋਸ਼ਮੀ, ਜਿਨ, ਪਰੀ, ਅੱਗ ਤੋਂ ਉਪਜੇ ਮਿੱਥੇ ਜਾਏ।
ਨਾਲ	(੩)	ਨਾਲੀ, ਉਹ ਨੜੀ ਜਿਹਦੀ ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ।
ਨਾਲਾ	(੩)	ਫ਼ਰਿਆਦ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੀੜ ਬਿਆਨ ਕਰਨੀ।
ਨਾਲਾਇਕ	(ਅੜ)	ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਮੀਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੂਰਖ।
ਨਾਲਿਬ	(੩)	ਫ਼ਰਿਆਦ।
ਨਾਵਕ	(੩)	ਤੀਰ।
ਨਾਵਾਕਿਫ਼	: (ਅੜ)	ਅਨੋਭਵ, ਅਣਜਾਣ।
ਨਿਆਮਰ	(ਅ)	ਮਾਲ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਨਾਅਈ	(ਅ)	ਮੌਰ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਈ।
ਨਿਆਜ਼	(੩)	ਲੋੜ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਚਾਹ।
ਨਿਆਜ਼ਮੰਦ	(੩)	ਲੋੜਵੰਦ।
ਨਿਆਮ	(ਅੜ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਮਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ।
ਨਿਬਤਰ	(੩)	ਜ਼ਖ਼ਮ ਚੀਰਨ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।

ਨਿਸਭ	(ਅ)	ਔਧਾ।
ਨਿਸਬਤ	: (ਅ)	ਸਬੰਧ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੋਣਾ।
ਨਿਬਾਤ	: (ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ।
ਨਿਬਾਨ	(ਭ)	ਸੈਨਾ ਦਾ ਭੰਡਾ, ਧੁੱਜਾ।
ਨਿਬਾਨਾ	: (ਭ)	ਤੀਰ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਿਸਤ।
ਨਿਬਾਨੀ	: (ਭ)	ਯਾਦਗਾਰ, ਪਹਿਚਾਣ।
ਨਿਸਾਰ	: (ਅ)	ਭੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ।
ਨਿਹਾਇਤ	(ਅ)	ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਅੰਤ, ਵਧੀਕ
ਨਿਹਾਲ	(ਭ)	ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਮਾਲਾ ਮਾਲ।
ਨਿਕਾਹ	(ਅ)	ਵਿਆਹ, ਬਾਈ।
ਨਿਕਾਹ ਮੁਰਅ	: (ਅ)	ਇਦਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੀਕ ਦੇ ਲਈ ਨਿਕਾਹ ਕਰਨਾ।
ਨਿਕਾਬ	: (ਅ)	ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਦਾ।
ਨਿਗਾਹ	: (ਭ)	ਨਜ਼ਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ।
ਨਿਗਾਹ ਦਾਬਤ	: (ਭ)	ਖਬਰਦਾਰੀ, ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ।
ਨਿਗਾਹਬਾਨ	: (ਭ)	ਚੋਕੀਦਾਰ, ਰਾਖਾ।
ਨਿਗਰਾਨ	: (ਭ)	ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਨਿਗਰਾਨੀ	: (ਭ)	ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ।
ਨਿਗਾਰ	: (ਅ)	ਮੂਰਤ, ਸਜਾਵਟ।
ਨਿਗਾਰਮਾਨਾ	: (ਭ)	ਮੂਰਤਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਾ ਘਰ।
ਨਿਜਾਮ	: (ਅ)	ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤਰਤੀਬ, ਪ੍ਰਬੰਧ।
ਨਿਦਾ	: (ਅ)	ਆਵਾਜ਼, ਪੁਕਾਰ, ਹਾਕ।
ਨਿਰਖ	: (ਭ)	ਭਾ, ਜਿਨਸ ਆਦਿ ਦਾ।
ਨਿਵਾਲਾ	: (ਭ)	ਭੁਰਕੀ, ਗਰਾਹੀ।
ਨੀਮ	: (ਭ)	ਔਧਾ।
ਨੀਅਤ	: (ਅ)	ਨੀਤ, ਇਰਾਦਾ।
ਨੀਲਮ	: (ਅ)	ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਬੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।
ਨੁਸਖਾ	: (ਅ)	ਖਰੜਾ, ਕਾਗਜ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਕੀਮ ਦਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਨੁਸਰਤ	(ਅ)	ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣੀ।
ਨੁਬਾਦਰ	(ਫ)	ਇਕ ਖਾਰ, ਨਮਕ ਡਾਡੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਨਹੁਮ	(ਫ)	ਨੌਵਾਂ।
ਨੁਕਸ	(ਅ)	ਘਾਟ, ਘੋਟ, ਕਮੀ, ਐਥ।
ਨੁਕਸਾਨ	(ਅ)	ਕਮੀ, ਘਾਟ, ਹਾਨੀ, ਘਾਟਾ, ਬਰਬਾਦੀ।
ਨੁਕਤਾ	(ਅ)	ਬਿੰਦੀ, ਸਿਫਰ।
ਨੁਕਲ	(ਅ)	ਉਹ ਵਸਤੂ ਨਮਕੀਨ ਜਾਂ ਖੋਟੀ ਜੋ ਕਿ ਬਰਾਬ ਪੀਣ ਦੇ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਦਾ ਸੁਆਦ ਠੀਕ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।
ਨੁਮਾਇਸ਼	(ਫ)	ਦਿਖਾਵਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ।
ਨੂਰ	(ਅ)	ਰੋਸ਼ਨੀ, ਚਾਨਣ।
ਨੂਰਾਨੀ	(ਅ)	ਰੋਸ਼ਨ।
ਨੂਰੇ ਚਸ਼ਮ	(ਅਫ)	ਅੱਖ ਦਾ ਨੂਰ, ਭਾਵ ਪੁੱਤਰ।
ਨੋਅਮਰ	(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਨੋਬ	(ਫ)	ਨੋਕਦਾਰ ਦੰਦ ਜੋ ਕਿ ਊਠਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਨੋਸਰ	(ਫ)	ਅਟਹੋਂਦ, ਨਾ ਹੋਣਾ।
ਨੋਸਰੀ	(ਫ)	ਨੋਸਰ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਨਾ ਹੋਣਾ।
ਨੋਕ	(ਫ)	ਡਲਾ, ਢੰਗਾ।
ਨੋਕ ਬਖ਼ਤ	(ਫ)	ਖੁਸ਼ ਕਿਸਮਤ।
ਨੋਕੀ	(ਫ)	ਡਲਾਈ, ਖੂਬੀ, ਅਹਿਸਾਨ।
ਨੋਚਾ	(ਫ)	ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨਲੀ।
ਨੋਚਾ	(ਫ)	ਬਲੱਮ, ਇਕ ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਨੋਡਾ	(ਫ)	ਪਜਾਮੇ ਦੇ ਘੇਰੇ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾਲਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਨੋਚਾ	: (ਫ)	ਇਕ ਹਥਿਆਰ, ਬਰਫਾ, ਡਾਲਾ।
ਨੋਬ	(ਫ)	ਪੀਣਾ।
ਨੋਕ	(ਫ)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਗੈਕ ਸਿਰਾ।
ਨੋਕਰ	(ਫ)	ਮੁਲਾਜ਼ਮ, ਸੇਵਾਦਾਰ।

ਨੌਕਰੀ	(੬)	ਮੁਲਾਜ਼ਮਤ।
ਨੌਜਵਾਨ	(੬)	ਗੱਡਰੂ।
ਨੌਨਿਹਾਲ	(੬)	ਨਵਾਂ ਬੂਟਾ, ਨਵੀਂ ਉਮਰ ਦਾ।
ਨੌਬਹਾਰ	: (੬)	ਨਵੀਂ ਬਹਾਰ, ਬਸੰਤ।
ਨੌਬਤ	: (ਅ)	ਮੁਸੀਬਤ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰੀ, ਨਕਾਰਾ।
ਨੌਰੋਜ਼	(੬)	ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ।

ਪ

ਪਸਰ	(ਛ)	ਨੀਵਾਂ, ਕਮੀਨਾਂ, ਘਟੀਆ।
ਪਸਰ ਹਿੰਮਰ	(ਅਛ)	ਬੁਝਦਿਲ, ਘੱਟ ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ।
ਪਸੰਦ	(ਛ)	ਚਾਹ, ਖਾਹਿਸ਼।
ਪਸ਼ਮ	(ਛ)	ਉੱਨ, ਵਾਲ, ਰੋਮ।
ਪਸੰਦੀਦਾ	(ਛ)	ਮਨਪਸੰਦ, ਚੋਣਵਾਂ।
ਪਸਪਾ	(ਛ)	ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ।
ਪਸ਼ਮੀਨਾ	(ਛ)	ਉਨੀ ਕੱਪੜਾ।
ਪਸ਼ੇਮਾਨ	(ਛ)	ਬਰਮਿੰਦਾ, ਪਛਰਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਪਸ਼ੇਮਾਨੀ	(ਛ)	ਬਰਮਿੰਦਗੀ, ਅਛਸੋਸ।
ਪਹਨ	(ਛ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੋੜਾਈ, ਅਰਜ਼।
ਪਹਨਾ	(ਛ)	ਚੋੜਾ, ਅਰਜ਼ ਵਾਲਾ।
ਪਹਿਲਵਾਨ	(ਛ)	ਘੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੁਬਰੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ।
ਪਹਿਲਵਾਨੀ	(ਛ)	ਕਸਰਤ, ਘੋਲ।
ਪੰਜ	(ਛ)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਵੀ ਅੰਕ ਪੰਜ ਹੀ ਹੈ।
ਪੰਜਮ	(ਛ)	ਪੰਜਵਾਂ।
ਪੰਜਾ	(ਛ)	ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ, ਚੁੰਗਲ।
ਪਨਾਹ	(ਛ)	ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ, ਨਿਗਰਾਨੀ, ਛਾਂ, ਅਮਨ।
ਪਨਾਹਗਾਹ	(ਛ)	ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਦੀ ਥਾਂ।
ਪਨਾਹਗੀਰ	(ਛ)	ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ।
ਪਨੀਰ	(ਛ)	ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਦਾਰਥ, ਨਚੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦਹੀਂ।
ਪੰਥਾ	(ਛ)	ਝੰਝਾ, ਰੂੰ, ਕਪਾਹ।

ਪਰ	:	(੬)	ਖੰਡ, ਪੰਖ।
ਪਰਸਤਬ	:	(੬)	ਪੁਜਾ, ਇਬਾਦਤ, ਦੇਖੋ ਪਰਸਤਿਬ।
ਪਰਸਰਾਹ	:	(੬)	ਪੁਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪੁਜਾਰੀ।
ਪਰਸਤਿਬ		(੬)	ਪੁਜਾ।
ਪਰਗਨਾ		(੬)	ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ, ਜਾਗੀਰ।
ਪਰਚਮ	:	(੬)	ਝੰਡਾ, ਧੁੱਜ।
ਪਰਵਰ	:	(੬)	ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ।
ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ		(੬)	ਪਾਲਣਹਾਰ, ਰੱਬ।
ਪਰਵਰਿਸ਼		(੬)	ਪਾਲਣ ਪੌਸ਼ਣ।
ਪਰਹੇਜ਼		(੬)	ਦੂਰੀ, ਬਚ ਕੇ ਰਹਿਣਾ।
ਪਰਹੇਜ਼ਗਾਰ		(੬)	ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਬਚ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਪਰਹੇਜ਼ੀ		(੬)	ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੋਕ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।
ਪਰਚਾ		(੬)	ਪੱਤਰ, ਚਿੱਠੀ।
ਪਰਡੇ		(੬)	ਪਰਛਾਵਾਂ, ਅਕਸ, ਰੋਸ਼ਨੀ।
ਪਰਦਾ	:	(੬)	ਓਟ, ਓਹਲਾ, ਘੁੰਡ, ਭੇਦ।
ਪਰਦਾਦਾਰ	:	(੬)	ਭੇਡੀ, ਪਰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਪਰਦਾਦਾਰੀ	:	(੬)	ਐਥਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ।
ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ	:	(੬)	ਪਰਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ।
ਪਰਦਾਪੋਸ਼		(੬)	ਭੁਰਾਈ ਨੂੰ ਲੁਕੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ।
ਪਰਵਾਜ਼	:	(੬)	ਉਡਾਣ।
ਪਰਵਾਨਗੀ	:	(੬)	ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ।
ਪਰਵਾਨਾ	:	(੬)	ਪਤੰਗਾ, ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਆਗਿਆ ਪੱਤਰ।
ਪਰਿੰਦ	:	(੬)	ਪੰਛੀ, ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ।
ਪਰਿੰਦਾ	:	(੬)	ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਾਨਵਰ, ਪੰਛੀ।
ਪਰੀ	:	(੬)	ਉੱਡਣ ਵਾਲੀ ਸੁਹਣੀ ਇਸਤਰੀ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨ	:	(੬)	ਹੈਰਾਨ, ਉਦਾਸ, ਡਿਕਰਮੇਂਦ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਲ	:	(੬)	ਫ਼ਰੀਬ, ਬੇਕਾਰ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ	:	(੬)	ਹੈਰਾਨੀ, ਡਿਕਰ।

ਪੱਲਾ	(ਫ)	ਦਰਜਾ, ਰੁਤਬਾ।
ਪਲਾਓ	(ਫ)	ਮਾਸ ਮਸਾਲੇ ਅਤੇ ਘੀ 'ਚ ਰਿੰਨਿਆ ਚਾਵਲ।
ਪਲੀਦ	(ਫ)	ਪਲੀਡ, ਮੇਲਾ, ਗੰਦਾ।
ਪਾਇਆ	(ਫ)	ਪੈਰ, ਦਰਜਾ, ਰੁਤਬਾ।
ਪਾਇਦਾਰ	(ਫ)	ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪੱਕਾ।
ਪਾਇਦਾਰੀ	(ਫ)	ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਪਕਿਆਈ।
ਪਾਜ਼ੇਬ	(ਫ)	ਪੰਜੇਬ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ।
ਪਾਤਾਬਾ	(ਫ)	ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਚਮੜਾ ਆਦਿ।
ਪਾਮਾਨਾ	(ਫ)	ਸੰਡਾਸ, ਟੈਂਟੀ ਦੀ ਥਾਂ।
ਪਾਜਾਮਾ	(ਫ)	ਸਲਾਮਾਟ।
ਪਾਇਦਾਨ	(ਫ)	ਜੋੜਾ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਪੈਰ ਟਿਕਾਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਪਾਇਦਾਰ	(ਫ)	ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪੱਕਾ।
ਪਾਬੰਦ	(ਫ)	ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ, ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਪਾਸ	(ਫ)	ਲਿਹਾਜ਼, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ।
ਪਾਸ਼	(ਫ)	ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਟੁਕੜਾ।
ਪਾਸੰਗ	(ਫ)	ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਟੱਕੜੀ ਦੇ ਪੱਲੜਿਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹੀ ਚੀਜ਼।
ਪਾਸਦਾਰ	(ਫ)	ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਤਰਫ਼ਦਾਰ, ਹਮਾਇਰੀ।
ਪਾਸਦਾਰੀ	(ਫ)	ਲਿਹਾਜ਼, ਹਮਾਇਤ।
ਪਾਸਬਾਨ	(ਫ)	ਰਖਵਾਲਾ, ਚੋਕੀਦਾਰ, ਪਹਿਰੇਦਾਰ।
ਪਾਕ	(ਫ)	ਪਵਿੱਤਰ, ਸਾਫ਼, ਬੇਗੁਨਾਹ, ਬਰੀ।
ਪਾਕਬਾਜ਼	(ਫ)	ਈਮਾਨਦਾਰ, ਸਾਫ਼ ਦਿਲ, ਸੱਚਾ।
ਪਾਕੀ	(ਫ)	ਸਫ਼ਾਈ, ਨੇਕੀ।
ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ	(ਫ)	ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸਫ਼ਾਈ।
ਪਾਕੀਜ਼ਾ	(ਫ)	ਪਵਿੱਤਰ, ਸਾਫ਼, ਸੁਥਰੀ।
ਪਾਜੀ	(ਫ)	ਕਮੀਨਾ, ਬਦਮਾਸ਼।
ਪਾਦਸ਼ਾਹ	(ਫ)	ਰਾਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ।
ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ	(ਫ)	ਹਕੂਮਤ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ।

ਪਾਮਾਲ	(੬)	ਮਿੱਧਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਰਬਾਦ, ਵੀਰਾਨ, ਤਬਾਹ।
ਪਾਰ	(੬)	ਬੀਤਿਆ ਸਾਲ।
ਪਾਰਸ	(੬)	ਈਰਾਨ ਦੇਸ਼।
ਪਾਰਸਾ	(੬)	ਭਗਤ, ਨੇਕ, ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਪਾਰਸਾਈ	(੬)	ਨੇਕੀ, ਭਗਤੀ, ਅੱਛਾਈ।
ਪਾਰਸੀ	(੬)	ਫ਼ਾਰਸੀ, ਈਰਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਈਰਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ।
ਪਾਰਾਰ	(੬)	ਪਰਾਰ, ਬੀਤਿਆ ਤੀਜਾ ਵਰ੍ਹਾ।
ਪਾਲਾਨ	(੬)	ਗੱਦਾ ਜਾਂ ਕੱਪੜਾ ਜਿਹੜਾ ਘੋੜੀ ਜਾਂ ਊਠ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਪਾ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ।
ਪਿਆਮ	(੬)	ਸੰਦੇਸ਼।
ਪਿਆਮਬਰ	(੬)	ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਪੈਗੰਬਰ।
ਪਿਆਮੀ	(੬)	ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।
ਪਿਆਦਾ	(੬)	ਪੈਦਲ, ਹਰਕਾਰਾ, ਬਤਰੰਜ ਦਾ ਮੋਹਰਾ, ਚਪੜਾਸੀ।
ਪਿਆਲਾ	(੬)	ਕਟੋਰਾ, ਕੌਲਾ।
ਪਿਸਰ	: (੬)	ਪੁੱਤਰ, ਬੇਟਾ।
ਪਿਸਰਾ	(੬)	ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਪਿਸਰਾਨ	: (੬)	ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਦੁੱਧ।
ਪਿਦਰ	: (੬)	ਪਿਤਾ, ਥਾਪ।
ਪਿਦਰਾਨਾ	: (੬)	ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਥਾਪ ਵਾਂਗ।
ਪਿਦਰੀ	: (੬)	ਥਾਪ ਦੀ, ਜੱਦੀ।
ਪੀਰ	: (੬)	ਬੁੱਢਾ, ਸਿਆਣਾ, ਵਲੀ, ਮੁਰਸ਼ਿਦ, ਚਲਾਕ।
ਪੀਰਬਾਦਾ	: (੬)	ਪੀਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ।
ਪੀਰੀ	: (੬)	ਬੁਢਾਪਾ, ਚਲਾਕੀ।
ਪੁਸਰ	: (੬)	ਨਸਲ, ਪੀੜ੍ਹੀ, ਪਿੱਠ, ਪਿੱਛਾ।
ਪੁਸਰਾ	: (੬)	ਉਹ ਕੱਪੜਾ ਜਾਂ ਚਮੜਾ ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਜਿਲਦ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਪੁਸਰੀਨੀ	: (੬)	ਜੱਦੀ, ਮਾਨਦਾਨੀ, ਕਦੀਮੀ।
ਪੋਸ਼ਾਕ	(੬)	ਪਹਿਰਾਵਾ, ਵਸਤਰ, ਲਿਬਾਸ।

ਪੁਸ਼ਟਗੀ	(੬)	ਪਕਿਆਈ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ।
ਪੁਸ਼ਤਾ	(੬)	ਮਜ਼ਬੂਤ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ।
ਪੁਦੀਨਾ	(੬)	ਪੂਦਨਾ, ਇਕ ਪੁਸ਼ਪਦਾਰ ਬੂਟੀ।
ਪੁਰ	(੬)	ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਰਪੂਰ।
ਪੁਰਦਰਦ	(੬)	ਦਰਦ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਪੁਰਨਮ	(੬)	ਭਿੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਮੀ ਵਾਲਾ।
ਪੁਰਸੋਜ	(੬)	ਦਰਦ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਪੁਰਸ਼ੋਰ	(੬)	ਬੈਰ ਭਰਿਆ।
ਪੁਰਜਾ	(੬)	ਟੁਕੜਾ, ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਹਿੱਸਾ।
ਪੁਲ	(੬)	ਨਦੀ ਜਾਂ ਦਰਿਆ ਉੱਪਰ ਰੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਨਾਘਾ।
ਪੁਲਸਰਾਤ	(੬)	ਇਸਲਾਮ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਾ ਉਹ ਪੁਲ ਜਿਹੜਾ ਵਾਲੋਂ ਵਾਰੀਕ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰੋਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਨੌਕ ਲੋਕ ਉਸ ਪਰ ਦੀ ਲੰਘ ਕੇ ਬਹਿਬਤ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਬੰਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਡਿਗ ਜਾਣਗੇ।
ਪੇਸ਼	(੬)	ਸਾਹਮਣੇ, ਪਹਿਲਾ।
ਪੇਸ਼ਕਸ਼	(੬)	ਸੰਗਾਤ, ਰੋਹੜਾ, ਭੇਟ।
ਪੇਸ਼ਰਰ	(੬)	ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਹਿਲਾਂ।
ਪੇਸ਼ਕੰਦੀ	(੬)	ਦੂਰ ਅੰਦੇਸ਼ੀ।
ਪੇਸ਼ਕਾਰ	(੬)	ਸਹਾਇਕ, ਅਸਿਸਟੈਂਟ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅੱਗੇ ਭੇਜਣਾ।
ਪੇਸ਼ ਸ਼ਿਦਮਤ	(੬)	ਸੇਵਾਦਾਰ, ਹਰਕਾਰਾ, ਨੌਕਰ।
ਪੇਸ਼ਗੀ	(੬)	ਸਾਈ, ਬਿਆਨਾ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਹੜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਪੇਸ਼ਰੋ	(੬)	ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਹਰੀ।
ਪੇਸ਼ਵਾ	(੬)	ਆਗੂ, ਰਹਿਨੁਮਾ, ਅਮਾਮ।
ਪੇਸ਼ਾ	(੬)	ਕੰਮ, ਹੁਨਰ, ਪੰਦਾ, ਰੋਜ਼ਗਾਰ, ਕਾਰੋਬਾਰ।
ਪੇਸ਼ਾਨੀ	(੬)	ਮੱਥਾ।
ਪੇਸ਼ਾਬ	(੬)	ਮੂਤਰ, ਪਿਸ਼ਾਬ।
ਪੇਸ਼ਾਵਰ	(੬)	ਪੇਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ,

ਹੁਨਗਮੰਦ।

ਪੇਬੀ	(ਫ)	ਹਾਜ਼ਰੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਰੀਝ।
ਪੇਬੀਨ ਗੋਈ	(ਫ)	ਡਵਿੱਖਬਾਣੀ।
ਪੇਚ	(ਫ)	ਚੂੜੀ, ਲਪੇਟ, ਚੱਕਰ, ਮਰੋੜਾ, ਪਗੜੀ ਦੀ ਲਪੇਟ, ਪਤੰਗਾਂ ਦੀ ਖੇਡ।
ਪੇਚਟਾਬ	(ਫ)	ਗੁੱਸਾ, ਬੇਚੈਨੀ।
ਪੇਚਦਾਰ	: (ਫ)	ਮੁਬਕਿਲ, ਵਲਦਾਰ।
ਪੇਚਿਬ	(ਫ)	ਮਰੋੜ, ਟੱਟੀਆਂ ਲੱਗਣੀਆਂ।
ਪੇਚੀਦਗੀ	(ਫ)	ਬਿਖੇੜਾ, ਉਲਥਾਓ, ਵਲ, ਲਪੇਟ।
ਪੇਚੀਦਾ	(ਫ)	ਲਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ, ਮੁਬਕਿਲ।
ਪੇਥਰ	(ਫ)	ਸੁਰਤ, ਚੇਹਰਾ।
ਪੇਥੰਥਰ	(ਫ)	ਰਸੂਲ, ਨਬੀ।
ਪੇਥੰਥਰੀ	: (ਫ)	ਰਸਾਲਤ, ਨਬੂਥਤ।
ਪੈਗਾਮ	: (ਫ)	ਸੰਦੇਸ਼, ਸਨੇਹਾ।
ਪੈਦਾ	(ਫ)	ਉਪਜਿਆ, ਜਵਿਆ, ਆਮਦਨ, ਕਮਾਈ।
ਪੈਦਾਇਬ	(ਫ)	ਜਨਮ।
ਪੈਦਾਇਬੀ	: (ਫ)	ਜਨਮ ਭੈ, ਅਸਲੀ।
ਪੈਦਾਵਾਰ	: (ਫ)	ਉਪਜ।
ਪੈਮਾਇਬ	: (ਫ)	ਨਾਪ।
ਪੈਮਾਨਾ	: (ਫ)	ਪਿਆਲਾ, ਨਾਪ, ਨਾਪਣ ਦਾ ਸੰਦ।
ਪੈਰਵੀ	: (ਫ)	ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ, ਕੀਬਿਬ, ਨਕਲ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ।
ਪੈਰਹਨ	: (ਫ)	ਲਿਬਾਸ, ਵਸਤਰ।
ਪੈਵੰਦ	: (ਫ)	ਪਿਉਂਦ, ਜੋੜ, ਬੰਦਬ।
ਪੈਵੰਦੀ	(ਫ)	ਪਿਉਂਦੀ, ਪਿਉਂਦ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ, ਦੇਗਲਾ।
ਪੋਸਤ	(ਫ)	ਫਿਲਕਾ, ਖੱਲ, ਚਮੜਾ, ਖਸਖਸ ਦਾ ਡੋਡਾ।
ਪੋਸਤੀ	: (ਫ)	ਸੁਸਤ, ਡੋਡੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ।
ਪੋਸਤੀਨ	: (ਫ)	ਖੱਲ ਦਾ ਕੋਟ।

ਪੋਸ਼ਾਕ	(੬)	ਪਹਿਰਾਵਾ, ਪਹਿਰਾਵਾ, ਵਸਤਰ, ਲਿਬਾਸ।
ਪੋਸ਼ੀਦਗੀ	(੭)	ਇਕਾਂਤ, ਵੱਖਰਾਪਣ, ਛੁਪਾਣਾ।
ਪੋਸ਼ੀਦਾ	(੮)	ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁਫੀਆ।

ੜ

ਡਸਦ	(ਅ)	ਰਕ ਤੋਂ ਲਹੁ ਕੱਢਣਾ।
ਡਸਲ	(ਅ)	ਪੈਦਾਵਾਰ।
ਡਸਲ ਖਰੀਡ	(ਅ)	ਸਾਉਣੀ ਦੀ ਡਸਲ।
ਡਸਲ ਰਬੀਅ	(ਅ)	ਹਾੜੀ ਦੀ ਡਸਲ।
ਡਸਲੀ	(ਅਛ)	ਮੌਸਮੀ, ਡਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਡਸਾਹਤ	(ਅ)	ਖੁਸ਼ ਕਲਾਮੀ, ਖੁਸ਼ ਬਿਆਨੀ।
ਡਸਾਦ	(ਅ)	ਬਰਾਰਤ, ਤਬਾਹੀ, ਝਗੜਾ।
ਡਸਾਨਾ	(ਛ)	ਅਫਸਾਨਾ, ਕਹਾਣੀ।
ਡਸੀਨ	(ਅ)	ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਪਨਾਹ।
ਡਹਮ	(ਅ)	ਸੁਝ, ਸਮਝ, ਅਕਲ, ਦਾਨਾਈ।
ਡਹਿਰਿਸਤ	(ਛ)	ਸੂਚੀ, ਡਰਦ, ਨਿਸ਼ਟ।
ਡਕ	(ਅ)	ਡਰ ਕਾਰਨ ਰੰਕ ਉੱਡ ਜਾਣਾ।
ਡਕ	: (ਅ)	ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਖਰਿਆਣਾ, ਰਹਿਣ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੁਝਾਉਣਾ।
ਡਕਰ	(ਅ)	ਕੇਵਲ, ਥਸ, ਖਤਮ, ਇਕੱਲਾ।
ਡਕਰ	(ਅ)	ਦਰਵੇਸ਼ੀ।
ਡਕ੍ਰਾ	(ਅ)	ਜਾਣਕਾਰੀ, ਬਰਾਅ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ।
ਡਕੀਆਰ	(ਅ)	ਡਕ੍ਰਾ, ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ, ਬਰਾਅ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ, ਮੁਫ਼ਤੀ।
ਡਕੀਰ	(ਅ)	ਦਰਵੇਸ਼, ਮੰਗਤਾ, ਡਿਖਾਰੀ।
ਡਕੀਰਾਨਾ	: (ਅਛ)	ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ।
ਡਮਰ	: (ਅ)	ਨਾਚ, ਗਰੁਰ, ਘੁਮੰਡ, ਬੇਮੀ।
ਡਮਰੀਆ	(ਅ)	ਡਮਰ ਵਜੋਂ।

174/ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ਫਜਰ	(ਅ)	ਸਵੇਰਾ, ਤੜਕਾ।
ਫਜ਼ਲ	(ਅ)	ਕਿਰਪਾ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਇਲਮ, ਹੁਨਰ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਫਜ਼ਾ	(ਅ)	ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ, ਰੋਣਕ, ਮੈਦਾਨ, ਬਹਾਰ।
ਫਜ਼ੀਲਤ	(ਅ)	ਵਡਿਆਈ, ਵਡੱਪਣ, ਕਮਾਲ।
ਫਜ਼ੂਲ	(ਅ)	ਜ਼ਿਆਦਤੀ, ਵਧੀਕੀ, ਬੇਕਾਰ, ਬੇਭਾਇਦਾ, ਭਾਲਤਾ।
ਫਿਤਰ	(ਅ)	ਰੋਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਇਫ਼ਤਾਰ ਬਰਨਾ।
ਫ਼ਰਵਾ	(ਅ)	ਬਰਦੀ ਹੁਕਮ, ਮੁੜਤੀ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ।
ਫ਼ਤਿਹ	(ਅ)	ਜਿੱਤ, ਕਾਮਯਾਬੀ, ਸਫ਼ਲਤਾ।
ਫ਼ਤਿਹਯਾਬ	(ਅਫ਼)	ਜੇਤੂ।
ਫ਼ਤਿਹਯਾਬੀ	(ਅਫ਼)	ਜਿੱਤ।
ਫ਼ਤਿਹਨਾਮਾ	(ਅਫ਼)	ਜਿੱਤ ਦੀ ਅਤੇ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੀ ਲਿਖਤ।
ਫ਼ਰਹੀ	(ਅ)	ਸਦਰੀ, ਰੁੱ ਭਰੀ ਜਾਕਟ, ਰੁੱ ਭਰੀ ਝੋਂਗੀ।
ਫ਼ਰੂਰ	(ਅ)	ਖ਼ਰਾਬੀ, ਬੁਰਾਈ, ਵਿਗਾੜ, ਫ਼ਸਾਦ।
ਫ਼ੱਨ	(ਅ)	ਹੁਨਰ, ਕਲਾ।
ਫ਼ੱਨਕਾਰ	(ਅਫ਼)	ਕਲਾਕਾਰ, ਕਾਰੀਗਰ।
ਫ਼ੱਨਕਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਹੁਨਰਮੰਦੀ, ਕਲਾਕਾਰੀ।
ਫ਼ਨਾ	(ਫ਼)	ਨੇਸਤੀ, ਮੌਤ, ਖ਼ਰਾਮ।
ਫ਼ੱਨੀ	(ਅ)	ਫ਼ੱਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਫ਼ਯਾਜ਼	(ਅ)	ਸਖੀ, ਦਰਿਆ ਦਿਲ।
ਫ਼ਰਬ	(ਅ)	ਵਿਛੋਣਾ, ਵਿਛਾਉਣ ਦੀ ਵਸਤੂ, ਬਿਸਤਰਾ, ਧਰਤੀ, ਚੁਨੇ ਇੱਟਾਂ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ।
ਫ਼ਰਕ	(ਅ)	ਅੰਤਰ, ਜੁਦਾਈ, ਫ਼ਾਸਲਾ, ਦੂਰੀ, ਮਤਭੇਦ, ਘਾਟ, ਕਸਰ।
ਫ਼ਰਕਤ	(ਅ)	ਜੁਦਾਈ, ਹਿਜਰ।
ਫ਼ਰਜ	(ਅ)	ਦਰਜ, ਭਗ, ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ।
ਫ਼ਰਜ਼	(ਅ)	ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀ।
ਫ਼ਰਜ਼ੰਦ	(ਫ਼)	ਪੁੱਤਰ, ਬੇਟਾ।

ਫ਼ਰਜ਼ੰਦ ਅਰਜਮੰਦ	(ਫ਼)	ਲਾਇਕ ਪੁੱਤਰ।
ਫ਼ਰਜ਼ੰਦੀ	(ਫ਼)	ਪੁੱਤਰ, ਹੋਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ, ਪਿਤਾ-ਪੁੱਤਰ ਸਬੰਧ।
ਫ਼ਰਦ	(ਅ)	ਫ਼ਹਿਰਿਸਤ, ਸੂਚੀ, ਇਕ ਜਣਾ, ਇਕੱਲਾ।
ਫ਼ਰਸੂਦਾ	(ਫ਼)	ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੁਰਾਣਾ, ਮਸਤਾ।
ਫ਼ਰੰਗੀ	: (ਫ਼)	ਯੂਰਪ ਵਾਸੀ।
ਫ਼ਰਚੀ	: (ਅ)	ਮਿਆਲੀ।
ਫ਼ਰਦੌਸ	: (ਅ)	ਬਾਗ਼, ਜੰਨਤ, ਸੁਵਰਗ।
ਫ਼ਰਬਾ	: (ਫ਼)	ਮੋਟਾ।
ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼	: (ਫ਼)	ਮੰਗ, ਫਲਬ, ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਮੰਗ।
ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ੀ	: (ਫ਼)	ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਬਣਵਾਈ ਹੋਈ, ਵਧੀਆ, ਨਡੀਸ।
ਫ਼ਰਮਾਨ	: (ਫ਼)	ਬਾਹੀ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ।
ਫ਼ਰਮਾ ਬਰਦਾਰ	(ਫ਼)	ਆਗਿਆਕਾਰ।
ਫ਼ਰਮਾ ਬਰਦਾਰੀ	: (ਫ਼)	ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ।
ਫ਼ਰਮਾਰਵਾ	: (ਫ਼)	ਰਾਜਾ, ਹੁਕਮਰਾਨ।
ਫ਼ਰਾਸ਼	: (ਅ)	ਫ਼ਰਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰੰਝੂ ਲਗਾਉਣ ਉਖਾੜਣ ਵਾਲਾ, ਝਾੜੂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ।
ਫ਼ਰਾਹਮ	: (ਫ਼)	ਇਕੱਠਾ, ਉਪਲਬਧ।
ਫ਼ਰਾਹਮੀ	(ਫ਼)	ਉਪਲਬਧੀ, ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ।
ਫ਼ਰਾਕ	: (ਅ)	ਜੁਦਾਈ, ਹਿਜਰ, ਫਿਕਰ।
ਫ਼ਰਾਖ਼	(ਫ਼)	ਵੱਡਾ, ਚੌੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ।
ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼	(ਫ਼)	ਫ਼ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਝੁੱਲਣਾ, ਢੇਤੇ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ।
ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ੀ	(ਫ਼)	ਝੁੱਲ ਚੁੱਕ।
ਫ਼ਰਾਰ	: (ਫ਼)	ਭੱਜਣਾ, ਦੌੜਨਾ।
ਫ਼ਰਿਆਦ	: (ਫ਼)	ਦੁਹਾਈ ਰੋਣਾ, ਪਿੱਟਣਾ, ਵਧੀਕੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਨਾਲਿਬ।
ਫ਼ਰਿਆਦ ਰਸੀ	(ਫ਼)	ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ।
ਫ਼ਰਿਆਦੀ	(ਫ਼)	ਦੁਹਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਫਰਿਬਤਾ	(ਫ)	ਇਸਲਾਮੀ ਮਨੋਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਇਕ ਮਸਲੂਕ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਨੂਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨੇਕ, ਭਲਾ।
ਫਰੀਕ	(ਅ)	ਧਿਰ, ਮੁਦੱਈ।
ਫਰੀਕ ਅਵੱਲ	(ਅ)	ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।
ਫਰੀਕ ਸਾਨੀ	(ਅ)	ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਫਰੀਕੈਨ	(ਅ)	ਦੋਨੋਂ ਧਿਰਾਂ।
ਫਰੀਜ਼ਾ	(ਅ)	ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ।
ਫਰੀਦ	(ਅ)	ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨਾਸਾਨੀ।
ਫਰੇਫਰਾ	(ਫ)	ਅਸਿੱਧ।
ਫਰੇਬ	(ਫ)	ਦਗਾ, ਮਕਰ, ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ, ਧੋਖਾ।
ਫਰੇਬੀ	(ਫ)	ਦਗਾਬਾਜ਼, ਮੱਕਾਰ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼।
ਫਰੇਬ	(ਫ)	ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।
ਫਰੇਖਰ	(ਫ)	ਵਿਕਰੀ, ਵੇਚਣਾ।
ਫਰੇਜ਼ਾ	(ਫ)	ਰੋਬਨ।
ਫਲਕ	(ਅ)	ਆਕਾਸ਼, ਆਸਮਾਨ।
ਫਲਕੀ	(ਅ)	ਆਸਮਾਨੀ।
ਫਲਾਂ	(ਅ)	ਫਲਾਣਾ, ਨਾ ਪਰਾ ਵਿਅਕਤੀ।
ਫੁੱਥਾਰਾ	(ਅ)	ਪੁਹਾਰ, ਪਿਚਕਾਰੀ, ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ।
ਫਾਇਦਾ	(ਅ)	ਲਾਭ, ਨਫਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਅਸਰ, ਖੂਬੀ।
ਫਾਜ਼	(ਅ)	ਚਾਹਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਰੂਪ ਵਿਚ।
ਫਾਸਿਚ	(ਅ)	ਮਰਾਬੀ, ਨਾਕਿਸ।
ਫਾਸਿਲਾ	(ਅ)	ਦੂਰੀ।
ਫਾਹਿਸ਼	(ਅ)	ਸ਼ਰਮਨਾਕ, ਭੈੜਾ।
ਫਾਹਿਬਾ	(ਅ)	ਬਦਕਾਰ ਇਸ਼ਰੀ।
ਫਾਕਾ	(ਅ)	ਥਰਤ, ਵਰਤ, ਡੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ, ਭੋਜਨ ਨਾ ਥਰਨਾ।
ਫਾਕਾ ਕਸ਼	(ਅਫ)	ਡੁੱਖਾਂ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਗ਼ਰੀਬ।
ਫਾਕਾ ਕਸ਼ੀ	(ਅਫ)	ਗ਼ਰੀਬੀ, ਤੰਗੀ, ਡੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ।

ਡਾਕਾ ਮਸਤ	(ਅਛ)	ਤੰਗੀ ਵਿਚ ਵੀ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਡਾਖਤਾ	(ਅ)	ਘੋਂਗੀ, ਇਕ ਪੇਂਡੀ।
ਡਾਚਿਲ	(ਅ)	ਵਧੀਕ, ਵਿਦਵਾਨ, ਦਾਨਾ, ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ।
ਡਾਤਮਾ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਜੀ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਂ।
ਡਾਤਿਹਾ	: (ਅ)	ਮੁੱਢ, ਨਿਆਜ਼, ਕੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਨੇਕੀ ਪੁਚਾਣੀ।
ਡਾਨ੍ਹ	(ਛ)	ਢਾਨਾ, ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਚੀਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤੀਦਾ ਸੱਕ।
ਡਾਨੀ	(ਅ)	ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।
ਡਾਨ੍ਹਸ	(ਛ)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ਮਾਦਾਨ।
ਡਾਰਿਗ	(ਅ)	ਮੁਕੱਤ, ਆਜ਼ਾਦ, ਖਾਲੀ।
ਡਾਰਿਗ ਮੋਤੀ	: (ਅ)	ਬੇਬਾਕੀ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਤਲਾਕਨਾਮਾ।
ਡਾਰੂਥ	: (ਅ)	ਸੱਚ ਝੂਠ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਮਾਮ ਉਮਰ ਦਾ ਮਿਰਾਥ।
ਡਾਰੂਕੀ	(ਅ)	ਅਮਾਮ ਉਮਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਡਾਲ	: (ਅ)	ਬਗਨ, ਭਵਿੱਖ ਦੱਸਣਾ।
ਡਾਲਿਜ	: (ਅ)	ਅਧਰੰਗ, ਇਕ ਰੋਗ।
ਡਾਲੂਦਾ	(ਛ)	ਢੁੱਧ ਖੰਡ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਿਚ ਬਣਿਆ ਸੇਵੀਆਂ ਦਾ ਪਦਾਰਥ।
ਡਿਕਰ	(ਅ)	ਸੱਚ ਵਿਚਾਰ, ਚਿੰਤਾ, ਧਿਆਨ, ਤਦਬੀਰ, ਗੌਰ, ਫੌਜ।
ਡਿਕਰਮੰਦ	: (ਅਛ)	ਚਿੰਤਾਵਾਨ, ਉਦਾਸ।
ਡਿਕਰਾ	(ਅ)	ਵਾਕ।
ਡਿਕ੍ਰਾ	(ਅ)	ਜਾਣਕਾਰੀ, ਗਿਆਨ, ਦੀਨ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ, ਸ਼ਰਾਅ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ।
ਡਿਰਫ	: (ਅ)	ਰੋਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ।
ਡਿਰਰਤ	: (ਅ)	ਕੁਦਰਤ, ਜ਼ਮੀਰ, ਅਸਲ, ਜਨਮ, ਸੁਭਾ।
ਡਿਰਰਤਨ	: (ਅ)	ਕੁਦਰਤੀ।
ਡਿਰਨਾ	: (ਅ)	ਭਗੜ, ਫ਼ਸਾਦ, ਸ਼ਰੀਰ, ਬਹਾਵਰ।

ਡਿਤਰੀ	(ਅ)	ਜਨਮ ਤੋਂ, ਪੈਦਾਇਸ਼ੀ, ਡਿਤਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਡਿਦਵੀ	(ਅ)	ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਬੇਦਾਰ, ਅਰਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਡਿਦਾ	(ਅ)	ਕੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ, ਆਸ਼ਿਕ।
ਡਿਦਾਈ	(ਅ)	ਆਸ਼ਿਕ।
ਡਿਰਕਾ	(ਅ)	ਸੰਪਰਦਾ।
ਡਿਰਨੀ	(ਫ)	ਚੋਲਾ ਦੇ ਆਟੇ ਤੋਂ ਬਣੀ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਖੀਰ।
ਡਿਰਾਕ	(ਅ)	ਜੁਦਾਈ, ਦੇਖੋ ਫ਼ਰਾਕ, ਹਿਜਰ।
ਡਿਲਹਕੀਕਤ	(ਅ)	ਅਸਲ ਵਿਚ ਬੇਬੱਧ।
ਡਿਲਬਦੀਅ	(ਅ)	ਝਟਪਟ, ਬੇਸੋਚੇ, ਫ਼ੋਰਨ।
ਡਿਲਹਾਲ	(ਅ)	ਫ਼ੋਰਨ, ਹੁਣੇ।
ਡਿਲਵਾਕਿਆ	(ਅ)	ਅਸਲ ਵਿਚ, ਵਾਕਈ।
ਡੀਲ	(ਅ)	ਹਾਥੀ, ਬਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੋਹਰਾ।
ਡੁਹਸ਼	(ਫ)	ਗਾਲੂ, ਬਰਮ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਬੇਹੂਦਾ ਗੱਲ।
ਡੁਗਾ	(ਅ)	ਹੋਣਾ, ਪਿੱਟਣਾ, ਫ਼ਰਿਆਦ।
ਡਜਰ	(ਅ)	ਸਵੇਰਾ, ਤਲਬਾ।
ਡਨ	(ਅ)	ਕਲਾ, ਹੁਨਰ, ਥਾਰੀਗਰੀ।
ਡੁਰਸਰ	(ਅ)	ਆਰਾਮ ਵਿਚ ਹੋਣਾ, ਵਿਹਲ ਹੋਣਾ, ਮੁਹਲਤ।
ਡੁਰਕਤ	(ਅ)	ਜੁਦਾਈ, ਹਿਜਰ।
ਡੁਰਕਾਨ	(ਅ)	ਸੱਚ ਭੂਠ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਰਬਾਤ ਕੁਰਾਨ ਬਗ਼ੀਛ।
ਡੁਰ ਡੁਰ	(ਫ)	ਫੇਰੀ, ਫਟਾਫਟ।
ਫੇਅਲ	(ਅ)	ਬੀਮ, ਕਾਰਜ।
ਫੈਸਲਾ	(ਅ)	ਨਿਰਣਾ, ਨਿਪਟਾਰਾ, ਹੁਕਮ।
ਫੈਜ਼	(ਅ)	ਲਾਭ, ਸਮਾਵਤ, ਭਲਾਈ, ਨੇਕੀ।
ਫੈਜ਼	(ਅ)	ਸੈਨਾ, ਲਖਕਰ।
ਫੈਸਦਾਰੀ	(ਅਫ)	ਲੜਾਈ ਭਗੜੇ ਕਤਲ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ।

ਡੋਜੀ	:	(ਅੜ)	ਡੋਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਸੈਨਕ।
ਡੋਰ	:	(ਅ)	ਨੇਸਰ, ਨਾਸ, ਮਰਗ, ਮਰਨਾ।
ਡੋਰਨ	:	(ਅ)	ਝੋਟਪਟ, ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ, ਬਿਨਾ ਦੇਰ ਤੋਂ।
ਡੋਲਾਦ	:	(ਡ)	ਅਸਲੀ ਲੋਹਾ, ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ।

ਬਅਜ਼	(ਅ)	ਕੋਈ ਕੁਝ।
ਬਸ	(ਕ)	ਬਾਣੀ, ਬਹੁਤ, ਡਕਤ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ।
ਬਬਰ	(ਅ)	ਮਾਨਵ, ਇਨਸਾਨ, ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਬੰਦਾ।
ਬਸਰ	(ਕ)	ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ।
ਬਸਤਾ	(ਕ)	ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ।
ਬਸਾਤੀ	(ਕ)	ਨਿੱਕੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਕਰਿਆਨਾ ਵਰੋਬ, ਮਨਿਆਰੀ ਵਾਲਾ।
ਬਸਾਰਤ	(ਅ)	ਨਜ਼ਰ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ।
ਬਬਾਰਤ	(ਅ)	ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ, ਅਲਹਾਮ।
ਬਹਰ	(ਅ)	ਸਮੁੰਦਰ, ਸਾਗਰ, ਬਿਅਰ ਦਾ ਵਜ਼ਨ।
ਬਹਰ ਹਾਲ	(ਕ)	ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਵੀ।
ਬਹਾਦੁਰ	(ਕੁ)	ਸ਼ੁਰਮਾ, ਵੀਰ।
ਬਹਾਨਾ	(ਕ)	ਹੀਲਾ, ਟਾਲ ਮਟੋਲ, ਥਾਕਨ, ਸਬੋਬ।
ਬਹਾਰ	(ਕ)	ਥਮਤ ਫੁੱਤ, ਰੋਣਕ।
ਬਹਾਲ	(ਕ)	ਅਸਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗੂੰ।
ਬਹਾਲੀ	(ਕ)	ਤਬੀਅਤ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ। ਬਬਚੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ, ਮੁੜ ਉਸੇ ਪਦ 'ਤੇ ਲੱਗਣਾ।
ਬਹਿਸ	(ਅ)	ਭਗੜਾ, ਤਕਰਾਰ, ਹੁੱਜਤ, ਜੋਸ਼ਟੀ।
ਬਹਿਬਤ	(ਕ)	ਸਵਰਗ, ਜੰਨਤ।
ਬਹਿਤਰ	(ਕ)	ਵਧੀਆ, ਬਹੁਤ ਅੱਡੀ।
ਬਹਿਬੁਦ	: (ਕ)	ਡਲਾਈ।
ਬਹਿਰ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਬਹਰ।

ਬਹਿਰੀ	(ਅ)	ਸਮੁੰਦਰੀ।
ਬਹੁਤਾਨ	(ਅ)	ਦੋਬ, ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣਾ, ਤੁਹਮਤ ਲਾਣਾ।
ਬਕਾ	(ਅ)	ਸਦੀਵਤਾ, ਪਾਇਦਰੀ, ਹਮੇਸ਼ਗੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ।
ਬਕਾਇਆ	(ਅ)	ਬਾਕੀ, ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ।
ਬਖਸ਼	(ਕ)	ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਬਖ਼ਤ	(ਕ)	ਨਸੀਬਾ, ਭਾਗ, ਕਿਸਮਤ।
ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼	(ਕ)	ਦਿਨਾਮ, ਮਾਫ਼ੀ।
ਬਖ਼ਸ਼ੀ	(ਕ)	ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਹੁਦੇਦਾਰ। ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਆਗੂ।
ਬਖ਼ਤਾਬਰ	(ਕ)	ਖ਼ੁਬ ਨਸੀਬ, ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ।
ਬਖ਼ੀਲ	(ਅ)	ਕੰਜੂਸ, ਤੰਗਦਿਲ।
ਬਖ਼ੁਦਾ	(ਕ)	ਰੱਬ ਦੀ ਸੋਹ।
ਬਖ਼ੁਬੀ	(ਕ)	ਭਲੀ ਭਾਂਤ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।
ਬਖ਼ੇਰ	(ਕ)	ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ।
ਬਕਾਲ	(ਕ)	ਕੱਛ, ਬਾਂਹ ਦੇ ਹੇਠ ਦਾ ਹਿੱਸਾ।
ਬਗ਼ਾਵਤ	(ਅ)	ਫਿਰ ਜਾਣਾ, ਰਾਜੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵਿਰੋਧ, ਨਾਡਰਮਾਨੀ।
ਬਕੀਰ	(ਕ)	ਸਿਵਾਏ, ਇਲਾਵਾ, ਬਿਨਾ।
ਬੱਚਾ	(ਕ)	ਨਿਆਣਾ, ਕਮ ਅਕਾਲ।
ਬਜ਼ਮ	: (ਕ)	ਸਭਾ, ਮਹਿਫ਼ਿਲ।
ਬਜਾ	(ਕ)	ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਮੁਨਾਸਬ।
ਬਜਾਏ	(ਕ)	ਬਦਲੇ ਵਿਚ।
ਬਜ਼ੁਰਗ	: (ਕ)	ਵੱਡਾ, ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਸਿਆਣਾ।
ਬਜ਼ੁਰਗਦਾਰ	: (ਕ)	ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾ ਆਦਰ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ।
ਬਜ਼ੁਰਗੀ	: (ਕ)	ਵੱਡਾਪਣ। ਇੱਜ਼ਤ।
ਬਜ਼ੋਰ	(ਕ)	ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਜਬਰ ਨਾਲ।
ਬਰਨ	(ਅ)	ਬੁੱਧ, ਪੇਟ।
ਬਦ	(ਕ)	ਭੈੜਾ, ਬੁਰਾ, ਬਰਾਰਤੀ।

ਬੰਦ	(ਡ)	ਜੋੜ ਅੰਗ ਦਾ, ਗੰਢ, ਰੋਕ, ਪੁਸ਼ਤਾ, ਕੈਦ, ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਬਦਸ਼ੁਰਤ	(ਅਛ)	ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ।
ਬਦਸ਼ੁਰ	(ਡ)	ਦਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।
ਬਦਨ	(ਅ)	ਰਨ, ਸਰੀਰ।
ਬਦਬਖ਼ਤ	(ਡ)	ਬਦਨਸੀਬ।
ਬਦਮਸਤ	(ਡ)	ਮਦਹੋਸ਼, ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗਤੁੱਚ, ਸ਼ਰੀਰ।
ਬਦਮਜ਼ਾ	(ਡ)	ਭੈੜੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ।
ਬਦਲ	(ਅ)	ਬੱਟੇ।
ਬਦਕਾਰ	(ਡ)	ਬਦਚਲਣ।
ਬਦ-ਕਰਦਾਰ	(ਡ)	ਬਦਮਾਸ਼।
ਬੰਦਗੀ	(ਡ)	ਇਕਾਦਤ, ਪੁਜਾ, ਸੇਵਾ।
ਬਦਦਿਆਨਤ	(ਅਛ)	ਬੇਈਮਾਨ, ਅਮਾਨਤ 'ਚ ਧਰੋਹ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਬਦਬੂ	(ਡ)	ਸੜਹਾਂਦ, ਭੈੜਾ ਮੁਸ਼ਕ।
ਬਦਭੀਅਲੀ	(ਡ)	ਹਰਾਮਕਾਰੀ, ਬਦ ਚਲਨੀ।
ਬਦਮਾਸ਼	(ਅਛ)	ਹਰਾਮਖੋਰ, ਭੈੜੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਨਿਰਥਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਬੰਦਾ	(ਡ)	ਦਾਸ, ਰਾਬੇਦਾਰ, ਨੌਕਰ, ਮਨੁੱਖ।
ਬੰਦਾਨਬਾਜ਼	(ਡ)	ਦਾਸ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਲਕ, ਹਾਕਮ।
ਬੰਦਾ ਪਰਵਰ	(ਡ)	ਦਾਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ।
ਬੰਦਿਸ਼	(ਡ)	ਗੰਢ, ਪਾਬੰਦੀ, ਰੋਕ, ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ।
ਬੰਦੀ	(ਡ)	ਬੁਰਾਈ।
ਬੰਦੀ	(ਡ)	ਰੁਕਾਵਟ, ਰੋਕ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜਬੂਨਾ।
ਬੰਦੂਕ	(ਅ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਥਿਆਰ।
ਬੰਦੋਬਸਤ	(ਡ)	ਪ੍ਰਬੰਧ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ।
ਬਦੌਲਤ	(ਡ)	ਆਸਰਾ, ਆਸਰੇ ਨਾਲ।
ਬਨਭਸ਼ਾ	(ਡ)	ਨਜ਼ਲੇ ਜੁਕਾਮ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਬੂਟੀ।
ਬਨਾਮ	(ਡ)	ਨਾਂ ਉੱਤੇ, ਨਾਂ ਨਾਲ।

ਬਰਹਕ	(ਅਫ)	ਸੱਚ।
ਬਰਹਨਾ	(ਫ)	ਨੰਗਾ, ਲੁੱਚਾ।
ਬਰਕ	: (ਅ)	ਬਿਜਲੀ।
ਬਰਕਤ	: (ਅ)	ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ, ਨੇਕ ਬਖ਼ਤੀ।
ਬਰਕਰਾਰ	: (ਫ)	ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਇਮ।
ਬਰਜਮ	: (ਅ)	ਨਰਕ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਿਆਮਤ ਤਕ ਠਹਿਰਨਗੇ।
ਬਰਤਰਫ	(ਫ)	ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦੇਣਾ।
ਬਰਫ	: (ਫ)	ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ।
ਬਰਖਾਸਤ	(ਫ)	ਖ਼ਤਮ, ਰੱਦ, ਨੋਕਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖ।
ਬਰਖਿਲਾਵ	(ਫ)	ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ।
ਬਰਖੁਰਦਾਰ	(ਫ)	ਪੁੱਤਰ।
ਬਰਦਾਹ	(ਰੁ)	ਕੈਦੀ, ਗ਼ੁਲਾਮ।
ਬਰਦਾਸ਼ਤ	(ਫ)	ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ, ਸਹਿਣਾ, ਭਾਰ ਝੱਲਣਾ।
ਬਰਬਾਦ	(ਫ)	ਤਬਾਹ, ਵੀਰਾਨ, ਨਸ਼ਟ।
ਬਰਬਾਦੀ	(ਫ)	ਤਬਾਹੀ, ਖ਼ਰਾਬੀ, ਵੀਰਾਨੀ।
ਬਰਾਏ	(ਫ)	ਲਈ, ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ, ਵਾਸਤੇ।
ਬਰਾਏਨਾਮ	: (ਫ)	ਨਾਂ ਮਾਤਰ।
ਬਰਾਦਰ	: (ਫ)	ਭਰਾ।
ਬਰਾਬਰ	: (ਫ)	ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ, ਇਕਸਾਰ।
ਬਰਾਮਦ	: (ਫ)	ਨਿਕਾਸੀ, ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ।
ਬਰੀ	: (ਅ)	ਰਿਹਾ, ਆਜ਼ਾਦ, ਮੁਕਤ, ਬੇਕਸੂਰ।
ਬਲਗ਼ਮ	: (ਅ)	ਕਫ਼, ਮੂੰਹ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਗਾਹੜਾ ਤੱਤ।
ਬਲਕਿਹ	: (ਅਫ)	ਫੇਰ ਵੀ, ਸਹੀ।
ਬਲਾ	: (ਅ)	ਮੁਸੀਬਤ, ਚੁਣੌਲੀ, ਚਲਾਕ।
ਬਲਾਗ਼ਤ	: (ਅ)	ਬਧੀਆ ਕਾਵਿ, ਮੌਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਤ ਚੀਤ।
ਬਲਾਨੋਬ	: (ਫ)	ਬਹੁਤ ਬਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਬ ਤੱਖੀ।
ਬਵਾਸੀਰ	(ਅ)	ਗ਼ੁਦਾ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ।

ਬਾਅਚ	:	(ਅ)	ਕੋਈ, ਬਾਅਜ, ਕੁਝ।
ਬਾਅਦ	:	(ਅ)	ਮਗਰੋ, ਆਖਿਰ ਵਿਚ, ਪਿੱਛੇ।
ਬਾਇਸ	:	(ਅ)	ਬਾਰਨ, ਕਰ ਕੇ, ਹਕੀਕਤ, ਬੁੱਧਿਮਾਨ
ਬਾਇੰਦਾ		(ਭ)	ਵਾਸੀ, ਵਸਨੀਕ, ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ
ਬਾਹਮ		(ਭ)	ਆਪੇ ਵਿਚ, ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਸਾਂਝੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸੰਗ।
ਬਾਹਮੀ		(ਭ)	ਆਪੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ, ਸਾਂਝੇ ਵਿਚ, ਸਾਂਝੇ-ਸਾਂਝੇ ਵਿਚ
ਬਾਕੀ		(ਅ)	ਬਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼।
ਬਾਕੀਦਾਰ		(ਅਭ)	ਜਿਸ ਵੱਲ ਕੁਝ ਬਕਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ
ਬਾਖ਼ਬਰ		(ਭ)	ਖ਼ਬਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਣਕਾਰ
ਬਾਗ਼		(ਭ)	ਫੁਲਬਾਗ਼ੀ, ਚਮਨ।
ਬਾਂਗ		(ਭ)	ਅਵਾਜ਼, ਅਚਾਨ, ਮੁਟਕੇ ਵੇ ਅਵਾਜ਼
ਬਾਗ਼ਬਾਨ		(ਭ)	ਮਾਲੀ।
ਬਾਗ਼ੀ		(ਅ)	ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਕਨਾਕ ਲੋਕ ਵਿਦਰੋਹੀ।
ਬਾਗ਼ੀਚਾ	:	(ਭ)	ਨਿੱਕੀ ਫੁਲਬਾਗ਼ੀ।
ਬਾਜ਼	:	(ਭ)	ਸ਼ਿਕਾਰ, ਇਕ ਪੰਛੀ
ਬਾਜ਼ਾਰ		(ਭ)	ਬੈਚਣ ਮਗੇਦਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਥਾਂ, ਥਾਂ
ਬਾਜ਼ਾਰੀ		(ਭ)	ਬਾਜ਼ਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ
ਬਾਬੀ		(ਭ)	ਖੇਡ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਤਮਾਸ਼ਾ
ਬਾਬੂ		(ਭ)	ਅਰਥ ਤੇ ਮੋਢੇ ਦੀ ਤਮਾਸ਼ਾ
ਬਾਬੂਬੰਦ		(ਭ)	ਬਾਹਰ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰੀਦਾ
ਬਾਰਨ		(ਅ)	ਪੈਦਾ, ਲਗੀ ਗਈ, ਅੰਤਰਿਕ ਮਾਨ
ਬਾਰਿਲ	:	(ਅ)	ਧੂਨ, ਮੱਘਾਸ, ਕੁਝ ਵੀਜ਼ ਦੀ ਤਮਾਸ਼ਾ
ਬਾਬ	:	(ਭ)	ਜਵਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ	:	(ਭ)	ਰਾਜਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ	:	(ਭ)	ਰਾਜ, ਰਾਜਮੰਡਲ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ	:	(ਭ)	ਰਾਜ, ਰਾਜੀ ਦੀ

ਬਾਦਬਾਨ	(ਕ)	ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਪਾਲ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਵਾ ਭਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।
ਬਾਦਾਮ	(ਕ)	ਇਕ ਮੇਵਾ।
ਬਾਦਾਮੀ	: (ਕ)	ਬਾਦਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ।
ਬਾਦੀ	(ਕ)	ਹਵਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਦੀ।
ਬਾਦੇਸ਼ਵਾ	(ਅਕ)	ਪੁਰੇ ਦੀ ਹਵਾ, ਪੁਰਵਾਈ।
ਬਾਨੀ	(ਅ)	ਮੋਢੀ, ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬੁਨਿਆਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।
ਬਾਨੋ	: (ਕ)	ਸਰਦਾਰਨੀ, ਬੇਗਮ, ਅਮੀਰ ਦੀ ਪਤਨੀ।
ਬਾਬਰ	: (ਕ)	ਵਾਸਤੇ, ਲਈ, ਸਬੰਧ ਵਿਚ।
ਬਾਬਾ	(ਕ)	ਦਾਦਾ।
ਬਾਮ	(ਕ)	ਛੱਤ, ਅਟਾਰੀ।
ਬਾਰ	: (ਕ)	ਭਾਰ, ਬੋਝ।
ਬਾਰਗਾਹ	(ਕ)	ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਥਾਂ, ਅਦਾਲਤ।
ਬਾਰਾਨੀ	(ਕ)	ਮੀਂਹ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।
ਬਾਰਿਖ	(ਕ)	ਬਰਖਾ।
ਬਾਰੀਕ	(ਕ)	ਪਤਲਾ, ਮਹੀਨ।
ਬਾਰੀਕੀ	(ਕ)	ਪਤਲਾਪਣ, ਨੁਕਤਾ।
ਬਾਰੂਦ	: (ਕ)	ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੋਲੀ ਸਿੱਕੇ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਬਾਲਗ਼	(ਅ)	ਕੱਢਰੂ, ਜੁਆਨ।
ਬਾਲਾ	(ਕ)	ਉੱਚਾ, ਸਿਖਰ।
ਬਾਵਰਚੀ	(ਕੁ)	ਰਸੋਈਆ।
ਬਿਆਨ	(ਅ)	ਕੋਲ, ਗਵਾਹੀ।
ਬਿਆਨਾ	: (ਕ)	ਸਾਈ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੋਦੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਕੇ ਸਾਈ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿਸਾਬ ਬੇਬਾਕ ਹੋ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਮੁਜਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਬਿਸਰਤ	: (ਕ)	ਬਿਛੋਟਾ।
ਬਿਸਮਲ	: (ਕ)	ਛੱਟੜ।
ਬਿਸਮਿਅਲਾ	(ਅ)	ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ।

ਬਿਹਤਰ	(ਫ)	ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ।
ਬਿਦਅਤ	(ਅ)	ਨਵੀਂ ਰਸਮ, ਦੀਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਦਾ ਰਲਾ ਕਰਨਾ।
ਬਿਲੌਰ	(ਅ)	ਸਾਫ਼ ਸਫ਼ਾਫ਼, ਚਮਕਦਾਰ, ਇਕ ਚਮਕਦਾਰ ਖਣਜ ਪਦਾਰਥ।
ਬੀਨਾ	(ਫ)	ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਦਾਨਾ, ਹੁਬਿਆਰ।
ਬੀਨਾਈ	(ਫ)	ਨਜ਼ਰ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਦਾਨਾਈ।
ਬੀਬੀ	(ਅ)	ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੀ ਭਾਤਮਾ ਜੀ ਦਾ ਲਕਬ, ਸ਼ਰੀਫ਼ਜ਼ਾਦੀ।
ਬੀਮਾ	(ਫ)	ਜ਼ਮਾਨਤ, ਠੇਕਾ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੁੱਦਤ ਜਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਬੀਮੇ ਦੀ ਰਕਮ ਡਰ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਇਨਸ਼ੁਰੈਂਸ।
ਬੀਮਾਰ	(ਫ)	ਰੋਗੀ।
ਬੀਮਾਰੀ	(ਫ)	ਰੋਕ, ਆਦਤ।
ਬੁਬਾਰਤ	(ਅ)	ਦੇਖੋ ਬਸ਼ਾਰਤ, ਮੁਬਸ਼ਬਰੀ, ਅਲਹਾਮ।
ਬੁਖਾਰ	(ਅ)	ਹਰਾਰਤ, ਰਾਪ, ਝਾੜ।
ਬੁਖਾਰਾਤ	(ਅ)	ਬੁਖਾਰ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ।
ਬੁਗਚਾ	(ਤੁ)	ਗਠੜੀ।
ਬੁੰਗਾ	(ਫ)	ਮਕਾਨ, ਸਮਾਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਬੁਜ਼ਦਿਲ	(ਫ)	ਭਰਪੋਕ, ਡਰੂ, ਬੇਹਿੰਮਤ।
ਬੁਤ	(ਫ)	ਮੂਰਤੀ, ਮਾਮੋਬ, ਮੂਰਖ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ।
ਬੁਤ ਬਿਕਨ	(ਫ)	ਬੁੱਤ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ।
ਬੁਤ ਖਾਨਾ	(ਫ)	ਮੰਦਰ, ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਥਾਂ।
ਬੁਤ ਤਰਾਬ	(ਫ)	ਮੂਰਤੀ ਘਾੜਾ।
ਬੁਤ ਪਰਸਤ	(ਫ)	ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕ।
ਬੁਨਿਆਦ	(ਫ)	ਨੀਂਹ, ਜੜ੍ਹ, ਆਧਾਰ।
ਬੁਨਿਆਈ	(ਫ)	ਹਕੀਕੀ, ਮੁੱਢਲੀ।
ਬੁਰਜ	(ਅ)	ਕੁੰਬਦ।
ਬੁਰਕਾ	(ਅ)	ਨਕਾਬ, ਉਹ ਵਸਤਰ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਰੀਮਤਾਂ ਸਿਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ ਪਹਿਨਦੀਆਂ
ਹਨ।

ਬੁਰਾਦਾ	(ਫ)	ਬੁਰਾ।
ਬੁਲੰਦ	: (ਫ)	ਉੱਚਾ, ਵੱਡਾ।
ਬੁਲੰਦੀ	: (ਫ)	ਉਚਾਈ, ਵਡੇਪਣ।
ਬੁਲਾਕ	: (ਤ)	ਨੱਕ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ।
ਬੁਲਬੁਲ	: (ਫ)	ਇਕ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ।
ਬੁ	: (ਫ)	ਬਦਬੂ, ਮਹਿਕ, ਖਬਰ, ਭੇਤ, ਪ੍ਰਭਾਵ, ਮੁਸ਼ਕ।
ਬੁਮ	: (ਫ)	ਉੱਲੂ, ਇਕ ਪੰਛੀ।
ਬੇ	: (ਫ)	ਨਾ, ਨਾਂਹ ਵਾਚਕ ਅਗੇਤ, ਬਿਨਾ, ਸਿਵਾਏ।
ਬੈਰ	(ਅ)	ਬਿਅਰ, ਘਰ।
ਬੈਅਰ	(ਅ)	ਮੁਰੀਦ ਬਣਨਾ।
ਬੇਬੀ	: (ਫ)	ਬਧੀਕੀ।
ਬੇਹਤਰ	: (ਫ)	ਬਧੀਆ, ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼।
ਬੇਹੂਦਾ	(ਫ)	ਡਾਲਡ।
ਬੇਖ	(ਫ)	ਜਲ, ਮੇਖ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਬੇਗ	(ਤ)	ਅਮੀਰ, ਸਰਦਾਰ, ਪਤੀ।
ਬੇਗਮ	(ਤ)	ਨੇਕ ਇਸਤਰੀ, ਬੇਗ ਦੀ ਪਤਨੀ।
ਬੇਗਾਨਾ	: (ਫ)	ਓਪਰਾ, ਪਰਾਇਆ।
ਬੇਗਾਨਗੀ	: (ਫ)	ਓਪਰਾਪਨ।
ਬੇਗਾਰ	: (ਫ)	ਬਿਨਾ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਜਬਰੀ ਕੰਮ ਲੈਣਾ।
ਬੇਜ਼ਾਰ	: (ਫ)	ਨਾਮੁਸ਼, ਨਾਰਾਜ਼।
ਬੇਦ	: (ਫ)	ਬੈਂਤ, ਇਕ ਲਚਕਦਾਰ ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਬੋਲ।
ਬੇਦਾਰ	: (ਫ)	ਜਾਗਦਾ ਹੋਇਆ।
ਬੇਰੋਜ਼ਾ	: (ਫ)	ਗੀਦਾ ਬਰੋਜ਼ਾ।
ਬੇਵਾ	: (ਫ)	ਵਿਧਵਾ।
ਬੇਹੂਦਾ	: (ਫ)	ਝੂਠਾ, ਫਜ਼ੂਲ, ਬੇਫਾਇਦਾ, ਨਾਹੱਕ।
ਬੀਅ	: (ਅ)	ਵੇਚਣਾ, ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਥੋਸਾ	(੬)	ਚੁੰਮਣ, ਪਿਆਰ, ਚੁੰਮੀ।
ਥੋਸੀਦਾ	(੭)	ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ, ਪਾਟਿਆ ਪੁਰਾਣਾ।
ਥੌਲ	(ਅ)	ਮੁਰਗ, ਪੇਸ਼ਾਬ।

ਮ

ਮਅਰਕਾ	(ਅ)	ਜੰਗ, ਭੀੜ, ਭਾੜ, ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ।
ਮਅਰਫ਼ਤ	(ਅ)	ਰੱਬ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ, ਵਸੀਲਾ, ਸਾਧਨ।
ਮਅਸੂਕ	(ਅ)	ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਖਿਕ ਹੋਵੇ, ਮਾਸੂਕ।
ਮਅਸੂਕਾ	: (ਅ)	ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਮਸੂਕਾ।
ਮਅਸੂਮ	: (ਅ)	ਬੇਗੁਨਾਹ, ਬੱਚਾ, ਭੋਲਾ, ਮਾਸੂਮ।
ਮਅਕੂਲ	: (ਅ)	ਮਾਕੂਲ, ਮੁਨਾਸਬ, ਦਰੁਸਤ।
ਮਅਜ਼ੂਰ	: (ਅ)	ਮਜ਼ਬੂਰ।
ਮਅਨੀ	: (ਅ)	ਅਰਬ, ਮਕਸਦ, ਮੁੱਦਾ, ਕਾਰਨ, ਸਬੱਬ।
ਮਅਬੂਦ	(ਅ)	ਰੱਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਬਾਦਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
ਮਅਮੂਲੀ	: (ਅਫ਼)	ਰਸਮੀ, ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ।
ਮਅਰਾਜ	: (ਅ)	ਪੋਤੀ, ਉੱਚ ਰੁਤਬਾ, ਮੁਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਆਸਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ।
ਮਅਰੂਫ਼	(ਅ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ, ਮਸ਼ਹੂਰ।
ਮਅਲੂਮ	: (ਅ)	ਪਤਾ, ਪ੍ਰਗਟ, ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਮਲੂਮ।
ਮਸ	: (ਅ)	ਲਗਾਓ।
ਮਸਅਲ	(ਅ)	ਮੋਟੀ ਬੱਤੀ।
ਮਸਅਲਚੀ	: (ਅਫ਼)	ਮਸ਼ਾਲ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ।
ਮਸਬ	: (ਅ)	ਮਿਹਨਤ, ਮੁਹਾਰਤ, ਰਿਆਜ਼।
ਮਸਬ	: (ਫ਼)	ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦੀ ਥੱਲ।
ਮੁਬੱਕਰ	: (ਅ)	ਮਿਹਨਤ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਕਸ਼ਟ।
ਮਸਖ਼	(ਅ)	ਸੁਰਤ ਵਿਗੜ ਜਾਣੀ।
ਮਸਖ਼ਰਾ	(ਅ)	ਮਖੌਲੀਆ।

190/ਜਗਜੀਤ ਕੌਰ

ਮਸਤ	(ਫ)	ਬੇਮੁਦ, ਦੀਵਾਨਾ, ਮਰਵਾਲਾ, ਮਗਨ।
ਮਸਨਦ	(ਅ)	ਤਕੀਆ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਤਖ਼ਤ, ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਬਬਦ ਮਸੰਦ ਇਹੋ ਬਬਦ ਹੈ।
ਮਸਨਵੀ	: (ਅ)	ਕਿੱਸਾ ਕਾਵਿ, ਕਿਸੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ।
ਮਸਲ	(ਅ)	ਕਹਾਵਤ, ਅਖਾਣ।
ਮਸਲਹਤ	(ਅ)	ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ, ਮੁਨਾਸਿਬ ਰਜਵੀਚ, ਹਿਕਮਤ, ਨੀਤੀ।
ਮਸਲਨ	(ਅ)	ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ।
ਮਸਹੂਰ	(ਅ)	ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਮਸਹੂਰੇ ਮਾਅਰੂਫ	(ਅ)	ਭਰਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਮਸਕਾ	(ਫ)	ਮੱਖਣ।
ਮਸਕੀਨ	(ਅ)	ਫ਼ਕੀਰ।
ਮਸਕੂਫ	(ਅ)	ਸ਼ੱਕੀ, ਸੁਬਤਫ਼ਾ।
ਮਸਕੂਰ	(ਅ)	ਜਿਸ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।
ਮਸਗਲਾ	(ਅ)	ਸੁਗਲ, ਹਾਸਾ ਰਮਾਸਾ।
ਮਸਗ਼ੁਲ	(ਅ)	ਮਸਰੂਫ਼, ਰੁਝਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਸਤਾਨਾ	(ਫ)	ਮਸਤ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੀ ਧੁਨ 'ਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ।
ਮਸਤੀ	(ਫ)	ਨਸ਼ਾ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ।
ਮਸਰੂਕਾ	(ਅ)	ਝੁਰਾਈ ਹੋਈ ਵਸਤੂ।
ਮਸਰੂਫ	(ਅ)	ਰੁਝਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਸਰੂਰ	(ਅ)	ਸੁਖ।
ਮਸਲਾ	(ਅ)	ਸਵਾਲ, ਘੁੱਭੀ, ਬਹਿਸ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਮੁੱਦਾ।
ਮਸਲਹਤ	: (ਅ)	ਸੁਬੀ, ਮੁਨਾਸਬ, ਰਜਵੀਚ।
ਮਸਵਰਾ	(ਅ)	ਰਾਏ ਪੁੱਛਣੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ।
ਮਸਾਨਾ	(ਅ)	ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਮੂਰਰ ਦੀ ਖੋਲੀ।
ਮਹਲ	(ਅ)	ਮੰਦਿਰ, ਰਾਜ-ਘਰ, ਮੋਕਾ, ਵਕਤ।
ਮਹੱਲਾ	(ਅ)	ਨਗਰ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਗ।

ਮਹਬਰ	(ਅ)	ਕਿਆਮਤ, ਹਬਰ ਦਾ ਮੇਦਾਨ।
ਮਹਸੂਸ	(ਅ)	ਅਨੁਭਵ, ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਹੜੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਾ ਲੱਗੇ, ਪ੍ਰਗਟ, ਪਤਾ।
ਮਹਸੂਲ	(ਅ)	ਟੈਕਸ, ਲਗਾਨ, ਚੁੰਗੀ, ਮਾਲੀਆ।
ਮਹਕਮਾ	(ਅ)	ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਵਿਭਾਗ।
ਮਹਿਚ	(ਅ)	ਕੇਵਲ, ਨਿਰਾ।
ਮਹਿਦੂਦ	(ਅ)	(ਮਹਦੂਦ), ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੀਮਤ।
ਮਹਿਫ਼ਿਲ	(ਅ)	(ਮਹਿਫ਼ਿਲ), ਸਫ਼ਾ।
ਮਹਿਫ਼ੂਜ਼	(ਅ)	(ਮਹਫੂਜ਼), ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ।
ਮਹਿਬੂਬ	(ਅ)	(ਮਹਿਬੂਬ), ਦੋਸਤ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ।
ਮਹਿਬੂਬਾ	(ਅ)	(ਮਹਿਬੂਬਾ), ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ।
ਮਹਿਮਲ	(ਅ)	(ਮਹਮਲ), ਝੁਜਾਵਾ, ਉਠ ਦਾ ਹੋਂਦਾ।
ਮਹਿਮਾਨ	(ਅ)	ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ, ਅਤਿਥੀ, ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ।
ਮਹਿਰਾਬ	: (ਅ)	ਭਾਟ।
ਮਹਿਰੂਮ	: (ਅ)	(ਮਹਰੂਮ) ਮਾਲੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇਨਸੀਬ, ਨਾ ਉਮੀਦ।
ਮਕਸਦ	(ਅ)	ਭਾਵ, ਮਤਲਬ, ਮੁਰਾਦ।
ਮਕਰਬ	(ਅ)	ਮਦਰਸਾ, ਸਕੂਲ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ।
ਮਕਰਲ	(ਅ)	ਕਤਲਗਾਹ।
ਮਕਬਰਾ	: (ਅ)	ਕਬਰ।
ਮਕਰ	: (ਅ)	ਦਗਾ, ਫ਼ਰੇਬ, ਧੋਖਾ, ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ।
ਮਕਸੂਦ	: (ਅ)	ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ।
ਮਕਰਾਅ	: (ਅ)	ਰਟਿਆ ਗਿਆ, ਡਾਬਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਮੁਕਾਮ, ਕਸੀਦੇ ਦੀ ਅਖ਼ੀਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਵੀ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਹੋਵੇ।
ਮਕਰੂਬ	(ਅ)	ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ, ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ।
ਮਕਦੂਰ	: (ਅ)	ਸ਼ਕਰੀ, ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ, ਵਸ।

ਮਕਬੂਜਾ	(ਅ)	ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਕਬੂਲ	(ਅ)	ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਿਆਰਾ, ਪਸੰਦਦੀ ਦਾ।
ਮਕਬੂਹ	(ਅ)	ਘਿਟਨਾ ਯੋਗ, ਬਦਸ਼ਕਲ, ਘਿਟਾਉਣਾ।
ਮਕਬੂਜ਼	: (ਅ)	ਕਰਜ਼ਾਈ, ਦੇਣਦਾਰ।
ਮਕਾਨ	(ਅ)	ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਵਾਸ ਵਾਲੀ ਥਾਂ।
ਮੱਕਾਰ	(ਅ)	ਮਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਡਰੇਬੀ।
ਮੱਕਾਰੀ	(ਅ)	ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ, ਦਫ਼ਾਬਾਜ਼ੀ।
ਮਕੂਲਾ	: (ਅ)	ਕਥਨ, ਕੋਲ, ਬਹਾਵਤ।
ਮਖਮਲ	(ਅ)	ਇਕ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।
ਮਖਸੂਸ	(ਅ)	ਮਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮਖਦੂਮ	(ਅ)	ਬਜ਼ੁਰਗ, ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਮਖਮੂਰ	(ਅ)	ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਚੁਰ, ਮਦਹੋਸ਼, ਮਸਤ।
ਮਖਲੂਕ	(ਅ)	ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਦੁਨੀਆ, ਮਲਕਤ।
ਮਗਾਜ਼	(ਅ)	ਭੋਜਾ, ਦਿਮਾਗ, ਗੁਦਾ, ਗਿਰੀ, ਅਕਲ।
ਮਗਾਫ਼ਿਰਤ	(ਅ)	ਨਿਜਾਤ, ਮੁਕਰੀ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਮਗਰ	: (ਫ਼)	ਲੇਕਿਨ, ਪਰ, ਪਰੰਤੂ, ਬਾਇਦ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ।
ਮਗਾਫ਼ਰ	(ਅ)	ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਗਿਆ।
ਮਗਮੂਮ	(ਅ)	ਗਮਫ਼ੀਨ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਡਿਕਰਮੰਦ, ਉਦਾਸ।
ਮਗਰੂਰ	(ਅ)	ਘੁਮੰਡੀ।
ਮਗਲੂਬ	: (ਅ)	ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਚਲਕਾ	(ਫ਼)	ਦੱਸੀ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ।
ਮਜ਼ਹਬ	: (ਅ)	ਰਾਹ, ਈਮਾਨ, ਧਰਮ, ਪੰਥ।
ਮੈਜ਼ਿਲ	: (ਅ)	ਟੀਚਾ, ਪੜਾ, ਮਕਾਨ ਦਾ ਇਕ ਦਰਜਾ।
ਮਜ਼ਬੂਬ	(ਅ)	ਰੋਬੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਸਤਾਨਾ।
ਮਜ਼ਦੂਰ	(ਫ਼)	ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਤੀ, ਕਾਮਗਾਰ।
ਮਜਨੂੰ	(ਅ)	ਦੀਵਾਨਾ, ਇਸ਼ਕ ਵਿਚ ਮਸਤਾਨਾ।
ਮਜ਼ਬੂਤ	(ਅ)	ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਪਾਏਦਾਰ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ।
ਮਜ਼ਬੂਰ	(ਅ)	ਬੇਬਸ, ਡੰਗ, ਲਾਚਾਰ।

ਮਚਰਾਅ	(ਅ)	ਖੇਤੀ, ਵਾਹੀ।
ਮਜਰੂਹ	(ਅ)	ਜ਼ਖ਼ਮੀ, ਛੱਟੜ।
ਮਜਲਿਸ	(ਅ)	ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਭਾ ਸਥਾਨ।
ਮਜ਼ਲੂਮ	(ਅ)	ਸਤਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਮਜ਼ਾ	(ਫ਼)	ਸੁਆਦ, ਲੱਚਤ, ਚਸਕਾ, ਚਾਟ, ਐਸ਼, ਤਮਾਸ਼ਾ।
ਮਜ਼ਾਕ	: (ਅ)	ਦਿਲ ਲਗੀ, ਮਖੌਲ, ਸੁਆਦ, ਸਲੀਕਾ।
ਮਜਾਜ਼	: (ਅ)	ਸਚਾਈ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਗੱਲ। ਅਸਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ।
ਮਜ਼ਾਜ਼ੀ	(ਅ)	ਜੋ ਅਸਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਫ਼ਰਜ਼ੀ, ਨਕਲੀ।
ਮਜ਼ਾਰ	(ਅ)	ਦਰਗਾਹ, ਕਬਰ, ਆਸਤਾਨਾ, ਜ਼ਿਆਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ।
ਮਜਾਲ	(ਅ)	ਹੌਸਲਾ, ਤਾਕਤ, ਬਕਰੀ।
ਮੁਜਾਵਰ	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਨਗਾਹ ਜਾਂ ਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਝਾੜੂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮਰਲਬ	(ਅ)	ਮਨਸ਼ਾ, ਮਕਸਦ, ਮਾਹਿਸ਼।
ਮਤਰੂਕ	(ਅ)	ਤਰਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਰਲਾਅ	(ਅ)	ਗ਼ਜ਼ਲ ਜਾਂ ਕਸੀਦੇ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦਾ ਸ਼ਿਅਰ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮਿਸਰੇ ਹਮਕਾਫ਼ੀਆ ਹੋਣ।
ਮਰਲੂਬ	(ਅ)	ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਚਾਹਿਆ ਗਿਆ, ਮਹਿਸੂਬ।
ਮਰਾਅ	: (ਅ)	ਪ੍ਰੀਤੀ, ਅਸਾਸਾ, ਸਮਾਨ।
ਮੁਰਾਲਬਾ	(ਅ)	ਦਾਅਵਾ, ਮੰਗ, ਤਕਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ।
ਮਰੀਅ	(ਅ)	ਅਧੀਨ, ਆਗਿਆ ਪਾਲਣਹਾਰ।
ਮੌਦ	(ਅ)	ਅਨਵਾਨ, ਵਿਭਾਗ, ਦਫ਼ਤਰ।
ਮੌਦਦ	(ਅ)	ਸਹਾਇਤਾ, ਹਮਾਇਤ।
ਮਦਫ਼ਨ	: (ਅ)	ਕਬਰਸਤਾਨ।
ਮਦਰਸਾ	: (ਅ)	ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਸਕੂਲ।
ਮੁੱਦਾ ਅਲੀਆ	: (ਅ)	ਉਹ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।
ਮੁੱਦਹੋਬ	: (ਫ਼)	ਬਦਮਸ਼ਰ, ਬੇਹੋਸ਼।
ਮੁੱਦਾਹ	(ਅ)	ਸਿਫ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚੰਗਾ ਬਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਮਦਾਮਲਤ	(ਅ)	ਦਮਲ ਦੇਣਾ।
ਮਦਾਮ	(ਅ)	ਹਮੇਸ਼ਾ, ਸਦਾ।
ਮਨਸਬ	(ਅ)	ਪਦ, ਅਹੁਦਾ, ਰੁਤਬਾ, ਦਰਜਾ।
ਮਨਜ਼ਰ	(ਅ)	ਨਜ਼ਾਰਾ।
ਮਨਬਾ	(ਅ)	ਇਰਾਦਾ, ਮਕਸਦ।
ਮਨਸੁਖ	(ਅ)	ਰੋਂਦ ਫੀਰਾ ਗਿਆ।
ਮਨਸੁਖਾ	(ਅ)	ਤਜਵੀਜ਼, ਰਦਬੀਰ, ਮਕਸਦ।
ਮਨਹੂਸ	(ਅ)	ਨਹਿਸ, ਭੇੜਾ, ਧੁਰਾ।
ਮਨਬੂਲਾ	(ਅ)	ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਯੋਗ।
ਮਨਚੁਰ	(ਅ)	ਪਸੰਦੀਦਾ, ਮਕਬੂਲ।
ਮਨਾਅ	(ਅ)	ਮਨ੍ਹਾ, ਰੋਕਣਾ, ਵਰਜਿਤ।
ਮਨਾਹੀ	(ਅ)	ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਨਾਜਾਇਜ਼ ਥਰਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਮਨਾਜਾਤ	(ਅ)	ਦੁਆ, ਅਰਜ਼।
ਮਨਾਦੀ	(ਅ)	ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੰਡੋਰੀ, ਭੌਂਡੀ।
ਮਨੀ	: (ਅ)	ਬੀਰਜ।
ਮਸ਼ਰੂਰ	(ਅ)	ਭੋਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਸ਼ਾਦ	(ਅ)	ਲਾਭ, ਨਫ਼ਾ।
ਮਬਨੀ	(ਅ)	ਬੁਨਿਆਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਨਿਰਭਰਤਾ।
ਮਮਲਕਤ	(ਅ)	ਸਲਤਨਤ, ਹਕੂਮਤ, ਰਾਜ।
ਮਮਨੂਅ	(ਅ)	ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਵਰਜਿਤ, ਨਾਜਾਇਜ਼।
ਮਮਨੂਨ	(ਅ)	ਸ਼ੁਕਰ ਕੁਸ਼ਾਰ, ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਦ।
ਮਮਾਲਿਕ	(ਅ)	ਮੁਲਕ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ।
ਮਰਹਮ	(ਅ)	ਮਲੂਮ, ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੇ ਲਾਟ ਵਾਲੀ ਦਵਾ।
ਮਰਹਲਾ	(ਅ)	ਮੌਜ਼ਿਲ, ਸਫ਼ਰ ਉਪਰੰਤ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਦਰਜਾ।
ਮਰਕਜ਼	(ਅ)	ਕੇਂਦਰ, ਮੱਧ, ਦਰਮਿਆਨ ਦੀ ਥਾਂ।
ਮਰਗ	(ਫ਼)	ਮੌਤ।
ਮਰਜ਼	(ਅ)	ਰੋਗ।

195/ਜਗਜੀਤ ਕੋਥ

ਮਰਤਬਾ	:	(ਫ)	ਰੁਤਬਾ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰ, ਅਹੁਦਾ।
ਮਰਦ		(ਫ)	ਨਰ, ਪਤੀ, ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾ, ਦਲੇਰ।
ਮਰਦਮੀ	:	(ਫ)	ਬਹਾਦਰੀ, ਸਦਲੇਰੀ।
ਮਰਮਰ		(ਅ)	ਚਿੱਟਾ, ਕੁਲਾ ਪੱਥਰ।
ਮਰਸੀਆ		(ਅ)	ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇ।
ਮਰਹੂਮ	:	(ਅ)	ਰਹਿਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਰਹੂਬ	:	(ਅ)	ਮਨਪਸੰਦ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਪਸੰਦੀਦਾ।
ਮਰਜ਼ੀ		(ਅ)	ਰਜ਼ਾ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਆਗਿਆ, ਮਾਹਿਬ, ਇਕਰਾਰ।
ਮਰਕੂਬ	:	(ਅ)	ਗਿੱਲਾ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ ਡਿੱਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਰਦਾਨਗੀ	:	(ਫ)	ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਗਤੀ।
ਮਰਦਾਨਾ		(ਫ)	ਮਰਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ, ਮਰਦਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਥਾਂ।
ਮਰਦਾਨਾਵਾਰ		(ਫ)	ਬਹਾਦਰਾਂ ਵਾਂਗ।
ਮਰਦੂਦ		(ਅ)	ਹੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਭੇੜਾ।
ਮਰਿਹਮਤ		(ਅ)	ਥਿਰਪਾ, ਮਿਹਰਬਾਨੀ।
ਮਰੀਜ਼		(ਅ)	ਰੋਗੀ, ਬੀਮਾਰ।
ਮਰਯਮ		(ਅ)	ਥੰਵਾਰੀ, ਨੇਕ, ਈਸਾ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ।
ਮਲਕ	:	(ਅ)	ਸ਼ਹਿਸ਼ਤਾ।
ਮਲਖ	:	(ਫ)	ਟਿੱਡੀ।
ਮਲਊਨ		(ਅ)	ਮਰਦੂਦ, ਲਾਅਟਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮਲਿਕਾ		(ਅ)	ਰਾਣੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਰਨੀ।
ਮਲਕੀਅਤ		(ਅ)	ਜਾਇਦਾਦ।
ਮਲਾਇਕ		(ਅ)	ਸ਼ਹਿਸ਼ਤੇ, ਮਲਕ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਮਲਾਹ	:	(ਅ)	ਮਾਂਝੀ, ਕਿਸਤੀਬਾਨ।
ਮਲਾਹਜ਼ਾ	:	(ਅ)	ਦੇਖਣਾ, ਨਿਰੀਖਣ।
ਮਲਾਜ਼ਮਤ	:	(ਅ)	ਨੌਕਰੀ।
ਮਲਾਮਤ	:	(ਅ)	ਡਾਟ, ਡਪਟ, ਬੁਰਾ ਡਲਾ।

ਮਲਾਲ	(ਅ)	ਹੰਜ, ਅਫ਼ਸੋਸ।
ਮਵਾਦ	:	(ਅ) ਮਾਦਾ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ, ਰਾਧ, ਰਧੇੜਾ।
ਮਾਇਲ	(ਅ)	ਭੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ, ਅਸਿੱਧ, ਤਵੱਜੋ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮਾਥਾ	(ਫ਼)	ਔਂਠ ਹੱਥੀ ਵਜਨ।
ਮਾਹਰ	(ਫ਼)	ਰਜ਼ਕਬੇਕਾਰ।
ਮਾਜਦ	(ਅ)	ਆਦਰਯੋਗ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ, ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼।
ਮਾਜਰਾ	(ਅ)	ਵਾਰਦਾਤ, ਬੀਤੇ ਦਾ ਹਾਲ।
ਮਾਜ਼ੀ	(ਅ)	ਭੂਤ ਕਾਲ, ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮਾਰ	(ਫ਼)	ਹਾਰ, ਸ਼ਿਕਸਤ।
ਮਾਰਮ	(ਅ)	ਸੰਗ।
ਮਾਦਰ	(ਫ਼)	ਮਾਂ, ਮਾਤਾ।
ਮਾਦਰਜ਼ਾਦ	(ਫ਼)	ਜਨਮ ਤੋਂ।
ਮਾਂਦਰੀ	(ਫ਼)	ਥਕਾਨ, ਠੱਕ।
ਮਾਦਰੀ	(ਫ਼)	ਮਾਂਦਰੀ, ਜਨਮ ਤੋਂ, ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਮਾਦਾ	(ਫ਼)	ਮਦੀਨ, ਇਸਤਰੀ।
ਮਾਦਾਹ	(ਅ)	ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਸਲ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖੈ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ, ਯੋਗਤਾ, ਜੋਹਰ।
ਮਾਨੰਦ	(ਫ਼)	ਸੈਸਾ।
ਮਾਨੂਸ	(ਅ)	ਪਸੰਦ, ਹਿੱਲਿਆ ਰਲਿਆ, ਜਾਣਕਾਰ।
ਮਾਬੀਨ	(ਅ)	ਵਿਚ, ਦਰਮਿਆਨ, ਵਿਚਾਲੇ।
ਮਾਯੂਸ	(ਅ)	ਨਾਉਮੀਦ, ਨਿਰਾਸ਼।
ਮਾਲ	(ਅ)	ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਵਿਚਿਪਾਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਡੰਕਰ, ਅਸਥਾਵ।
ਮਾਲਿਕ	(ਅ)	ਸਾਹਿਬ, ਪਤੀ, ਰੱਬ, ਬਾਬਜ਼, ਮੁਖਤਿਆਰ।
ਮਾਲਿਕਾਨਾ	(ਅਫ਼)	ਬਤੌਰ ਮਾਲਿਕ ਦੇ।
ਮਾਲਗੁਜ਼ਾਰੀ	(ਅਫ਼)	ਮਾਲੀਆ, ਢਾਨ।
ਮਾਲਦਾਰ	(ਅਫ਼)	ਧਨੀ, ਦੌਲਤਮੰਦ।
ਮਾਲਾ ਮਾਲ	(ਫ਼)	ਬਹੁਤ, ਲਥਾ ਲਥ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਮਾਲਿਸ਼	(ਫ਼)	ਮਲਣਾ, ਰਗੜਨਾ।
ਮਾਲੀਅਤ	(ਫ਼)	ਪੂੰਜੀ, ਸਰਮਾਇਆ, ਕੀਮਤ।
ਮਿਆਦ	(ਅ)	ਮੁੱਦਤ, ਵਾਇਦੇ ਦੀ ਮੁੱਦਤ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸਮਾਂ।
ਮਿਆਨਾ	(ਫ਼)	ਦਰਮਿਆਨਾ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ।
ਮਿਸਰਾ	(ਅ)	ਮਿਸਰਾ, ਸ਼ਿਅਰ ਦਾ ਔਧਾ ਭਾਗ।
ਮਿਸਾਲ	(ਅ)	ਨਮੂਨਾ, ਉਦਾਹਰਨ।
ਮਿਹਰਰ	(ਫ਼)	ਅਮੀਰ, ਵੱਡਾ ਸਰਦਾਰ।
ਮਿਹਨਤ	(ਅ)	ਕਸ਼ਟ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਮੁਸ਼ੱਕਤ, ਕੰਮ ਦਾ ਭਾੜਾ।
ਮਿਹਰਬਾਨ	(ਫ਼)	ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਿਆਲੂ, ਦੋਸਤ, ਯਾਰ, ਕਿਰਪਾਲੂ।
ਮਿਹਰਬਾਨੀ	(ਫ਼)	ਧਿਆਨ, ਕਿਰਪਾ, ਪਿਆਰ।
ਮਿਹਮਾਨ	(ਫ਼)	ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਠਹਿਰੇ, ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ।
ਮਿਹਰਾਬ	(ਅ)	ਭਾਟ, ਉਹ ਕਮਾਨੀਦਾਰ ਬੰਦੇ ਜਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕੇ ਅਮਾਮ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਮਿਹਰ	(ਅ)	ਉਹ ਧਨ ਜਿਹੜਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਕਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।
ਮਿਹਰ	(ਫ਼)	ਮੁਹੱਬਤ, ਦੋਸਤੀ, ਕਿਰਪਾ।
ਮਿਕਦਾਰ	(ਅ)	ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਭਾਰ, ਸੰਖਿਆ।
ਮਿਕਰਾਬ	(ਅ)	ਕੈਂਚੀ, ਕਟਰੀ।
ਮਿਜ਼ਰਾਬ	(ਅ)	ਸਾਜ਼ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਛੱਲਾ।
ਮਿਜ਼ਾਜ	(ਅ)	ਰਬੀਅਤ, ਆਦਰ, ਨਾਜ਼ ਨਸ਼ਰਾ।
ਮਿਜਾਜ਼	(ਅ)	ਮਾਇਆ, ਸਚਾਈ ਤੋਂ ਉਲਟ, ਝੂਠ।
ਮਿਜਾਜ਼ੀ	(ਅ)	ਫ਼ਰਜ਼ੀ, ਝੂਠੀ, ਨਕਲੀ।
ਮਿੱਠਤ	(ਅ)	ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਅਹਿਸਾਨ, ਆਜ਼ਾਦੀ।
ਮਿੱਥਰ	: (ਅ)	ਬੜਾ, ਤਕਰੀਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੜਾ, ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਖਰਬਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੜਾ।
ਮਿਰਜ਼ਾ	(ਫ਼)	ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਸਲ ਵਿਚ ਮੀਰਜ਼ਾ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ, ਰਾਜਕੁਮਾਰ।

ਮਿਲਕ	(ਅ)	ਜਾਗੀਰ, ਜਾਇਦਾਦ।
ਮਿਲਤ	(ਅ)	ਸੰਪ੍ਰਦਾ, ਫ਼ਿਰਕਾ, ਦੀਨ, ਧਰਮ, ਮਜ਼ਹਬ।
ਮੀਆਂ	(ਫ਼)	ਸਰਦਾਰ, ਮਾਲਿਕ, ਪਤੀ, ਉਸਤਾਦ, ਦੇਸਤ, ਹਜ਼ੂਰ, ਪੁੱਤਰ।
ਮੀਨਾ	(ਫ਼)	ਬੀਬਾ, ਬਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਜਾਂ ਸੁਰਾਹੀ।
ਮੀਰ	(ਫ਼)	ਅਫ਼ਸਰ, ਆਗੂ, ਸਰਦਾਰ, ਬਹਿਜ਼ਾਦਾ।
ਮੀਰਾਸ	(ਅ)	ਵਿਰਾਸਤ, ਵਿਰਾਸਤ।
ਮੁਆਮਲਾ	(ਅ)	ਮਾਮਲਾ, ਕੰਮ ਕਾਜ, ਵਾਕਿਆ, ਖ਼ਗਤਾ।
ਮੁਅਜ਼ਜ਼	(ਅ)	ਇੱਜ਼ਰਦਾਰ।
ਮੁਅਜ਼ਜ਼ਾ	(ਅ)	ਥਰਾਮਾਤ, ਉਹ ਕੰਮ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ।
ਮੁਅਤਬਰ	(ਅ)	ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗ, ਦਰੁਸਤ, ਸਹੀ।
ਮੁਅਤਲ	(ਅ)	ਨਿਲੰਬਤ, ਬੇਕਾਰ, ਕੁਝ ਲਮੇਂ ਲਈ ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦੇਣਾ।
ਮੁਆਈਨਾ	(ਅ)	ਨਿਰੀਖਣ, ਜਾਚ ਪੜਤਾਲ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ।
ਮੁਆਸ਼	(ਅ)	ਰੋਜ਼ੀ, ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਸਾਧਨ।
ਮੁਆਹਦਾ	(ਅ)	ਆਪਸੀ ਇਕਰਾਰ।
ਮੁਆਫ਼	(ਅ)	ਥਰੀ, ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ, ਮਿਮਾ, ਆਸ਼ਾਦੀ, ਰਿਹਾ।
ਮੁਆਫ਼ੀ	(ਅਫ਼)	ਰਿਹਾਈ, ਉਹ ਭੋਇ ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲੀਆ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਆਫ਼ ਹੋਵੇ।
ਮੁਬਕ	(ਫ਼)	ਕਸਤੂਰੀ, ਕਾਨਾ, ਸਿਆਹ।
ਮੁਬੱਕਤ	(ਅ)	ਮਿਹਨਤ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ।
ਮੁਬਰ	(ਫ਼)	ਮੁੱਠੀ, ਬੋਝੀ ਜਿਹੀ ਕਸਤੂਰੀ।
ਮੁਸਤਹਿਕ	(ਅ)	ਹੱਕਦਾਰ, ਯੋਗ।
ਮੁਸਤਹਿਕਮ	(ਅ)	ਪੱਕਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਮੁਸਤਕਿਲ	(ਅ)	ਪੱਕਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ, ਅਟੱਲ, ਹਮੇਸ਼ਾ, ਪੱਕਾ ਪਦ।
ਮੁਸਤਜ਼ਾਦ	(ਅ)	ਡਿਓਬ, ਅਰੁਥ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਗ਼ਲਤ ਜਿਸ ਦੇ ਹਰ ਮਿਸਰੇ ਜਾਂ ਬਿਆਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਵਾਧੂ ਟੁਕੜਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਸ ਮਿਸਰੇ ਦੇ

		ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਰੁਕਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇ।
ਮੁਸਤਫ਼ਾ	(ਅ)	ਇੰਤਖ਼ਾਬ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਲਕਬ।
ਮੁਬਰਕਾ	: (ਅ)	ਬੱਕੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੱਕ ਹੋਵੇ।
ਮੁਬਰਕ	: (ਅ)	ਸਾਂਝਾ, ਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਰੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮੁਸਤਰਦ	(ਅ)	ਠੱਢ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮੁਬਰਰੀ	(ਅ)	ਮੇਰੀਦਾਰ।
ਮੁਸਮੱਮ	(ਅ)	ਪੱਕਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ।
ਮੁਸੱਰਰ	: (ਅ)	ਖੁਸ਼ੀ।
ਮਸਲਸਲ	: (ਅ)	ਨਿਰੰਤਰ, ਲਗਾਤਾਰ।
ਮੁਸਲਮਾਨ	: (ਫ਼)	ਮੁਸਲਿਮ, ਮੋਮਿਨ।
ਮੁਸਵਿੱਰ	(ਅ)	ਚਿਤਕਾਰ, ਰੰਗ ਡਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਬਕਿਲ	(ਅ)	ਉਨਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਔਖਾ, ਸਖ਼ਤ, ਪੇਚਦਾਰ।
ਮੁਬਰਾਕ	(ਅ)	ਚਾਹਵਾਨ।
ਮੁਸਨਿੱਥ	(ਅ)	ਲੇਖਕ ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਦਾ।
ਮੁਸੱਲਾ	: (ਅ)	ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕੱਪੜਾ ਆਦਿ।
ਮੁਸਵੱਦਾ	(ਅ)	ਖਰੜਾ।
ਮੁਸਾਇਰਾ	(ਅ)	ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ।
ਮੁਸਾਹਿਬ	: (ਅ)	ਮਾਸ ਮਿੱਰਰ, ਨਾਲ ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ।
ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ	: (ਅ)	ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਦੇਸੀ।
ਮੁਬਾਬਹਤ	: (ਅ)	ਬਰਾਬਰੀ।
ਮੁਸੀਬਤ	: (ਅ)	ਦਿੱਕਤ, ਔਖ, ਕਸ਼ਟ, ਹਾਦਸਾ।
ਮੁਬੀਰ	: (ਅ)	ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਸ਼ਵਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮਹੁਕਮ	: (ਅ)	ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪਾਇਦਾਰ।
ਮਹੁਤਰਮ	: (ਅ)	ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਮਾਣ ਯੋਗ, ਆਦਰ ਯੋਗ।
ਮੁਹਦਿੱਸ	: (ਅ)	ਹਦੀਸ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ।

200/ਜਗਜੀਤ ਕੌਸ਼

ਮੁਹੱਬਤ	:	(ਅ)	ਪਿਆਰ, ਇਸ਼ਕ।
ਮੁਹਰ		(ਭ)	ਮੁੰਦਰੀ, ਅਬਰਫ਼ੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਖੁਦਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾ, ਫਾਪ।
ਮੁਹੱਰਿਰ	:	(ਅ)	ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਹਲਤ	:	(ਅ)	ਦੌਰ, ਵਕਫ਼ਾ, ਵਿਹਲ, ਡੁਰਸਰ, ਸਮਾਂ।
ਮੁਹਤਾਜ	:	(ਅ)	ਹਾਜ਼ਰ ਮੰਦ, ਲੋੜਬੂ, ਉਪਲੰਗ।
ਮੁਹਰਾਰ	:	(ਅ)	ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਹਿਤਿਆਰ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਕੋਚਵਾਨ।
ਮੁਹਾਫ਼ਿਜ਼		(ਅ)	ਨਿਗਰਾਨ, ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮੁਹਾਰ		(ਭ)	ਥੋੜੇ ਦੀ ਨਕੇਲ ਦੀ ਰੱਸੀ।
ਮੁਹਾਰਤ		(ਅ)	ਕਾਰੀਗਰੀ, ਲਿਆਕਤ, ਅਭਿਆਸ, ਮਸ਼ਕ।
ਮੁਹਾਲ		(ਅ)	ਅਣਹੋਣੀ, ਅਸੰਭਵ।
ਮੁਹਾਵਰਾ		(ਅ)	ਮੁਹਾਰਤ, ਅਖਾਣ।
ਮੁਹਸਿਨ		(ਅ)	ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮੁਹਿੰਮ		(ਅ)	ਡਾਰੀ ਕੰਮ, ਮਾਅਰਕੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਯੁੱਧ।
ਮੁਹਰਮ		(ਅ)	ਇੱਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਮਹੀਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਬਹੀਦ ਹੋਏ, ਹਿਜਰੀ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ, ਇਜ਼ਤ।
ਮਹਿਰਮ		(ਅ)	ਰਾਜਦਾਰ, ਹਮਰਾਜ, ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕਰੀਬੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਾਹ ਜਾਇਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਮੁਕੱਦਸ		(ਅ)	ਪਾਕ, ਪਵਿੱਤਰ।
ਮੁਕੱਦਮ		(ਅ)	ਪਹਿਲ ਵਾਲਾ, ਕਦੀਮ, ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਨੰਬਰਦਾਰ, (ਰਾਜੇ ਬੀਹ ਮੁਕੱਦਮ ਥੁੱਤੇ-ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ)
ਮੁਕੱਦਮਾ	:	(ਅ)	ਨਾਨਿਸ਼, ਦਾਅਵਾ।
ਮੁਕੱਦਰ	:	(ਅ)	ਨਸੀਬਾ, ਕਿਸਮਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਤ ਹੋਇਆ।
ਮੁਕੱਮਲ		(ਅ)	ਪੂਰਾ, ਸਾਰਾ।
ਮੁਕੱਰਰ		(ਅ)	ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਨਿਸਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ।
ਮੁਕੱਰਿਰ	:	(ਅ)	ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਤਕਰੀਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ,

201/ਜਗਜੀਤ ਕੋਸ਼

ਮੁਕੱਢੀ	(ਅ)	ਤਾਕਤ ਜਾਂ ਕੁਵੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਕੱਢਾ	(ਅ)	ਥਾਡੀਏਦਾਰ।
ਮੁਕਾਬਲਾ	(ਅ)	ਲੜਾਈ, ਜੰਗ, ਆਮਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟਾਕਰਾ, ਬਰਾਬਰੀ, ਪੜਤਾਲ, ਜਾਂਚ।
ਮੁਕਾਮ	(ਅ)	ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਠਿਕਾਣਾ, ਮੌਕਾ।
ਮੁਕੀਮ	(ਅ)	ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਆਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਸੀ।
ਮੁਕੋਸ਼	(ਛ)	ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤਾਰ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਕੱਪੜਾ।
ਮੁਖਰਸਰ	(ਅ)	ਛੋਟਾ, ਸੰਖੇਪ।
ਮੁਖਰਲਿਖ	(ਅ)	ਵੱਖ, ਫਿੰਨ, ਜੁਦਾ, ਕਿਸਮ-ਕਿਸਮ ਦਾ।
ਮੁਖਬਰ	(ਅ)	ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਸੂਸ, ਸੂਹੀਆ।
ਮੁਖਮੱਸ	(ਅ)	ਉਹ ਭਵਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਹਰ ਬੰਦ ਪੰਜ ਮਿਸਰਿਆਂ ਦਾ ਹੋਵੇ।
ਮੁਖਰਾਰ	(ਅ)	ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਵਕੀਲ, ਆਗੂ, ਵਲੀ, ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੰਦਾ।
ਮੁਖਲਿਸ	(ਅ)	ਸੱਚਾ, ਸੱਚਾ ਦੋਸਤ, ਖਾਲਿਸ।
ਮੁਖਾਰਬ	(ਅ)	ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।
ਮੁਖਾਲਿਫ਼	(ਅ)	ਵਿਰੋਧੀ, ਮੁਦੱਈ, ਉਲਟੇ ਪਾਸੇ, ਦੁਸ਼ਮਣ।
ਮੁਖਾਲਿਫ਼ਤ	(ਅ)	ਵਿਰੋਧ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ।
ਮੁਗਲ	(ਫ਼)	ਇਕ ਫ਼ਿਰਕਾ, ਮੱਧ ਏਸ਼ੀਆਈ ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦੀ ਇਕ ਕੌਮ।
ਮੁਗਲਰਾ	(ਅ)	ਫੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਪੱਖਾ, ਗਲਤੀ ਲੱਗਣੀ।
ਮਚਲਕਾ	(ਫ਼)	ਲਿਖਤੀ ਇਕਰਾਰ, ਮੁਲਜ਼ਿਮ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਇਕਰਾਰ।
ਮੁਜੱਸਮ	(ਅ)	ਜਿਸਮ ਵਾਲਾ, ਜਿਹ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ, ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੰਬਾਈ ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਮੋਟਾਈ (ਜਾਂ ਗਹਿਰਾਈ) ਹੋਵੇ।
ਮੁਜਾਹਦ	: (ਅ)	ਥਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਹਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਮੁਜ਼ਾਹਮਤ	(ਅ)	ਰੋਕ, ਮਨਾਹੀ।
ਮੁਜ਼ਤਰ	(ਅ)	ਬੇਚੈਨ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਤੜਫ਼ਟ ਵਾਲਾ, ਬੇਕਰਾਰ।
ਮੁਜ਼ਮੱਤ	(ਅ)	ਨਿਖੇਧੀ, ਬੁਰਾਈ।
ਮੁਜਰਿਮ	(ਅ)	ਜ਼ਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮੁਜਰਾ	(ਅ)	ਕਟੋਤੀ, ਨਾਚ ਰੰਗ, ਸਲਾਮ ਕਰਨੀ।
ਮੁਜ਼ਾਰਅ	(ਅ)	ਵਾਹੀਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿਮੀਦਾਰ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਕੱਢ ਦੇਵੇ।
ਮੁਜ਼ਿਰ	(ਅ)	ਹਾਨੀਕਾਰਕ।
ਮੁਤਅਸਬ	(ਅ)	ਡੁਅਸਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮੁਤਹਰਿੱਕ	(ਅ)	ਹਰਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਹਰਫ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰ, ਚੋਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇ।
ਮੁਨਡਖਬ	(ਅ)	ਝੁਟਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੁਨਡਜ਼ਿਮ	(ਅ)	ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਮੁਨਡਜ਼ਿਰ	(ਅ)	ਉਡੀਕਵਾਨ।
ਮੁਤਫ਼ਰਿਕ	(ਅ)	ਵੱਖ-ਵੱਖ, ਜੁਦਾ-ਜੁਦਾ।
ਮੁਤਬੱਨਾ	(ਅ)	ਗੋਦੀ ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਲੈ ਪਾਨਕ।
ਮੁਤਬਰਿੱਕ	(ਅ)	ਬਰਕਤ ਵਾਲਾ।
ਮੁਤਮਈਨ	(ਅ)	ਬੇਫ਼ਿਕਰ, ਤਸੱਲੀ।
ਮੁਤਰਜਮ	(ਅ)	ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਲੰਥਾਕਾਰ।
ਮੁਤਰਿਬ	(ਅ)	ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਈਆ।
ਮੁਤਰਿਬਾ	(ਅ)	ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ।
ਮੁਤਲਕ	(ਅ)	ਬਿਲਕੁਲ, ਕਤਈ, ਆਖ਼ਾਏ।
ਮੁੱਤਹਿਦ	(ਅ)	ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੁਤਕਾਰਿਬ	(ਅ)	ਅਰੁਜ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਮੁਤਜ਼ਾਦ	(ਅ)	ਮਿਲਾਫ਼, ਉਲਟਾ, ਵੱਖਰਾ।
ਮੁਤਫ਼ਿਕ	(ਅ)	ਸਹਿਮਤ, ਰਜ਼ਾਮੰਦ, ਹਮਰਾਏ, ਹਮਖਿਆਲ।
ਮੁਤਫਿੱਕਰ	(ਅ)	ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ, ਉਦਾਸ।
ਮੁਤਲਾਬੀ	(ਅ)	ਇਹ ਬਬਦ ਅਸਲ ਵਿਚ ਤੁਰਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਬਦ ਤਲਾਬ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਲਾਬ ਤੋਂ

ਸ਼ਬਦ ਰਲਾਬੀ ਸਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ
ਵੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ- ਰਲਾਬ ਜਾਂ ਰਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਮੁਰਵਾਤਰ	(ਅ)	ਨਿਰੰਤਰ, ਲਗਾਤਾਰ।
ਮੁਰਾਬਿਕ	: (ਅ)	ਵਾਂਗ, ਅਨੁਸਾਰ, ਬਰਾਬਰ, ਯਥਾ ਯੋਗ।
ਮੁਰਾਲਿਆ	(ਅ)	ਗੋਰ, ਧਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਘੋਖਣਾ। ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਣੀ, ਅਧਿਐਨ।
ਮੁਰਾਲਬਾ	: (ਅ)	ਮੰਗ, ਦਾਅਵਾ, ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਚਾਹੁਣਾ, ਤਕਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ।
ਮੁੱਦਰ	: (ਅ)	ਮਿਆਦ, ਸਮਾਂ ਢਿੱਲ, ਬਮਾਨਾ।
ਮੁਦਲੱਲ	: (ਅ)	ਬਾਦਲੀਲ, ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਵਲੀਲ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ।
ਮੁਦੱਈ	: (ਅ)	ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਿਰੇਈ, ਰਕੀਬ।
ਮੁਦੱਬਿਰ	: (ਅ)	ਤਦਬੀਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ।
ਮੁਦੱਅ	: (ਅ)	ਭਾਵ, ਮੰਤਵ, ਮਕਸਦ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮੁਦਾਖਲਰ	: (ਅ)	ਦਖਲ।
ਮੁਦੱਅ ਅਲਿਆ	(ਅ)	ਜਿਸ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਮੁਦਾਵਾ	(ਅ)	ਇਲਾਜ, ਤਦਬੀਰ।
ਮੁਨਹਸਿਰ	: (ਅ)	ਨਿਰਫਰ, ਸਬੰਧਤ।
ਮੁਨਤਕਿਲ	(ਅ)	ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੁਨਤਖਬ	: (ਅ)	ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੁਨਵੱਰ	: (ਅ)	ਚਮਕਦਾਰ, ਰੋਸ਼ਨ।
ਮੁਨਸਿਫ	(ਅ)	ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੀਵਾਨੀ ਦਾ ਅਹੁਦੇਦਾਰ, ਜੱਜ।
ਮੁਨਬੀ	: (ਅ)	ਕਲਰਕ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਨੱਕਾ	: (ਅ)	ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸੋਗੀ।
ਮੁਨਕਰ	(ਅ)	ਦਿਨਕਾਰੀ।
ਮੁਨਾਸਿਬ	(ਅ)	ਯੋਗ, ਲਾਇਕ, ਦਰੁਸਤ, ਠੀਕ, ਜਾਇਜ਼।
ਮੁਨਾਫ਼ਿਕ	: (ਅ)	ਨਫ਼ਾਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਾਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕੋਈ

		ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਦਿਖਾਵਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕਰੇ ਪਰ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਮੁਨਾਫ਼ਰਤ	(ਅ)	ਆਪੋ ਫਿਰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨੀ।
ਮੁਨਾਫ਼ਾਅ	(ਅ)	ਮੁਨਾਫ਼ਾ, ਲਾਭ, ਫ਼ਾਇਦਾ।
ਮੁਫ਼ਸੱਲ	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਬਾਤਫ਼ਸੀਲ ਦਸਿਆ ਗਿਆ।
ਮੁਫ਼ਤ	(ਫ਼)	ਬਿਨਾ ਕੀਮਤ ਤੋਂ, ਨਾਹੱਕ, ਬੇਫ਼ਾਇਦਾ, ਨਿਰਮੁਲਕ।
ਮੁਫ਼ਤਖ਼ੋਰ	(ਫ਼)	ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਫ਼ਤੀ	(ਅ)	ਫ਼ਤਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਫ਼ਲਿਸ	(ਅ)	ਕੰਗਾਲ, ਠਗੀਬ।
ਮੁਫ਼ਾਢ	(ਅ)	ਲਾਭ, ਨਫ਼ਾ, ਫ਼ਾਇਦਾ।
ਮੁਫ਼ੀਦ	(ਅ)	ਫ਼ਾਇਦੇਮੰਦ, ਲਾਭ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਬਤਲਾ	(ਅ)	ਫ਼ਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਫ਼ੜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੁਬਾਰਕ	(ਅ)	ਨੇਕ, ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਬਾਲਗ਼ਾ	(ਅ)	ਅਤਿਕਥਨੀ।
ਮੁਮਕਿਨ	(ਅ)	ਸੰਭਵਤਾ, ਹੋਣ ਯੋਗ।
ਮੁਮਤਾਜ਼	(ਅ)	ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ, ਇੱਜ਼ਰਦਾਰ।
ਮੌਮਾ	(ਫ਼)	ਇਸਤਰੀ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ, ਚੂਚੀ।
ਮੁਰਤਹਨ	(ਅ)	ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮੁਰਤਜ਼ਾ	(ਅ)	ਘੱਟੀਦਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦਾ ਲਕਬ।
ਮੁਰਮੱਤ	(ਅ)	ਵਿਗੜੇ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੁਰਾਬੀ ਠੀਕ ਕਰਨੀ। ਸਜ਼ਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ, ਸੋਧ।
ਮੁਰੁਬੱਤ	(ਅ)	ਲਿਹਾਜ਼, ਮਾਨਵਤਾ।
ਮੁਰਬਿਦ	(ਅ)	ਪੀਰ, ਉਸਤਾਦ, ਚਾਲਕ, ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਰਗ਼ਾਬੀ	: (ਫ਼)	ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਤੈਰਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪੰਛੀ।
ਮੁਰਦਾ	: (ਫ਼)	ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇਜਾਨ ਹੋਇਆ।
ਮੁਰਦਾਰ	(ਫ਼)	ਲੱਥ।

ਮੁਰੱਬਾ	(ਅ)	ਉਹ ਫਲ ਆਦਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੰਡ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।
ਮੁਰਬੱਅ	(ਅ)	ਫਰਕ ਆਕਾਰ।
ਮੁਰਾਕਬਾ	(ਅ)	ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀ ਸਮਾਧੀ।
ਮੁਰਾਦ	: (ਅ)	ਮੱਤਵ, ਮਕਸਦ, ਮਤਲਬ, ਮੰਨਤ, ਮਨਸ਼ਾ।
ਮੁਰੀਦ	(ਅ)	ਚੇਲਾ, ਧਾਰਮਿਕ, ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਤਾਬੇਦਾਰ।
ਮਰੀਜ਼	(ਅ)	ਰੋਗੀ, ਬੀਮਾਰ।
ਮੁਲਹਿਦ	(ਅ)	ਬੇਦੀਨ, ਰਾਹ ਤੋਂ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਫ਼ਰ।
ਮੁਲਕ	(ਅ)	ਦੇਸ, ਲੋਕ।
ਮੁਲਜ਼ਮ	(ਅ)	ਦੋਸ਼ੀ।
ਮੁਲਤਵੀ	(ਅ)	ਦੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਫੇਰ 'ਤੇ ਪਾ ਦੇਣਾ।
ਮੁਲਕੀ	(ਅ)	ਮੁਲਕ ਦਾ, ਵਰਨੀ।
ਮੁਲੱਮਾ	(ਅ)	ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਬਾਹਰੇ ਟੀਪ [ਪਾ]।
ਮੁੱਲਾ	(ਫ਼)	ਆਲਿਮ ਫ਼ਾਜ਼ਿਲ, ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਲਾਇਮ	(ਅ)	ਭੁਲਾ, ਨਰਮ।
ਮੁਲਾਇਮਤ	(ਅ)	ਨਰਮੀ, ਭੁਲਾਪਣ।
ਮੁਲਾਹਜ਼ਾ	(ਅ)	ਨਿਰੀਖਣ, ਧਿਆਨ, ਭੌਰ, ਦੇਖਣਾ।
ਮੁਲਾਕਾਤ	(ਅ)	ਮੇਲ, ਮਿਲਾਪ, ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ।
ਮੁਲਾਜ਼ਿਮ	(ਅ)	ਨੌਕਰ।
ਮੁਵੱਕਲ	: (ਅ)	ਉਹ ਕੋਈ ਜਿਹੜਾ ਵਕੀਲ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇ।
ਮੁਵਾਜ਼ਿਕ	(ਅ)	ਅਨੁਸਾਰ, ਅਨੁਕੂਲ, ਮੁਤਾਬਕ।
ਮੁਵੱਰਖ	(ਅ)	ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਜਿਬ	: (ਅ)	ਕਾਰਨ, ਯੋਗ, ਅਨੁਸਾਰ।
ਮੁਜ਼ੀ	: (ਅ)	ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੁਰਿਸ	(ਅ)	ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਮਿਲੇ।

ਮੋਅਦਾ	(ਅ)	ਪੇਟ ਵਿਚ ਇਕ ਬੈਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਹਜ਼ਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੋਖ	(ਭ)	ਕੀਲ।
ਮੋਚ	(ਅ)	ਟੇਬਲ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਣ ਜਾਂ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚੀ ਚੌਕੀ।
ਮੋਚਖਾਨ	(ਅ)	ਦਾਅਵਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਮੋਬਾਹ	(ਭ)	ਮੋਬਾ, ਡਲ।
ਮੋਦਾਹ	(ਭ)	ਮੋਦਾ, ਬਾਰੀਕ ਆਟਾ।
ਮੋਦਾਨ	(ਭ)	ਪੱਧਰ ਧਰਤੀ।
ਮੋਮ	(ਭ)	ਕੂਲਾ, ਨਰਮ, ਉਹ ਨਰਮ ਅਤੇ ਚਿਕਟੀ ਵਸਤ ਜੋ ਕਿ ਮਖੀਰ ਮਾਖਿਉਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਮੋਮਿਨ	(ਅ)	ਈਮਾਨ ਲਿਆਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ।
ਮੋਸਮ	(ਅ)	ਸਮਾਂ, ਵਕਤ, ਚਮਾਨਾ, ਗਰ, ਰੁੱਤ।
ਮੋਸਮੀ	(ਅ)	ਰੁੱਤ ਦਾ, ਮੌਸਮ ਦਾ, ਮੌਕੇ ਦਾ।
ਮੋਕਾ	(ਅ)	ਮੋਕਾ, ਮਾਸ ਥਾਂ, ਮਾਸ ਸਮਾਂ, ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ।
ਮੋਜ	(ਅ)	ਲਹਿਰ, ਉਮੰਗ, ਜੋਸ਼।
ਮੋਜਾ	(ਅ)	ਮੋਜਾ, ਪਿੰਡ, ਥਾਂ।
ਮੋਜਾ	(ਭ)	ਭੂਟ, ਜੁੱਤੀ, ਚਮੜੇ ਦੀ ਜਰਾਬ, ਜਰਾਬ।
ਮੋਜੂਦ	(ਅ)	ਹਾਜ਼ਰ, ਉਪਲਬਧ, ਬਰਕਰਾਰ, ਕਾਇਮ।
ਮੋਲਵੀ	(ਅ)	ਦੀਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਅਧਿਆਪਕ।
ਮੋਲਾ	(ਭ)	ਮਾਲਿਕ, ਰੱਬ।
ਮੋਲਾਨਾ	(ਅ)	ਸਾਡੇ ਮਾਲਿਕ।

ਯ

ਯਕੁਮ	:	(ਭ)	ਪਹਿਲੀ, ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ।
ਯਕੁਤਾ	:	(ਭ)	ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨਿਰਾਲਾ, ਇਕੱਲਾ।
ਯਕਮੁਬਤ	:	(ਭ)	ਇਕੱਠਾ, ਬੁੱਲ, ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ, ਸਭ।
ਯਕੀਨ	:	(ਅ)	ਭਰੋਸਾ, ਇਤਥਾਰ।
ਯਕੀਨਨ	:	(ਅ)	ਚੁਰੂਹੀ, ਬੇਬੱਕ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ।
ਯਖ	:	(ਭ)	ਬਰਫ਼, ਬਹੁਤ ਸੀਤ।
ਯਖਨੀ	:	(ਭ)	ਬੋਰਥਾ, ਮਾਸ ਦੀ ਤਰੀ।
ਯਗਾਨਾ	:	(ਭ)	ਸਥਾ, ਜਿਹੜਾ ਬੇਗਾਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ।
ਯਜ਼ਦਾਨ	:	(ਭ)	(ਯਜ਼ਦਾ) ਪਰਮਾਤਮਾ, ਨੇਕੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਿਰਜਕ।
ਯਤੀਮ	:	(ਅ)	ਪਿਤਾ ਬਾਦਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਬਾਪ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਨਾਥ।
ਯਰਗਮਾਲ	:	(ਭ)	ਜੇਤੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਹਾਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੈਦੀ ਨਿਬਟ ਵਰਤੀ ਔਗੋਂ ਲਈ ਠੀਕ ਵਰਤਾਓ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਯਰਗਮਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵਰੋਤੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਬੰਦਾ ਵੀ ਯਰਗਮਾਲ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਯਰਥਾਨ	:	(ਅ)	ਪੀਲੀਆ, ਇਕ ਰੋਗ।
ਯਲਗਾਰ	:	(ਭ)	ਧਾਵਾ, ਦੁਬਮਨ, ਦਲਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ।
ਯਾਸ	:	(ਅ)	ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਭਰ, ਨਾਉਮੀਦੀ।
ਯਾਕੂਤ	:	(ਅ)	ਥੀਮਰੀ ਪੱਥਰ।
ਯਾਦ	:	(ਭ)	ਚੇਤਾ, ਖਿਆਲ।
ਯਾਦਗਾਰ	:	(ਭ)	ਨਿਬਾਨੀ।
ਯਾਰ	:	(ਭ)	ਦੋਸਤ, ਮਿੱਤਰ, ਮਹਿਰੂਬ।

208/ਜਲਜੀਤ ਕੋਥ

ਯਾਰਾਨਾ	(੬)	ਦੋਸਤੀ, ਮੁਹੱਬਤ।
ਯਾਰੀ	(੬)	ਦੋਸਤੀ।
ਯਾਲ	(੩)	ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ ਢਾਲ।
ਯੂਸਫ	(ਅ)	ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਬੰਦਾ।
ਯੂਮ	(ਅ)	ਦਿਨ, ਰੋਜ਼।

ਰ

ਰਈਅਤ	(ਅ)	ਪਰਜਾ।
ਰਈਸ	(ਅ)	ਸਰਦਾਰ, ਅਮੀਰ, ਧਨੀ।
ਰਸਕ	(ਫ਼)	ਸਾੜਾ, ਰਕਾਬਤ।
ਰਸਦ	: (ਫ਼)	ਰਸਤ, ਹਿੱਸਾ, ਰਾਸ਼ਨ, ਸੀਧਾ।
ਰਸਮ	: (ਅ)	ਦਸਤੂਰ, ਰਿਵਾਜ।
ਰਸਤਾ	(ਫ਼)	ਰਾਹ।
ਰਸਮੀ	(ਅ)	ਆਮ, ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀ, ਰਿਵਾਜੀ।
ਰਸਾਈ	(ਫ਼)	ਪਹੁੰਚ।
ਰਸਾਲਾ	(ਅ)	ਨਿੱਕੀ ਪੁਸਤਕ, ਨਿਬਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ' ਨਿਕਲਦੀ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ।
ਰਸੀਦ	(ਫ਼)	ਪਹੁੰਚ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਸੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲਿਖਤ।
ਰਸੂਖ	(ਅ)	ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਅਸਰ, ਪ੍ਰਭਾਵ।
ਰਸੂਲ	(ਅ)	ਡੇਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਪੈਗੰਬਰ।
ਰਹਨ	(ਅ)	ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਚੀਜ਼।
ਰਹਿਮ	: (ਅ)	ਦਿਆ, ਫਰਸ਼।
ਰਹਿਮਤ	: (ਅ)	ਮਿਹਰਬਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ।
ਰਹਿਮਾਨ	: (ਅ)	ਰਹਿਮ ਖਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਰਬਾਨ।
ਰਹਿਲਤ	: (ਅ)	ਮੋਰ, ਕੁਚ, ਚਲਾਣਾ।
ਰਹੀਮ	: (ਅ)	ਰੱਬ ਲਈ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ, ਮਿਹਰਬਾਨ।
ਰਕਅਤ	: (ਅ)	ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਇਕ ਭਾਗ, ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬੈਠਣ ਤਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਰਕੂਅ ਆ ਜਾਵੇ।
ਰਕਸ	: (ਅ)	ਨ੍ਰਿ, ਮੁਜਰਾ, ਨਾਚ, ਉੱਡਲਣਾ, ਝੁੱਟਣਾ।

ਰਕਮ	(ਅ)	ਸੰਖਿਆ, ਲਿਖਤ, ਹਿੰਦਸਾ, ਧੰਨ, ਰੁਪਿਆ।
ਰਕਬਾ	(ਫ਼)	ਜ਼ਮੀਨ, ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ, ਪਿੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਜ਼ਮੀਨ, ਖੇਤਰਫ਼ਲ।
ਰੱਕਾਸਾ	: (ਅ)	ਨਾਚੀ।
ਰਕਾਬ	(ਅ)	ਲੋਹੇ ਦਾ ਉਹ ਘੇਰਾ ਮਾਰਰ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਤੋਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਲਟਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਰ ਦੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਰਕਾਬਟ	(ਅ)	ਵਿਰੋਧ, ਇਕ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਵਿਰੋਧ ਭਾਵਨਾ।
ਰਕਾਬੀ	(ਫ਼)	ਥਾਲੀ, ਪਲੇਟ।
ਰਕੀਬ	(ਅ)	ਰਾਖੀ ਬਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਰੋਧੀ, ਹਮ ਪੇਸ਼ਾ, ਇਕ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪੇ ਵਿਚ ਰਕੀਬ ਬਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਰਕੂਅ	(ਅ)	ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਭੁਕਣਾ।
ਰੁਖਸਤਾਨਾ	(ਫ਼)	ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਚੱਲਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਹਈਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਬਖਸ਼ੀ ਜਾਵੇ।
ਰਖਨਾ	(ਫ਼)	ਛੇਦ, ਸੁਰਾਖ, ਐਬ, ਨੁਕਸ, ਰੁਕਾਵਟ।
ਰਗ	(ਫ਼)	ਨਾਜ਼, ਨਬਜ਼, ਨਸ।
ਰੰਗ	(ਫ਼)	ਰੰਗ, ਰੂਪ, ਅੰਦਾਜ਼, ਕਿਸਮ, ਰੈਂਟਕ, ਸੁਆਦ, ਖੇਡ ਕੁੱਦ, ਖੁਸ਼ੀ, ਨੱਚਣਾ, ਗਾਉਣਾ।
ਰੰਗਰੇਜ਼	(ਫ਼)	ਲਲਾਰੀ।
ਰੰਗੀਨ	(ਫ਼)	ਰੰਗਦਾਰ, ਰੰਗੀਲਾ।
ਰੰਗੀਨੀ	(ਫ਼)	ਦਿਖਾਵਾ, ਸ਼ੇਖੀ, ਖੁਸ਼ ਮਜ਼ਾਜੀ।
ਰੰਜ	(ਫ਼)	ਅਫ਼ਸੋਸ, ਦੁੱਖ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ।
ਰੰਜਬ	(ਫ਼)	ਵਿਭਾਜ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਭੁੱਲਾ।
ਰਜਮ	(ਫ਼)	ਜੰਗ, ਮਅਰਕਾ।
ਰਜਾ	(ਅ)	ਮਰਜ਼ੀ, ਆਗਿਆ।
ਰੰਜਾਕ	(ਅ)	ਰਿਜ਼ਕ ਪਹੁੰਚਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਰਜਾਕਾਰ	(ਅਫ਼)	ਚਾਲੰਟੀਅਰ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਰਚਾਮੰਦ	(ਅਛ)	ਰਾਜੀ, ਸਹਿਮਤ, ਖੁਸ਼।
ਰੰਜੀਦਾ	(ਅ)	ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਦੁਖੀ, ਉਦਾਸ।
ਰੰਜੀਦਗੀ	(ਛ)	ਰੰਜਸ਼, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਦੁੱਖ।
ਰਬੀਲ	(ਅ)	ਕਮੀਨਾ, ਪਾਜੀ।
ਰੰਜੁਰ	(ਛ)	ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ ਰੰਜਵਰ ਸੀ, ਉਦਾਸ।
ਰੌਂਦ	(ਅ)	ਮੋੜਨਾ, ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ, ਇਨਕਾਰ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾ ਕਰਨੀ।
ਰੌਂਦਹ	(ਛ)	ਰਦਾ, ਇਕ ਚਿਣਾਈ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਦੂਸਰੀ ਚਿਣਾਈ ਫੌਰਨ ਲਈ ਇੱਟ ਰੱਖਣੀ, ਬਤਾਰ।
ਰੰਦਾਹ	(ਛ)	ਰੰਦਾ, ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ।
ਰੌਂਦੀ	(ਛ)	ਮਰਾਬ, ਨਾਕਾਰ, ਨਿਕੰਮਾ, ਕਾਗਜ਼।
ਰਦੀਡ	(ਅ)	ਇਕ ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਉਠ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਰ, ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਫੌਜ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਡਾਜ਼ਲ ਜਾਂ ਕਸੀਦੇ ਆਦਿ ਦੇ ਮਿਸਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਵੇ।
ਰਦੇ ਬਦਲ	(ਅ)	ਉਲਟ ਪੁਲਟ, ਰਬਦੀਲੀ।
ਰਡਤਾ	: (ਛ)	ਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੋਇਆ ਹੋਇਆ।
ਰਡਤਾਰ	(ਛ)	ਚਾਲ।
ਰਡਤਾ-ਰਡਤਾ	(ਛ)	ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹੁੰਦਿਆਂ-ਹੁੰਦਿਆਂ।
ਰਡਅ	(ਅ)	ਰਡਾਅ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਰੁਕਿਆ ਰਹਿਣਾ, ਛੱਡਣਾ।
ਰਡਾਕਤ	(ਅ)	ਸਾਬ, ਦੋਸਤੀ।
ਰਡਅ ਦਡਅ	(ਅ)	ਰਡਾ ਦਡਾ, ਹੱਟ ਹਟਾ ਕਰਨਾ, ਮੁਆੜ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ।
ਰਡੀਕ	: (ਅ)	ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ, ਮੁਸਾਹਿਬ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ।
ਰਡੂ	: (ਅ)	ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਮੁਰੰਮਤ।
ਰਡੂਗਰ	: (ਅਛ)	ਰਡੂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਰੌਂਬ	(ਅ)	ਪਾਲਣਹਾਰਾ, ਮਾਲਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਰਬਤ	(ਅ)	ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਪਿਆਰ, ਸਬੰਧ।
ਰਬਾਬ	(ਅ)	ਇਕ ਸਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਂ।

ਰਬੀਅ	(ਅ)	ਹਾੜੀ ਦੀ ਡਸਲ।
ਰਮਥ	(ਅ)	ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਜਾਨ, ਆਖਰੀ ਸਾਹ।
ਰਮਜ਼	(ਅ)	ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸੰਕੇਤ, ਭੇਡ, ਅੰਦਰਲੀ ਗੱਲ।
ਰਮਲ	(ਅ)	ਜੋਤਿਸ਼, ਅਰੁਧ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਰਵਸ਼	(ਭ)	ਤੌਰ ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਥਾਗ ਦੀ ਪਟਝੀ।
ਰਵਾ	(ਭ)	ਦਰੁਸਤ, ਜਾਇਜ਼।
ਰਵਾਂ	(ਭ)	ਵਹਿੰਦਾ ਜਾਂ ਵਗਦਾ ਹੋਇਆ, ਡੇਜ਼, ਘਾਸੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ।
ਰਵਾਇਤ	(ਅ)	ਕਥਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਨਕਲ, ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਬੀਤੀ ਵਰਤੀ, ਗਾਥਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਕਿੱਸਾ।
ਰਵਾਜ	(ਅ)	ਰਸਮ, ਦਸਤੂਰ, ਫ਼ੈਸਲਾ।
ਰਵਾਜੀ	(ਅ)	ਰਸਮੀ, ਚਾਲੂ, ਮਾਮੂਲੀ।
ਰਵਾਨਗੀ	(ਭ)	ਚਲਾਨ, ਤੁਰ ਪੈਣਾ।
ਰਵਾਨਾ	(ਭ)	ਚੱਲ ਪੈਣਾ, ਚੱਲਣਾ, ਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੇਜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਰਵਾਨੀ	(ਭ)	ਵਹਾ, ਤੇਜ਼ੀ।
ਰਵੀ	(ਅ)	ਥਾੜੀਏ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਅੱਖਰ।
ਰਾਇ	(ਅ)	ਮਸ਼ਵਰਾ, ਰਜ਼ਵੀਜ਼, ਵੋਟ, ਵਿਚਾਰ, ਮਿਆਲ।
ਰਾਇਜ਼	(ਅ)	ਦਸਤੂਰ, ਅਨੁਸਾਰ, ਆਮ, ਚਾਲੂ।
ਰਾਸਤ	(ਭ)	ਸਿੱਧਾ, ਸੱਜਾ, ਦਰੁਸਤ, ਸੱਚਾ, ਈਮਾਨਦਾਰ, ਦਿਆਨਤਦਾਰ।
ਰਾਸਤਾ	: (ਭ)	ਰਾਹ, ਪਹਾ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਸਬਕ, ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕਤਾਰ।
ਰਾਸਤੀ	(ਭ)	ਸੱਚਾਈ, ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਸਹੀ।
ਰਾਹ	(ਭ)	ਰਾਸਤਾ, ਢੰਗ, ਤਦਬੀਰ, ਮੋਕਾ।
ਰਾਹਤ	: (ਅ)	ਸੁੱਖ, ਆਰਾਮ, ਖੁਸ਼ੀ, ਕਸ਼ਟ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ।
ਰਾਹਨ	: (ਅ)	ਰਹਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵੇਚ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਰਾਹਬਰ	(ਭ)	ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਹਦਾਰੀ	(੬)	ਰਾਹ ਦੀ ਚੌਕੀਦਾਰੀ, ਰਾਹ ਦਾ ਟੈਕਸ, ਰਾਹ 'ਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਲਿਖਤ।
ਰਾਹੀ	(੬)	ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ, ਪਾਂਧੀ।
ਰਾਕਮ	(ਅ)	ਥਾੜਥ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਰਾੜ	(੬)	ਡੇਰ, ਲੁਕੀ ਛਿਪੀ ਗੱਲ।
ਰਾੜਦਾ	(੬)	ਡੇਰ ਦਾ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ।
ਰਾੜਕ	(ਅ)	ਰਿੜਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਲਣਹਾਰ।
ਰਾੜੀ	(ਅ)	ਸਹਿਮਤ, ਰਜ਼ਾਮੰਦ, ਖੁਸ਼।
ਰਾੜਥ	(ਅ)	ਕਿਸੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਖੁਰਾਕ।
ਰਾਨ	(੬)	ਪੱਟ, ਲੱਤ ਦਾ ਗੋਡੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲਾ ਭਾਗ।
ਰਾਬਡਾ	(ਅ)	ਲਗਾਓ, ਸਬੰਧ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ।
ਰਿਆ	(ਅ)	ਮਕਰ ਫ਼ਰੇਬ, ਧੋਖਾ, ਜ਼ਾਹਰਦਾਰੀ।
ਰਿਆਇਆ	(ਅ)	ਪਰਜਾ।
ਰਿਆਇਤ	(ਅ)	ਲਿਹਾਜ਼, ਨਰਮੀ, ਕਮੀ, ਰਹਿਮ।
ਰਿਆਇਤੀ	(ਅ)	ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ - ਕੁਝ ਨਰਮੀ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ।
ਰਿਆਸਤ	(ਅ)	ਰਾਜ, ਹਕੂਮਤ।
ਰਿਆਕਾਰ	(੬)	ਫ਼ਰੇਬੀ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼।
ਰਿਆਬਤ	(ਅ)	ਮਿਹਨਤ, ਭਗਤੀ।
ਰਿਆਜ਼ੀ	(ਅ)	ਗਣਿਤ ਦਾ ਇਲਮ।
ਰਿਬਵਤ	(ਅ)	ਬੱਚੀ, ਨਾਜਾਇਜ਼ ਭੇਟਾ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਨਜ਼ਰਾਨਾ।
ਰਿਬਤਾ	(੬)	ਧਾਗਾ, ਸੂਤ ਦੀ ਤੰਦ, ਨਾਤਾ, ਸਬੰਧ, ਨੇੜਤਾ।
ਰਿਹਾ	(੬)	ਆਜ਼ਾਦ, ਛੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ।
ਰਿਹਾਈ	(੬)	ਮੁਕਤੀ, ਆਜ਼ਾਦੀ, ਮੁਆਫ਼ੀ।
ਰਿੜਕ	: (ਅ)	ਬੱਚੀ, ਖੁਰਾਕ, ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ।
ਰਿੰਦ	(੬)	ਆਵਾਹ, ਸ਼ਰਾਬੀ, ਜਿਸ ਬੰਦੇ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਦਿੱਖ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਵੇ ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਨੇਕ ਹੋਵੇ।
ਰੀਹ	(ਅ)	ਉਹ ਹਵਾ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਪੇਟ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਖ਼ਰਾਬੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਵਿਚ

		ਪੀੜ ਹੋਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਰੁਸਤਮ	(ਅ)	ਈਰਾਨ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਹਿਲਵਾਨ। ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾ।
ਰੁਸਬਾ	(ਫ਼)	ਬਦਨਾਮ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ।
ਰੁਸਵਾਈ	(ਫ਼)	ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ।
ਰੁਕਨ	(ਅ)	ਸਥੰਭ, ਅਰੁਜ਼ ਵਿਚ ਬਹਿਰ ਦਾ ਇਕ ਭਾਗ, ਚੜ੍ਹਗੀ ਸ਼ਾਹੀ।
ਰੁਕਾਅ	(ਅ)	ਰੁਕਾ, ਖ਼ਰ, ਚਿੱਠੀ।
ਰੁਖ਼	(ਫ਼)	ਮੁਖ਼ਤਾ, ਗੱਲ, ਪਾਸਾ।
ਰੁਖ਼ਸਤ	(ਅ)	ਆਗਿਆ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਛੁੱਟੀ।
ਰੁਖ਼ਸਾਰ	(ਫ਼)	ਗੱਲ।
ਰੁਜਾਤ	(ਅ)	ਵਾਪਸੀ, ਮੋੜਾ, ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਉਪਰੰਤ ਮੁੜ ਪਤਨੀ ਬਣਾਉਣਾ।
ਰਜ਼ਾ	(ਅ)	ਵਾਪਸ ਹੋਣਾ, ਮੁੜ ਰਵੱਜੇ ਦੇਣੀ।
ਰੁਜਹਾਨ	(ਅ)	ਧਿਆਨ, ਝੁਕਾ।
ਰੁਤਬਾ	(ਅ)	ਰੁਤਬਾ, ਪਦ, ਆਦਰ, ਇੱਜ਼ਤ।
ਰੁਬਾਈ	(ਅ)	ਚੌਪਦੀ, ਚੌਬੇਲਾ, ਇਕ ਵਜ਼ਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਿਸਰੇ।
ਰੁਮਾਲ	(ਫ਼)	ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੱਪੜਾ।
ਰੂ	(ਫ਼)	ਚੋਹਰਾ, ਰਿਆਇਤ, ਕਾਰਨ, ਸਾਹਮਣਾ।
ਰੁਬਨਾਈ	(ਫ਼)	ਚਾਨਣ, ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਿਆਹੀ।
ਰੁਸਿਆਹ	(ਅਫ਼)	ਪਾਪੀ, ਬਦਕਾਰ, ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ।
ਰੂਹ	(ਅ)	ਜਾਨ, ਆਤਮਾ, ਨਿਚੋੜ, ਨੀਂਡ।
ਰੂਹਾਨੀ	(ਅ)	ਆਤਮਕ, ਪਾਕ, ਪਵਿੱਤਰ, ਰੂਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਰੂਹਾਨੀਅਤ	(ਅ)	ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ।
ਰੂਦਾਦ	(ਫ਼)	ਹਾਲਤ, ਵੇਰਵਾ, ਲਿਖਤ ਕਾਰਵਾਈ, ਰਿਪੋਰਟ।
ਰੂਨੁਮਾ	(ਫ਼)	ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਣਾ।
ਰੂਪੋਸ਼	(ਫ਼)	ਭੂਮੀਕਤ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਕਾਬ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ।

ਰੂਬਕਾਰ	(੬)	ਸਾਹਮਣਾ, ਉਹ ਥਾਗੜ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਹਾਕਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫ਼ੀਸਲੇ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ।
ਰੂਬਰੂ	(੬)	ਆਹਮਣੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਸਨਮੁਖ, ਮੁਹੱ ਦੂਹੀ।
ਰੂਮਾਲ	(੬)	ਦੇਖੋ ਰੂਮਾਲ।
ਰੋਅਬਾ	(ਅ)	ਰੋਬਾ, ਕਾਬਾ, ਬਰਬਰਾਹਟ, ਇਕ ਰੋਗ।
ਰੋਬਮ	(੬)	ਇਕ ਕੀੜੇ ਦੀ ਬਣਾਈ ਤਾਰ 'ਚੋਂ ਬਣਿਆ ਕੱਪੜਾ।
ਰੋਬਾ	(੬)	ਧਾਗਾ, ਰਗ, ਨਾੜੀ, ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ।
ਰੋਗ	(੬)	ਰੋੜਾ।
ਰੋਗਿਸਤਾਨ	(੬)	ਰੋਤਲਾ ਮੈਦਾਨ, ਮਾਰੂਸਥਲ, ਸਹਿਰਾ।
ਰੋਜ਼ਾ (ਰੋਜ਼ਾਹ)	(੬)	ਟੁਕੜਾ।
ਰੋਅਬ	(ਅ)	ਦਬਦਬਾ, ਧਾਕ, ਜਲਾਲ।
ਰੋਅਬਦਾਰ	(ਅ੬)	ਸ਼ਾਨ ਬੇਕਤ ਵਾਲਾ।
ਰੋਬਨਦਿਮਾਗ	(੬)	ਬਹੁਤ ਸੁਭਵਾਨ।
ਰੋਬਨੀ	(੬)	ਚਾਨਣ, ਰੋਣਕ।
ਰੋਡਨ	(੬)	ਰੋਲ, ਘੀ, ਮੱਖਣ, ਵਾਰਸ਼ਿ, ਆਬਰਾਬ।
ਰੋਜ਼	(੬)	ਵਾਰ, ਦਿਨ, ਭਰੀਕ।
ਰੋਜ਼ਮੱਰੂਾ	: (੬)	ਨਿੱਤ, ਆਏ, ਦਿਨ, ਬੋਲ ਚਾਲ, ਮੁਹਾਵਰਾ।
ਰੋਜ਼ਗਾਰ	: (੬)	ਜ਼ਮਾਨਾ, ਦੁਨੀਆ, ਨੌਕਰੀ, ਮੁਲਾਜ਼ਮਤ।
ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ (ਰੋਜ਼ਨਾਮਾ)	੬)	ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਹਾਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ।
ਰੋਜ਼ਾ	: (੬)	ਰੋਜ਼ਾ, ਬਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਅਤੇ ਸਹਿਵਾਸ ਰੋਂ ਪ੍ਰੇਜ਼, ਵਰਤ।
ਰੋਜ਼ਾਨਾ	(੬)	ਨਿੱਤ, ਹਰ ਰੋਜ਼, ਹਮੇਸ਼।
ਰੋਜ਼ੀ	(੬)	ਨਿੱਤ ਦੀ ਮੁਰਾਕ, ਮੁਲਾਜ਼ਮਤ।
ਰੋਜ਼ੀਨਾ	: (੬)	ਨਿੱਤ ਦਾ ਖਰਚ, ਰੋਜ਼ ਦੀ ਮਚਦੂਰੀ, ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ।
ਰੋਬਨ	: (੬)	ਚਮਕਦਾਰ, ਚਾਨਣ, ਸਾਫ਼।
ਰੋਬਨਦਾਨ	: (੬)	ਹੁੰਆਂ ਨਿਕਲਣ ਜਾਂ ਹਵਾ ਹੁੱਪ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੱਘਾ।
ਰੋਬਨ ਦਿਮਾਗ	: (੬)	ਚੰਗੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ।

ਰੋਬਨੀ	(੬)	ਚਮਕ, ਚਾਨਣਾ, ਰੋਣਕ।
ਰੋਚਾ	(ਅ)	ਮਥਥਰਾ।
ਰੋਦਾਦ	: (੬)	ਹਾਲਤ, ਕੋਢੀਅਰ।
ਰੋਨਕ	: (੬)	ਰੋਣਕ, ਚਮਕ ਦਮਕ, ਤਾਜ਼ਗੀ, ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ।

ਲ

ਲਸਕਰ	(ਫ਼)	ਫ਼ੌਜ, ਸੈਨਾ, ਫ਼ੌਣੀ, ਭੀੜ, ਦੌਲ।
ਲਹਿਜਾ	: (ਅ)	ਬਬਦਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ, ਸੁਰ।
ਲਹਿਜ਼ਾ	: (ਅ)	ਪਲ, ਦਮ ਭਰ, ਘੜੀ ਭਰ।
ਲਕਬ	(ਅ)	ਉਪਾਧੀ, ਉਹ ਨਾਂ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਫ਼ਤ ਕਰ ਕੇ ਹੋਵੇ।
ਲਕਵਾ	(ਅ)	ਲਕਵਾ, ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਫਿਗੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਲੰਗ	(ਫ਼)	ਲਗਭਾਪਣ, ਝੁੱਝਾਪਣ।
ਲੰਗਰ	(ਫ਼)	ਉਹ ਭੋਜਨ ਜਿਹੜਾ ਲੋੜਵੰਦ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੇਰਾਬ ਖਾਨਾ, ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਲੰਗੋਟ, ਜਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਬੇੜੀ ਆਦਿ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੜੀ ਆਦਿ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਲਗਾਮ	: (ਫ਼)	ਵਾਗ।
ਲੱਚਰ	(ਅ)	ਸੁਆਦ।
ਲਚੀੜ	(ਅ)	ਸੁਆਦੀ।
ਲਰੀੜ	(ਅ)	ਨਾਜ਼ੁਕ, ਨਰਮ, ਸਾਫ਼, ਪਾਕ।
ਲਰੀੜਾ	(ਅ)	ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼, ਚੁਟਕਲਾ, ਸੁਆਦੀ ਗੱਲ, ਬਹੁਤਾ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ।
ਲੜਚ	(ਅ)	ਬਬਦ, ਗੱਲ ਬਾਤ, ਮੂੰਹ 'ਚੋਂ' ਨਿਕਲੀ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਹੋਣ। ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਵਾਕ ਜਾਂ ਬਬਦ।
ਲਬ	: (ਫ਼)	ਭੁੱਲ, ਕੰਢਾ, ਭੁੱਕ ਲਈ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਲਬਾਲਬ	(ਫ਼)	ਕੰਢਿਆਂ ਤਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਲਮਹਾ	(ਅ)	ਪਲ।
ਲਰਜਾ	:	(ਫ਼) ਲਰਜਾ, ਥਰਥਰਾਹਟ, ਕਾਂਬਾ।
ਲਰਜਿਥ	(ਫ਼)	ਕਾਂਬਾ, ਥਰਥਰਾਹਟ।
ਲਅਨਤ	(ਅ)	ਲਾਅਣਤ, ਫਿਟਕਾਰ।
ਲਾਇਕ	(ਅ)	ਯੋਕ, ਥਾਥਿਲ, ਢੁਕਵਾਂ, ਦਰੁਸਤ।
ਲਾਝ	(ਤੁ)	ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਦੇਹ।
ਲਾਸਾਨੀ	(ਅ)	ਬੇਜੋੜ, ਬੇਮਿਸਾਲ, ਇੱਕੋ ਇਕ।
ਲਾਹਕ	(ਅ)	ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ।
ਲਾਹੌਲ	(ਅ)	ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ਼ਬਤੀ, ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਅਕੇਵੇਂ ਵੇਰ੍ਹੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸ਼ਬਦ। ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੀ ਇਹ ਝੁੱਕ ਥੱਲ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਲਾਜਵਰਦ	(ਅ)	ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਥਰ, ਨੀਲਾ ਵੰਡਾ, ਨੀਲਵਰ।
ਲਾਜਵਾਬ	(ਅ)	ਨਿਰਦੋਸ਼, ਚੁੱਪ, ਬੇਮਿਸਾਲ।
ਲਾਜਵਾਲ	(ਅ)	ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਲਾਜ਼ਿਮ	(ਅ)	ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਾਜਬ, ਫ਼ਰਜ਼।
ਲਾਂਗਰੀ	(ਫ਼)	ਲਾਂਗਰੀ, ਲੰਗਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਲਾਦਵਾ	(ਅ)	ਜਿਸ ਦੀ ਦਵਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਲਾਵਲਦ	(ਅ)	ਬੇਸੰਤਾਨ।
ਲਾਵਾਰਿਸ	(ਅ)	ਉਹ ਮਾਲ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਲਿਆਕਤ	(ਅ)	ਯੋਗਤਾ, ਕਾਬਲੀਅਤ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਆਦਿ।
ਲਿਹਾਜ਼	(ਅ)	ਸ਼ਰਮ, ਆਦਰ ਮਾਲ, ਮਿਆਲ, ਦਿਲਾਸਾ, ਆਦਿ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਮੰਨਣੀ।
ਲਿਹਾਫ਼	(ਅ)	ਰਚਾਈ।
ਲਿਹਾਜ਼ਾ	(ਅ)	ਇਸੇ ਲਈ, ਗਰਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਮੰਤਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ।
ਲਿੱਤਾ (ਲੱਤਾ)	(ਫ਼)	ਲੀਰ, ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ।
ਲਿਬਾਸ	:	(ਅ) ਪਹਿਰਾਵਾ, ਪੁਸ਼ਾਕ।
ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ (ਲਫ਼ਾਫ਼ਾ)	:	(ਅ) ਢਿੱਪਰ ਦਾ ਖ਼ੋਲ।

ਲੁਕਮਾ	(ਅ)	ਗਰਾਹੀ, ਬੁਰਕੀ।
ਲੁੱਚਾ	(ਅ)	ਇਹ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਲੁੱਚ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਲੁੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੰਗੇ, ਬਦਚਲਨ, ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ।
ਲੁਰੜ	(ਅ)	ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਖ਼ੁਬੀ, ਨਰਮੀ।
ਲੂਲ	(ਫ਼)	ਲੋਟੇ ਦੀ ਟੁਟੀ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ।
ਲੂਲੀ	(ਫ਼)	ਲੂਲ ਨਾਲ, ਸਬੰਧਿਤ, ਬੇਹਿਆ।
ਲੋਕਿਨ	(ਫ਼)	ਪਰ, ਮਗਰ।
ਲੋਬੀਅ	(ਫ਼)	ਇਕ ਦਾਲ ਦਾ ਨਾਂ।
ਲੋਹ	(ਅ)	ਫੱਟੀ, ਤਖ਼ਤੀ, ਤਬੀ।
ਲੰਗਾ	(ਫ਼)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲਾਂਘਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਲੰਘਣ ਦੀ ਰਾਹ।

ਵਸਤ	(ਅ)	ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭ, ਦਰਮਿਆਨ।
ਵਸਤੁ	:	(ਅ) ਖੂਬੀ, ਅਛਾਈ, ਗੁਣ, ਸਿਫਤ, ਕਮਾਨ
ਵਸਵਸਾ	(ਅ)	ਵਹਿਮ, ਭਰ, ਬੱਝ, ਜਕੋ ਤਕੀ।
ਵਸਾਲ	(ਅ)	ਮੇਲ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਰਸੋਂਵਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਤੋਂ ਜੋਤ ਸਮਾ ਜਾਣਾ।
ਵਸੀਅ	(ਅ)	ਵਿਸ਼ਾਲ।
ਵਸੀਅਤ	(ਅ)	ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਅੱਤ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹਦਾਇਤ ਕਰਨੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਰਨੇ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਇੰਝ ਹੋਵੋ।
ਵਸੀਅਤ ਨਾਮਾ	(ਅਫ਼)	ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਲਿਖਤ।
ਵਸੀਕਾ	(ਅ)	ਲਿਖਤ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਇਕਰਾਰ ਨਾਮਾ, ਟਰਸਟ
ਵਸੀਲਾ	(ਅ)	ਸਾਧਨ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਮੋਦਵ
ਵਸੂਕ	(ਅ)	ਭਰੋਸਾ, ਦਿਤਰੂਰਾ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ
ਵਸੂਲ	(ਅ)	ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਵਹਮ	(ਅ)	ਬੱਝ।
ਵਹਮੀ	(ਅ)	ਬੱਝ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਵਹਬਰ	(ਅ)	ਵਹਿਬਰ, ਘਬਰਾਹਟ, ਆਵਾਨਗੀ, ਆਵਾਜ਼ ਘਿਰਨਾ, ਡਰ।
ਵਹਬੀ	:	(ਅ) ਜੰਗਲੀ, ਆਸਤਿਅ, ਚਿਕੋੜ
ਵਹਦਤ	(ਅ)	ਇਕ ਹੋਰ, (ਗੈਰ ਦਾ)।
ਵਹੀ	(ਅ)	ਨਸੀਅਤ 'ਤੇ ਉੱਤਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋਤੀ ਸ਼ਾਸਕ
ਵਕਰ	:	(ਅ) ਸਮਾਂ, ਯਾਤਰੀ, ਸਿੱਖ, ਮੰਜਰ, ਮਨੀਫ਼ : ਮਨੁੱਖ ਦਾ
ਵਕਤ	(ਅ)	ਪੰਨ ਅਸਲ ਖੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ : ਸੰਤ : ਮਨੁੱਖੀ : ਮਨ

ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਵਕਫ਼ਾ	(ਅ)	ਮੁਹਲਤ।
ਵਕਾਰ	(ਅ)	ਕਦਰ, ਆਦਰ ਮਾਣ।
ਵਕਾਲਤ	(ਅ)	ਵਕੀਲ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ।
ਵਕੀਲ	(ਅ)	ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ, ਉਹ ਕੋਈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸਨਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨਦਾਨ ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ਾ ਹੋਵੇ।
ਵਕੂਫ਼	(ਅ)	ਜਾਨਣਾ, ਸੂਝ, ਤਜਰਬਾ, ਗਿਆਨ।
ਵਸਹ	(ਅ)	ਕਾਰਨ, ਦਲੀਲ, ਢੰਗ।
ਵਜ਼ਦ	: (ਅ)	ਬੇਹੱਦ ਖੁਸ਼ੀ, ਹਾਲ, ਝੂਮਣਾ।
ਵਜ਼ਨ	: (ਅ)	ਤੋਲ, ਭਾਰ, ਅਰੁਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਅਰ ਦੀ ਬਹਿਰ, ਭੁਕਾਅਤ।
ਵਜ਼ਅ	(ਅ)	ਬਣਾਵਟ, ਸੂਰਤ ਬਕਲ, ਹੁਲੀਆ, ਰੰਗ ਢੰਗ।
ਵਜ਼ਾਹਤ	(ਅ)	ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਣਾ।
ਵਜ਼ਾਰਤ	(ਅ)	ਮੰਤਰੀ ਪਦ।
ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ	(ਅ)	ਤਨਖ਼ਾਹ, ਸੇਵਾ ਫ਼ਲ।
ਵਜ਼ੀਰ	(ਅ)	ਮੰਤਰੀ।
ਵਜ਼ੂਦ	(ਅ)	ਹੋਂਦ, ਸਰੀਰ।
ਵਰਦ	(ਅ)	ਇਲਮ ਅਰੁਜ਼ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਹਰਫ਼ੀ ਸ਼ਬਦ।
ਵਰਨ	(ਅ)	ਦੇਸ, ਮਾਤ ਭੂਮੀ, ਆਪਣਾ ਦੇਸ।
ਵਰੀਰਾ	: (ਅ)	ਤਰੀਕਾ, ਆਦਤ, ਵਰਤਾਓ।
ਵਡਦ	(ਅ)	ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਟੋਲੀ, ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ, ਨੁਮਾਇੰਦੇ।
ਵਡਾ	(ਅ)	ਨਿਬਾਹ, ਸਾਬ ਦੇਣਾ, ਖੁੱਫ਼ ਕਾਮਨਾ।
ਵਡਾਰ	(ਅ)	ਮੌਰ।
ਵਥਾ	(ਅ)	ਮਹਾਂਮਾਰੀ।
ਵਥਾਲ	: (ਅ)	ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁੱਖ, ਬੋਝ, ਅਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬੋਝ ਜਾਂ ਕੰਮ।
ਵਰਥ	(ਅ)	ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪੰਨਾ।

ਵਰਮ	(ਅ)	ਸੋਜਾ।
ਵਰਸਾ	(ੜ)	ਵਿਰਸਾ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮਾਲ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ।
ਵਰਕਾ	(ਅ)	ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਦਾ ਪੰਨਾ।
ਵਰਨਾ	(ੜ)	ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ।
ਵਰਜਿਸ਼	(ੜ)	ਕਸਰਤ।
ਵਰਾਸਰ	(ਅ)	ਵਿਰਸਾ।
ਵਲਦੀਅਤ	(ਅ)	ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਂ।
ਵਲਦ	(ਅ)	ਪੁੱਤਰ।
ਵਲਵਲਾ	(ਅ)	ਜੋੜ, ਉਮੰਗ।
ਵਲਕਿਨ	(ਅ)	ਪਰ, ਮਗਰ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਸਗੋਂ।
ਵਲੀ	(ਅ)	ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਰੱਬ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬੰਦਾ।
ਵਲੀਮਾ	(ਅ)	ਨਿਕਾਹ ਮਗਰੋਂ ਲਾੜੇ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜ।
ਵਅਜ਼	(ਅ)	ਧਾਰਮਿਕ ਤਕਰੀਰ, ਧਾਰਮਿਕ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ, ਨਸੀਹਤ।
ਵਅਦਾ	(ਅ)	ਵਾਇਦਾ, ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰ।
ਵਅਜ਼	(ਅ)	ਨਸੀਹਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਾਰਮਿਕ ਵਕਤਾ।
ਵਾਸਤਾ	(ਅ)	ਵਾਹ, ਸਬੰਧ, ਮਤਲਬ, ਵਸੀਲਾ, ਦੋਸਤੀ, ਵਿਚੋਨਾ, ਸਾਨਸ।
ਵਾਹ	(ੜ)	ਖਾਬਾਬ ਲਈ ਬਬਦ।
ਵਾਹੀਆਤ	(ਅ)	ਭਜੂਲ, ਬੇਹੁਦਾ, ਭੂਠ ਮਰਾੜਾਤ।
ਵਾਹਿਦ	(ਅ)	ਇੱਕੋ ਇਕ, ਇਕੱਲਾ।
ਵਾਕਿਫ਼	(ਅ)	ਜਾਣੂ, ਮਾਹਰ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ।
ਵਾਕਈ	(ਅ)	ਦਰੁਸਤ, ਅਸਲੋਂ, ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ।
ਵਾਕਿਅ	(ਅ)	ਵਾਕਿਆ, ਹਾਲ, ਮਾਜਰਾ, ਘਟਨਾ, ਖ਼ਬਰ, ਵਕੂਅ।
ਵਾਕਿਆਤ	(ਅ)	ਵਾਕਿਆ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ।
ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ	(ੜ)	ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਜਾਣਕਾਰੀ, ਤਜਰਬਾ, ਪਰਖ, ਬਨਾਮਤ।

ਵਾਸ਼ਿਅ	(ਅ)	ਪ੍ਰਗਟ, ਸਾਡ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ।
ਵਾਜਿਬ	(ਅ)	ਜ਼ਰੂਰੀ, ਲਾਇਕ, ਲਾਜ਼ਿਮ।
ਵਾਦੀ	(ਅ)	ਦੋ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ।
ਵਾਪਸ	(ਡ)	ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਫੇਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਿੱਛੇ।
ਵਾੜਰ	(ਅ)	ਬਹੁਤਾ, ਅਰੁੱਚ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ।
ਵਾਬਸਤਾ	(ਡ)	ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਬੰਧਿਤ।
ਵਾਰਦਾਤ	(ਅ)	ਆਪ ਬੀਤੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ, ਹਾਦਸਾ, ਵਾਕਿਆ।
ਵਾਰਿਸ	(ਅ)	ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਮਾਲ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕਦਾਰ।
ਵਾਲਿਦ	(ਅ)	ਪਿਤਾ, ਬਾਪ।
ਵਾਲਿਦਾ	(ਅ)	ਮਾਤਾ, ਮਾਂ।
ਵਾਲਿਦੇਨ	(ਅ)	ਮਾਪੇ, ਮਾਂ ਬਾਪ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ।
ਵਾਲੀ	: (ਅ)	ਮਾਲਿਕ, ਹਾਕਮ, ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਰਾਖਾ।
ਵਾਬੇਲਾ	: (ਅ)	ਰੋਲਾ ਰੱਪਾ, ਡਰਿਆਦ, ਅਫ਼ਸੋਸ।
ਵਦਾਅ	(ਅ)	ਵਿਦਾ, ਰਵਾਨਗੀ, ਰੁਖ਼ਸਤ, ਲਾੜੀ ਦੇ ਤੇਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਰਸਮ।
ਵਿਦਾਈ	: (ਅ)	ਰੁਖ਼ਸਤੀ, ਵਿੱਦਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ।
ਵਿਰਦ	: (ਅ)	ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਪਣਾ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ, ਨਿਤਨੇਮ।
ਵੀਰਾਨ	: (ਡ)	ਉਜਾੜ, ਬੰਜਰ, ਬਰਬਾਦ, ਬੇਰੋਟਕ।
ਵੀਰਾਨੀ	: (ਡ)	ਚੌੜਾਈ, ਵੈਲਾਵਟ।
ਵਸਅਤ	: (ਅ)	ਬੁੱਕਤ, ਮਾਣ, ਸਾਖ਼, ਇੱਜ਼ਤ।
ਵਜ਼ੂ	: (ਅ)	ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖ਼ਾਸ-ਖ਼ਾਸ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਧੋਣਾ।

